

SEMPER FI

Robert Fabian

Od stejného autora z našeho nakladatelství:

MARIŇÁCI (Praha 2000, dotisk '01 a '03)

PLANETA MEZI DVĚMA SLUNCI (Praha 2002, dotisk '05)

CARPE DIEM 1, 2 (Praha 2005)

HVĚZDA 01, 02 (Praha 2007)

+ povídka ***EPIZIT*** ve sborníku **TŘPYT MEČŮ, ZÁBLESKY LASERŮ**

Chystané tituly:

Sledujte www.straky.cz!!!

SEMPER FI

ROBERT FABIAN

Straky na vrbě
Praha 2009

Copyright © 2009 by Robert Fabian

Edition © 2009 by Michael Bronec, Straky na vrbě

Cover Art © 2009 by David Spáčil

ISBN 978-80-86428-93-2

„K zamračení je potřeba 23 svalů... na vytažení pojistky granátu jen 6“

– *neznámý seržant*

Semper fidelis; zkráceně Semper fi – (lat.) Vždy věrní

– *motto USMC; námořní pěchoty
Spojených států amerických*

**Radce Bredlerové a Rie Froňkové,
dvěma skvělým kamarádkám...
...díky za všechno!**

1. KAPITOLA

ZATUHLÝ VZDUCH.

Bzučící zářivka kdesi v dálce, plíživé chomáče tmy vystrkující pařáty ze zaprášených koutů. Hučení průvanu ve ventilačních komínech, kvílivé ozvěny větru hledající si cestu do nejspodnějších podzemních pater.

Opuštěnost.

Pryč je rachot zbraní a žalostné skřeky raněných. Přestřelky umlkly, oheň vleklé války se přesunul jinam, těla padlých odnesli jejich druhové, nebo je spořádaly smečky zdivočelých psů. A co nezvládli oni, dokončili potkani. Život kdysi rušného místa se zasekl na mrtvém bodě, ustrnul ve skořápce betonu, omotaly jej všudypřítomné pavoučí síť.

Náhle je ale něco jinak. Bolavé a tíživé ticho se změní, naplní se ostražitostí.

Prázdné obchodní galerie jako by zpozorněly v nehybném očekávání.

Z hranatého vstupu na nouzové schodiště vylétl *Kolibřík*. Zastavil se v manipulační hale, maličko se zhoupl a jeho citlivé senzory propátraly každý centimetr rozlehlého prostoru.

A až teprve poté se ze stínu vynořili dva vojáci v tmavě maskované zbroji. Mířili kolem sebe zbraněmi, každý pozorně prozkoumal jednu část chodby.

„Pravá čistá!“

„Levá čistá!“

„Pokračujte!“ zazněl ve sluchátkách bojových přileb seržantův hlas.

Průzkumníci popoběhli kupředu. Za nimi se z úzké servisní spojky vynořilo pět vojáků, pak hlouček civilistů a za nimi další

vojáci. Rozestoupili se do obranného půlkruhu, jenž se naježil hlavněmi útočných pušek.

„Vstupní sektor čistý, prostor zajištěn!“

„Jdeme na to! Pohyb, pohyb, pohyb!“

Porter vykryl levou odbočku, počkal, než kolem něho všichni proběhli, a pak se i s nováčkem Texem, který u družstva nebyl déle než měsíc, zařadil na konec skupiny. *Kolibřík* mu s tichým frčením přelétl nad hlavou, aby znovu zaujal místo předsunuté hlídky.

Běželi svižným poklusem. Třiadvacet párů bot dusalo chodbou, která se postupně zvedala. Tma se plnila pravidelným a úsporným oddechováním, stejně jako sípáním vyčerpaných civilistů.

Přesto poručík Ashworth nezpomalil.

Byla to zase jedna z těch báječných misí, co od samého začátku zavání průserem. Po půl roce těžkých bojů na Esperanze zaznamenala koloniální flotila pouhé dílčí úspěchy. Materiální i lidské ztráty v oficiálně nevyhlášené válce dosáhly takové výše, že uzrál čas radikálních řešení. SIOC¹ vypracovalo plány pro sérii masivních útoků, do nichž se měly zapojit všechny složky armády operující v teritoriální oblasti.

Pozemní síly a letectvo zahájily velkou jarní kampaň s cílem zdecimovat Rudé brigády zalezlé v norách Nuggets Mountains a vyčistit úrodné planiny Severního kontinentu od zákeřných čínských bojůvek jednou provždy. Hlavní město planety, jež se mezitím proměnilo v taktickou noční můru generálního štábu, mělo být nadobro vymazáno z holografických map. Armádní jednotky, které se jej pokoušely obsadit několik měsíců, se střetávaly s tuhým odporem takřka neviditelného protivníka a jeho pastmi na každém kroku. Vojáci se ztráceli v gigantickém bludišti rozvalin, navzdory vší moderní technice bojovali o každou hromadu trosek nebo vypálenou budovu. Nejasná fronta se den po dni přelévávala a vlnila, mnohdy ani nebylo zřejmé, kde je nepřátelské a kde vlastní území. Koloniální jednotky se zpravidla musely spoléhat jen samy na sebe, protože přímá dělostřelecká podpora byla v takovém území k ničemu a tanky, transportéry a bojovní droni nedokázali zavalenými ulicemi

¹ *Strategic Information Operation Center* – strategické informační a operační centrum

projet. Každý metr manévrovacího prostoru jim museli vytvořit ženisté s obrněnými buldozery, výbušninami a satelity řízenými roboty. Opakované výpady mobilní pěchoty, výsadkářů, dokonce i gard Pretoriánů se nesetkaly s požadovanými úspěchy, zklamané velení bylo rádo, když se mu podařilo z pekelného kotle evakuovat alespoň část jednotek poté, co padly do další smrtelné léčky.

Pohár trpělivosti generality nakonec přetekl a na pořad dne se dostaly nijak zvlášť oblíbené, ale přece jen nadmíru účinné termonukleární zbraně, coby definitivní řešení vážného strategického problému.

Jenže, jak to tak bývá, nic nemůže jít docela hladce.

Ve chvíli, kdy již masivní akce běžela a vojska byla v pohybu, se ukázalo, že v hlavním městě se pořád nachází pohřešovaná rodina významného politika exilové vlády. Upozornění dorazilo oficiálními kanály od výzvědné služby neutrální planetární frakce, takže se nedalo zamést pod koberec a tvářit se jakoby nic. Skupinka lidí se devět měsíců skrývala v jedné okrajové čtvrti a potuchy o ní neměli ani sami povstalci.

V hlavách operačních důstojníků se proto zrodil bleskový plán a byla vybrána vhodná jednotka, která měla dotyčné vyzvednout. Časový harmonogram byl sice krajně napjatý, pokud se však nevyskytnou podstatnější zádrhele, mohlo se to povést. Letectvo spustilo krycí operaci k odpoutání pozornosti, raketové dělostřelectvo z pět set kilometrů vzdálených základen i oběžné dráhy znovu důkladně přeoralo bývalé průmyslové centrum a 806. pluk mobilní pěchoty provedl klamný výpad na opačné straně města. Čerstvě doplněné družstvo mariňáků bylo vysazeno za bezpečnou linií, aby po dvou dnech úmorných přesunů a skrývaní proniklo zaminovaným kanalizačním systémem a zajistilo šest dospělých a dvě děti v primitivním úkrytu pod kolektorovou stanicí.

Veteráni i zelenáči družstva Charlie chránili civilisty na každém kroku. Splaškové kanály vystřídal komplex podzemních garáží a vyrabovaných nákupních středisek. Některá místa byla zničená již dlouho, jinde to vypadalo, že je kdosi opustil teprve nedávno.

Ocitil se v koridoru, jenž ústil u visuté galerie.

Výstraha.

Pulzující oranžový symbol na hledí přileb.

„Past!“ šeptl zepředu Muray a se zvednutou paží zaklekl.

Mariňáci zastavili.

Už nepočítali pokolikáté.

„Zasraný nálože!“ Průzkumníkův skener prozkoumal zaminovaný průchod. „Je toho tady tolik, že by to vyhodilo do luftu půlku města.“

„Tanako!“ kývl seržant Dickinson. „Quine, kryj ho!“

Pyrotechnik vyběhl kupředu, následován mladým střelcem.

Porter zaklekl u zdi, čelem obrácený do směru, odkud přišli. Zvýrazněný záměrný kříž se pohupoval středem tunelu v rytmu jeho dechu.

Zamrkal a koncentroval se. Zůstával ve střehu.

Ještě neměli vyhráno.

Ve sluchátkách slyšel vrnění vznášejícího se *Kolibříka*, vzdálené cvakání Tanakových nástrojů, poručíkův a seržantův šepot. A samozřejmě také všechny civilisty, jejichž určený sípot vyplňoval zdevastované obchody nepřijemně hlučnou ozvěnou. Málem vnímal, jak jim buší splašená srdce, krev bubnuje ve spáncích.

A pak tu byl strach.

Prýštil jim z porů jako hořčičný plyn.

„Mami...“ Sotva vyřčenou prosbu zadusila dlaň připlácnutá na ústa.

„Pšššt! Tiše drahoušku!“

Porter se letmo ohlédl.

Za ním se krčila žena s asi pětiletou holčičkou v náručí. Odmítla dcerku komukoliv svěřit a zarytě se s ní trmácela podzemím města odsouzeného k záhubě. Mastné a zcuchané prameny světlých vlasů se jí lepily ke tvářím, nepomohlo, že si je občas prohrábla prsty s ulámanými nehty. Rukávem si zbytečně otírala zpocené čelo a bradu, nervózně upravovala brýle pro noční vidění, které jí vojáci půjčili.

Její obličej vypadal v mizerném světle osamělé zářivky jako bledý duch.

„Mmmm...“ zkusila to holčička znovu.

„Proboha, mlč! Vydrž to ještě chvilku, prosím!“ Do naléhavého šepotu se vloudila hysterie. Ať byla ta žena jakkoliv silná, strach o život její obranu rozrušil.

Jenže dítě bylo příliš malé, aby chápalo vážnost situace.

Nespokojeně se zavrtělo v matčině objetí a umíněně zašermovalo buclatou ručkou. Chtělo dosáhnout svého.

Porter se podíval, kam ukazovalo.

Z puklé výlohy vyhřezla záplava hraček. Mezi seschlými zbytky z odpadkových košů, hlinou z rozbitých květináčů a vytrhanými chodníkovými dlaždicemi se povalovala změt' plyšových medvídků, fantastických příšerek, modelů autíček a neškodných plastických vojáků. Na samotném vrcholu hromady, jako na pomyslné magické hoře, trůnila panenka v bělostných šatečkách a shlížela na hordu unavených vetřelců, kteří vtrhli do jejího opuštěného světa.

Dokonalá princezna.

Až neskutečně se živému děvčátku podobala.

Porter zaváhal. Pak přivolal vlastního miniaturního bionického drona, který sice na rozdíl od *Kolibříka* neunesl zbraň, přesto mu skrze své senzory poskytoval cenné údaje o okolním prostředí a v nouzi na sebe dokázal upoutat přátelskou palbu.

Natáhl se, a ačkoliv senzory neodhalily přítomnost zákeřné nástrahy, s lechtavým zamrazením hračku uchopil a podal děvčátku.

To ji přitisklo k sobě. Šťastně a spokojeně zavrnělo.

Žena se uvolnila, pohladila dcerku po blond'atých vláscích.

„Děkuju,“ zamumlala. Vojákovi do očí neviděla, protože mu hlavu chránila bojová přilba s neprůhledným hledím. Všichni jejich zachránci spíš připomínali roboty; hrozné a bez lidských rysů.

Přesto mu byla na prchavý okamžik vděčná.

Porter si přiložil ukazováček na mřížku dýchacího filtru a odvrátil se.

Sít' neviditelných paprsků, která přehrazovala koridor, zhasla.

„Hotovo, cesta čistá!“ oznámil Tanaka. Pomocný dron poodletěl, voják zručně sbalil dekodovací jednotku a obyčejné stříhací kleště. Nohou odstrčil zneškodněný balík trhaviny, který kdosi připevnil k dvacetilitrovému kanystru rosolovitého gelu. Pětadvacet

sekundárních nástrah zamaskovaných podél stěny tunelu bylo vyraženo z jednoduchého odpalovacího okruhu.

„Pokračujte!“ přikázal seržant Dickinson.

A ZNOVU ZAPLÁLA rudá výstraha.

Družstvo strnulo. Vojáci natlačili civilisty do výklenku ve stěně a obklopili je. Prsty na spouštích, napjatí a ostražití. Muray postoupil ještě třicet metrů a zaklekl u vyražených dveří. Dál letěl už pouze jeho *Sršeň*.

Za okamžik bylo jasné, co je zastavilo.

„Problém,“ poznamenal seržant Dickinson.

„To vidím,“ ucedil poručík Ashworth. V rychlosti se probíral situačním plánem, konzultoval mapu s automatickým navigátorem a osobním ITWDS². Vycházelo mu z toho jediné; musí se vrátit.

„Prorazíme skrz,“ navrhl seržant Dickinson.

„Možná ano, jenže sázet na to, že jde o osamělou skupinku, nemůžeme.“ Poručík trhl palcem za sebe.

„Rozumím,“ potvrdil poddůstojník. Prioritou bylo dostat civilisty v pořádku na oběžnou dráhu. Nezáleželo na tom, jak to provedou, počítal se pouze výsledek.

Již teď se opožďovali. A tím, že budou hledat průchod rozbitým podzemím, se nedostanou včas na dostaveníčko se záchranným člunem.

Velitel družstva se zabýval stejným problémem.

„Nevrátíme se k bodu Alfa,“ řekl stručně. Po vnitřní straně hledí mu rolovala mapa se souřadnicemi. „Tady a tady by to mohlo jít.“

Seržant se podíval na označené pozice. „Nic moc, pane. V těchto ruinách nás bude mít každý šmejď rovnou na mušce. Letounu potrvá, než se k nám dostane.“

„Riskneme to.“

Nadřazený velitelský mód zavedl vojákům do osobních systémů nový plán postupu. Porter si prohlédl trasu, navigační značky, sektory předpokládaného ohrožení a mrknutím mapu smazal.

² *Integrated Tactical Warfare Data System* – integrovaný taktický bojový systém dat

Někdo měl tyhle vychytávky rád, on je nepotřeboval. Raději upřednostňoval co nejširší a nejčistší zorné pole.

Muray stáhl *Sršně* a vrátil se k jednotce. Vojáci se hladce přeskupili a družstvo se vydalo zpět.

Porter si nadhodil v rukou zbraň palebné podpory a ukázal Texovi, aby vyrazil. Sám ještě počkal.

Nakonec se ohlédl a vstal. Udělal několik kroků pozadu, než se otočil a poklusem se pustil za hlavní částí skupiny.

Zadní post patřil jen jemu.

CIVILISTÉ SOTVA PLETLI nohama.

Poručík Ashworth je přesto netrpělivě popoháněl. „Zaberte! Za chvíli jsme venku!“

V nákladové hale se záchranný tým konečně zastavil.

Ze stropu visela utržená kolejnice portálového jeřábu, u distribučního centra, které řídilo zásobování nákupního střediska, se krčil kovový šrot, jenž býval velkým automatickým manipulátorem. Protilehlou stěnu kryla tlustá vrstva mastných sazí, z řady nákladňáků u výložníků zbyly žárem pokroucené kostry. Hrstka zbývajících světelných panelů se marně snažila zaplašit stíny kroutící se po holé podlaze.

Vojáci se seřadili u vstupních vrat, civilisty mezi sebou.

„Vyrazíme napravo,“ instruoval poručík Ashworth. „Za nájezdem je ulice, která vede na náměstí. Tam přivoláme evakuační člun.“

Během akce udržovalo družstvo Charlie přísný rádiový klid, takže vojáci neměli žádné informace, jaká venku panuje situace. Museli se proto spolehnout na původní plán, který počítal s odlákáním povstalců jinými vojenskými jednotkami.

„Obávám se, že další sprinterské závody nezvládneme,“ prohodil břichatý chlápek ve vatované bundě. Opíral se o stehna a zhluboka oddechoval. „Já jsem na dně.“

Poručík klepl ukazováčkem na hledí, kde se mu zobrazoval časový odpočet. Družstvo se zdrželo proti harmonogramu mise o rovných dvacet minut.

Seržant pokrčil rameny. „Na nikoho nečekáme. Kdo to nezvládne, má smůlu. Proto se zatraceně snažte!“

Murayův dekodér prolomil ochranu zámku, zavrčel elektromotor a vrata se skřípavě pootevřela. Dovnitř vtrhl víchř a přinesl s sebou kyselý zápach požárů a tisíců mrtvých pohřbených pod ruinami.

Mezerou prolétl *Kolibřík*.

„Čisto!“ ohlásil Shapiro.

„Pohyb, pohyb, makejte!“ vyštěkl tlumeně Dickinson.

Vojáci vyrazili, zadní část skupiny tlačila na civilisty a hnala je nemilosrdně před sebou.

Nad zdevastovaným městem se rozkládala noc. Hvězdy zakryl dým z ohňů, které nekontrolovatelně zuřily pod obytnými bloky. Ze širokých a přímých bulvárů zůstaly sotva patrné stezky, jež se klikatily sutinami. Nárazový vítr se s nepříjemným jekem prodíral skrz zubatá torza obchodních domů a bank, zvedal víry dusivého prachu, strhával s sebou cáry papírů, hadrů a smetí.

Mariňáci postupovali k vypálené ploše, která zbyla z odpočinkového parku. Soukromé zahrady v okolí postihl stejný osud, rozvášnění povstalci zničili vše, co připomínalo minulou éru. Povrch vozovky byl rozpraskaný, plástve asfaltu čnely do stran jako dračí šupiny, zrádné trhliny skrývala tenká vrstva navátého písku.

Vojáci se kryli za nízkými zídkami. Obcházeli nakloněné obvodové stěny, klouzali po hromadách kamení. Noc byla relativně klidná. V dále sporadicky štekaly automatické zbraně, ozývaly se tlumené výbuchy, ale v bezprostřední blízkosti se nic nedělo. Vzduch smrděl sírou a hnijícím lidským masem, po betonových kvádrech skákaly hbité stíny nočních šelem podobných kunám.

Na plácku s ulámanými stromy Porter zapadl do mělké díry. Zleva na něj zamával Kirsten a ukázal prstem k zamračenému nebi.

Porter přikývl.

Čas mise se ocitl v záporných hodnotách, odpočet do začátku *DESTRUKCE* zářil jako krvavá kaňka při okraji hledí. Od děsivého zážitku v laboratořích pod severním pohořím, útěku z tajné základny a téměř smrtelného zranění uteklo přes devět měsíců. Tři čtvrtě pozemského roku bojového nasazení; dálkových hlídek, přepadových akcí a nudného čekání v předsunutých táborech, na základně v zázemí i na oběžné dráze. Tři krátké dovolenky, z toho jedna ve Sluneční soustavě. Zdlouhavé patroly v pustinách Severního

kontinentu, který již začínali znát jako svoje boty, bleskové výsadky s většími celky námořní pěchoty, údery na pozice Rudých gard. Přepady ze zálohy, chytání zajatců, průzkum. Chvilkové a návykové vzrušení z boje, neustálé přelety a přesuny z místa na místo. Hodiny a hodiny zírání s otevřenýma očima na cizí hvězdy, když nemohl spát. Občas se budil z divokých snů a v takových chvílích se ve zhojených jizvách ozývala bolest.

Ted' byl tady, zítra se ocitne možná někde jinde.

Vždycky nějak bude.

Vzal mezi rty náustek integrovaný v helmě. Doušek energetického nápoje mu svlačil jazyk, sklouzl do hrdla a zanechal po sobě nevýraznou ovocnou příchut'. Pomalu vyklopil dvojnožku zbraně a snažil se, aby západka příliš hlasitě necvakla. Pažbu zapřel do ramene, zaměřovací kříž zapíchl do tmy. Palcem v rukavici se dotkl voliče a navýšil kadenci zbraně.

Jeho bionický *Sršeň* vystoupal do deseti metrů, čímž pro něho získal mnohem širší výhled na rozbombardovaný městský park. Automaticky se zaměřil na nejkritičtější body a v krátkém sledu mu ve vysokém rozlišení ukázal vraky tří pásových CEV³.

Poručík Ashworth si za okrajem kráteru vyhlédl vhodné místo a aktivoval CSEL⁴. Rozmachem jej vyhodil do vzduchu a váleček dopadl přesně doprostřed dětského pískoviště. Miniaturní vysílač vyslal na zvláštní frekvenci silný sekundový impuls, který se operátorům na monitorovacích stanovištích koloniální armády, včetně orbitálních středisek, zobrazil jako signál s nejvyšší prioritou. Systém jej okamžitě vyhodnotil a zachoval se podle instrukcí přiřazených k tomuto konkrétnímu vysílači.

V tomto případě měl navést evakuační stroj na novou pozici jednotky.

³ *Combat Engineer Vehicles* – kategorie vojenských stavebních vozidel či ženijních tanků; používají se zejména k zemním pracem, např. k hloubení nebo zasypávání okopů a úkrytů, vytváření průchodů v různých zátarasech a odstraňování následků bojů ve městech

⁴ *Combat Survival/Evader Locator* – polohový rádiový maják pro přežití/únik v boji

Pohyb vojáků rozvalinami kryly maskovače, jenže takováto otevřená, byť sebekratší elektronická aktivita nemohla zůstat bez odezvy. Vyhledávací paprsky nepřítel vyrazily z několika směrů současně.

Mariňákům se na hledích zobrazily sloupce údajů, přehledovou mapu pokryly symboly se zvýrazněnými stupni nebezpečí. Přestože je automatické detekční systémy zatím nedokázaly zaměřit, pátrací impulsy dál ohmatávaly znetvořenou krajinu a k nebi vylétly s dutým boucháním hrozny bílých světlic.

„Ježíši...“

„To nic není!“ sykl Porter k ženě s dítětem. Od té příhody s panenkou ji měl pořád za sebou. „Nic se neděje!“

Holčička ustrašeně zafňukala.

„Ať se ani nehnou!“ zareagoval seržant Dickinson. Průhledové hledí mu přetévalo varováními, kamkoliv se podíval, tmou vyplňovaly rudé křížky nepřátelských pozic.

Vzduchem zahvízdalo několik naslepo vypálených střel. Zaprášilo se, ale nikoho nezasáhly. Světlice bývají užitečné, ale jejich chvějivé ustupující světlo působí zrádně.

„Snajpr!“ sykl Muray.

„Nereagujte!“ přikázal seržant Dickinson.

Další výstřely.

„Máte ho?“ chtěl vědět poručík Ashworth.

„Negativní!“ řekl Shapiro v interkomu.

„Zkurvenej sráč!“ ulevil si Dobs. Nadzdvihl hledí a odplivl si. Pak vystrčil útočnou pušku nad improvizovanou barikádu, za níž ležel, aby přes senzor v puškovém zaměřovači získal vlastní přehled o situaci. Takže zatímco se *Kolibřík* držel při zemi, ITWDS mu poskytl alespoň přibližnou pozici nepřátelského odstřelovače.

Zatraceně, kde je ten podělanej člun?! pomyslel si Porter.

Starší chlap – možná ministrův švagr – stres prostě neustál. Škubl sebou, slabě vykřikl a snažil se vydrápat na hromadu rumu. Ačkoliv ho jeho syn obětavě strhl k zemi, stačilo to, aby si jej vyhledávací paprsek našel.

„Zaměřeno, zaměřeno!“ ozval se Shapiro okamžitě. „Autonomní systém!“

„Kryjte toho blba!“

Muray se vymrštil, popadl chlapa za opasek a smýknutím se ho pokusil stáhnout k sobě do díry. Jenže ani to nepomohlo.

Střela zasáhla civilistu šikmo shora mezi lopatky. Neozval se žádný zvláštní zvuk, zato hrudník mu vybuchl a Muraye ohodil kašovitý gejzír krve a rozervaných vnitřností.

„Kurvafix!“ zachrčel průzkumník a odkulil se od zmítajícího torza. „Do hajzlu, do hajzlu!“

„Mají nás; potvrzeno!“ ohlásil Shapiro.

Sotva to vyslovil, paprsky se ustálily na vypáleném náměstí. K začouzenému severnímu nebi vylétly oslnivé body.

Tentokrát žádné světlice.

Porter zvedl hlavu a díval se, jak rychle stoupají a zanechávají za sebou křížící se kouřové stopy.

Žena k sobě přimáčkla dcerku ještě pevněji. Smrtonosné střely se zrcadlily ve vojákově hledí pokřiveným odrazem.

„Zasáhnou nás?“ dostala ze sebe přiškrčeně.

„Určitě,“ řekl Porter.

Rakety dosáhly vrcholu své dráhy.

„Prosím...“ Víc ze sebe k smrti vyděšená matka nedostala. Panika jí sevřela hrdlo. Holčička se vrtěla a začala znovu natahovat k pláči.

Střely prudce klesaly. Čím byly blíže, tím se jejich sestup zdál rychlejší.

Nemohla to vidět, ale Porter sáhl k boku a z pouzdra vyndal bachratý váleček připomínající ruční granát.

„Schovejte hlavu a zavřete oči!“ řekl ostře. Palcem odklopil víčko a promáčkl pojistku pod ním.

Zatím ji ale nepustil.

Čekal.

Tohle se muselo perfektně načasovat. Energetické ochranné pole vydrží pouhých pár vteřin a ani tak není všemocné.

Ohnivé body se zvětšovaly, přesto ještě nebyly slyšet. Mihnutím oka jen těsně minuly nejvyšší patra budovy bývalé pojišťovny, stíny přeběhly po rozervaných patrech a zvedly hejno černých ptáků.

Porter mrskl granátem na dno kráteru a schoulil se pod jeho okraj. Koutkem oka zachytil, že žena svou dcerku zakryla vlastním tělem.

Zablesklo se. Ucítit trnutí a současně dopadly řízené střely. Silová hráz nad kráterem se zamihotala a zachytila téměř celou energii exploze. Výbuchy pokryly náměstí, do vzduchu vytryskly gejzíry hlíny, betonu a ulámaných stromů. Opodál se sesul zbytek vilového domu, tlakové vlny odhodily vraky povrchových vozidel, zbytek vojenského buldozeru se znovu rozhořel bledým plamenem. Oblaka prachu se prohnala přilehlými ulicemi.

Ochranné silové kopule neslyšně implodovaly, do doposud čistého prostoru se vevalily zuřivé poryvy vzduchu. Porter ovanul horký pozůstatek tlakové vlny, zasypala ho smršť kamení a do přilby mu udeřila kovová střepina. Odkudsi shůry spadl pokroucený pancéřový poklop a zaryl se do protějšího svahu. Ze žhnoucích okrajů stoupala pára.

„Jste v pořádku?!“ Přelezl k ženě a obrátil ji na záda. Původní *Sršeň* byl zničený, proto z ramenního zásobníku vyletěl náhradní.

Rozkašlala se, slzícíma očima mžourala na vlastní obrys v zrcadlovém hledí vojenské přilby. Utřela si rukávem nos, snažila se vyplivnout prach, který jí zaplnil ústa.

„Ježíši... ano!“ vydechla nakonec sípavě. Hřbetem dlaně si po čele rozmazala krev z mělkého škrábance.

Porter se přesvědčil, že i holčička žije, zvedl ze země pilu a rukavicí z ní oťrel nejhorší nános špíny.

Tmou se mihly stíny. Zarachotila Wheelerova zbraň a k ní se přidaly karabiny. Balistický počítač označil pozici robotické zbraně.

„Pusť to do něj!“ Hlas poručíka Ashwortha zazněl vojákům přímo do ucha.

Kolibřík vyskočil do vzduchu a Burkov strhl z Texova batohu pouzdro jednorázového raketového odpalovače. Krytý vrakem automobilu ho zvedl k nebi. Útočná puška mu na trojbodovém popruhu sjela k boku. „Mám ho!“

Vyšlehl plamen a ohnivý šíp vyletěl vzhůru, aby po chvilce uvolnil roj submunice. Z rozvalin se ozvala série řachavých explozí a nepřátelský symbol zmizel vojákům z hledí.

Poslední skomírající světlice zhasla.

Plíživě se stahující žluté a oranžové symboly zrudly, zaprskaly automatické zbraně a zmrzačený parčík zasypalo krupobití střel.

Obranný kruh mariňáků se rozzářil odvetnou palbou.

„Nabíjím!“ Porter vyměnil prázdnou schránku za plnou a první náboj se zasunul do komory. Poté bleskovým pohybem stáhl ze zad speciální pušku. Překulil se, hlaveň prostrčil mezi dvěma kameny a pevně si zapřel pažbu do ramene. Vybral její profil v ITWDS – po potvrzení pečlivě zacíлил, zadržel dech a třikrát za sebou stiskl spoušť. Poslední ranou zasáhl.

Bolestivé zaskřehotání zaslechnout nemohl, zato detektor pohybu zachytil tělo padající z desátého patra vyhořelého kancelářského bloku.

Nepřátelská palba neustávala.

Porter sotva zaznamenal, když mu ze zádového zásobníku vyletěly dvě klamné návnady. Proti primitivnímu RPG⁵ s poloaktivním navedením však s přehledem stačily.

Zem se přesto křečovitě otřásla a jeho pozici zasypala suchá hlína.

„Mám tě dost, zmrde!“ zařval Dobs. Z úchytů na zádovém nosiči uvolnil objemnou střelu, kterou s sebou tahal navzdory vtipkování ostatních členů družstva.

„Kryjte ho!“ vyštěkl seržant, který ležel po jeho levé ruce.

Porter popadl znovu kulomet a vypálil dlouhou dávku na jeden z rudých křížů. Jasně slyšel i Drobečkovu zbraň.

Vhhhůům!

Aerosolová nadílka vlétla mezi budovy a bulvár pohltila oslepující záře, která se zformovala do hříbovitého mračna. Jak oheň šplhal podél pobořených zdí a šířil se do všech směrů, spalil na uhel vše, čeho se dotkl. S pekelným řevem vysál kyslík z hlubokých děr, tlaková vlna rozbořila zbytky vratkých staveb.

Přes mariňáky se převalilo další, ještě hustší mračno prachu.

„Hua!“ uchechtl se Dobs ve svém kráteru.

Porter postřeloval pozice snajprů. Nutil je se schovat, zaměstnával je, aby neměli čas opětovat palbu. Přesto kolem něho gejzíry úlomků po odražených střelách vyskakovaly čím dál častěji.

⁵ raketový protitankový granát

„Nabíjím!“ Zahodil prázdnou schránku a dorazil do zbraně novou. Žena mu ležela u nohou a objímala dcerku, která při každé explozi vykřikla strachy.

„Kde je ten zasranej odvoz?!“ zachrčel Burkov.

Dýmové granáty zakryly střed náměstí dočasnou clonou.

Konečně zaburácely letecké motory a z černého nebe se snesl výsadkový člun. Míhl se kolem nakloněné vyhlídkové věže, málem se při tom dotkl země a udělal prudký obrat o sto osmdesát stupňů.

„Taxík dorazil, stahujte se!“ vykřikl seržant Dickinson.

Ve vířící smršti úplavu se civilisté tápavě vrhli pod břicho evakuačního stroje ke spuštěné nástupní rampě.

Porter popadl ženu s děckem za loket a vytáhl ji na nohy.

„Pohněte!“ zařval.

Ustupoval pískovou bouří a současně střílel. SAW⁶ ho tloukla pažbou do boku, ukazatel stavu munice letěl k nule. EMG kanón pod zkosenou přídílí člunu vyplivl zničující salvu a okamžitě se zaměřil na nový cíl.

Porter došlápl na kovovou plotnu a postrčil ženu do přepravní komory. Na ožehlém boku letounu se dala rozeznat zašlá kresba vzpínajícího se okřídleného kentaura. Byla to ta samá mašina od SOAR⁷, která je před dvěma dny na Esperanze vysazovala.

„Nabíjím!“ Sklouzl do pokleku, odhodil prázdnou schránku.

Jako duch se vedle Portera vynořil Sento – jejich nový zdravotník. Drobeček přeskočil nízké zábradlí a obloukem pokropil zahrady za křížovatkou. Muray klepl Portera po rameni a poslal do tmy granát. Nováčci, tři čerstvé přírůstky k jejich malé jednotce, konečně nahnali skupinku zachráněných dovnitř.

Odkudsi padl neslyšný výstřel, průbojná střela škrtla se zajiskřením o hydraulický válec – Porterovi pár centimetrů od kolena. Barevné stopovky vyšívaly v zakaleném vzduchu ohnivé čáry, na okraj náměstí dopadl roj minometných granátů. Rachot palby se sléval s burácením evakuačního stroje. Od torza vyhlídkové věže se k nim hnala těžkopádná, ale nadmíru účinná střela.

⁶ *Squad Automatic Weapon* – automatická zbraň družstva (saw = pila); mini-univerzální kulomety určené výhradně pro palebnou podporu pěšího družstva

⁷ *Special Operations Aviation Regiment* – letecký pluk speciálních operací

Kolibřík slétl níž.

Nosič se rozpadl na čtyři samostatně naváděné laserové granáty a obranný systém výsadkového člunu jim odpálil v ústřety klamné cíle.

„Kurva, kurva!“ zařval Muray. „Bacha na koule!“

Děsivě ostře se zablesklo.

Jako vlas tenké paprsky se sice neúčinně rozletěly po náměstí, poručíku Ashworthovi přesto na hledí naskočil jeden kritický ukazatel životních funkcí. Pravidelné křivky divoce zakolísaly a během mrknutí oka spadly do červeného pole.

Zasažený voják se zhroutil na ocelové plato a divoce kolem sebe kopal.

„Zdravotník!“ zařval Shapiro. „Braun to koupil!“

Sento pustil pušku za záda a vrhl se k raněnému.

„Jednotko, ústup!“ zavelel seržant Dickinson.

Braun chroptěl a tiskl si oběma rukama krk. Sento se mu je pokusil odtáhnout, ale neuspěl. Křečovitě sevření bylo příliš silné.

„Texi, Dobsi, odneste ho!“ přikázal a prudce mávl k otevřené kabině.

I navzdory vysunutým ochranným štítům podél rampy to bylo zlé. Porter, Wheeler a Muray opětovali zuřivou palbu snad celé rotý odstřelovačů – tak jim to alespoň připadalo – a zdatně jim k tomu sekundovaly automatické palubní kanóny.

Stopovky jako ohnivé vosy, bzučení, syčení a t'ukavé zvonění, rachotivé exploze a brumlavá zahučení. Granáty přilétající po balistických křivkách likvidovala obrana výsadkového člunu.

„Zmrdi zasraný, buzíci vyjebaný!“ slyšel Porter Murayův nepřetržitý proud nadávek.

Všechno se mu míhalo a točilo před očima. Měnil jednu nábojovou schránku za druhou, střílel a ustupoval.

Pár kroků, otočit a vypálit. Najít nový cíl a zmáčknout spoušť. Znovu se posunout. Kanón pod přídí plival krátké dávky průbojné a výbušné munice všemi směry.

„Běž!“ plácl ho Drobeček.

A pak byli všichni konečně uvnitř, rampa se zvedla a letoun vyrazil do vzduchu.

Vojáci se snažili v rudém bojovém osvětlení nacpat vyděšené a nespolupracující civilisty do sedadel, připoutat je a sklopit na ně bezpečnostní rámy. Sento s Texem klečeli na zmítajícím se Braunovi, tmavá krev stříkala z trhliny v kevlarovém límci a skrápěla palubu. Poručík Ashworth se vrhl do pilotní kabiny, zatímco seržant Dickinson se snažil být na několika místech zároveň a každému pomoci.

Porter uvolnil postroj a vrazil SAW do vertikálního držáku. Z rozpálené hlavně stoupal proužek bílého dýmu. Paluba se mu třásla pod nohama.

Zaječela siréna, výstražná tabla zběsile zablikala.

Noc se v jediném okamžiku změnila v den, když na horizontu vyšlehla termonukleární exploze. Trosky hlavního města vyvstaly v bělostné záři jako kosti dávno mrtvého živočicha. Než filtry ztlumily světelný tok z obrazových panelů, kabina LCA⁸ se proměnila v nehybný kaleidoskop černobílých obrysů.

Zdravotník ani nezvedl oči. Konečně se mu podařilo uvolnit Braunovy zaťaté prsty. Tex mu klekl na paže a Sento jediným šklubnutím oddělil tuhý nákrčník od přilby.

Gejzír krve z propáleného hrdla mu vystříkl do obličeje.

„Krucí...“ vydechl Tex.

Pilot šklubl za přípusti motorů a LCA se naklonilo v ostrém stoupavém výkrutu. Ti, kdo ještě nebyli připoutaní, bezmocně padali. Jedna žena si rozbila obličej o ochranný rám. Ta druhá uklouzla a Porter měl co dělat, aby zachytil alespoň holčičku. Sento marně chránil Brauna, když s ním odstředivá síla hodila ke stěně. Jakmile se paluba vyrovnala, pokusil se raněnému nasadit do rány samostahovací svorky. Lepkové prsty klouzaly po sponkách, hadička od intravenózního vaku nešla jako na potvoru napojit na kanylu v předloktí.

Do nosu se všem vtíral nasládlý puch jatek. Červené bojové osvětlení zmatek jen zvyšovalo, krev a špína se od sebe nedaly rozeznat.

Poručík Ashworth se vmáčkl za prvního pilota.

⁸ *Landing Craft Assault* – výsadkové útočné plavidlo

„Kde jste proboha byli!“ zakřičel, aniž se napojil na palubní interkom.

WSO⁹ mu přesto rozuměl.

„Kroužili jsme poblíž PUP¹⁰ a čekali na signál!“ ozvalo se poručíkovi ve sluchátkách. „Nemůžeme za ty zmatky!“

„Šlápněte na to!“ Poručík Ashworth se zadíval na panoramatické panely. Nebe bylo najednou plné zvláštních světél a velmi vzdálených záblesků.

Tahle podělaná mise byla za nimi. Měl by cítit úlevu, ale necítil.

Pilot upravil kurs. Upoutala ho další výstraha na okraji zorného pole. „A do hajzlu!“

Nad bývalou metropolí explodovala stotunová plazmová bomba svržená až z oběžné dráhy.

„Kurvafix!“ vyhrkl střelecký operátor.

Ponurou krajinu pohltilo řezavě oslnivé světlo.

Oheň o hvězdné teplotě požíral údolí a kopce, rozbité čtvrtě měnil v poušť plochou jako kulečnicková dráha.

Porterovi se sevřel žaludek. *DESTRUKCE* začala o celých deset minut dřív.

O těch nejdůležitějších deset minut.

Stroj poslušně akceleroval.

„To nestihneme!“ ucedil WSO.

„Kolik?“

„Zhruba... třicet sekund!“

Poručík Ashworth zatřásl zuby a přejel očima řídicí panely. Zvednuté hledí a vystouplé lícnice bojové helmy rámovaly obličej zamalovaný kamuflážními barvami.

Duhovitý hřib se nadýmal a rostl, běsnící energie se k nim hnala jako obří tsunami.

S obtížemi se nahnul k pilotovi. „Tam dole, vidíte? Ten kaňon. Dostane nás z nejhoršího?“

Pilot ve zlomku sekundy zvážil šance. Mohlo by to vyjít... snad. Tady nahoře mají stejně odpískáno, drtivému nárazu neuniknou.

Člun sklonil tupý čumák a na plný tah se vrhl k zemi.

⁹ *Weapon System Operator* – operátor zbraňových systémů; 2. pilot

¹⁰ *Pick-Up Point* – místo, odkud má být někdo vyvednut

„Čtrnáct... třináct... dvanáct...“ odpočítával kopilot navenek klidně.

LCA padalo z oblohy.

„Jedenáct... deset... devět...“

Pilot vyrovnal stroj a současně ubral rychlost.

Bojový letoun vletěl do rozeklaného ústí kaňonu, jenž se táhl od východního obvodu města k nedalekému pohoří. „Osm... sedm... šest...“

LCA se zběsile otřásalo. V některých okamžicích se málem otíralo o zubaté skalní výčnělky.

„Tam se to rozšiřuje... otočit čelem!“

Člun poskočil jako káča a provedl obrat o sto osmdesát stupňů. Rozkýval se a otřel se bokem o balvan velký jako čtyřposchod'ový dům.

„Pět... čtyři... tři...“

„Vyrovnat, vyrovnat!“

„Ustáleno! Pozice konstantní, výška třicet dva metrů!“

Do údolí vtrhlo beranidlo z prachu, kamení a trosek.

„...jedna...“

„Automatické řízení!“

Do člunu udeřila netvorova pěst. Kabina se naplnila skřípavým hlukem, LCA se rozhoupalo a skoro převrátilo. Motory ječely, levý zbraňový závěsník narazil do žulového útesu. Drcený kov mučivě zasténal, strojem se rozlehl uširvoucí skřípot. Informační panely zalily soupisy závad.

A pak bylo po všem.

„Poškození?!“ zeptal se pilot bez sebemenšího zaváhání.

„Patnáctiprocentní ztráta hermetičnosti na levém boku,“ hlásil WSO. „Závěsníky číslo šest a pět nefunkční.“

„Odhodit.“

„Odhozeno!“

Poručík Ashworth zvrátil hlavu. „Ježíši, to bylo o fous!“

Pilot přikývl. „Návratový kurs – základnová loď.“

Evakuační člun vyrazil do jiskřícího nebe. Nabíral výšku a město srovnané v oranžově žhnoucí pláň nechal pod sebou. Několik minut mu dělal společnost rozplývající se hřib. Na horizontu doznívala

přestřelka taktickými atomovými granáty malé ráže. Připomínala veselý ohňostroj neviditelných, ale mocných bohů.

Porter uvolnil bezpečnostní popruhy, roztrhl zdravotnický balíček a skrz ochranné rámy podal ženě navlhčený obvaz.

Trochu překvapeně zamrkala a poté vděčně potřásla hlavou.

Obloha zčernala a LCA se ocitlo ve vesmíru.

2. KAPITOLA

DISPLEJE PŘEHLEDOVÉHO RADARU zaplnily stovky bodů, většinou bojových strojů operujících kolem Esperanzy. V těsné blízkosti výsadkového člunu s družstvem mariňáků se přehnala hlídka BARCAP¹¹. aby ověřila totožnost osamělého letounu.

Po chvíli se však bitevníky vrátily a držely se LCA tak dlouho, dokud největší plavidla operačního svazu nebyla patrná pouhým okem. Poté *Valkýry* zamávaly na rozloučenou tupými křídly ověšenými pulzními kanóny a zmizely mezi hvězdami.

Sento zklamaně mrskl MED-skenerem do kouta kabiny a nakopl nejbližší prázdné sedadlo.

„Udělal’s, cos mohl,“ řekl seržant Dickinson.

„Sere mě to!“ Zdravotník se podíval na zakrvácené ruce.

Kolem mrtvého se povalovaly prázdné obaly, použité chirurgické nástroje a intravenózní vaky.

Poručík Ashworth vymazal z přehledového pole Braunův ID-symbol.

Zaťal čelisti. Tohohle kluka dostal do jednotky sotva před měsícem.

„Přenos přímo z *Protectora*,“ hvízdal pilot udiveně.

Velitel družstva pokrčil rameny. „Dejte to na hlavní projektor.“

„O.K.“

Uprostřed kabiny se zhmotnil obličej s vysokým klenutým čelem, vystouplými lícními kostmi a tenkými rty. Ostré venturské rysy, velmi krátký šedivý zástřih a velká zlatá hvězda obkroužená dubovou ratolestí na náramenících identifikovala náčelníka štábu flotily.

¹¹ *Barrier Combat Air Patrol* – přehradná letecká hlídka; zmocněná zachytit a sestřelit každý neidentifikovaný letoun blížící se k mateřské lodi nebo bitevnímu svazu

„Pane!“ napřímil se Ashworth, co mu pásy dovolily.

Důstojníkovy bezvýrazné kouřové oči přeletěly po zaneřádné kabině, pozorně si prohlédly civilisty, na okamžik se zastavily na zabitém vojákově a pak se vrátily k poručíkovi.

„Popravdě řečeno; málokdo čekal, že uspějete.“

„Ano, pane!“ řekl Ashworth poněkud ztuhle.

„Vysadíte zachráněné ve sběrném středisku, na mateřskou loď se však vracet nebudete. Výsadkový člun navedeme k jiné cílové jednotce. Vaše družstvo čeká nové umístění, poručíku.“

„Rozumím, pane!“ odpověděl Ashworth přesně tak, jak se od něho očekávalo. Přesto si nebyl jistý, co to znamená. Podobně náhlé změny v koloniální flotile zpravidla nevěstily nic dobrého. A u námořní pěchoty to platilo dvojnásob.

„Do dvanácti hodin vypracujete podrobné hlášení, které odešlete prioritním postupem.“ Hlava jednohvězdičkového generála, proslulého svou tvrdostí a nesmiřitelností vůči podřízeným, se zadívala veliteli bezvýznamného družstva přímo do očí. „A děkuji, poručíku.“ Hologram se rozplynul.

„Není zač, pane,“ řekl poručík Ashworth už sám pro sebe. Uvolnil podbradník a sundal si helmu. S tupou bolestí pod hrudní kostí pozoroval, jak seržant Dickinson strhl Braunovu identifikační známku a dal pokyn Sentovi s Texem, aby ho uložili do černého pytle.

Pilot se k němu natočil. „Příští zastávka transportní trajekt Gore Arsia?“

Poručík kývl.

Evakuační člun se vnořil do formace bojové flotily. Nejprve minul několik menších fregat a doprovodných, většinou zásobovacích plavidel, než se dostal k okraji jádra bitevní skupiny. Samotná vlajková loď, dvacet kilometrů dlouhý kolos třídy *Protector*, zůstala skryta po pravé straně za hradbou křižníků a jiných těžkých válečných strojů. LCA zvolna obkroužilo sestavu vyloďovacích trajektů, u nichž se rojila spousta výsadkových člunů a automatických nákladních kutrů. V minimální vzdálenosti podletělo bitevní křižník deváté legie Pretoriánů poznamenaný zřetelnými stopami boje. Nad střední částí šesti kilometrového trupu se jako

droboučké mušky pohybovali opravárenští roboti, blýskaly jiskřičky mnohametrových svářecích oblouků, které zacelovaly netěsnosti v titanových pancířích. Menší čluny pak kotvily v bezpečné vzdálenosti od tohoto úctyhodného, prozatím nehybného obra.

Následně je zachytil trajekt, na němž bylo dislokováno sběrné středisko, a navedl LCA k soustavě vnějších přírazišť. Párkrát to drclo, než člun spoutaly magnetické zámky, a pak se otevřela přechodová komora.

Do přepravní kabiny se nahrnuli zdravotníci, kteří se ujali vyčerpaných civilistů. Zběžně je na místě prohlédli a pak postupně odváděli teleskopickým tunelem, zatímco vojáci čekali.

„Vezmeme ho sebou.“ ukázal hlavní lapiduch na černý pytel odtážený ke stěně.

Seržant pohlédl na poručíka.

„Postaráme se o něho, nebojte.“ ujistil je voják s červeným křížem na prsou. „Šéf zdravotního úseku dostal rozkaz hodně shora, aby vyřídil pozůstalost. Administrativně je to v cajku, osobní věci zabalíme a pošleme přesně podle poslední vůle.“

„Rodině to oznámím já; byl můj člověk,“ vymínil si poručík Ashworth.

„Samozřejmě,“ souhlasil zdravotník.

Dva muži zvedli pytel s Braunovými ostatky a vynesli je z LCA.

Porter unaveně vzhlédl, když na něho padl stín.

Žena s děvčátkem v náručí. Za loket ji držel lapiduch a ukazoval, aby šla s ním.

Její kdysi určitě hezké, oříškově hnědé oči připomínaly vyschlé studny. Přesto natáhla ruku a dotkla se Porterovy začerněné tváře.

Když opouštěli zapáchající kabinu, holčička se ještě otočila a zamávala mu umělou paží světlolasé panenky.

Muray na vedlejším sedadle se otupěle ušklíbl.

LCA ODRAZILO OD TRAJEKTU a vydalo se na téměř půlhodinový přelet.

„Nevracíme se k našemu šífu?“ přerušil Burkov zamlklé ticho.

„Ne.“ řekl poručík v interkomu.

„Pane?“ Seržant Dickinson to poznal již před chvílí.

Velitel družstva si promnul tvář. „Vedli jste si skvěle. To s Braunem mě mrzí.“

„Byl to celkem prima kluk, šéfe.“ prohodil Muray.

Porter se zamračil na Dobse, který se po straně jízlivě uculoval. *Koho ten arogantní blbeček mohl odsuzovat? Byl u nich stejně dlouho jako Braun. A co na tom, že přišel od rangerů. Stejně se u roty proslýchalo, že ho od nich vyhodili.*

„Nevím, jestli jde o odměnu. Každopádně jsme byli s okamžitou platností převeleni na SCF Dorset.“

„Co to pro nás znamená, pane?“ Shapiro se zatvářil pochybovačně.

„Asi jste o tom slyšeli,“ Ashworth zvedl ironicky ukazováček, „ale u námořní pěchoty už nějaký čas probíhá hodně nenápadná reforma.“

„To slibovaný nový vybavení se nám jako na potvoru furt vyhýbá.“ Burkov potřásl rameny.

Poručík nakrabatil čelo. „V jejím rámci došlo právě dneska i na nás.“

Porter se donutil zvednout ruku. „Pane, za to, že jsme to nezmrvili a z bryndy vytáhli pár důležitých panáků, dostali jsme jako projev uznání vlastní bojovou loď?“

Muray se uchechtl a zaťukal si na čelo. Kirsten si promnul nos a obrátil oči v sloup. Nováčky Tex a Sento se jen rozhlíželi po ostatních. Wheeler se protáhl a bez zájmu napil z camelbagu.

Velitel družstva jednoduše kývl. „Ano.“

Seržant Dickinson si založil ruce na prsou.

„Chtěj nám zaplácnout huby, co, šéfe?“ ozval se Muray.

„Vím stejný kulový jako vy.“ Poručík pověsil svou helmu na stojan se zbraněmi. „Myslet si můžete, co chcete. Rozkazy však platí, proto se přesouváme na novou loď. Všechno vybavení pošlou za námi.“

Porter se pohodlně rozvalil. Vypnul ITWDS, uvolnil těžkou taktickou vestu a povolil chrániče na nohách. Sejmout multifunkční postroj, na to se však cítil příliš líný. Buď jak buď, žaludek mu rozechvělo určité očekávání. Třeba se přestanou harcovat po všech čertech a střídat stísněné ubikace anonymních dopravních jednotek.

Konečně získají vlastní místo ve struktuře zvláštních útočných jednotek.

Už žádné strkanice s bigoši v nekonečných frontách na záchody.

Několik čet takovou šanci dostalo. A všichni jim hluboce záviděli.

Střetl se s Drobečkovým pohledem a udělal drobné, ale významné gesto.

Wheeler přimhouřil zlatavé panenky.

„Ta vlevo před námi, to je ona,“ upozornil pilot výsadkového člunu mariňáky.

Minula je formace bojových dronů, následovaná zpovzdálí stíhací korvetou. LCA podletělo smyčku zásobovacích člunů a vyhnulo se křižníku typu *Poseidon* na vstřícném kursu. A až docela odzadu – z okraje bitevního svazu – se k nim blížil trup válečné lodi. Barevná navigační světla pak naznačovala její bezmála dvoukilometrovou délku.

„Fregata?“ vyprskl Dobs. „Ostatní dostávají zbrusu nový křižníky Regulus, a nám místo *boomeru* strčej starej křáp?!“

„Sklapni, Nácku,“ sykl Muray. „Bud' šťastnej alespoň za tohle.“

Blondák s modrýma očima zlostně zabrblal.

Pilot převzal se souhlasem navigátora fregaty ruční řízení a hladce přistál. Šedivý trup krytý silným pancéřováním byl v jednom okamžiku ještě daleko a v příští sekundě se nad nimi tyčil jako masivní útes. Objevila se tmavá písmena a číslice imatrikulačních znaků, na panoramatických panelech byla dobře patrná střelecká stanoviště a odkryté šachty raketových sil.

Nevypadá zas tak zle, pomyslel si Porter.

Výsadkový člun se otočil, aby ho rameno zámkového mechanismu mohlo snadno uchopit. Během pěti minut se ocitli ve vnitřním hangáru, který se za nimi okamžitě uzavřel.

DOKOVÁ PALUBA zářila čistotou.

Nebyla ani z desetiny tak velká, jak tomu byli vojáci družstva Charlie zvyklí z dopravních trajektů, ale zato prázdná a dokonale uklizená.

A hlavně; vzduch uvnitř fregaty nesmrđěl.

Vojáci pobrali své věci a rozloučili se s oběma letci zamáváním do kamer. Pilot odpověděl bliknutím reflektorů. Ocitli se v přechodové komoře. Za nimi zahučela čerpadla, zaduněla venkovní propust' a katapult vymrštil LCA zpět mimo loď.

V nástupním koridoru na ně čekal první důstojník se dvěma pomocníky.

„Vítejte na *SCF Dorset*.“ Poručíka Ashwortha pozdravil tím, že se pravicí dotkl spánku. Při pohledu na špinavé mariňáky ověšené hromadou výstroje se však zatvářil trochu nejistě.

„Doufám, že jsem náčelníkovi rozuměl správně.“ Ashworth shodil bergen z ramene.

„Bezpochyby,“ prohodil důstojník škrobeně. „Zařazení není dočasné. Dorset je od nynějška vaším domovem.“

„Vážně naše kocábka?“ prohodil Muray a poklepal na obklad stěny.

„Přestože fregata prošla řadou úprav, včetně redukce posádky, nezůstanete na ní sami,“ obrátil se důstojník k hloučku mariňáků. „Asi jste si to tak představovali, ale je mi líto. Při svých akcích budete odkázáni na piloty a další pomocný personál námořnictva.“

Muray se nadechl, aby vypustil štiplavou poznámku, ale seržantův varovný pohled ho umlčel.

„Omluvte mé muže, nadporučíku,“ řekl poručík Ashworth. „Vracíme se z *Esperanz*y a jsme, jak vidíte, docela utahaní.“

Důstojník pokynul ke svým pomocníkům. „Tito námořníci, stejně jako zbytek posádky, jsou vám k dispozici. Doprovodí vás na vaši palubu a vysvětlí případné nejasnosti ohledně lodního řádu.“

„Palubu, pane?“ zopakoval seržant Dickinson.

Důstojník v nažehlené modré uniformě se na něho zachmuřeně podíval, jako by nechápal smysl otázky. „Samozřejmě. Největší středová část je vyhrazena pouze vám. Posádka má ubikace na horní úrovni, technické zázemí a sklady materiálu jsou situovány ve spodních sekcích.“

Porter si i přes celkové vyčerpání vychutnával humornost té scény.

Upjatému lampasákovi se situace evidentně nezamlouvala. Dlouholetou službou uvyklý na tuhý kastovní systém námořnictva, se

musel vypořádat s vpádem bandy blátošlapů, kteří zaberou skoro celou loď a zároveň nebudou spadat do jeho výlučné pravomoci.

„Postarejte se o své družstvo, poručíku,“ utrousil kysele. „Jestli toho budete schopni, kapitán by se s vámi rád setkal ve čtrnáct nula nula palubního času. Tedy zhruba za hodinu.“

„Chápu,“ přikývl Ashworth. „Nové rozkazy, organizace, kompetence. Přijdu včas.“

„Přeji příjemný pobyt.“ Důstojník letmo odzdravil a rázně odešel.

„Zelená guma vypatlaná,“ ušklíbl se za jeho zády Burkov.

Porter si nadhodil nabitou pilu na rameni. Helma se mu houpala pověšená na konci hlavně jako prapodivná trofej. „Je to pro něj zatraceně těžký překousnout.“

„Dejte si pohov, kluci,“ přiblížil se Muray k oběma námořníkům. Po odchodu svého velícího se sice maličko uvolnili, přesto postávali stranou a vypadali ztuhle.

„Nažehlení jako buzíci.“ Dobs jednoho z nich chytil za rukáv modré blůzy a promnul látku zkoumavě mezi prsty.

„Dej pryč ty špinavý pracky!“ vytrhl se mu námořník.

„No, no, snad nebude tak zle, hošíku.“ Blondák se drze zašklebil.

Seržant Dickinson plácl ne právě šetrně Dobse po zádech. „Seber si své krámy a nežvaň!“

Wheeler se líně protáhl a námořníci na něm mohli oči nechat. Obrovské svaly nedokázala zakrýt balistická ochrana ani silné chrániče.

„Ukažte nám naše bydla,“ požádal je poručík Ashworth.

„TY VOLE, TO JE LUXUS!“ liboval si Muray.

Jejich soukromé oddělení zahrnovalo pět set metrů dlouhou palubu přebudovanou na soběstačný svět ubytovacích kójí, sociálních zařízení, kompletně vybavené jídelny, tělocvičny, trenažérů, střelnice a instruktážního sálu.

„Pořád tomu nevěřím,“ krčil rameny Kirsten.

„Na toho ministerskýho paňácu se při nejbližší příležitosti napijeme,“ řekl Shapiro a hodil špinavou výstroj na podlahu.

„Houby,“ prohlásil vehementně Burkov. „Ožereme se jako dogy.“

Námořníci mariňáky provedli a ukázali jim vybavení. Některé sekce byly dosud zamčené – zejména sklady a zbrojnice.

„Jakej je váš starej?“ zajímal se Muray a žertovně zamrkal. „Je to pes? Dusí vás?“

Námořník s jizvou na čelisti a jmenovkou Gordon hodil pohledem kolem sebe. „Není to on, ale Ona.“

„Tě pic!“ ulevil si Kirsten.

„Cože, ženská?!“ nevěřil Muray. „Kecáš, co?“

„Ani náhodou.“

„Jsme v prdeli,“ připojil se Dobs. „Všechno na hovno!“

„Nenech se zmýlit.“ poznamenal druhý námořník jménem Chavez. „Je vostrá jako břitva. Když jí dáš příležitost, urve ti koule rovnou u prdele.“

„Chlap s nesprávnou fasádou,“ sdělil Gordon skoro šeptem. „Ale je dobrá. Sloužil jsem na vícero lodích, zažil spoustu velících, ale tahle je z nich asi nejlepší.“

„Jo. Honí nás jak nadmutý kozy, ale Dorset šlape jako hodinky.“

Porter zabral kóji vedle Drobečka a naházел svoje věci do vestavěného boxu.

Na úklid bude dost času později. Ted' stál sotva na nohou.

Zatímco se svlékal, poslouchal napůl ucha, o čem se mluví venku na chodbě. Jemu bylo fuk, kdo má fregatu na povel.

Kabina se mu líbila. Ve srovnání s těmi, kterými již prošel, byla přímo obrovská. A hlavně, měl ji pouze pro sebe.

Špinavé maskáče, boty a spodní prádlo odkopl ke dveřím. Pouze zbraně naskládal na zem a helmu odložil na polici. Na vzorně – a předpisově – ustlaném lůžku našel čisté ručníky. Zdobily je modrozlaté znaky koloniální flotily.

Sprchy byly sice společné, ale vešla by se do nich přinejmenším četa, a ne jen ubohé družstvo.

Teplá voda vystříkla, sotva přiblížil ruku k senzoru.

Porter zvrátil hlavu dozadu a nechal stékat bodavý proud po obličejí, ramenou a hrudníku. Ztuhlým svalům to dělalo dobře.

Jakmile se osuší, zajde do zdravotnického úseku, kde zahlédl masážní boxy.

A pak se pořádně vyspí.

PORUČÍK ASHWORTH kráčel k přidi fregaty *SCF Dorset*.

Během pětáctyřiceti minut se dal dohromady – automatická prádelna mu vyčistila maskáče i boty, vykoupal se a oholil. Také si nechal nakraťoučko zastříhnout vlasy.

Potkal několik námořníků v pracovních kombinézách a jednoho bocmana s opravářským robotem.

Všichni mu zasalutovali.

A netvářili se otráveně, jako vojáci pozemní armády, které musel obvykle sprdnout, aby se dočkal alespoň letmého pozdravu.

Podle navigačních šipek došel k můstku.

„Dobrý den, pane!“ uvítal jej službukonající poddůstojník v bojové centrále.

„Hledám velitele,“ řekl a rozhlédl se po setmělém sále.

„Vím, pane,“ přikývl námořník a ukázal rukou ke středovému platu. „Tudy, prosím.“

Od taktického panelu se zvedla žena a zvědavě si velitele mariňáků přeměřila. Na rozdíl od ostatních příslušníků posádky neměla modrou uniformu, ale obyčejnou olivově zelenou leteckou kombinézu bez domovenek a specializací. Pouze límec zdobilo černé hodnotsní označení. Pokud mohl soudit: vypadala na někoho, kdo se narodil v Centrálních oblastech.

Ashworth by si soukromě tipnul na New Heaven nebo přilehlé hvězdné soustavy. Byla spíš středního věku – takže pro funkci velitele bojové lodi dost mladá. Štíhlá postava, jako uhel černé vlasy upravené v krátkém zástřihu rámovaly hranatý, energicky působící obličej.

„Kapitán Chevalierová.“ představila se.

„Poručík Ashworth.“ Její drobná dlaň měla překvapivě silný stisk.

„Promluvíme si.“ řekla a kývla na svého zástupce. „Nebude vám vadit, když půjdeme do mé kajuty?“

„Vůbec ne,“ pokrčil poručík Ashworth rameny. Když vycházeli z bojové centrály, služba se vypjala do předpisového pozoru.

„PROSÍM,“ UKÁZALA KAPITÁN Chevalierová na křeslo připevněné k podlaze. „Kávu?“

„Rád.“ Poručík Ashworth se s úlevou posadil. Po koupeli se sice probral, ale horká voda mu za to proměnila svaly ve vatu.

Kajuta připomínala pohodlnou kancelář. Pracovní stůl, křesla, skryté skříně a odkládací boxy, zasouvací lůžko. Baterie projektorů, nepřímé osvětlení, obklady vyvedené v imitaci leštěného ořechu. Aktivní panely ukazovaly postavení flotily nad Esperanzou, v rohu místnosti se pomalu otáčel holografický symbol bojového svazu. Výzdoba jinak strohá, osobní věci veskrze žádné. Pouze naproti vstupním dveřím visel starobylý mosazný sextant a kulatý barometr se zašlým ciferníkem.

Nebýt jakési nepostižitelné ženské aury, myslel by si, že se ocitl ve vysloveně mužském doupěti. K dokonalosti scházel jen vyhaslý doutník v mramorovém popelníku.

U ruky se mu ocitl šálek kouřící černé tekutiny.

„Doufám, že nesladíte,“ řekla bez pousmání.

„Ne, to je v pořádku, madam.“ Ashworth opatrně usrkl, aby si nespálil rty.

„Neznám samozřejmě podrobnosti, ale určitě jste absolvovali tři velmi náročné dny.“ Usadila se naproti němu.

„To ano,“ přiznal jednoduše. O podrobnostech se rozhodně šířit nechtěl.

„Nebudu proto zdržovat, poručíku. Na další věci budeme mít dost času jindy.“

„Je pro vás obtížné mít nás na palubě, že?“ zeptal se přímo.

Neuhnula pohledem ani o milimetr. „Pokud vím, reforma námořní pěchoty v samostatné útočné a průzkumné jednotky má v poslední době vysokou prioritu. Vybavování křižníky typu Regulus však nepokračuje tak rychle, jak se čekalo. Loděnice je nestačí stavět v odpovídajícím tempu. Z toho důvodu byly zavedeny dočasné programy jejich náhrady. V tomto rámci jsou některá starší plavidla rezervní flotily přebudována na nosiče těchto jednotek. Stupeň automatizace je však nedovoluje zbavit původních posádek.“

„Ano,“ přikývl poručík a znovu se napil.

„Dorset prošel celkovou rekonstrukcí. Polovina modulárních sekcí byla vyměněna, zvětšeny hangáry, kvůli expediční technice se podstatně rozšiřovala doková paluba. Vaše ubikace jsou úplně nové. Doufám, že vám budou vyhovovat.“

„Určitě, madam.“

Kapitán pohodila nepatrně hlavou a změnila téma. „Hodnotové stupně námořnictva a armády jsou někdy rozdílné.“

„Diplomaticky řečeno.“

„Se současnou situací nic neuděláme. Věřím v bezproblémovou spolupráci a totéž očekávám i od vás, poručíku. Jednotlivé kompetence jsou celkem jasně dané. Osobně vám vyjdu v čemkoliv rozumném vstříc.“

„Vynasnažím se o to samé,“ řekl Ashworth.

„Taktika, plánování operací a jejich provedení je vaše parketa.“ Chevalierová propletla prsty na desce stolu. „Chod lodi a její provoz je zase má práce. Podržím si i poslední slovo v tom, co je a není proveditelné s ohledem na její bezpečnost.“

„Souhlasím.“ Poručík odložil prázdný šálek, aby se ho okamžitě zmocnil úklidový robot. „Pravděpodobně dá alespoň zpočátku jistou potíž zabránit vzájemným třenicím mezi mými a vašimi lidmi. Víte, madam, špína, ve které se obvykle brodíme, je mnohem osobnější než sterilní boj v kosmu. Moji chlapci jsou proto náchylnější k chování, jež se zrovna neslučuje se služebními řády. Takže neuškodí být maličko shovívavější.“

„Jsem si toho vědoma, poručíku. Ovšem má tolerance platí jen do jisté míry.“

„Dohlédnu na své lidi.“

„Znám vaše personální materiály.“ Nad projektorem vyskočila obsáhlá složka. „Za tak krátkou dobu toho má družstvo Charlie dost za sebou. Některé odkazy jsou však zařazeny jako přísně tajné, takže k nim nemám přístup. Povídám to proto, že jsem během přestavby lodi oficiálně požádala o přidělení nejlepší dostupné jednotky. Když už mám mít na palubě hordu nevycválaných divochů, ať jsou to esa.“

Ashworth se ušklíbl koutkem rtů. „Beru to jako pochvalu, kapitáne.“

Krátce přikývla. „Běžte se vyspat, vypadáte jako duch. Za pár hodin odlétáme na Apen, kde Dorset kompletně dovybaví. Během tří týdnů si převezmete novou výstroj. Také dostanete do kmenového stavu jednotky pilota a náhradu za dnešního mrtvého.“

„Pilota?“ podivil se Ashworth.

„Moji specialisté nemají pro planetární výsadky kvalifikaci. Jak jsem vyrozuměla, tenhle člověk je od letectva. Nalétáno zhruba pět tisíc hodin, z toho čtvrtinu v bojových misích.“

„Uvidíme.“ Poručík Ashworth vstal. „Co naše věci z trajektu Gore Arsia?“

Chevalierová pohlédla na holografický panel, kde roloval seznam dat. „Za dvacet minut přistane nákladní člun. Vykládací četa se o kontejnery postará, buďte bez obav.“

„Díky, kapitáne.“ Přiložil si prsty ke spánku, dveře kajuty zajely se zasyčením do strany a on vyšel ven.

„Dobrou, poručíku,“ řekla velitelka bojové fregaty. Sklopila oči a pohlédla na své spletené prsty.

3. KAPITOLA

„**KAM NÁS VLEČETE, SERŽO?**“ zajímal se Dobs.

Kirsten se opřel o stěnu a odfrkl do kapesníku chuchvalec krve. Po extrémně dlouhém hyperprostorovém skoku nebyl úplně fit.

Dickinson položil dlaň na zámek a přepážka vyjela vzhůru.

Za ní se nacházelo oddělení s pěti vězeňskými celami.

„Věnujete mi pozornost?“ zeptal se poddůstojník.

Porter vzal Muraye kolem ramen a popostrčil ho o krok dál. „Tohle je přesně pro tebe, kámo.“

„Sklapni, chytráku!“ ohradil se průzkumník.

Wheeler si založil mohutné paže na prsou. Tanaka se zvědavě rozhlížel. Burkov se tvářil znuděně a Tex s Quinem vypadali dotčeně, jako by snad oni byli svatí.

„Proč hned výhrůžky, seržo?“ opáčil Dobs.

„Není nad názornou ukázkou,“ řekl seržant a zdvihl varovně prst. „Je to hodina, co jste se, vy pitomci, probrali. Proto vás varuju, nechte lodní posádku na pokoji! Jestli máte nutkání, vybíjejte si svoje mindráky mezi sebou. Potom to bude jenom na poručíkovi, a ten je sakra milosrdnej. Jestli sáhnete na modrokošiláče, kapitán Chevalierová svolá lodní tribunál, a pak vám buď Vesmír kurevsky nakloněnej.“

„Děvka,“ ucedil Dobs.

„Zopakuj to, vojáku!“ vyzval ho Dickinson.

Arogantní frajírek Dobs se rozumně stáhl. Zvedl ruce a potřásl hlavou.

Seržant metal očima blesky. „Tady končí sranda, blbecci. Kdo to chápe, má plus. Kdo ne, shnije v týhle díře!“

„V pohodě, šéfe,“ řekl Muray smířlivě.

„Rozuměli jste, vy duté palice?!“

„Ano, seržante,“ zamumlali.

Dickinson se zamračil. „Jestli jste se pokochali a nasáli atmosféru, padejte do skladů, kde se válí výbava. Ještě než zakotvíme u Apenu, chci vidět, jak je všechno pintlich vypíglovaný a perfektně uložený.“

Porter dloubl Muraye loktem. „Tak pojd', postaráme se o buginy.“

„Pakárna.“

„Budeme mít to nejhorší za sebou. Zbytek je brnkačka.“

Vojáci ve schlíplém hloučku odtáhli a seržant Dickinson uhodil pěstí do uzamykacího senzoru.

Stropní světla zhasla.

KOTOUČ MODROBÍLE PRUHOVANÉ PLANETY utěšeně narůstal.

Fregata *SCF Dorset* se držela mimo letové koridory civilních dopravních lodí, jež v nepřetržitém proudu lifrovaly turisty ze všech koutů Galaxie do vrcholící letní sezóny na jižním kontinentu. Planeta platila za vyhlášené letoviště s atmosférou provoněnou květinami, nekonečnými zlatavými plážemi, teplými, lehce minerálními oceány a rajscky příjemným podnebím. Celkově prostředí bylo až neskutečně příznivě nakloněno člověku, s minimem nebezpečné fauny a flory.

Proto také planetární federace udržovala na Apenu stálou vojenskou posádku a základnu na vysoké oběžné dráze. Co kdyby poblouzněnou skupinu fanatiků napadlo vzít planetu jako rukojmí k prosazení svých ubohých cílů? Dalším důvodem byla její ideální poloha uprostřed rozlehlé kosmické pustiny s neobyvatelnými hvězdnými soustavami, jedovatými planetami a mrtvými měsíci. Vojenské doky zde zabezpečovaly opravy i logistické zázemí lodím koloniální flotily operujícím v přilehlých Vnějších oblastech.

Porter vstoupil do Drobečkovy kabiny.

„Pamatuješ na Tranga?“

„Ten skrček z Marsu?“

„Jo.“

„Co je s ním?“ Wheeler poslepu skládal svoji *pilu*. Silné prsty se mu míhaly s nevídanou hbitostí. „Měl by sloužit tady, ne?“

Porter si vtíral do rozpraskaných dlaní hojivý gel. „Napadlo mě, že bychom se mohli sčuchnout. Pokecat, trochu zachlastat, vypustit páru. Pobavit se.“

„Jsem pro.“ Drobeček byl hotov. Bouchl pažbou o zem a otevřel zlatavé oči. „Brnkni mu.“

„Už se stalo, jenže je někde v terénu. Dozorčí mi řekl, že se vrátí asi za čtrnáct dní.“

„Snad tu ještě budeme.“ Wheeler se znovu pustil do rozebírání zbraně.

PORTEROVI ZROVNA KONČILA pracovní směna v palubních hangárech.

Před dvěma dny technici dobudovali poslední nájezdové rampy – a včera večer dorazila první zásilka bojových vozidel. Mimo jejich starých terénních bugin tu v garážích stály těsně vedle sebe obrněné transportéry a několik typů bojových dronů.

Zkontroloval krásně vyrovnaný graf a odpojil přenosnou diagnostickou jednotku od HUMS¹² osmikolového vozidla. Vypnul řídicí blok, protáhl se nouzovým průlezem řidiče a sklouzl po skloněném pancíři na zem.

Natáhl ruku a dotkl se hladkého boku obrněnce. Čtveřice kol byla ještě o kus vyšší než on a dosud se leskla neopotřeбенou matnou černí.

Potrásl rameny, aby odlepil mokré tričko ze zad. Klimatizaci prý zapojí nejdřív pozítří.

Uvnitř garáží sice bylo horko, zato se tu vznášel hutný pach nového vybavení. Pod titanovými pancíři pomalu bila počítačová srdce, čerstvě zavedené programy čekaly na iniciační povel. Energie ze záložních baterií proudila nervovými vlákny elektroniky, ochranné nátěry neměly ani škrábanec, základní šedivá kamufláž jediný kaz.

Opřel se o předek transportéru. Vrchní vrstva na omak měkkých polymerů pohlcovala radiové vlny a zároveň zamezovala tepelnému

¹² *Health and Usage Monitoring System* – systém, jenž nepřetržitě sleduje kritické partie konstrukce i činnost palubních soustav a dokáže posádku varovat před jejich selháním

vyzařování v infračervené oblasti. Spojovala v sobě rovněž výhody aktivní optické kamufláže a vyplňovala mělké rýhování reaktivního pancíře.

Miloval to.

Byl to jeho svět.

Nevadilo mu chodit desítky kilometrů po svých nebo se natřásat v terénních pouštních bugínách – toho si za poslední půlrok na Esperanze užil vrchovatě. Poté, co ho propustili z nemocniční lodi, družstvo Charlie provádělo spoustu hlídkových misí, ale málokdy se dostalo do vážnějšího střetu s Rudými brigádami. Každopádně se nic nevyrovnalo peklu, kterým prošli těsně před zničením podzemních laboratoří.

Dvakrát nebo třikrát se dostali poměrně blízko – řádově stovky kilometrů od vytrvale dýmajícího kráteru – a jednou jedinkrát se Porter pokusil nahlédnout do gigantické kaldery prostřednictvím vševidoucího oka zpravodajského satelitu.

Neměl však štěstí; dno kráteru zakrývala hustá bílá mračna, nebo byl tok obrazových informací důkladně cenzurován a filtrován. Oficiální zprávy tehdy uvedly pár stručných zpráv ohledně dohadů spojených s výbuchem podzemního skladiště zbraní, ale jinak kolem téměř kontinentální katastrofy panovalo hluché ticho. Ostatně, příhoda se spousta jiných událostí, bylo vybojováno hodně bojů a koloniální armáda se konečně uchytila na důležitých předmostích.

Podle zaručených fám se válka na Esperanze chýlila k úspěšnému závěru. To však bylo Porterovi jedno. Jestli polykat prach a bláto tady či jinde – pořád budou další válčiště. Někdy ho ale trápila otázka, co se asi stalo se světem ve skalním masivu. Zničila ho nálož? Vyhladila nezměrnou cizí sílu, kterou okusili v nepatrně letmém závanu?

Skoro si přál, aby ne.

Nikdy o tom nemluvili. Dokonce ani žertem ne.

Jistě, podepsali tuny nejružnějších prohlášení o mlčenlivosti. Jenže to by jim nezabránilo, aby mezi sebou tu a tam neprohodili alespoň nevinnou narážku.

Oni tenhle maličký úsek života rovnou vymazali z paměti. Jako by byl rozmetán při explozi, která srovnala se zemí celé pohoří.

Nešířili se o něm možná proto, že se Quaid postaral, aby žili. Noví příslušníci družstva, kteří přišli až potom, neměli šanci se nic dozvědět. A Porter za svůj osobní důvod navíc pokládal klinickou smrt a utrpení dlouhodobé rekonvalescence.

U výjezdových vrat se objevil Tanaka a mávl na něj.

Minulý týden uběhl ve zběsilém tempu. Sotva fregata zakotvila nad Apenem, na palubu vtrhly týmy techniků a pustily se do posledních úprav. K trupu se přisály nákladní skluzy, kterými do lodi proudily zásoby. Kdo si myslel, že stráví pohodlnou dovolenku v některém z přímořských letovisek, měl smůlu. Nejen, že absolvovali vyčerpávající maratón přebírání nové výzbroje, ale v mezičase jim seržant Dickinson dával zabrat na trenažérech a v tělocvičnách. Poručík Ashworth pak navíc vedl taktické nácviky, do nichž začlenil posádku fregaty, což uvítala kapitán Chevalierová. Oprášit scénáře, které simulovaly napadení lodi nepřátelským výsadem, bylo i v jejím zájmu, takže pokud to bylo jenom trochu možné, uvolňovala své lidi z běžných povinností. Navíc se obě rozdílné skupiny mohly lépe sehrát a poznat.

Zatímco na lodi pracovali dělníci a roboti, skupinky maskovaných vojáků se plížily chodbami a střílely po sobě cvičnou municí. Týlová služba měla tentokrát štědrou ruku; mimo nákladů ostrého střeliva dodala tolik barvicích nábojů, že běžné jednotce by vydržely přinejmenším na deset let. Však také úklidovým strojům dalo pokaždé slušnou práci, než bojiště uvedly do původního stavu.

Muray se vyklonil z průlezu IFV¹³ a mávl na Quina, aby mu podal displej s přejímacím protokolem, který rozmáchle potvrdil. Potom vylezl ven, zabouchl poklop a pružně seskočil.

„Hotovo!“ zahlaholil.

Porter přikývl na znamení, že rovněž skončil. „Ten byl poslední.“

Přišli Kirsten s Wheelerem.

„Pfff,“ zafuněl Muray a utřel si obličej do cípu propocené tričky. „Pozdě, zašíváči, tady je to v cajku.“

„A munice?“

„Zejtra dorazí hlavní zbrojír a předvede nám, jak na to.“

„Viděli jste to vedle?“ Kirsten se zubil jako měsíc v úplňku.

¹³ *Infantry Fighting Vehicle* – bojové vozidlo pěchoty

„Ne,“ prohodil Porter lhostejně.

„Úplně fungl nový fára. Museli je zrovna vylyfrovat z fabriky, protože takový macky jsem ještě neviděl.“

„Až je vyzkoušíme, poznáme, za co stojej.“ Muray poklepal na diagnostickou jednotku.

„Aby to nedopadlo tak, že Dorset bude narvaná k prasknutí technikou a my se dál neplahočili po svejch.“

Kirsten se otrásl. „Jen to přivolávej.“

„Já myslel, že jsme konečně něco víc,“ řekl Quin.

„A co jako?“ zavrčel Muray. „Delta, Zelený barety, Sasíci? I ty primadony ze Sto první výsadkový na tom jsou líp než my. A co se týká rangerů, zeptej se Nácka, určitě ti milerád povypráví.“

Při představě hailujícího Dobse nadzdvihl koutky i Drobeček.

„Jsem zvědavej na pilota,“ přidal se k nim Tanaka.

„Já teda ne,“ utrousil Muray. „Letci jsou nafoukaný mrzáci. Do jednoho.“

„Uvidíme.“ Porter si špinavýma rukama oprášil kapsáče, které používal jako pracovní.

„Pozejtří dojde na osobní výbavu,“ prozradil Kirsten zasvěceně. „Zaslechl jsem poručíka, prej jsou to moc fajnový věcičky. Včetně úplně nových kvérů.“

Tanaka hodil pohledem po hlavní kanónu, jež mu čněla nad hlavou. „Slibovaná EMGéčka?“¹⁴

Wheeler zakroužil svalnatou paží po hangáru, čímž obsáhl i fregatu. „Měsíce v trenažérech.“

¹⁴ *EMG (Electro-Magnetic Gun)* – elektromagnetická zbraň, kdy střela je urychlena přímo působením elektromagnetického pole; *CG (Coil Gun)* – cívková zbraň; skládá se ze soustavy cívek uspořádaných do jakési hlavní, jejímž středem se pohybuje střela. Působí na ni magnetické pole cívek, do nichž je přiváděn elektrický proud v závislosti na tom, kterou cívkou střela právě prochází. *RG (Rail Gun)* – kolejnicová zbraň; její podstatou jsou dva rovnoběžné nosníky, mezi nimiž se nachází pohyblivý mezičlen se střelou. K této soustavě je připojen elektrický zdroj tak, že proud teče jednou kolejnicí vpřed přes mezičlen do druhé kolejnice a tou zpět ke zdroji. Tzv. Lorentzova síla pak urychluje mezičlen se střelou vpřed. Teoretická hranice rychlosti střely je u těchto zbraní 100 000 m/s! Energie by se akumulovala v setrvačnicku nebo by se ukládala do kondenzátoru. Těsně před výstřelem by byl spuštěn tzv. homopolární generátor, který dokáže vytvořit krátký a extrémně silný impuls stejnosměrného proudu; řádově až megaampéry

„Jebat na to,“ trhl Muray rameny.
„Balada,“ opáčil Porter.
Wheeler se po něm ohlédl: „Nový hračky, co?“
„Přesně, kamaráde.“

OPRAVDU DOSTALI NOVÉ ZBRANĚ.

Brali jednu po druhé do rukou, prohlíželi si je. Od těch stávajících se příliš nelišily, alespoň ne vzhledově – co také na dokonalé ergonomii a designu vylepšit? Inovace spočívaly především ve výkonu, podstatně větší spolehlivosti a maximální integraci s osobními bojovými systémy. Široký koridor před trezory zaplnily narychlo smontované stoly, na nichž se vršily hromady vojenské výbroje, balíky oblečení a dalších nezbytností.

Školení vedl hlavní instruktor ze základny na Apenu. Vysvětloval, na hologramech ukázal a názorně předváděl, co s každou maličkostí. Odvykládal jim tolik podrobností, že stejně neměli šanci si je zapamatovat. Se svými pomocníky poté procházel mezi mariňáky a pořád dokola odpovídal na stejné otázky. Do omrzení rozebíral a zase skládal útočné pušky a PDWéčka¹⁵, zapojoval, ladil a konfiguroval balistické počítače.

„Hochu, vyser se na to,“ řekl s odzbrojující upřímností vlastní všem starším poddůstojníkům, když zjistil, s čím se Porter moří. „Tahle nastavení jsou jen pro fajšmekry a hračky. Pro masakrování civilistů je nepotřebuješ.“

„Jasně, vrchní seržante.“

„Kurva, to byl vtip, blboun,“ zavrčel, když si všiml, jak se Porter tváří. „Koukám, že s bouchačkami celkem válíš. Tady's žádnou náповědu nepotřeboval.“

„Von je náš specialista,“ prohodil Muray od vedlejšího stolu. „Sundává mouchy v letu.“

„Vážně?“ zapochyboval instruktor. „Kolik's jich teda dostal, hochu? A nemyslím zrovna ty stupidní simulace, co dneska frčej. Ani mačkání joysticku obrněného drona. Prostě hezky postaru;

¹⁵ *Personal Defence Weapon* – osobní obranná zbraň

nabiješ, zamíříš, stiskneš spoušť a skrz zaměřovač sleduješ, jak se tomu týpkovi o kilák dál rozprskne hlava jako přezrálej meloun.“

Porter napoprvé, bezchybně – a hlavně bez jediného zaváhání – poskládal zbraň palebné podpory. Bouchl pažbou do desky pultu. „Čtyřicet dva potvrzených zabití, seržante!“

Poddůstojník přemýšlivě mlaskl. „Asi nebude od věci na tobě kapku zapracovat.“

„Děkuji, seržante! Toho si cením!“ odpověděl Porter přesně tak, jak ho to kdysi v přijímači naučil Starej Zmrd Brackett.

„Kecy!“ uchechtl se instruktor. „Tak hele...“

Zatímco ostatní příslušníci družstva Charlie byli dávno hotoví a odešli na večeři, Porter s šedovlasým praktikem rozpitvávali do detailů jemné nuance nastavení nového balistického softwaru a jeho bezchybného sloučení se všemi prvky ITWDS.

I tohle byl jeho svět.

4. KAPITOLA

„NAZDÁREK, OPIČÁKU!“

Porter a Trang si padli do náručí.

„Těbůh, kluci!“ radoval se drobný voják.

„Nazdar,“ poklepal ho Wheeler dobromyslně a Trang podklesl v kolenou.

Setkali se na čtvercovém náměstí v Mistral Springs, největším lázeňském městě kontinentu. Byl podvečer, na letišti přistáli ráno. Polovina družstva Charlie dostala třídní opušťák, po jejich návratu si poletí užít zbytek. Část dovolenek si vybírali i námořníci.

Dvojice sluncí zapadala a barvila bílé budovy do sytě smetanového odstínu teplého soumraku. Mírný větřík si pohrával s desítkami praporů a přinášel s sebou slanou vůni oceánu i kvetoucích keřovitých hájů, jež město obklopovaly. Prostranství bylo plné pestře vymóděných turistů, kteří proudili sem a tam, zastavovali se v zahradních kavárnách a restauracích, nahlíželi do podzemních nákupních galerií, kochali se nezvyklou architekturou mnohakilometrové pobřežní promenády a obdivovali napodobeniny starých koloniálních domů.

„Máš se, stará vojno?“

Trang se potěšeně usmál. „Ujde to. Vážně!“

„Tohle je Kirsten.“ představil Porter třetího z party.

„Ahoj.“ Trang si s vojákem potřásl rukou. „Kde máte zbytek? Nebo jste vyrazili z orbity v téhle sestavě?“

„Mladí s náma nepečou,“ utrousil Wheeler.

Nebyla to úplně pravda. Nikdo z nich však zrovna nestál o Dobsovu společnost, a Tex s Quinem se zase necítili dvakrát v přítomnosti starých mazáků, proto vyrazili do města samostatně.

„No... to neva.“ Opičák vzal mohutného vojáka za loket. „Hele, Drobku, nescvrknul ses?“

„Prcku?“ Wheeler dobromyslně napjal svaly, až švy na vyhrnutém rukávu začaly prskat.

„Kam vyrazíme?“ zajímal se Porter.

„U vody jste byli?“

„Spíš bych dal pár piv, jestli to nevadí. Na velkém Ěčku ho, představ si, v kantýnách nečepovali. A když už bylo náhodou k mání v kanystrech, ta rumunská břečka se nedala polknout.“

„Jasan!“ Trang byl ochota sama. „Znám prima bar. Není sice zrovna levnej, ale tady na Apenu není levný vůbec nic.“

Vedl je Starým městem, které mělo připomínat africkou Casablanku, jež zmizela ze světa po teroristickém útoku ve dvaadvacátém století.

Úzké uličky, klenuté průchody, ošlapaná kamenná schodiště.

Nálevna vypadala, že je tu přinejmenším tisíc let, ale pivo bylo báječné.

„Super.“ pochvaloval si Porter, když setřel pěnu ze rtů.

„Jak dlouho zůstanete?“ Trang navolil na displeji další objednávku.

Kirsten potřásl hlavou. „Ne víc jak týden. Máme naloženo, zbývá vyladit poslední drobnosti.“

„Tak jste se dočkali, co? Pamatujete, jak o tom Starej Zmrd básnil?“

„Vlastní kocábky – a my mu nevěřili.“ Porter zvedl sklenici. „Na něj se klidně napiju.“

„Tys ho měl vždycky rád,“ poznamenal Opičák škodolibě.

„Jako vosinu v prdeli.“ uchechl se Porter. „A jak se daří tobě, chlape? Kolik máš buchet?“

Trang se k němu důvěrně naklonil. „Na každým prstě přinejmenším jednu.“

„Blafoune,“ utrousil Wheeler. Opřel se a lavice varovně zavržala.

„Nekecám! Hele, měli jste pravdu. Na Apenu se děje prd. Na posádce se válíme a není do čeho píchnout. Když nás gumy vytáhnou do kopců, je to málem svátek. Občas na nás vyjde služba na orbitě, kde děláme panáky maníkům od speciálních, nebo jistíme přebírání

rizikových transportů. Vycházek dostaneš, kolik chceš, musíš se jen chovat slušně – jinak máš měsíc útrum. A nadřzenejch paniček je tu tolik, že si musím hlídat poklopec, aby se mi na něj neslitaly jako vosy na sladký.“

Porter. Wheeler i Kirsten se té představě blaženě ušklebovali.

Jenže Trang se netvářil šťastně. „Kdybyste viděli mojí skříň na ubikaci. Je narvaná k prasknutí drahejma krámama, který mi nutí na rozloučenou.“

„Tohle je prostě ráj,“ poznamenal Porter se zbožně sepnutýma rukama a pohledem obráceným ke stropu.

„Houby, kamaráde.“ Opičák mávl znechuceně rukou.

„Co bys jako chtěl?“ zeptal se Wheeler.

Trang se zarazil. „Přemýšlel jsem, že podám žádost o přeložení.“

„Seš na hlavu?“ zaklepal si Porter na čelo. „A kam? K bojový jednotce, která nevytáhne paty z horkejch oblastí? Kterou posílají od čerta k ďáblu?“

„Nudím se,“ pronesl drobný voják vzdorovitě. „Hele, kluci, tady je to fakt voprz.“

„Já padnu.“ Kirsten se ošil. „Kámo, vzpamatuj se! Devadesát devět procent chlapů by s tebou na fleku měnilo. Zlatou jízdenku, cos vyhrál, si sakra považuj.“

„To je podle tebe dobrodružství?“ Wheeler mu přistrčil pod nos předloktí, přes nějž se táhla bledá klikatá jizva. „Přijít v pitomý a zbytečný přestřelce o kejhák? Skapat ve sračkách?“

Trang překvapeně zamrkal, Porter s Kirstenem se na Wheelera zvláště podívali. Pořád je dokázal překvapit.

Mlčky se napili.

Od vedlejšího stolu se zvedla skupinka rozesmátých holek a vyplula do nachového podvečera.

„Není o co stát,“ řekl Porter tiše. „Možná ti to připadá ohromně zajímavý, ale nakonec nemůžeš nic než tratit.“

„Připadáte mi... spokojení.“

Kirsten ohrnul nos, Wheeler objednal novou rundu.

„Jo, náš podělanej život.“ Porter otřel palcem okraj sklenice. „Nic jinýho nemáme, nic neumíme. Je to na palici, ale baví mě to a zároveň neskutečně šťve. Modlím se za každou další idiotskej den a

vím, že svůj pekelnej závazek u maríny do finále nedotlačím. Copak zrovna po tomhle, proboha, toužíš?“

„Jen jsem uvažoval...“

„Na tyhle lážový štaci máš konec závazku před sebou jako na dlani. My ne. Když budeš rozumnej, prochrápeš se k termínu, a pak se můžeš v klídku rozhodnout, jestli civil, nebo nějaká specializace, případně poddůstojnickej kurs.“

„No jo,“ rozhodil Trang ruce. „Seržant by mi slušel.“

„Nebud' pako,“ prohodil Porter mírně.

„Ví, o čem mluví,“ podpořil ho Kirsten.

„Slyšel jsem,“ řihnul si Opičák, který začínal cítit mírnou špičku, „žes to na Esperanze ošklivě schytl. Předved's prej pomalu stejnej trik, jako když ten hipík Kristus vstal z mrtvejch.“

Porter odstrčil prázdný půllitr a natáhl se po objednávkovém panelu. Nedal na sobě nic znát, ale v podbřišku ho ledově bodlo.

Závan z minula.

Jako by jím znovu proletěla odstřelovačova kulka. „Jak to vlastně hergot víš? Éčko je dost z ruky.“

Trang se plácl do čela. „Potkal jsem kluka od maríny. Seděl v knajpě a nasával jako duha. Tak jsem si k němu sedl. Pokecali jsme, probrali plno drbů. Měl před sebou poslední večer před naloděním. A stejně jako vy, jeho jednotka dostala kosmickou loď. Doky ji na oběžné dráze zrovna dovybavovaly. Jenže ne uprděnou fregatu, ale pořádnej *boomer*. Fungl novej křížník Regulus.“

„Pak, že to nejde,“ postěžoval si Kirsten.

„Jenže jich bylo na kompletní četú. Pětatřicet maníků potřebuje asi víc životního prostoru.“

„Mluvil o mně?“ zamračil se Porter.

Opičák přikývl. „Dobře si tě pamatoval.“

„A odkud?“

„Z nemocniční lodi. Měli jste prý kóji vedle sebe. A tvářil se, že je celej žhavez se s tebou někdy potkat.“

Porter přimhouřil víčka. „Pamatuješ si, jak se jmenoval?“

„Drake, kámo, nabeton. Na ten ksicht do smrti nezapomenu!“

Trang se otřásl. „Zjizvenej od napalmu. Fuj! Nechápu, proč si nenechal od plastiků vylepšit fazónu.“

„Dlabejte na to, vážení.“ Kirsten zvedl plnou sklenici.

Trangova kulatá tvář se rozjasnila. „Teď je teď. Zařídím vám takovej opuštěák, že na to nezapomenete. Slibuju!“

„A na to se napijeme!“

Čtveřice pùllitrů se zvonivě srazila nad středem stolu.

NOC SE PŘEHOUPLA přes půlku a oni pořád křížovali Mistral Springs.

Trang jim předváděl místní pamětihodnosti jednu po druhé. Prošli pobřežní promenádu, vykoukali se v jiskřicím příboji, najedli v restauraci, která nabízela speciality výhradně z místních surovin. Poručili si několik chodů zvláštní chuti, vypili tři koktejly mléčné konzistence a opalizujících duhových barev. Zatancovali si – alespoň si mysleli, že ohromně válí – ohnivé flamengo s čtveřicí nádherných holek. Vymetli dlouhou řádku barů, z nichž každý byl úplně jiný než ten předešlý, pivo vystřídal místní alkohol. Zachutnala jim bleďá pálenka, která po polknutí přešla z ostré hořkosti do hladivého sladka a zanechala po sobě lehce trnouce jazyk.

Jako závěrečnou tečku naplánoval Opičák jízdu magnetickou dráhou do údolí mezi kopci, kde paláce moderních kasin velkolepě zářily nad mořem hráčských doupat a arén – jako obří vlajkové lodě v přístavu rybářských kutrů. Barevné gejzíry světelných reklam z nich tryskaly do pořádné dálky, hluk se řinul po svazích do širokého okolí v bouřlivých kaskádách.

„Tam, nebo tam?“ ukazoval Kirsten prstem po širokém bulváru. Divoký rej barev se mu přeléval po tvářích a odrážel v očích.

„Myslíš, že na to máme?“ zafuněl Porter, když se podíval, o co se Kirsten vlastně zajímá. „Ale stálo by to za to.“

„Pračka na peníze,“ ucedil Wheeler a sotva o monumentální stavbu ve tvaru dvojité šroubovice DNA zavadil pohledem. Zastiňovala čtvrtinu nebe, zářila zlatými světly a budila dojem, že je postavená ze vzácných kovů.

„Ani ke vchodu by nás nepustili,“ uškříbl se Porter, zatímco sledoval tmavou limuzínu, která prosvištěla kolem.

Ušli kilometry podél natěsnaných zábavních podniků, než konečně zapadli do jednoho z hazardních doupat. Poručili si značku

místního piva a Porter s Kirstenem si párkrát vsadili v divoké virtuální hře. Wheeler nehrál. Držel se sice poblíž, ale nebylo jasné, jestli se nudí, nebo baví. Ucucával ze svého pultu a tvářil se stejně vřele jako kamenná sfiga.

Porter do sebe kopl panáka a třískl s ním o pult. Hlučně si odfoukl a poškrábal se na ruce.

„Co se furt drbeš?“ Opičák nakrčil nos. „Chytil’s svrab, nebo co?“

Voják si vyhrnul rukáv a ukázal Trangovi perforované kolečko pletového odstínu v loketní jamce. Kůže kolem něho byla zarudlá. „Dostali jsme nové permanentní kanyly. Staré byly v pohodě, tyhle jsou prý lepší. Trvá ale dýl, než se bezezbytku ujmou.“

„Slyšel jsem, že je to povinný.“ Opičák ohrnul rty. „Doufám, že než se to sem dostane, budu v céčku.“

„Je to dobrá věc,“ potrásl Porter hlavou a přitáhl si k sobě další skleničku. „Lapiduši mají různý vychytávky, ale stejně; hledej žílu, když se rozstřílenej chlap pod tebou mele bolestí a šokem. Máš chvilku, abys ho stabilizoval, potřebuješ udělat deset věcí najednou a k dispozici jen dvě ruce. Hodí se pak každá pomoc, to mi věř.“

„Jenom jednu?“ ukázal prstem Trang.

Porter si poklepal na levačku. „Co když o druhou náhodou přijdu? Jak mě napíchnou na pumpu?“

„Asi to nebudu s tou žádostí přehánět.“

„Rozumná řeč, brácho.“ Porter vzal Tranga kolem ramen a vyvedl ho na ulici.

Mariňáci vystřídalí ještě několik podniků, aby nakonec uvízli ve řvavém cirkusu hlavní třídy. Stroboskopy kolem nich šlely jako při vyhlásování leteckého poplachu. Porter se pověsil na sloupek veřejného terminálu a zkontroloval stav svého konta.

„Jsem na suchu,“ konstatoval ztěžka. „Měsíční žold je v tahu.“

„U mě stejný,“ přiznal Kirsten. Sice nepil tolik jako ostatní, přesto se mu některá slova pletla.

„Panebože,“ ulevil si Trang. „Vy máte ale nízký limit. Tady jste na Apenu, ne na nějaký farmářský hroudě!“

„Jdi někam,“ doporučil mu Porter.

Opičák se zasmál a plácl po zadku dívku ve stříbřitě rudé tunice, jež se k němu neopatrně přiblížila.

Wheeler se rozhlédl a trhl svalnatou paží k obrovské budově naproti. Vypadala, jako by se ježila tisíci ostny, a její fasádu úplně zakrývala tlustá vrstva holografických upoutávek a spotů ze sportovních přenosů.

Uvnitř vstupní haly o výšce dvaceti pater vládl nevídaný chaos hluku a světla. V neuvěřitelném Babylónu zmatku se mísily armády hracích automatů, téměř nedohledné řady ruletových a karetních stolů, hrozny projekčních kabin, samoobslužné bary střídala temná zákoutí – jako stvořená pro vyřizování náhlých osobních sporů. Široká schodiště zavalená virtuálním odpadem lákala ke vstupu do spodních podlaží, kde se nacházely zábavní sály a nejvyhlášenější gladiátorské arény na planetě.

Wheeler si razil cestu davem, který proudil do podzemního kolosea. Nad vchody, jež byly stylizované do tlam fantaskních nestvůr, planula ohnivá písmena oznamující vyvrcholení nočního programu. Po překročení lesklého pásu turniketu se jim vstupné odečetlo z již tak vybrakovaných účtů.

Čtveřice vojáků usedla v hledišti a zírala do tmavé studny, kde se skrývalo centrální zápasiště. Prostorem se valily dunivé zvukové vlny a vzduchem kroužili objednávkoví droni.

„To bude maso!“ mumlal Kirsten přiopile.

„Co tě to popadlo. Drobku?“ šťouchl Trang do mohutného vojáka.

„Nuda snad nebude.“ Porter se uvelebil v prosezeném sedadle.

„Uvidíme,“ zahučel Wheeler úsporně.

Zavibrovaly skryté gongy, reflektory vybuchly zářivou salvou a vypreparovaly ze tmy ring obehnaný pletivem a energetickou bariérou. V kuželu světla se zjevil muž ve staromódním smokingu a zamával na uvítanou.

Hlediště zabouřila.

„Pánové a... případné dámy! Vítám vás na hlavním finálovém turnaji Dvanácti světů!“ Konferenciér se obřadně uklonil. „Jsou dvě hodiny po půlnoci a šou se rozjíždí!“

Zaryčela fanfára, zavířily polonahé mažoretky s mohutnými poprsími a po nich nastoupili první bojovníci. Uhlazený konferenciér každého z nich uvedl, vyjmenoval z paměti údaje o nejvýznamnějších vítězstvích a pak dal pokyn k zahájení řeže.

Do pasu svlečení borci, většinou zjizvení, potetovaní symboly a mystickými ornamenty, se do sebe pustili, jako by nežili pro nic jiného. V těchto popůlnočních kolech nešlo o žádné nováčky. Soupeři byli zkušení; měli za sebou celé série vyřazovacích turnajů.

A v kleci obehnané dráty se snažili vymlátit ze sebe navzájem duše.

Obecenstvo se těšilo na hvězdu utkání, doposud neporaženého šampióna brutálních soubojů bez pravidel, který měl zápasit jako úplně poslední. Přesto byly k vidění zničující pěstní výměny, bleskové útoky na nejzranitelnější a nejcitlivější místa, drtivé kopy a zákeřné techniky pouličního boje. Klání zahajovaná pochmurnými údery zvonu trvala, dokud jeden z účastníků neodpadl, nebo se potupně nevzdal.

A nakonec do ringu nastoupil za mohutných ovací monstrózní Shing. Obešel provazy, shodil ze sebe šedočerný plášť s kapucí a letmo – skoro opovržlivě – pozdravil protivníka, jenž čekal v protilehlém rohu. Rozhodčí dal pokyn, a za pouhých pět minut bylo rozhodnuto. Poraženého s na kaši rozmláceným obličejem odvedli, šampión divoce zařval a vrátil se do šatny.

Takto se Shing objevil třikrát a pokaždé odešel z arény se vztyčenou hlavou, provázený frenetickým skandováním svého jména.

„Šílená bestie!“ ulevil si Kirsten, když posledního protivníka odváželi na nosítkách. „Tak obrovského chlapa jsem ještě neviděl.“

„Něco umí,“ podotkl Wheeler nevzrušeně.

„Jenom něco?!“ chytil se Kirsten za hlavu. „I ty seš proti němu chcípák!“

Porter si do pusy hodil hrst pražené kukuřice, kterou koupil před začátkem prvního zápasu. Stála pár drobných a jedl ji vůbec poprvé. Shing byl opravdovou nestvůrou – nic než dvoumetrová hromada svalů, pěsti jako kladiva, přesto mrštný a pohyblivý. Rozený zabiják.

S ním by se nechtěl pustit do křížku – pokud by neměl po ruce pořádnou bouchačku a dostatečný odstup.

Finále.

Zbývali dva borci, kteří se promlátili urputnými rvačkami a odrovnali všechny soupeře. Stáli proti sobě a bedlivě se měřili. Konferenciér hulákal a datové linky herních terminálů zahlcoval příliv sázejících.

Oba byli přibližně stejně vysocí, a přestože Shing disponoval lepší statistikou zápasů, zdáli se vyrovnanými protivníky. Vypadali sice unaveně, což ani nebylo divu, avšak jakmile zazněl signál, vyřítili se na sebe, jako by až do této chvíle odpočívali v relaxačním studiu.

Bez váhání a nemilosrdně. Srazili se, jen to prásklo.

A diváci v přečpaných hledištích si za své peníze přicházeli na své.

Jak by také ne. Suma vypsaná pro vítěze dnešního turnaje byla víc než slušná. Za ni by si obyčejný smrtelník užíval přinejmenším rok v luxusním přepychu.

Osm minut a dvacet sekund, a bylo po všem.

Shing se procházel se zdviženou pravicí kolem provazů, prudce oddechoval a radostně se šklebil, zatímco druhý gladiátor se válel v bezvědomí uprostřed ringu. Krev se rozlévala z neuvěřitelně zmasakrovaného obličeje a otevřené zlomeniny levého předloktí.

„Opět náš hrdina, opět náš miláček!“ jásal konferenciér, jen mu klopý perfektně padnoucího smokingu poletovaly.

„Zákeřnej zmetek,“ odplivl si Kirsten. „Viděli jste to? Taková podlost!“

Porter odhodil zmuchlaný obal daleko do předních řad. „Proto na zápasy leze takovejch lidí. Chtěj čichat krev a pot, vidět bolest a mrtvoly, který odnášej nohama napřed. Holovize jim nestačí.“

Ryk v hale se zvolna utišíl, dav přestal mávat zatnutými pěstmi s palci namířenými k podlaze.

„Ještě neodcházejte, vážení!“ Konferenciér potěšeně plácal rozložitého Shinga po nahých zádech. Ve srovnání s ním vypadal jako černý brouk vedle obra. „Zbývá maličkost, taková drobnost, určité zpestření srovnatelné s pověstnou třešničkou na dortu!“

Diváci si opět posedali.

„Velevázení přítomní, je to tradice našeho jedinečného a bezkonkurenčního podniku Stardust! Zapamatujte si to jméno! Stardust!“

Točil se po aréně a mával rukama, aby přivedl obecenstvo do varu.

„Bylo by totiž nefér nedat šanci i vám, divákům! Proto vedení naší zábavní společnosti vypisuje opravdu poslední zápas dnešního super galavečera Gladiátorů! Kdokoliv se může přihlásit a změřit svou sílu a umění s nepřekonatelným, dosud neporaženým Shingem!“

Zápasník zařičel jako tur a udeřil se do prsou.

Zesilovače tento zvuk znásobily, až se z něho stalo burácení podobné rachotu hromu.

Zahrála slavnostní fanfára.

„A aby to bylo ještě zajímavější; ceny jsou následující: Ten, kdo dokáže vydržet čtyři minuty zápasu, aniž by se vzdal, získává stejnou sumu, jaká byla vypsána pro vítěze turnaje! TO UŽ JE SLUŠNÉ, ŽE?“

Hlediště souhlasně zamručela.

„Ale to není rozhodně vše! Kdo totiž dokáže našeho borce porazit, dostane sumu navýšenou na dvojnásobek!“

Vzedmula se bouře pískotu, přehlušovaná Shingovým řevem.

Zápasník zastrašoval zjevem i vystupováním. Běhal z rohu do rohu, skákal mezi provazy. Z úst se mu dralo nelidské kvílení, cenil zuby zbroušené do ostrých špiček, předváděl pletence naběhlých svalů pod papírově tenkou kůží. Celé své vystoupení prokládal efektními ukázkami exotických chvatů a úderů.

„To samozřejmě bez časového mezení! Jestliže by se však stalo, že by Shing padl do pěti minut od začátku zápasu, jsme připraveni vyplatit TROJNÁSOBEK!“

Výbuch obecenstva zadusil zápasníkovu zvukové představení. Za tolik peněz by se dalo žít spokojeně celý život, bez jakýchkoliv starostí a finančních problémů.

„Lákavé, že?!“ kroutil se konferenciér a rozhlížel se po hledištích. „Vím přesně, na co myslíte! Najde se proto mezi vámi odvážlivec, který si věří natolik, aby sestoupil sem ke mně?“

Minimálně deset tisíc chlapů se rázem utišilo a zvědavě se rozhlíželo, jestli se někdo takový objeví.

Vyzývající zápasník zaujal hrozivý postoj, zaťal pěsti a čekal. I on si očima měřil dychtivý dav kolem ringu.

„Umí někdo z vás rány rozdávat, ale i přijímat? Nebojí se bolesti, zranění a případné vidiny smrti? Obstojí v zápase bez pravidel, kde je dovoleno naprosto cokoliv? Tohle všechno je totiž Stardust šou, živě a bez příkras!“

„Nikdo se nepřihlásí, uvidíš,“ naklonil se Kirsten k Porterovi. „Je to tak navlečený, psychologicky vymakaný. Chechtáky jsou fajn, ale nikdo nechce skapat.“

Porter mlčky souhlasil.

„Čas běží, vážení!“ chrлил konferenciér. „Vezme někdo osud pevně do svých rukou a rozhodne se? Naše mikrofony vás slyší!“

Zjizvený, holohlavý Shing, s krátkým složitě splétaným copánkem na blýskavém temeni, se náhle rozeběhl přes ring a bez zpomalení narazil do ochranného pletiva, až zachřestilo.

„Ty chceš?!“ zachroptěl a ukázal prstem na jakéhosi velkého muže ve třetí řadě.

„Ne... ne,“ bránil se chlapík. Jeho vyděšený hlas pronikal až na horní galérie.

„Nebo vy tam nahoře?“ zeptal se černý smoking výmluvně. Bodový reflektor zašermoval mezi diváky na opačné straně. „Ne, to jsem se spletl... ten od pohledu velice silný mládenec si totiž jen poposedl. Omlouvám se.“

Zazněl rozpačitý smích.

„Je to vaše poslední šance, velevážení! Stardust šou je tady a s ní i její obrovské peníze. Kdo si je odtud odnese, kdo se rozhodne s tím něco udělat?“

„A co bude, když tu opici složí do minuty?“ zamručel svým typickým způsobem Wheeler.

Kirsten, Porter i Trang se po něm ohlédlí, ale nebrali ho vážně. Ovšem chlápek po jeho pravici to vzal jako hotovou věc, zvláště, když zaznamenal Wheelerovu rozložitou figuru.

„Chceš jít do toho?!“ vyhrkl překvapeně a stiskl tlačítko komunikátoru na opěradle.

Konferenciér utnul vychvalování zábavního komplexu Stardust, naklonil hlavu mírně na stranu a přiložil ukazováček na miniaturní sluchátko v uchu. „Velevážení, přece jen tu máme pozitivní reakci, to jsem opravdu nečekal! Z řad obecnstva byl právě vznesen velice zajímavý dotaz... kdepak je ten odvážlivec?!“

Reflektory prolétly ztemnělou halou a našly muže vedle Wheelera.

„Vy?“ svažtil konferenciér nedůvěřivě obočí. Desítky vznášejících se holovízí předvedly nadživotní záběry vyhublého čtyřicátníka.

Shing se bouřlivě zachechtal a nakopl drtivou ranou rohový sloupek mezi provazy.

„Kdepak... tenhle!“ ukázal mužík vedle sebe. Světelné kužele poskočily a zalily Wheelera bodavým světlem.

„Jen jsem se zeptal,“ řekl Wheeler pomalu a jeho hlas zaburácel z reproduktorů.

„Ano?“ Černý smoking přešel na bližší stranu obdélníkového ringu.

„Do toho, do toho!“ začala skandovat aréna.

„Blázníš?!“ syknul Porter.

„Klid, prosím,“ zvedl ruce konferenciér. „Právě jsem byl zplnomocněn vedením společnosti, abych vám oznámil, že pokud se opravdu podaří složit šampióna Shinga do jedné minuty od úderu gongu, vítězi bude na libovolné konto ihned převedena suma rovnající se ne trojnásobku nebo čtyřnásobku původní ceny, ale rovnou její...“

Nastala dramatická pauza.

„...*PĚTINÁSOBEK!!!*“

Hlediště zachvátilo hotové šílenství.

Jekot, hvízdot, dupání. Výkřiky: „DO TOHO. DO TOHO!“ pohlcovaly fanfáry, ze stropu se snesl déšť zmuchlaných sázenek,

vzduchem pluly zářivé obrazce, loga herního komplexu a nafouklé bubliny holoreklam.

Nakonec vše umlklo v tichu plném očekávání.

„Tento statečný muž má poslední šanci,“ řekl ulízaný konferenciér. „Bud’ zkusí zcela výjimečně dokázat nemožné, nebo šou končí! Jaké je jeho rozhodnutí?“

Wheeler se nevyjádřil. Mhouřil oči do modrých a červených světél.

Pak však zápasník Shing zvedl zaťaté pěsti a zahrozil. „Sračko, nemáš šanci!“

Smoking se překvapeně otrásl.

„Tak dobře,“ zabručel Drobeček a vstal.

„Kurva!“ vydechl Porter.

„V pohodě,“ utrousil Wheeler. Vtiskl mu do dlaně řetízek s identifikačními známkami a pustil se uličkou ke schodišti, které vedlo k zápasišti. Lidé mu ochotně uhýbali z cesty.

„Jestli se tohle provalí, čeká ho Nové Lefortovo,“ zaskučel Kirsten.

Konferenciér chvilku zmateně naslouchal pokynům z režie. Pak však nasadil obvyklou masku uhlazené profesionality pouťového vyvolávače.

„Vážení, tohle je Stardust šou a její nečekaná překvapení! Jsme s vámi a vy s námi! Sledujte závěr Noci bojovníků Dvanácti světů!“

„SHING, SHING!“ dunělo obecnstvo a počítače nezvládaly přijímat lavinu sázek.

„Nandej mu to!“ zakřičel Kirsten.

Wheeler ho v ohlušujícím bengálu nemohl zaslechnout.

Seběhli se k němu pomocníci, ale on si sundal pouze volnou košili a vystoupal po pěti příkrých schůdcích k aréně. Bariéra ho pustila dál, prolezl mezi provazy a to už u něho byl konferenciér.

„Toto je neobvyklá chvíle!“ hlaholil. „Nestává se často, aby divák přijal výzvu turnajového šampióna, a musím přiznat, že v dosavadní historii podniku se nikomu nepodařilo zvítězit. Pouze jedenkrát překonal jistý šťastlivec čtyřminutový limit, přesto si svých peněz neužil, protože na následky vnitřních zranění druhý den zemřel. Co vás vede k tomu, že jste ochoten tolik riskovat?“

Diváci strnuli zvědavostí.

„Prachy,“ pokrčil Wheeler rameny.

„Samozřejmě!“ rozzářil se smoking. „Proto je tady přece Stardust! Mohu znát vaše jméno?“

„Není důležitý.“

„Ano, jistě. Rozumím, chcete utajit svoji totožnost. Proto vám budu říkat pan Neznámý... pan X!“

Shing si odfrkl, ale nepřestával si Wheelera pozorně měřit.

„Vidím, že máte špičkově vypracovanou postavu. Něco společného se zápasem?“

„Ani ne.“

„Žádná ochota vyprávět životní příběhy z vás rozhodně nečiší!“ Konferenciér rozverně zatleskal. „Máme tu tedy mistra Shinga versus pana X! Pane Neznámý, musím se ujistit, zda je vám naprosto jasné, že půjde o zápas, kde je dovoleno naprosto cokoliv. Uvědomujete si, proti komu stojíte?“

Pokoušel se Wheelera zviklat, měl to v popisu práce. Prvořadě bylo získat zájem diváků, ne přijít o peníze nebo smluvního gladiátora. Proto by bylo mnohem výhodnější, kdyby to ten blázen vzdal ještě před vlastním soubojem. Někomu stačilo posbírat odvahu, dojít mezi provazy a s čistým štítem vymáznout pryč. Párkrát to zažil.

Ostatně podnik za takovou reklamu poskytoval drobnou cenu útěchy.

Jenže podmračený svalovec se nehýbal a čekal.

„Možná bych mohl navrhnout, abyste odložil vlastní oblečení a použil námi nabízené...“

„Zbytečné,“ mávl Wheeler rukou. „Bude to rychle odbyté.“

Zápasník v protějším rohu ironicky zahýkal a předvedl vypracované zádové svalstvo.

„Tomu rád věřím, pane X. Přesto; skvrny od krve se špatně odstraňují.“

„V tom případě moje nebudou.“

Shing se doslova prohnul v pase. Pobaveně se plácal po stehnech a s ním se chechtala přeplněná hala.

„Sebedůvěra vám rozhodně nechybí, pane X.“ Konferenciér potřásl hlavou, ale Wheelerovu neochotu spolupracovat nekomentoval. „Vážení, a je to tady! Opravdu poslední zápas dnešní noci co nevidět započne. Úder gongu ohlásí nevratné, takže se dobře bavte. Ta podívaná je zde jenom pro vás! Pamatujte; naše společnost Stardust je společnost pro lidi! Zápasníci, nyní se pozdravte!“

Ustoupil a ukázal na střed ringu.

Wheeler a Shing se k sobě pomalu přiblížili a letmo se dotkli sevřenými pěstmi.

„Hovado; zabiju tě!“ zasyčel holohlavý zjizvenec. Pohodil hlavou, až mu copánek zavířil kolem hranatého, jako ze žuly tesaného obličeje.

Wheeler se k němu obrátil zády a klidně se vrátil na svou polovinu.

Shing zapraskal a předvedl sérii stínových úderů. „Takže jdeme na to!“ Konferenciér se stáhl za ochrannou mříž.

„Shing, Shing!“ křičeli obdivovatelé. Zavřeštěla fanfára, reklamy zmizely a světla se ustálila. Wheeler čekal s rukama svěřenýma volně podél těla a Porter sevřel palce v dlaních. Trang zadržel dech.

Nad zápasíštěm zavibroval chvějivý zvuk starobylého gongu.

WHEELER UDĚLAL KROK a zůstal stát.

Shing se také přiblížil, začal kroužit, ale zachovával si dostatečný odstup.

„Má šanci?“ zakřičel Kirsten Porterovi do ucha.

„Vsadil jsem na něj!“

„Kolik?“

„Všechno!“

Pětadvacet sekund uteklo jako voda. Hlediště pískala a projevovala nelibost s rozvláchným zahájením souboje.

„Shingu, opři se do toho!“ řval kdosi v první řadě jako siréna.

„Rozbij ho na atomy!“

„Miluju těěěé...!“ dal se zaslechnout ječák osamělé fanynky.

Do ochranné bariéry narážela smršť prázdných kelímků, zbytků jídla a nejrůznějších odpadků.

„SHING je bůh!“

Zápasník zakomíhal copánkem.

„Dostanu tě!“ vyšťekl a vrhl se do prvního útoku svým osvědčeným drtivým způsobem.

Uplynula právě čtyřicátá sekunda od zahájení utkání.

Wheeler pozvedl ruce, ale stále čekal a nehýbal se.

Pak přesně v tu pravou chvíli vyšel vstříc svému soupeři. Jeho údery se slily do rozmazaných šmouh, prošly vyhlášeným krytem turnajového mistra, jako by ani neexistoval, a v dokonalém načasování zasáhly bradu, krk a nos.

Vystříkla krev, vyražené zuby se rozletěly jako hejno vyplašených brouků. Profesionální zápasník se protočil ve vzduchu, praštil sebou, jen to zadunělo.

Narvaná aréna zmlkla s překvapeným vzdychnutím.

Pětapadesátá sekunda se změnila na padesátou šestou. Veliké číslice časomíry zapulzovaly a zamrzly.

V mrtvolně hrobovém tichu, které se rozhostilo, bylo slyšet každé heknutí a nervózní zašoupání nohou.

Wheeler vytáhl z kapsy komunikátor a podíval se na podsvícenou obrazovku.

„Peníze?“ zavrčel na konferenciéra, jenž oněměle zíral a nebyl schopen slova.

„Převádějí se...“ vzpomínal se černý smoking ze šoku.

„Tys ho zabil... VRAHU!“ vyjekla předtím tolik nadšená žena.

„Třeba ne,“ zamumlal Wheeler a kývl, když se mu na bankovním výpisu objevila čerstvě přijatá suma.

Schoval tenký displej a protlačil se houfem zdravotníků z ringu.

„Padáme!“ zahučel Porter na tumpachově zírajícího Kirstena a Tranga. Vyskočil a dral se k východu.

„Haló, pane X!“ slyšeli za sebou křičet konferenciéra. V bouři naprostého zmatku se ani neohlédli.

ZAPADLI DO BARU poblíž doků a mlčky zírali na opadávající pivní pěnu.

„To bylo něco,“ zopakoval asi po sté Kirsten a lokl si řídkého kvasnicového piva.

„Poslyš, Drobečku, jak se ti tohle povedlo?“ zvedl oči Trang.

„Slušný odhad.“

„A co pud sebezáchovy?“

„Bylo to perfektní,“ řekl Porter pochvalně.

Kirsten se znovu bezmyšlenkovitě napil.

„Kolik jsem vám vydělal?“

Porter se zakřenil. „Slušně. Ale ty seš větší kanón. Mega pracháč.“

„Nemám nic,“ řekl Wheeler.

Trang se vyjevil. „Nedostal’s je? To je na žalobu!“

„Ne. Okamžitě jsem je převedl.“

„Proboha, a kam?“

Drobeček pokrčil rameny.

„Já se picnu!“ nechápal Trang.

„Jeho věc,“ utrousil Porter uvážlivě.

„Jo.“ Kirsten se zadíval na dno prázdného püllitru.

„Na to, abych zatáhl příští rundu, mi pár drobných zbylo,“ zabručel Wheeler.

Opičák složil hlavu do dlaní.

Kalné ráno se vkrádalo do kysele čpícího lokálu úzkými okny. Skupinky zflámovaných turistů se potácely po pohyblivých chodnících, čistým ranním vzduchem se nesly jejich unavené hlasy. Čtveřice vojáků na dovolené byla zralá tak akorát do postele.

5. KAPITOLA

OPUŠTÁKY SKONČILI.

Fregata byla připravená, zásoby a vybavení pro přepadové družstvo námořní pěchoty naloženy. Přesto stále nedorazily rozkazy ohledně příštího zařazení a určení operačního působiště.

Nový pilot se zdržel kdesi na trase k Apenu, takže zatímco se na něj čekalo, na palubu dorazil tým posttraumatické péče. Všeobecně nenáviděná parta majorů a podplukovníků zabrala se svým nádobíčkem největší místnost na lodi a vrhla se na duševní očistu příslušníků jednotky.

„Do hajzlu s tím!“ vyrazil na chodbu Burkov.

„Copak?“ Porter seděl na kontejneru se záchranářským vybavením.

„Zasraný mozkoškrabové!“ voják plivl ke dveřím instruktážního sálu, kde si vojenští psychologové rozložili hlavní stan.

„Parchanti,“ přikývl Muray bez většího zájmu. „Tihle jsou nejhorší, jaký jsem zatím zažil.“

„Jdou na to zvostra.“ Porter se opřel o stěnu.

„Kdo je na řadě?“

„Asi já,“ ozval se Quin.

„Tak padej,“ řekl Burkov znechuceně. „Ti úchylové jsou celý nadržžený vobrátit ti mozek naruby.“

Vojáci mlčeli, dokud se za střelcem nezavřely dveře.

„Poslyšte, nejde jim o nic jinýho, než se dostat k tomu, co se stalo na Esperanze,“ řekl polohlasně Shapiro a hodil očima po jinak prázdném koridoru.

„Cos jim vykecal?“ zeptal se Muray.

„Ani píp.“

„Vážně?“

„Na beton. Furt jsem mlel o pitomostech, až to vzdali.“

„To je nejlepší,“ přisvědčil Porter. „Dělat ze sebe debílka.“

„Co zkoušeli na tebe?“ Kirsten odhodil zmuchlaný obal od svačiny.

„Citovku. Prý, že jsem viděl kolem sebe umírat moře lidí. Nezvykle dlouhé bojové nasazení, předtím náročný trénink a k tomu ta moje zranění. Když jim dám šanci, zbaví mne nahromaděného stresu. Zase mi bude fajn a budu se cejtít jako člověk.“

„Žvásty!“ Burkov si znovu odplívl.

„Proto jsem jim sdělil, že jsem vyléčeněj. Na opušťáku jsem se ožral jako pes, zařádl si s přítulnou slečnou a jsem fit. Nejlepší forma terapie.“

„Tos jim to teda nandal, hochu.“

„Byli dost smutní.“ Porter kopl patou do schránky, až to zadunělo. O tom, že mu nabídli zkrácení jeho závazku, pomlčel.

„A co ty, Drobečku?“ obrátil se Kirsten na mohutného vojáka, který připomínal nehybnou sochu ve výklenku na protipožární obleky.

„Nezájem,“ utrousil Wheeler.

Shapiro se uchechl. „Dovedu si to představit.“

Tanaka se plácl do stehna. „Stejně je divný, že mozkoškrabové pasou zrovna po tomhle.“

„Někde něco prosáklo,“ řekl Muray věčně. „Nic nevydrží pod pokličkou navěky. Zvlášť, když si jednotlivý složky armády dou po krku.“

Dveře briefingové místnosti se s prásknutím rozletěly a skupinka vojáků zmlkla.

„Buzící!“ sykl Dobs vztekle. „Vyjebanci!“

„Správně tě naladili.“ Porter se předklonil a poškrábal na zádech.

„Hovnožrouti!“ ulevil si Dobs svým charakteristickým způsobem. „Snad by mě i vopíchali!“

„Cos ošklivýho provedl?“

„Jakmile začali hučet, vyskočil jsem, zařval ‚Sieg Hail!‘ a bylo vymalováno. To jste měli vidět, jak se jim protáhly držky.“

„A dál?“

Voják pokrčil rameny. „Dostal jsem sodu. Narvali mi na palici senzorovou síťku a trochu mi to ve škebli pomíchali. Utekla sotva půlhodina, ale já měl dojem, že mě rajtují tejden.“

Na to nikdo neřekl ani slovo.

„Místo, aby se starali, jak moc jsem měl rád mámu a nesnášel fotra, smažili mě kvůli kravinám, o kterých nevím lautr nic. Co je mi, kurva, po věcech, co se staly, když jsem v týhle pakárně ještě nebyl, no ne?“

Shapiro si olízl rty, Muray založil ruce na prsou, Porter vyklepával prsty neslyšný rytmus do kontejnerového víka. Burkov našpulil rty, aby si znovu odplivl, ale pak si to rozmyslel. Kirsten si vyměnil s Wheelerem kratičký pohled.

„Jasně,“ pronesl nakonec Tanaka do tepavého šumu kosmické lodi.

NA KOMUNIKÁTORU se objevila Kirstenova tvář.

„Zvedněte zadky a pojd'te číhnout k dokům!“ zahlaholil z reproduktoru.

„Trhni si,“ opáčil Muray, který se právě vrátil z běžeckého trenažéru. Ručníkem si utíral uřícený obličej.

„Máme návštěvu?“ zvedl oči Porter a lusknutím zrušil holografický panel, kde řešil taktickou simulaci.

„Posledního do party.“

„Na toho frajírka od letectva jsem vážně nažhavenej.“ Burkov shodil nohy ze židle.

Před hangárem číslo pět se shromáždilo skoro celé družstvo. Vojáci se opírali o stěny naproti velkým vratům, posedávali na dopravních plošinách, Dobs se vyšplhal na rameno robotického nakladače.

Netrpělivě očekávané LCA přistálo, trup fregaty se uzavřel a na vnitřní palubě zaplály oranžové majáčky.

„Snad to nebude nafoukanej kretén,“ zadoufal Shapiro.

„Na to vem jed, brácho,“ utrousil Muray.

Čekali dobrých patnáct minut, než se přechodová komora otevřela a z ní vyšel vytáhlý chlápek v olivově zelené kombinéze.

Hodil napěchovaný bágel na zem a ironicky se ušklíbl. Bílé zuby zasvítily pod tenkým šviháckým knírkem. Přimhouřil oči, které se v čokoládově tmavé tváři šibalsky blýskaly.

„Slavnostní uvítání? Díky,“ řekl sarkasticky. Pohledem přejel po půlkruhu zkoumavých obličejů.

Z gravitační šachty vystoupil velitel družstva a první důstojník.

Pilot zasalutoval.

„To jsem si mohl myslet.“ Poručík Ashworth se přísně zamračil se na své muže. „Nemáte nic lepšího na práci, než tady okounět?“

„Byli jsme zvědaví na přírůstek do party, pane,“ odpověděl Muray.

„To zrovna,“ odfrkl si poručík.

První důstojník znechuceně potřásl hlavou nad mariňáckou ústrojí. Většina z nich měla kapsáče v různých kamuflážních kombinacích a trička, kterým odstranili rukávy, aby ukázali vypracované bicepsy. Vojenským řádům se jako obvykle nejvíce vymykal Muray, jehož hlavu kryl propocení červený šátek a z otrhaného nátělníku se mu na hrudi draly chumáče černých chlupů.

Na plac před hangár vyšel další voják; tentokrát v předpisové vycházkové uniformě. Vysoký a mohutný. Široká ramena zápasníka, velké ruce s vystouplými klouby a hranatými prsty. Holé temeno se mu zalesklo pod stropními světly, kdysi na několikrát přeražený nos zmateně nakrčil, když uviděl tolik lidí.

„Vy jste, sakra, kdo?“ obrátil se k němu poručík Ashworth.

„Pane, vojín Savtchenko.“ zahlásil. „Byl jsem přidělen k vaší jednotce, pane.“

„Nic o tom nevím. Doklady.“

Velitel družstva natáhl ruku a minimálně o dvacet čísel vyšší voják mu podal tvrdou kartu. Čtečka z ní stáhla data a nad poručíkovým levým předloktím se rozvinul hologram s přehledem osobních dat.

„Zatracenej bordel,“ zamumlal. „Portere!“

„Pane?!“ vyskočil Porter.

„Je náš, takže se o něj postarej. Ubytuj ho, vydej věci, ukaž loď. Pošlu za vámi seržanta.“

„Rozumím.“ Porter Savtchenkovi naznačil, ať ho následuje.

„Vy ostatní se spakujte a zmizte mi z očí!“ Poručík počkal, dokud se vojáci nevytratili z dokové paluby.

První důstojník Kirschner nesouhlasně krabatil čelo. Mimoděk si uhladil klogy tmavě modré námořnické kombinézy.

„Stroj je v pořádku?“ zeptal se Ashworth pilota, jemuž na jmenovce stálo: *Hitch, ORh+*.

„Ano, pane.“ přisvědčil černoch. „Úplně nová mašina. Přebíral jsem jí do puntíku podle protokolu.“

„Alespoň něco pozitivního.“ Velitel družstva si rezignovaně povzddechl.

SIRÉNY KVÍLELY JAKO ŠÍLENÉ PŘÍZRAKY a plnily noční chodby fregaty *SCF Dorset* vražedným hlukem.

Mariňáky vytáhl bojový poplach z postelí; hnali se ke zbrojnicím a ve spěchu si oblékali nové komplety ACU¹⁶ s integrovanými chrániči, variabilním nosným systémem a balistickou ochranou. Ve skladu, kde měl každý k dispozici vlastní sekci, se dostrojili a pak naskákali do gravitačních tubusů, které je dopravily na dokovou palubu.

Odtud doběhli do připraveného výsadečového člunu.

Desátník Hitch již seděl za ovládáním, bleskovými pohyby prstů a kulometným mumláním hlasových povelů aktivoval stroj a připravoval ho ke startu.

Porter sebou sekl do svého sedadla, vrazil zbraň do držáku a stáhl na sebe ochranný rám. Západky cvakly a ITWDS v jeho přilbě reagoval patřičnou ikonkou.

„Jednotka připravena!“ zařval seržant, který zůstal stát.

„Pilot připraven! Dok uzavřen, tlak nula, systémy v zeleném!“ vyštěkl pilot.

Muray se naklonil a drcl helmou do Porterovy. „Jak to ten parchant dělá, že je vždycky před náma?“

„Asi je dobřej, nemyslíš?“

Poručík Ashworth zkontroloval displej na zápěstí.

¹⁶ *Advanced Combat Uniform* – zdokonalená bojová uniforma

„Nebylo to zlé,“ řekl do interkomu, „ale rád bych, abyste nástup srazili o další minutu. Dáme si to ještě jednou, pánové!“

Ozvalo se několikeré poměrně hlasité zaúpění.

„Jak dlouho nás ten mrzák bude mučit?“ reptal Dobs potichu. „Je to sadista, baví ho to.“

„Seš za to placenej,“ řekl mu Shapiro a zvedl ochranný rám. „Tak šlapej, ať to nepodělaš ostatním!“

Savtchenko si cestou z doku sundal přilbu a prohrábl proužek světlehnědých vlasů.

„Takhle makáte pořád?“ ohlédl se na Texe.

„Kiwi ví kulový, je s náma sotva dva měsíce.“ zabručel Burkov a skočil do stoupavé šachty.

„Kiwi?“ nechápal mohutný voják.

Tex mávl rukou. „Novozélandská kolonie Leran. Tahle přezdívka se se mnou táhne odjakživa.“

Savtchenko napřáhl dlaň. „Ruská federace, Země.“

Menší voják přikývl. „Tipoval jsem, že budeš ze Sluneční soustavy. Jaké je to na Zemi?“

„Osm let jsem mimo.“ Rus se ušklíbl. „A předtím jsem žil v separované oblasti, takže žádné velké cestování. Docela slušně znám Sibiř, to jo.“

Vzestupný proud je vynesl zpátky ke zbrojnicím.

„Ale nejsi od maríny, co? Sloužil’s jinde.“

Savtchenko založil útočnou pušku do stojanu k ostatním zbraním a zručně se zbavoval výstroje. „Specnaz.“

Tex nadzvedl obočí. „Slyšel jsem, že jsou hodně dobří.“

Rus pokrčil rameny. „Peněz i techniky málo. Velení se s jejich nasazováním nepáře, ačkoliv akcí v rámci koloniální flotily se běžně neúčastní. Drží si je hezky doma.“

„Právě. Seš první, koho od nich potkávám.“ Ptát se, jak se dostal k námořní péchotě, se Tex zatím nechtěl.

„Co je tenhle zač?“ Savtchenko kývl bradou přes uličku, kde se svlékal Wheeler.

Tex našpulil rty. „Drobek. Systém Solano, víc ani ťuk. Operátor těžkých zbraňových systémů. S tím klukem, co tě ubytoval, jsou tým. Kámoši. Dost svůj, ale jinak v pohodě.“

„Vypadá našláple.“ poznamenal Rus a protáhl si široká ramena.
„Vypadá?“ uchechtl se Tex. „Je to zvíře. Nikdo na něj nemá.“
„Myslíš, že je mutant? O Solanu se povídá, že je v tomhle směru hodně benevolentní.“

„Nevím, a ani mě to nezajímá.“

Polonahý Muray se producíroval středem zbrojnice. „Chrápat, pánové! Odchod do hajan!“

Seržant Dickinson prošel ubikaci a přesvědčil se, že vojáci jsou svlečení, jako by opravdu spali, a neschovávají připravenou výstroj, aby si cvičný poplach usnadnili. Jakmile byl spokojený, denní světla zhasla.

Porter ležel s rukama za hlavou a zíral do modravého přitímní zastíněné lampičky. Čekal, až zaječí sirény.

Jenže minuty se protahovaly a nic se nedělo.

Vzhledem k tomu, že hologram ukazoval půl čtvrté ráno, víčka se mu sama zavírala. Hlavou mu proletěly útržkovité představy, pod tenkou dekou se cítil příjemně.

Zkusil se malátně probrat, párkrát se zhluboka nadechl.

Aby se udržel při vědomí, musel by se alespoň posadit, ale to se mu vůbec nechtělo.

Poručík třeba blafoval. Žádný další poplach nebude...

Chtěl je pouze udržet v nejistotě.

Vřeštivý ryk ho vykopl z lůžka v okamžiku, kdy hladce sklouzl pod hladinu spánku.

KAPITÁN CHEVALIEROVÁ KONEČNĚ obdržela rozkazy k přesunu.

Během několika minut je prostudovala a vydala pokyny svým zástupcům. Ti aktivovali posádku a určili úkoly.

Navigátor zadal letové koordináty a naprogramoval uzlové body trasy, piloti spustili hlavní systémy a inženýři zahájili podrobné kontrolní testy. Můstek fregaty ožil. Obrazové panely pokryly strohé stěny desítkami kamerových záběrů, ukazatelů a diagramů. Nad projektory se objevily situační modely a trojrozměrné mapy. Prostor mezi symboly řídicích stanovišť vyplnily naoranžovělé virtuální ovládací sety. Poručík Ashworth byl odvolán z taktického cvičení na

zádi, desátník Hitch ukončil letové simulace na trenažéru. Vojáci přerušili veškeré činnosti.

O tři hodiny později uvolnil dok na apenské orbitě magnetické zámky a fregata *SCF Dorset* vycouvala od kosmické základny.

Posílené družstvo námořní pěchoty Charlie vyraželo na první společnou misi.

SCF DORSET NEZAMÍŘILA do žádné z oblastí Galaxie, kde koloniální armáda momentálně působila, natož zpátky k Esperanze.

Iniciační akcí samostatné expediční jednotky se stala *vzdálená hlídka*. Mariňácké družstvo se bez velké radosti odebralo do zvláštní sekce pod ubikacemi, kde se každý voják uložil do hibernátoru, aby ve stavu mrazivého nevědomí strávil minimálně půl roku. Podobně dopadla většina lodní posádky. Fregata navzdory modernizaci nedosahovala natolik vysokého stupně automatizace, aby mohla být ponechána pouze pod dohledem počítačů. Proto vzhůru zůstával vždy jeden důstojník a dva specialisté, které po třítydenní směně vystřídala čerstvá trojice.

Samotný proces hybernizace byl poměrně bezproblémový a spolehlivě odzkoušený, přesto mezi vojáky nijak zvlášť oblíbený. Stavby těsně po probuzení nebyly nikdy příjemné, většinou je provázela mírná dezorientace, ve vzácných případech bolestivá dysfunkce pohybového aparátu. Za jistou výhodu se považovalo zpomalení biologického stárnutí během spánku.

Porter se svlékl a pouze ve spodním prádle došel ke kryoboxu. Posadil se na okraj a dlaní pohladil měkké polstrování ze speciální tkaniny. Tlumená světla ve víku schrány jej zbavovala jakýchkoliv stínů, takže působilo čistě, úhledně a bezpečně.

„Poprvé?“ kývl na něho Savtchenko.

„Jo.“ Navzdory podvědomé představě bylo anatomické lůžko v sarkofágu teplé. Přesto se nedokázal zbavit dotěrné myšlenky na ledem obalený mrazák s ojíňeným okénkem z tlustého skla.

„Ani nepoznáš, žes usnul, a už budeš zase vzhůru,“ řekl voják.

„Neznamená, že se mi to líbí.“ Porter sklouzl do hibernátoru.

„Tvoje právo.“

Porter se ušklíbl. Podhlavník se automaticky přifoukl, jemně mu sevřel hlavu a zafixoval ji ve správné poloze. Lůžko se dotvarovalo a přizpůsobilo jeho tělesným proporcím. Aktivoval se displej ve víku boxu a rozeběhl test biopolí.

Velitel družstva překontroloval lékařské výpisy, aby se přesvědčil, že zdravotní stav jeho mužů je v pořádku. Dickinson pak obešel jednotlivé kryoschránky.

„Quine, v pohodě?“

„Jistě, pane,“ odpověděl nováček sevřeným hlasem.

„Když to dobře dopadne a velení nás nebude potřebovat, za pár měsíců to bude za námi,“ řekl seržant a mrkl.

„Čeká se snad něco?“ zeptal se pilot Hitch a zavrtěl se v měkkém lůžku.

„Ne.“ Poddůstojník potřásl hlavou. „Tenhle spodní kvadrant pod galaktickým halo je úplně mrtvý. Chcípl tam pes.“

„Balada.“ Pilot nahlas zívł. „Snadno vydělaný prachy.“

„Murayi?“ obrátil se Dickinson na vojáka.

„Jako vždycky, seržante. Jsem podělanej strachy.“

„Chachá...“ ozval se Dobs.

„Drž hubu, Nácku!“ ucedil Muray a nasadil si na čelo elastický pás se snímači.

„U předchozí jednotky jsi lítal na hlídky dost často, pokud vím.“ Seržant se poškrábal na vypracovaném břiše.

„Furt. Zvyknete si na to, jenže když se jednou proberete a zjistíte, že kámoš vedle je šest měsíců hnijící břeckou, neudělá vám to před snídání zrovna dobře.“

Kirsten se otrásl a zavřel oči.

Shapiro se pokřižoval.

„Dopadne to dobře, pánové!“ řekl poručík Ashworth a vlezl do svého boxu.

„Slyšeli jste velitele!“ tleskl seržant. „Jsme nejlepší!“

„Jsme bestie,“ zařvali vojáci, „a peklo se nás bojí!“

„Jasná věc. Tak do toho!“

Porter mávl na Wheelera a konečně zasunul svou identifikační známku do slotu nad hlavou. Data zaznamenaná v paměťovém čipu okamžitě spustila spánkový proces.

Lůžko ho pevněji sevřelo, zápěstí obalily senzory, na prsa se mu snesla další čidla. Ucítil sérii drobných píchnutí, a vzápětí na něj padla obrovská únava.

„*Počítejte, prosím, od desíti do jedné,*“ vyzval ho melodický hlas u pravého ucha.

Víko kryoschránky se neslyšně zasunulo, světlo uvnitř ještě víc zmatnělo.

Přes část průhledného překrytu sledoval, jak podlouhlou místnost zavalila černočerná tma.

„...osm... sedm... šest...“ odříkával.

Nadechl se a vydechl.

Víčka se mu proti jeho vůli sama zavřela.

„...pět.“

6. KAPITOLA

„...**UVOLNĚTE SE! VŠE JE** v pořádku!“ uslyšel Porter hlas počítače.

Bylo mu to fuk. Nevěděl, kde je a co se s ním děje. Naštěstí byl natolik omámený, že nezačal panikařit.

Otevřel oči – alespoň myslel, že je otevřel – jenže kolem byla naprostá tma. Až teprve po chvilce začal těsný prostor, připomínající rakev, zlehka žhnout.

Se světlem přišla bolest.

A zima.

Jektal zuby, nepříjemné pocity splynuly v kypící masu odporosti a bezmoci. Nedokázal pohnout ani prstem.

Utišující léky ulámaly nejostřejší ostny a uvolnily dlouho nepoužívané svaly. Pocit arktického mrazu však nedokázal zahnat ani ohřátý fyziologický roztok, který již několik hodin zaplavoval prochladlý organismus, ani zvolna se oteplující vzduch cirkulující kryoboxem.

Oči si přivykly na nízkou intenzitu osvětlení, proto se zapnul širokoúhlý displej s informačním přehledem. Podhlavník se vyfoukl, většina senzorů se stáhla, autonomní systém odpojil intravenózní pumpu od kanyly v pravém lokti. Logický a motorický test dopadl uspokojivě, takže se víko schrány konečně zvedlo a světlo uvnitř boxu ještě zesílilo.

Roztřeseně si sundal senzorovou čelenku a vyškrubl identifikační známku z registračního slotu.

Řetízek mu sklouzl na prsa a kryobox se vypnul.

Porter se namáhavě posadil a třel si holá ramena.

Takovou zimu ještě nezažil.

MARINÁCI, STEJNĚ JAKO PRÁVĚ probuzená posádka, se sešli ve velké jídelně.

Vojáci disponovali vlastní stravovací jednotkou, ale když kapitán Chevalierová nabídla veliteli družstva, že ji nechá zprovoznit, poručík odmítl. Separace nepřicházela v úvahu, jeho muži se museli naučit vycházet s námořníky po dobrém.

Porter si nacpal plnou pusou horké kaše, olízl lžičku a pak s ní píchl k čelní stěně s výdejními automaty, kde se tlačila fronta modrých uniforem.

„Co?“ obrátil se Kirsten.

Savtchenko polkl. „Chce tím říct, že *vzdálená hlídka* ještě neskončila.“

„Kruci,“ otrásl se zimomřivě Quin.

„Jo, hoši,“ ušklíbl se krutě Muray a přisunul si před sebe další porci jídla. „Čeká nás rachota.“

„Nepřeháněj to,“ varoval ho Sento. „Pajšl si na tuhej žvanec odvykl, takže jestli se nacpeš k prasknutí, vyvracíš se nejspíš z podoby.“

„O můj bachor se, kurva, nestarej, Docu,“ odbyl Muray zdravotníka. „Za ty roky vím, co snesu.“

„Proto nám servírují tuhle šlichtu, ne?“ zamlaskal Tex.

Muray zhltl poslední sousto a s funěním se poplácal po břiše.

Hitch odhodil nedojedené zbytky do odpadu a vstal. „Dám si horkou sprchu.“

Dobs ho provázel nevraživým pohledem. „Zasranej frajerskej negřík.“

„Je v pohodě,“ prohodil Kirsten.

„Dejte na mě; tihle šviháci od letectva se necpou k marině za odměnu. Na tuty něco pořádně zprasil.“

„Seš paranooidní,“ ohodnotil jej Shapiro.

„Tak jako ty?“ rýpl si Tanaka do Dobse.

„Neser se do mě, Džapíku,“ pohrozil mu blond’ák. „Vy méněcenný se pokaždý hned sčuchnete, co?“

Malý voják se posměšně zašklebil. „Hlavně zase nezačni blít ty svoje pošahaný kydy o zpráchnivělým Führerovi. Je to fakt na palici.“

„Víš hovno,“ ucedil Dobs.

Jídelnou se převaloval šum hlasů, cvakání umělohmotných přístrojů, cinkání kuchyňských boxů, srkání a smích nad donekonečna omílanými vtipy. Ke stolu si přinesl táč seržant Dickinson a pustil se do horké kaše. Pak začalo být ve velké místnosti narváno, takže si k nim na Porterovo němé vyzvání přisedlo i pět námořníků z obsluhy raketového úseku. Muray se sice po straně – tak, aby si toho nevšimli – zaškaredil, ale dál si jich nevšímal.

„*Bojové družstvo Charlie nástup v patnáct nula nula v instruktážním sále!*“ ozvala se náhle z reproduktorů *Matka*. „*Opakuj; nástup v patnáct nula nula!*“

„A je to tady, vážení,“ řekl Burkov a odstrčil se od stolu.

Tlumené hučení motorů změnilo frekvenci, přetížení mírně narostlo. Hladina ovocné šťávy ve sklenicích se nachýlila ke straně, několik jich spadlo ze stolů nebo se rozlilo. Po mrazivé hibernaci trvající čtyři měsíce však nemohly podobné drobnosti vojáky a námořníky odradit, aby se pořádně nenasnádali.

Z ventilace dál proudil teplý vzduch a plastové židličky skřípaly na vyleštěné podlaze.

MUŽSTVO SE SHROMÁŽDILO V COBRu¹⁷ a virtuální zobrazení navodilo iluzi, že se nacházejí ve vesmíru mimo válečnou loď.

„Rozkaz k aktivaci jednotky není ani den starý,“ informoval je poručík Ashworth. „Dorset nabral nový kurs, posádka se připravuje na ostrou misi. Toto není cvičení ani prověrka našich schopností.“

Hvězdy na holografických panelech se daly do pohybu. Po pár sekundách se objevil jakýsi objekt a rychle se přibližoval. Ačkoliv se neustále zvětšoval, dlouho se nedalo poznat, co to je.

Porter mhouřil oči a snažil se rozluštit ty zvláštní tvary. Planeta ani měsíc to nebyly, dokonce nešlo o planetku nebo velký asteroid.

Poručík přistoupil k objektu, který zaplnil jednu stěnu. „Tohle je kosmické město, či spíš vřakoviště, v němž žije společenství lidí, co si říkají Nomádi.“

¹⁷ *Cabinet Office Briefing Room* – instruktážní sál velitelství

Porter konečně rozeznal, co má před sebou.

Obrovský slepenec vysloužilých lodí, modulů ze starých a vyřazených kosmických stanic, instalace poskládané z rozebraných orbitálních rafinérií a automatických továren.

„Není moc jasné, co jsou tihle Nomádi zač,“ pokračoval Ashworth a píchl prstem do hologramu, „ale zpráva z velitelství uvádí, že jde o uzavřenou a silně nábožensky založenou komunitu. Již dvě a půl století tihle dobrovolní vyvrženci putují napříč Galaxií. Svou izolaci si střeží, ačkoliv s úzkým okruhem vybraných společností sporadicky obchodují. Nejsou činní v žádné politické či planetární frakci. TPC¹⁸ kolonii lokalizovalo a požádalo armádu o součinnost při její prohlídce. Je předpoklad, že Nomádi se budou násilnému vstupu bránit. Rovněž se má za to, že poskytují útočiště mnoha podezřelým bandám.“

„FSA¹⁹ má ověřenou informaci, že jedna parta tam právě je,“ vložil se do výkladu seržant Dickinson.

„Pane?“ zvedl ruku věčný reptal Muray. „Jsme vojáci a ne fízlové. Teritoriální hlídky mají přece vlastní komanda.“

„Nacházeli jsme se nejbliž, proto velení vybralo nás. Tečka. Jestli se ti, Murayi, něco nelíbí, stěžuj si. Milerád tvou relaci postoupím až na CentCom²⁰.“

„V pořádku, šéfe,“ stáhl Muray paži. „Já jen, že je to pro nás moc snadný...“

Poručík Ashworth vojáka příliš dobře znal, než aby se jeho skrytou drzostí zabýval. Tím by jej naopak potěšil. „Naším úkolem je zajistit případné piráty, zničit jejich lodě a krýt postup teritoriálních hlídek a celní správy.“

Seržant Dickinson tleskl. „Pohodová fuška přesně pro vás, slečinky! Buďte ztraceně šťastný, že si velení nevymyslelo nic bolavějšího. Vlíneme do té hroudy plechu, a protože ti gauneři mají největší vítr právě z maríny, budou zdrhat pryč od nás a padnou rovnou do pracek celňákům.“

„Náhončí, seržante?“ ozval se Tex.

¹⁸ *Teritorial Patrol Command* – velitelství teritoriálních hlídek

¹⁹ *Federal Security Agency* – Federální bezpečnostní agentura

²⁰ *Central Command* – ústřední velitelství armád

„Přesně. Takový je plán.“

„Řiřopichu,“ zamumlal vzadu Dobs znechuceně.

Ve vzduchu se zhmotnily konzole TMPS²¹ virtuální prostor kolem mariňáků se vycentroval a objekt se rozpadl do několika řezů. Nad hlavním projektorem se objevil harmonogram všech fází mise.

Porterovi, který si užíval odeznívající kocoviny z kryospánku, to nebylo jasné. Proč by velké kosmické město, byť sflikované z vysloužilých zbytků, putovalo kosmickou pustinou, kde není lautr nic? Jaký cíl ti poblouzněnci sledují? Neznal žádný podobný případ. Všechny výtvary lidské civilizace se držely životadárných sluncí a planetárních orbit jako klíšťata.

Nemohl si pomoci, smrdělo mu to.

FREGATA SE VYNOŘILA z hyperprostoru a začala prudce brzdit. Vzápětí po ní se objevily lodě teritoriálních hlídek a celní správy.

Nastaly dlouhé minuty vysokého přetížení a nepříjemných manévřů.

Kosmické město se ocitlo téměř na dosah. Jak se však zjistilo až na místě, fregata nemohla přirazit k dokům. Bylo jí souzeno zůstat mimo dosah objektu, protože jej chránila důmyslná síť předsunutých nástrah a vějířovitých minových polí.

Tohle jim FSA jaksí zapomněla sdělit.

Výsadkové jednotky proto vyrazily k objektu v malých člunech. Přepadové družstvo námořní pěchoty Charlie se řítilo v LCA k povrchu kosmického města a těžké palubní zbraně mateřské lodi jim čistily přístupový koridor. Vojáci seděli v přepravní kabině sešněrovaní bezpečnostními pásy, po hledích jim rolovaly informace o probíhající operaci, zatímco člun se blížil ke spodnímu uzlu, víceméně nouzovému vstupu do obydlí Nomádů. Hlavní přístaviště vzaly útokem ostatní oddíly, snadno pronikly dovnitř a zajistily přístupové paluby.

„Připravit!“ zařval seržant Dickinson.

²¹ Theater Mission Planning System – systém operačního plánování mise

LCA se s drcnutím zachytilo u přístaviště, venkovní mechanismus – nazývaný láskyplně otvírák – se zaklesl do vnější propusti, otevřel ji brutální silou a spojil člun s přechodovou komorou.

„Vnitřní atmosféra dýchatelná, tlak normální, toxicita nula!“ dal vojákům své pozhnání počítač.

„Tým A! Jdeme, jdeme, jdeme!“

Porter vběhl do výstupního tunelu těsně za Savtchenkovými zády. Komora byla volně průchozí, ze spálených převodů na pancéřových uzávěrech se kouřilo.

V hvězdicovité hale, která nahrazovala podélnou letovou palubu, nikdo nebyl. Shapiro vypustil *Kolibříka* a vojáci zaujali postavení podél stěn.

„Vstup čistý!“ informoval seržant poručíka.

„Tým B! Pohyb!“

Hitch uzavřel vstup za druhou skupinou a překontroloval ICP²². Jako bojový pilot byl nejraději v pohybu. Sezení na hroudě sesbírané po galaktických vrakovištích ho silně znervózňovalo.

Družstvo Charlie postoupilo do přilehlých chodeb, ale na nikoho nenarazilo. Všude se svítilo, ventilace běžela, ubikace však zely prázdnotou. Při tom bylo patrné, že ještě nedávno tady pobývaly přinejmenším desítky lidí s malými dětmi. V některých obytných kójiích se našly zapomenuté hračky.

„Divný, co?“ zamumlal Tex.

Porter se zadíval na stůl uprostřed místnosti. Tmavá tekutina v konvici a šálcích byla ještě vlažná. Infračervený senzor na hledí určil teplotu nápoje s přesností na desetinu stupně Celsia.

Pak si všiml ještě něčeho.

Uvolnil prsty a objemná elektromagnetická zbraň mu na novém postrojovém systému samočinně sklouzla za záda, kde nepřekážela. Zvedl cíp zmuchlaného prostěradla a odhodil jej stranou.

To, že při každém kroku naráželi na zvláštní náboženské symboly, malé soukromé oltáře, pravoslavné ikony, nesčetné podobizny Spasitele a panenky Marie, ho z míry nevyvedlo. Jako

²² *Integrated Control Panel* – integrovaný kontrolní panel; slouží pro kompletní ovládání a přednastavení pracovních módů letounu

děcko chodil za kamarádem do rodiny, kde každý z paměti citoval sáhodlouhé pasáže z Bible a věřil v neposkvrněnou vyšší moc. Věděl, k čemu slouží šňůrky s navlečenými korálky, znal křížky i svaté obrázky. Jenže to, co leželo na neustlané posteli, se od všech laciných cetek lišilo.

Na první pohled to byl obyčejný dřevěný kříž s kovovou figurkou ukřižovaného Krista. Jenže tím jakákoliv podobnost končila.

Ačkoliv byla skoro třicet centimetrová postavička vyvedená do těch nejmenších a nejpodrobnějších detailů, Porter měl dokonce pocit, že vidí chlupy na překřížených lýtkách, s tradičně ztvárňovanou postavou trpícího neměla příliš společného. Bezpohlavně hladký klín nezakrývala otrhaná bederní rouška, vystouplá žebra měla zvláštní dolů stočený tvar, pupík i bradavky chyběly docela. Roztažené ruce byly naopak neúměrně svalnaté, pod tenkou kůží se rýsovala každická žilka, dlaním přibitým k příčnému břevnu hřeby s hlavičkami ve tvaru zploštělých osmiček ubyl naopak jeden pár prstů. A ty zbylé připomínaly zahnuté pařáty.

Nejpodivnější však byla tvář umučeného.

Nevyzařovala z ní sebemenší pokora, nebyla svěšená nevýslovným utrpením.

Naopak; zvrácená vzhůru k pomyslnému nebi, nelidské rysy zkroucené do ohavné grimasy, zubatá ústa rozšklebená v bezuzdném vzpurném řevu. Prázdné dülky široce otevřené, trnová koruna spletená z ostnatého řetězu se zadírala hluboko do holé lebky.

Porter kříž zvedl a zblízka si ho prohlédl.

Byl překvapivě těžký; jako by dřevo nebylo dřevem a kov kovem.

„Hnus,“ řekl Tex a štítivě klepl ústím hlavně do krucifixu. „Co je tohle za výmysl, do hajzlu?!“

Porter vrátil děsivou figurku, odkud ji vzal. „Netuším.“

„Už abych byl z téhle hory šrotu pryč!“ Novozélandanův hlas v interkomu poskočil o oktávu výš.

Porter nastavil ruce a zbraň mu do nich sama vklouzla.

„JAK TO U VÁS VYPADÁ, Hlídko?“

„Menší střet při vstupu do objektu, ale zvládli jsme to, Maríno,“ odpověděl operační důstojník teritoriální patroly. „Prohledáváme obytná patra, ale přestože tu muselo být až několik tisíc lidí, nemůžeme je najít.“

„Jako by někam zalezli,“ konstatoval poručík Ashworth.

„Vypadá to tak! V docích kotví pět lodí, jednu z nich jsme identifikovali jako pirátskou. Demoliční tým je připravil k odpálení.“

„U nás to vypadá podobně,“ reagoval velitel družstva Charlie.

„Však my ty zatracený Nomády vyšťáráme!“ ujistil je operační důstojník. „Dávejte si bacha na tu pirátskou sebranku, budou někde zalezlí.“

Vojáci patnáct minut postupovali podle plánu, procházeli jednotlivými instalacemi, až se dostali na poslední poziční bod.

Porter nahlédl do společenské místnosti. Projekční panel a samozřejmě oltář. Věčné světélko, ikony, nápisy ve znakovém písmu.

Odvrátil se, ale místo něho se dovnitř protáhl Muray.

Wheeler jistil zadní chodbu. Protože si do očí navzájem neviděli, pokrčil rameny. Drobek po něm gesto zopakoval.

Bylo to na bednu.

K levému rameni se mu snesl jeho strážní dron.

„Veliteli, podívejte se na to!“ ozval se Muray.

Vojákům na hledích naskočil záběr z jeho kamery. Projekční panel ve společenské místnosti totiž náhle ukázal obrovskou halu, v níž se tísnil tisícíhlavý dav. Ženy v jednotném hnědém oblečení, muži v pytlovitých sutanách, dokonce i děti klečely na holé podlaze, hlavy pokorně skloněné, ruce sepjaté.

Bez pohybu, trpělivě.

Jako by na něco čekali.

„Hlídko, Hlídko; tady Marína!“ zavolal poručík Ashworth.

„Hlídka na příjmu,“ ozval se vzápětí operační důstojník.

„Máte Nomády?“

Důstojník zaváhal. „Vyšťárali jsme zatím jen dvě vyděšené holky, ale nedokážeme z nich nic kloudného dostat. Melou v nesrozumitelné hatmatilce. Jinak pořád pátráme...“

„Hlídko; ať si vaši chlapi pustí první projektor, na který narazí. Všechny jsou asi napojené na místní kanál a ukazují moc zajímavou věc. Ti, co hledáme, jsou v jakémś chrámu, či co. Právě se na to koukám.“

„Maríno, vyčkej!“

Porter nakročil do křivolaké chodby, drona vyslal před sebe. *Pilou* přejížděl po nezakrytém potrubí, vnější mikrofon mu zprostředkovával bzučení létajícího průzkumníka a tichý, jakoby zlověstný šum kosmického města putujícího prostorem, kde v dosahu patnácti světelných let nebylo nic než mrazivá pustina.

„Maríno; Hlídka. Máte pravdu,“ ozval se opět operační důstojník. „Lokalizovali jsme je, problém je, že se k nim bez pořádné techniky nedostaneme. To místo je pevnost uprostřed kupy bláznivejch vraků.“

Ale oni se modlí... napadlo Portera.

„Co máme dělat?“ zeptal se poručík Ashworth.

„Vydržte na pozici, Maríno. Vyhodnocujeme situaci. Jakmile se k nim probouráme, uvědomíme vás.“

„Rozumím, Hlídko.“

Bojové družstvo námořní pěchoty postávalo v bludišti starých kosmických vraků a čekalo. Podrobný plán obsazení nomádské kolonie se zasekl na takové drobnosti, jakou byla pasivita jeho obyvatel, kteří se těsně před jejich vpádem dobrovolně uzavřeli v chrámu s pancéřovou slupkou.

„Nelíbí se mi to, pane,“ řekl Shapiro. *Kolibřík* kroužil chodbou jako našťvaný brouk.

„Zůstaneme na místě, zatím se nic neděje.“

Porter si všiml, jak mohutný Savtchenko škubl rameny.

Taky se mu to nezamlouvalo.

NA DETEKTORECH VYSKOČIL červený bod. „Mám kontakt!“ upozornil celkem zbytečně Burkov.

„Podrobnosti?!“ vyštěkl seržant Dickinson.

„Jeden člověk, nejspíš neozbrojený,“ odečítal Shapiro údaje, které mu poskytoval *Kolibřík*.

„Dobs, Quin, Muray; zadržte ho!“ rozkázal poručík Ashworth. „Ostatní je kryjte!“

Klasická modelová situace; osamělý uprchlík na čtrnáct po zuby ozbrojených mariňáků. Porter se vmáchl za blok transformátoru, drona umístil ke stropu mezi kabely, odkud měl perfektní výhled na křižovátku. Wheelerův bionický MAV²³ zaujal téměř totožné postavení na opačné straně.

Dupot, udýchané monotónní mumláni.

Muray přibíhajícímu zastoupil cestu s přilícenou automatickou puškou.

„Stůj!“ zařval zesíleným hlasem.

Současně z boku vyrazil Dobs, podrazil chlapovi nohy a ohnal se pažbou.

Muž ve hnědé sutaně z hrubé látky se po úderu do obličeje ve vzduchu málem převrátil. Se zaduněním padl na záda, končetiny se mu rozletěly od sebe.

Dobs se rozpráhl k další ráně.

„Stačí, Nácku!“ odstrčil ho Quin. S Murayem přišlápli chlapovi nohy a namířili mu pušky do obličeje. „Ani hnout, rozumíš?!“

Porter poslal drona dál od sebe. „U mě čisto!“

„Čisto,“ řekl Drobeček jako ozvěna.

Chlapovi v kněžském hábitu mohlo být něco přes padesát. Hlavu měl holou jako koleno, o to větším se pyšnil plnovousem. Kolem boků široký opasek s mnoha pouzdry a nářadím, umaštěný předek sutany. Kulatá tvář však postrádala jakoukoliv dobromyslnost; tenké rty, vystouplá brada a křivý nos. Nejhorší však byly oči, které upíral k vojákům ze země.

Tmavé a horečnatě lesklé.

Plné zloby a nenávisti.

„Dlaně!“ zaburácel Muray. „Chci vidět prázdný dlaně!“

„Nikdo se nespasí,“ řekl muž obecnou angličtinou. „Vůbec nikdo.“

Tohle vojáci nečekali.

„Blázen,“ zamumlal Kirsten.

„Hadžaj,“ utrousil Tex.

²³ *Micro Air Vehicle* – miniaturní bezpilotní prostředek

„Hadž... co, kurva?!“ vyprskl Dobs.

„Rozevři dlaně, prsty od sebe!“ zopakoval Muray rozkaz.

Chlap nevypadal, že by si vůbec uvědomoval krev vytékající z roztržené tváře. Jazykem vystrčil z pusy úlomky zubů, zkrabatil čelo, vyvalená bělma se mu zablýskala.

„ARCHA se blíží!“ zaječel.

Quin mimoděk couvl, Muray zaváhal.

Dobs mu surově dupl vysokou botou na pravé zápěstí. „Ukaž, co schováváš, prašivče!“

Zaťaté prsty neochotně povolily a ve světlech zářivek se objevily čtyři podlouhlé válečky. Seržant Dickinson je odkopl stranou.

„Je konec všeho!“ zahulákala hnědá sutana.

„Co to má, k čertu, být?“ zeptal se Savtchenko. Navzdory speciálnímu spodnímu prádlu mu bylo vedro, tkanina se mu lepila na záda.

Poručík se pokoušel spojit s teritoriální patrolou, ale na jejich komunikačním kanále nikdo neodpovídal.

„Hlídko, Hlídko; ozvěte se!“ dožadoval se.

Marně.

Fanatik cosi řekl chrčivou hrdelní řečí. Znělo to jako rituální vyvolávání.

Krev se smísila s pramínkem slin.

Porter ucítil studené trnutí na šíji. Tex měl pravdu; nejraději by byl tisíc kilometrů odtud.

Wheeler nechal svého drona na stráži a přiblížil se k seržantovi.

Sekundy odpadávaly do ztracena.

Vojáci a poblouzněný fanatik válející se jim u nohou. Ztracená kolonie mezi hvězdami, tisíce lidských bytostí pokorně namačkaných v ocelové rakvi.

Čekají?

Porter si olízl rty.

Vybavil se mu děsivý krucifix a jeho nepříjemná váha.

Blížilo se to.

Opravdu? Jenže co?

„Hlídko, Hlídko...“ zkoušel to poručík.

„Archa je už skoro zde,“ řekla nepříjemně veselým tónem hnědá sutana. „Dostihne nás! Brzy!“

„Drž hubu!“ ucedil Muray.

Wheeler zvedl ze seržantovy dlaně lesklý předmět.

Fanatik sebou nečekaně silně trhl a celý se zkroutil. Uvolnil si levačku a bleskurychlým pohybem sáhl k opasku. A dřív, než mu v tom mohl kdokoliv zabránit, přitiskl si na břicho miniaturní hořák.

Bylo zbytečné hulákat: „Zahod’ to!“

Blikl bledý plamen a okamžitě se zakousl do tenké látky a tkání pod ní.

Muray a Quin tentokrát odskočili oba najednou.

Zavířil čpící sloup kouře a zuhelnatělá kůže na bříše praskla. Zpod ní vytryskl tuk, a jak se úzký plamen prořízl do břišní dutiny, na světlo se vyvalily vnitřnosti.

Tex se odvrátil a pozvracel se. Jen tak tak, že si stihl strhnout přilbu.

Ležící muž si téměř líně kroužil hořákem ve zvětšující se ráně, z níž se hrnula kypící houbovitá kaše, spálené útržky tkání a téměř černá sražená krev.

Lesklé oči však stále upíral na vojáky.

„Ta chvíle přišla!“ zasyčel. „Čekali jsme na ní dlouho...“

Pracovní nástroj propálil pobřišnici a zasáhl plíce. Z nosu a tenkých rtů se mu vyvalily pramínky šedavého dýmu.

„...nikdo neunikne!“ zachrčel umírající. „Vezme nás s sebou...“

Vtom práskl výstřel a ukončil pekelný výjev.

„Židáku zasranej!“ zavřel Dobs a zajistil karabinu. „A neděkuj, pomoh’ sem ti!“

Plamen s písknutím zhasl, řezák zmizel v propáleném břichu. Mrtvole se kolem hlavy rozlila krev.

„Dobsi, vypadni!“ utrl se na něj seržant.

„Rozkaz!“ Voják se stáhl do postranní chodby.

„Ježišmarjá...“ zalapal Quin po dechu.

Opodál si Tex odplivoval a utíral pusy.

„Vážně hnůj,“ vrtěl hlavou Burkov.

To však byl teprve začátek.

WHEELER ODVRÁTIL POHLED od nehybného těla a znovu se zaměřil na placatou věcičku v seržantově dlani.

Podobné někde viděl, tím si byl jistý. Těmhle sice část chyběla, ale přesto...

„Tým Jedna, tým Jedna; tady Základna!“ ozvalo se.

„Tým Jedna na příjmu!“ odpověděl poručík Ashworth. Žaludek mu nepříjemně poskakoval, byl hrozně rád, že filtry v helmě nedovolily, aby ucítil puch spáleného masa.

„Máte problém, týme Jedna,“ sdělila fregata s katovskou přímostí. „Okamžitě se stáhněte!“

Poručík Ashworth poznal ten hlas.

Kapitán Chevalierová by se nemíchala do probíhající operace, kdyby nešlo o něco vážného.

Wheeler upustil přelomený bezpečnostní klíč na podlahu.

„Pojistky od gravitačního generátoru,“ řekl do interkomu.

„Základno, opakujte...“ velitel družstva se zarazil, když uslyšel vojáka na druhém okruhu. „Cože?“

„Týme Jedna; vraťte se do člunu!“ Nastala odmlka. „Vypadněte, teď hned!“

Seržant Dickinson se podíval Drobeckovi do tváře, ačkoliv ji přes neprůhledné hledí vidět nemohl. Šlo o přirozenou reakci.

Wheeler přikývl na nevyslovenou otázku. „Umožňují ruční nastavení všech parametrů.“

„Co Hlídky a celníci, Základno?“ obrátil se poručík.

„Jsou v předstihu, Jedničko. Evakuují poslední útočný tým.“

„Zmrdi!“ ulevil si Muray. „Festovně s náma vyjebali!“

Ashworth ukázal na seržanta. „Kolik máme času, Základno?“

„Ústup!“ zařval Dickinson. „Padáme pryč!“

Vojáci se v přesně určené formaci rozeběhli k přístavišti.

„Hlídka se vás snažila vyrozumět, ale ztratila spojení,“ odpověděla po chvíli fregata.

„Na to jim kašlu!“ Poručík zahrnul těsně za Shapiрем do krátké chodby. „Jaký bude sekundární efekt destrukce?“

„Kritický.“

„Zasáhne vaši současnou pozici, Základno?“

„Pravděpodobně,“ řekl důstojník.

Poručík Ashworth vykryl boční chodbu a počkal, až kolem proběhne zbytek družstva. „Odtrhněte se!“

„Negativní, týme Jedna. Pořád je trochu času.“

Kirsten velitele družstva plácl po rameni, takže se Ashworth zařadil na konec jednotky.

Na tohle nemělo smysl odpovídat.

DESÁTNÍK HITCH SLEDOVAL komunikaci přepadového družstva.

Průser. A ke všemu hned, co u jednotky nastoupil!

Ksaku!

Však se mu bývalí kolegové pošklebovali. Proslýchalo se, že družstvo Charlie je prokleté.

Kousl se do rtu, aby potlačil nával nevolnosti.

Prsty přeběhl po ovládání a uvolnil záchytné body až na poslední u přechodové komory. LCA se zachvělo, ale udrželo se na trupu starého remorkéru vklíněného mezi moduly z minulého století.

V zorném poli si nastavil odpočet.

Jakmile naskočí nula a on bude ještě trčet pod tímhle smetištěm, půjde už jenom o hubu.

Přehlédl výstupy palubních senzorů.

V pořádku.

Na vnějších pohledech se fregata natáčela zádí k Nomádské kolonii.

I tohle bylo v pořádku. Jestli se odpíchne do několika málo minut, snadno ji dohoní.

Hlavně, ať je námořníci nenechají ve štychu! V to doufal ze všeho nejvíc.

Zvlášť, když se jiskřičky lodí teritoriálních hlídek a celníků tak svižně pakovaly pryč.

TENTOKRÁT JE DETEKTORY pohybu nevarovaly.

Dobs s Texem na špici jednotky uhnuli do koridoru, který ústil ve hvězdicové dvoraně s hangáry, a narazili do tlupy ozbrojenců běžících stejným směrem.

Oba vojáci sotva stačili zařvat a přilícit, když se na Texe vrhla s mačetou v ruce blondatá ženská a povalila ho. On ji za to praštil helmou do obličeje a už se kutáleli po podlaze.

Porter posilovači zesíleným úderem sejmul nejbližšího vlasáče, přišlápl ho k podlaze a ústí hlavně mu narval pod bradu.

„Ruce vzhůru, ruce vzhůru!“

„Zahod’ to...!“

„Nechte toho!“

„Sundejte jí ze mě!“

„Chcípněte!“

„DOST!“ zařval poručík Ashworth tak silně, že všichni zmlkli.

Ve chvilkovém strnutí na sebe obě skupiny mířily s prsty na spouštích.

Nervozita, vztek, odhodlání a strach. Co člověk, to jiná směsice emocí. Mariňáci zakutí v balistickém brnění, útočné pušky pevně zakleslé v ramenou, cíle bezpečně označené. Proti nim sedm mužů a jedna žena v různorodém oblečení a s ještě pestřejší výzbrojí. Nože, dlouhé mačety, pistole, PDWéčka, vojenské EMG pušky a dokonce miniaturní raketomet.

„Nestřílet,“ přikázal poručík Ashworth.

Tex konečně kopnutím útočníci odstrčil. „Táhni!“

Nakrátko ostříhaná blondýna se převalila a utřela si rukávem krvácející nos.

Příčmoudlý chlapík s dredy se pohnul, ale Porter zavrtěl hlavou a přitlačil na *pilu*. Nemohl si pomoci, ale byl mu povědomý.

Jenže si nemohl vybavit odkud.

Portorikánec zachrčel a omluvně zatřepal prsty.

„Týme Jedna?!“ přihlásila se fregata do vypjatého okamžiku. „Kde jsi, nevidím tvůj postup!“

„Máme menší zádrhel, Základno,“ ucedil poručík. Záměrný kříž jeho pušky seděl na čele vysokého chlapa v černém plášti, který na oplátku mířil na něj.

„Nejvyšší čas, Jedničko,“ varoval palubní důstojník. „Dorset je na únikovém kurzu, váš člun je připravený odrazit. Stabilita gravitačních polí se začíná hroutit. Všechny generátory neřízeně akumulují energii. Necítíte to?“

Jako v odpověď se mariňákům zachvěla podlaha pod nohama a kolonií se prohnala dunivá vlna praskotu. Namáhaný materiál zoufale sténal.

„Nehýbejte se!“ varoval seržant Dickinson piráty. „Jinak je po vás!“

„V pořádku,“ přisvědčil Černý plášť vážně. „Víme, co se děje.“

„Tohle je ono!“ strhl Shapiro jinému pirátovi hranatý přístroj z krku. „Maskovač, a hodně slušnej model. Proto jsme je nezachytili.“

„Jděte třeba do prdele!“ zahučel mohutný svalnatý týpek s výraznými gorilími rysy.

„A hele, Opičák,“ řekl Muray skoro vesele. „Náš starej známej!“ Teprve teď se Porterovi rozbřesklo.

Záchranná mise; vojenská fregata, bezejmenná planeta v utajeném kosmickém pásmu, všežravý prales, drakům podobní tvorové a noční běsi. Zmetek, jehož před chvílí složil, byl tehdy v posádce lodi, kterou kontrolovali.

Kolonií zacloumal výtrysk energie, konstrukce se kroutily, světla divoce zakolísala.

„Musíme vypadnout,“ ucedil pirát v černém plášti. „Tady se to za pár minut rozsype.“

„Zahod'te kvéry a pak si běžte, kam chcete,“ rozhodl poručík Ashworth. „Za jiných okolností bychom vás zadrželi... jenže dneska je to jedno.“

„Poletíme s vámi,“ řekl Černý plášť a propichoval pohledem zrcadlově lesklé hledí vojáka před sebou.

„Týme Jedna, týme Jedna?!“ naléhala fregata. Nikdo se však nehýbal.

„Proč?“ zeptal se velitel mariňáckého družstva.

Pirát se nadechl a sklonil svou zbraň. „Nesrším nadšením, ale jste naše jediná možnost, jak se odtud dostat.“

„Zničili jste nám loď!“ řekla vztekle blondýna a olízla si rozražený ret. „Jinak bysme byli dávno v trapu.“

„Co když nemáme zájem?“ Poručík Ashworth vnímal každou promarněnou sekundu jako ledovou kapku, která ho zastudila mezi očima.

„Uděláte to, nebo se odtud nikdo z nás nedostane.“ Černý plášť poklepal na závěr vojenské karabiny. „Přemýšlejte rychle, už teď je to na hraně.“

„Týme Jedna, týme Jedna; ozvěte se, proboha...“

„Základno; jsme na cestě!“ vyštěkl poručík. Ukázal Dickinsonovi strohé gesto.

„Dáme se do toho!“ zahulákal seržant. „Zbavíte se všeho, co by mohlo být považováno za zbraň! Jestli berete, mrskněte sebou!“

Piráti přesto váhali.

„Dělejte!“ vyštěkl Černý plášť. Zahodil pušku, zpod oblečení vytáhl dvě PDW, z boty nůž a nakonec vyhodil z kapes několik útočných granátů. Zvedl ruce. „Jsem čistej!“

„Tak pojď!“ kývl na něj seržant Dickinson. „Quine, Sento; je váš!“

Podlahu během pár okamžiků pokryla hromada všemožné výzbroje. Dokonce i neurvalý svalnatec vztekle odkopl oblíbenou zkrácenou brokovnici.

Porter uvolnil svého zajatce, ale bedlivě ho sledoval.

Když se dredař zatvářil, že je hotov, Porter mu hlavní SAW píchl do volného rukávu.

„Já zapomněl,“ ucedil pirát nevrle a strhl si z obou předloktí vyskakovací mechanismy, v nichž měl malé, ale účinné pistole. Loupl pohledem po vojákovi.

Porter ho mlčky popostrčil k dokům.

Vojáci a piráti vběhli do hvězdicovité dvorany. Světla blikala jako pomínutá, z praskliny ve stropě se valila pára. Stěny vypadaly, že se naklánějí každá jinam.

„Hitchi?!“ spojil se poručík s LCA.

„Ježišmarjá, kde vězíte?“ vydechl pilot. „Otevírám komoru!“

Následoval přestupní tunel.

Podsaditý pirát se zarazil. „Počkejte, zavolám svého psa. Bude to jen vteřinka!“

„Cože?!“ zavrčel Dobs, který ho měl na starosti. Jenže to už pirát tence hvízdal.

Obluda, která se vyřítila zpoza rohu, je musela celou dobu sledovat.

„Do pr...“ zajíkl se Dobs.

Než však stihl zvíře pokropit dávkou výbušné munice, pirát mu strhl pušku stranou.

„Ne, to ne!“ vykřikl. „Nikomu neublíží!“

I seržant Dickinson, který uzavíral skupinu, vyvalil oči.

Těch třicet metrů překonal ribbonský bandog dvěma ladnými skoky.

Pro lov a boj zvlášť vyšlechtění kříženci pozemských psů a ribbonských denních šelem byli hrozivými stvořeními, jenže tenhle jedinec byl úplným monstrem. Ačkoliv se zvíře poslušně posadilo svému pánovi u nohou, jeho vztyčené zjizvené slechy dosahovaly stojícím mužům bezmála k ramenům. Protáhlá hranatá hlava seděla na širokém krku, tlama plná téměř žraločích zubů slyšitelně scvakla masivní čelisti, sirně žluté oči s uhlově černými panenkami si vojáky pozorně změřily. Jako by se šelma rozhodovala, jestli stojí za tu námahu brát je vůbec na vědomí.

Pod hustou, krátkou temně pruhovanou srstí hrály zvířeti pletence neobyčejně silných svalů, klenutý hrudník svědčil o skvělé vytrvalosti a štíhlé nohy o pružnosti kombinované s rychlostí. Neklidnou minulost zase prozrazovala pestrá paleta zhojených ran na bocích i ve slabinách.

„Je to mazel, vůbec o ní nebudete vědět!“ zaprosil pirát. Bylo poznat, že na zvířeti lpí víc než na čemkoliv jiném.

„Tohle...“ zachrčel Dobs. „Tenhle kůň? Seržante!“

„Je jak beránek.“ Muž položil šelmě dlaň mezi slechy a bandog rozkošnický zploštil kulaté panenky. „Postarám se o ní.“

Seržant na poručíkův souhlas přikývl.

„Jestli se na někoho jenom zle podívá, vyhodíme to z lodi,“ varoval.

„Díky!“ Pirát plácl seržanta s úlevou po předloktí a odběhl s děsivým zvířetem poslušně do tunelu.

„Seržante?“ zaprotestoval Dobs.

„Bez řečí, padej!“ Dickinson se ještě naposledy ohlédl.

Distribuční halu zaplnila pára tryskající z rozervaného potrubí. Světla zhášela jedno po druhém, až se rozlehlý prostor ponořil do vlhkého šera. Podlaha se trásla bez přestání.

Nad terminálem pořád svítil fungující projektor. Neměnný obraz ukazoval chrám v srdci kolonie, kde její obyvatelé útrpně čekali na svůj konec, jenž nemohl být daleko.

Proč ta hromadná sebevražda?

A co měl šílený masochistický fanatik, který se sprovodil ze světa plynovým hořákem, společného s touhle zkázou? Odstartoval ji?

Na tyhle otázky neznal Dickinson odpovědi. Vlastně ani nedoufal, že jim někdy přijde na kloub.

Svět je totiž plný pochybných zvráceností.

HITCH ODSŘELIL OTVÍRÁK a uvolnil člun.

„Dozadu, běžte dozadu!“ Jakmile mariňáci nacpali piráty do náhradních sedadel, stáhli na každého ochranný rám a uzamkli jej.

„Nestrkej, kurva, do mě!“ ohnal se Opičák po Quinovi. „Vím, co mám, do prdele, dělat.“

„Zapadni!“ přiskočil Muray na pomoc.

„Vychladni, gumo!“ ucedil pirát pohrdavě a nevšímal si pušky namířené do obličeje. Připoutal se čtyřbodovými popruhy a výsměšně se zašklebil. „Napral bys to s chutí do mě, co? Jenže šéfík řekl ne, takže máš momentálně útrum!“

Porter zarazil *pilu* do stojanu a osobní nosný systém se samočinně uvolnil. Otočil se, aby si letmo prohlédl bandoga nedůvěřivě cenícího zuby v koutě se záchrannou výstrojí. Kdyby se tahle bestie vymkla kontrole, na fleku by ji zarazil leda granátomet. Nic jiného.

Protáhl se mezi sedadly, ale na dosah se ke zvířeti přece jen neodvážil.

„Upni ho do té sítě,“ poradil pirátovi.

„Je to holka a na lítání je zvyklá.“ Psovod přesto poděkoval kývnutím hlavy a pustil se do spojování silných závěsných popruhů určených pro dodatečný náklad.

„Stejně, bude to házet,“ řekl Porter.

„Plný tah za pět sekund!“ zakřičel pilot z reproduktorů.

Porter sebou hodil na své místo, zacvakl kulatý zámek na hrudi a přes sebe stáhl titanový rám. Z hledí smazal taktické informace, deaktivoval bojový mód, aby uvolnil co nejvíc plochy pro venkovní záběry.

„Hotovo!“ oznámil seržant Dickinson.

„Základno; tým Jedna! Odrážíme!“ informoval fregatu poručík Ashworth.

Motory zavyly a LCA doslova odskočilo od doků. Desátník Hitch se konečně mohl předvést. Prosmýkl se s člunem těsně nad kolonií a teprve s narůstajícím odstupem začal točit k mateřské lodi.

Až nyní mohli vojáci obhlédnout rozsah katastrofy, která město z vyřazených lodních trupů postihla.

Porterovi zatrnulo.

Uvnitř se to poznat nedalo, ale obrovský kosmický objekt putující odlehlou částí Galaxie se rozpadal. Z mnoha míst tryskaly bělavé gejzíry mrznoucího vzduchu, pásy trosek a nejrůznějšího smetí splétaly roztodivné smyčky kopírující neviditelné siločáry gravitačních polí. Donedávna pravidelně uspořádaná obranná pásma se uvolňovala, energetické výrony rozhazovaly miny do všech stran.

Kabinou zaduněla rána, jak do čelního pancíře LCA cosi velkého narazilo.

„Do hajzlu,“ ulevil si Kirsten.

Následovala série prudkých úderů, když člun prolétl mračnem úlomků.

Výhled na Nomádkou kolonii vyvedenou ve falešných počítačových barvách se posunul. Nad zubatý horizont vyrazil výbuch unikající atmosféry, část povrchu se zhroutila dovnitř. Hvězdy v nejbližším okolí zastínil oblak vyvrženého materiálu.

A pak mariňáky zasáhl opravdu silný nápor energie. Slýchávali sice o podobných nehodách, ale zatím si to neuměli představit.

Bylo to, jako by každou jednotlivou buňku jejich těla zmáčkla silná pěst.

Porter přišel o zrak, přetížený mozek jednoduše vyškulb havarijní pojistky. Milosrdně ho odpojil, realita vojenského výsadečkového člunu přestala existovat.

NEJPRVE SE MU KUPODIVU vrátila chuť.

Celý vesmír zaplnila kovově slaná chuť krve. Po ní se obnovil sluch.

Motory vytrvale duněly, což bylo dobré znamení, ačkoliv se do jejich zvuku mísilo i cosi, co neznělo zrovna zdravě. Rozpoznal i lidské zvuky, jenže je většinou přehlušovalo děsuplné vytí obludného psa.

Ostatní smysly se zapojily se skřípavou agónií téměř současně.

Vlastně byl zázrak, že ještě žil.

Porter zvedl hlavu a přejel pálicíma očima po kabině. Nafukovací fixační podhlavník jeho sedadla praskl, titanové trubky ochranného rámu nesmírná síla zkroutila jako špagety. Ve vzduchu se vznášel špinavě mlhavý opar, palubní návěstí přesto požár nehlásila.

Ztěžka polkl a do krku mu sklouzl slizký chuchvalec krve.

Odnaproti na něho kývl Wheeler.

Drobeček asi vážně ustojí cokoliv, napadlo ho. Při pohledu na obrazové panely si všiml, že byl mimo sotva minutu.

Vydechl a zkontroloval biosenzory.

Bezva. Podle počítače byl v pořádku.

Akorát, že se tak vůbec necítil.

Piráti byli všichni při vědomí, psovitá šelma se také uklidňovala; její vytí přešlo v hluboké hrdelní vrčení, při němž naskakovala husí kůže.

„...týme Jedna; jste v pořádku?!“ volala fregata. „Potvrďte!“

„Tým Jedna na příjmu,“ odpověděl poručík Ashworth ztěžka. „Škody pravděpodobně minimální.“

„LCA na osmdesáti procentech,“ přidal se pilot Hitch. „K vám to v pohodě zvládneme.“

„Týme Jedna; pospěšte si,“ upozornil je s jistou úlevou operační důstojník. „Pulsní anomálie nebyla poslední. Destruktivní potenciál gravitačního jádra skokově narůstá!“

Člun se vyhnul shluku elektromagnetických min.

„To je prdel,“ zamručel Dobs. „Tak proč jste, vy hrdinové, dávno nestáhli vocas mezi nohy a nevymajzli?“

„Drž hubu, vojáku!“ utrl se na něj seržant Dickinson.

Jenže fregata slyšela vše, co se na palubě LCA řeklo.

„Protože vás v tom nenecháme,“ ozvala se na přímém spojení kapitán Chevalierová. Hlas měla sevřený napětím.

Bůhví, jaká situace panovala v bojové centrále.

„Díky, Základno,“ zareagoval velitel družstva. Pak se otočil na provinilce. „Deset dnů domácího vězení, Dobsi!“

Vzdalující se hrozen kolonie zahalil světlý oblak podobný planetární mlhovině. Na rozdíl od ní však vířil mnohem rychleji a z jeho středu se k okrajům rozlévaly kaskády namodralých blesků. LCA dohnalo fregatu zleva. Hitch navedl bitevní stroj k vysunutému rameni, vyrovnal rychlost s mateřskou lodí a nechal magnetické plotny, aby člun zachytily.

Porter hodil naposledy pohledem po městě poblouzněných věřících.

Otáčelo se na pozadí Mléčné dráhy, v uměle zvýrazněných konturách vypadalo jako otevřená brána do pekla.

...vzteky ryčící Boží syn.

Výsadkový člun vklouzl do hangáru.

7. KAPITOLA

KDYŽ SE SRDCE GRAVITAČNÍHO JÁDRA Nomádské kolonie zhroutilo, nemohli to příslušníci družstva Charlie vidět.

Naštěstí.

Následná exploze fúzní elektrárny byla ve srovnání s tím jako škrtnutí cigaretového zapalovače vedle výbuchu napalmové bomby.

Odolný trup a tlustý vnější pancíř fregaty odstínily účinky tlakově-přitažlivé ne-vlny a uchránily posádku od toho nejhoršího.

Porterovi, jenž si ani nestačil uvolnit pásy, svět znova utonul v černé záři. Tentokrát neomdlel, jen se mu na několik sekund rozmazalo vidění a ústa měl zase plná krve.

Bandog zavyl, ale pak se dal do chrčivého štěkotu.

Porter zatápal po zámku a popruhy povolily. Svaly se mu třásly, každý nerv o sobě dával vědět pálivým jiskřením.

Kdosi ho podepřel.

Wheeler, samozřejmě.

„Díky,“ zamumlal. Konečně si zvedl hledí bojové helmy.

„Doma to máme horší,“ naklonil se k němu Drobeček.

„Vážně?“ opáčil Porter. „A já se málem rozhoupal k tomu, že tě jednou navštívím.“

S námahou uvolnil vlastní zbraň ze stojanu a přijal její zátěž.

Motory ztichly, Hitch ukázal z pilotní kabiny zdvižený palec.

Obě přechodové komory se s třeskem otevřely, nástupní rampy jako oceloví hadi sjely k podlaze doku.

Do člunu se vhrnul čerstvý vzduch.

„Netuším, jak je to možný, ale jsme zpátky,“ řekl seržant Dickinson.

„Chválabohu,“ zvedl oči podsaditý pirát a objal svou šelmu kolem krku.

Její tmavě fialový jazyk mu olízl celou hlavu.

MARIŇÁCI SHROMÁŽDILI PIRÁTY na dokové palubě.

Přišla kapitán Chevalierová a skoro kompletní důstojnický sbor. Objevili se obyčejní námořníci.

Vztahy obou donedávna rozdílných jednotek se jakoby kouzlem urovnaly. Zpackaná mise a ohrožení, jemuž unikli jen o vlásek, dalo zapomenout na občasné nadávky a slovní třenice.

„Dobrá práce,“ našpulil rty hlavní lodní poddůstojník a poplácál Muraye po zádech.

„Kurva, si piš, kámo,“ zašklebil se voják šťastně.

„Že jste počkali, to máte u nás,“ objal Kirsten navigátora.

A podporučík zvysoka kašlal na to, že mu mariňák špiní a mačká předpisovou uniformu.

Poručík Ashworth si potřásl rukou s kapitánem Chevalierovou.

„Ráda vás vidím zpátky, poručíku,“ řekla žena v letecké kombinéze.

„Nápodobně, madam,“ dotkl se Ashworth spánku.

„Proti takhle zmršené akci podám stížnost,“ horlila velitelka lodi.

„Když tomu bordelu velí, musí Teritoriální patrola nést za selhání odpovědnost!“

„Čirý amatérismus,“ přitakal poručík Ashworth s pohledem upřeným na piráty nahnané do těsného hloučku.

Po letové palubě projelo několik robotických údržbářských čet, do výchozí pozice se vrátilo hasičské družstvo. Mariňáci s přeháněním líčili námořníkům své hrdinské činy v nomádské kolonii a někteří lodní důstojníci se dokonce snížili k tomu, aby s obyčejnými vojáky prohodili pár slov.

„S dvěma z nich jsme už měli co do činění,“ kývl poručík bradou k pirátům. „A nebylo to rozhodně za standardních okolností. Já dnešek za náhodu určitě nepokládám.“

„Rozumím,“ potřásla hlavou velitelka *SCF Dorset*. Štíhlými prsty si promnula čelo. „Asi začnu věřit tomu, co se o vaši jednotce šušká, poručíku.“

„Madam, pane,“ připojil se k nim seržant Dickinson. „Co s nima?“

„Rozhodně nechci, aby se mi potloukali po lodi,“ řekla kapitán Chevalierová. „Jejich statut však není zřejmý. Právně na ně nic nemáme.“

„Mimo toho, že jsme je na poslední chvíli vytáhli z kolonie, jsou pro nás čistí. Souhlasím ale s tím, že jejich volný pohyb není žádoucí.“

„Navrhuji separaci, madam,“ řekl seržant Dickinson. „Alespoň do doby, než nahoře rozhodnou, co a jak.“

„Jistě, zařídte to.“ Velitelka bitevní fregaty přejela zrakem po halasící palubě. „Postarejte se o své muže a pak přijďte na můstek, poručíku.“

„Ano, madam.“

Objevili se zdravotníci s mobilní jednotkou, prohlédli a ošetřili zraněné piráty. Vojáci je pak odvedli napříč lodí k uzavřenému oddělení.

„Do hajzlu, tebe znám!“ zahučel Opičák, když si Wheeler sundal přilbu. „Pan Solano, co?“

„Ucházející paměť, troubo,“ řekl Muray mile.

„A ty seš ten vyjebanej skřet!“ vyjel mohutný pirát. Ukazováčkem si poklepal na čelo. „No, jasan! Mám tě zapsanýho tady!“

„Aby ses z toho nepodělal,“ utrousil Burkov.

Opičák přimhouřil podezíravé oči. „Vlastně skoro vás všechny!“

„O co tady kráčí?“ zatvářil se Savtchenko nechápavě.

Tex, Quin a Sento pokrčili rameny. Tanaka, ačkoliv byl u družstva Charlie déle než oni, také nevěděl. Přesto zachoval nehybný výraz.

„Vesmír je zatraceně prťavá díra do prdele, co?“ obrátil se pirát s dredy na Portera. „Uteče pár měsíců a jsme zase v sobě.“

„Christie, je to tak?“

Pirát přikývl. „Jo. A ta vypatlaná gorila je Johner.“

„Ty taky sklapni držku, krpatče,“ utrl se Opičák na svého kámoše.

Eskorta zastavila ve slepé chodbě.

„Kde je zbytek party?“ zajímal se Porter.

„Mrzák to konečně přehnal s čicháním a kapitána sejmuli, když se snažil jednoho klienta ohulit o pár procent ze zisku,“ sdělil Christie celkem ochotně. „Proto jsme dali zbytku kvinde a upíchlí se u těchto čurdařů.“

Seržant stiskl velké tlačítko a tlusté dveře zajely do stěny.

„Kurva, to je basa!“ zařval Johner, když se v oddělení s celami rozsvítilo.

„Šli jsme s váma dobrovolně!“ protestovala nakrátko ostříhaná blondýna.

„Preventivní opatření.“ řekl seržant Dickinson. „Neberte to osobně, ale nemáte nejlepší pověst. Šéfka tohohle ansámblu vás nechce potkávat u jídla.“

„Čubka!“ ucedil jiný pirát.

Přes hlasité protesty je vojáci zatlačili do zamřížovaných sekcí. Samostatnou celu vyhradili pro psovoda a jeho zvíře, kteří zatím klidně čekali venku na chodbě.

„To je tele,“ kroutil hlavou Tex.

„Schlamstlo by tě na posezení,“ řekl měkce Tanaka.

„Záležet na mně, dávno bych tu příšeru vyšoup nalokat vzduchoprázdná,“ prohodil Dobs nenávistně.

„A proč jako, Nácku?“ Porter si šelmu prohlížel s neskrývaným obdivem.

„Když si jí nebudete všímat, nic vám neudělá,“ poznamenal psovod. „Má vynikající povahu, výborně se hodí k lovu.“

„Na dinosaury?“ Savtchenko se zazubil.

„Ne vždycky vozíme jenom samé beránky,“ řekl pirát neutrálně.

Bandog, který seděl poslušně vedle svého pána, se zvedl a otevřel tlamu v děsivém zívnutí. Jako by to byla samozřejmost, udělal několik kroků a ocitl se u skupinky vojáků.

„Jen ji nech,“ řekl Porter, když viděl, že chlapík znervózněl. „Jak se jmenuje?“

„Princezna,“ zaváhal pirát.

„Pchá,“ vyprskl Dobs posměšně, ale stáhl se víc dozadu. „Ke mně ať se nepřibližuje, nebo za sebe neručím!“

Porter si stáhl levou rukavici. Natáhl pomalu ruku směrem ke zvířeti.

„Být vámi, tohle bych nedělal...“ prohodil pirát varovně.

Jenže zvíře mezitím otočilo impozantní hlavu a přišlo těsně k Porterovi. Uvážlivě začichalo a pak téměř hravě šťouchlo čumákem do holých prstů. Voják a pes si chvíli hleděli navzájem do očí a Princezna se pak obloukem vrátila zpět.

Pirát ji popleskal po hřbetě. „Tohle ještě nikdy neudělala, vážně.“

„Tak kurva vidíte,“ zamumlal Dobs. „Ustřelit jí palici, bez milosti!“

„Sklapni,“ zamručel hlubokým hlasem Wheeler. Vyšel z vězeňského oddělení a ukázal na posledního piráta.

„Díky,“ řekl chlapík vděčně a vzal bandoga za obojek. Gesto sice působilo zvláště, protože kdyby se šelma rozhodla provést cokoli proti jeho vůli, neměl by sebemenší šanci s tím něco udělat. „Třeba vám to někdy oplatíme.“

„To teda určitě,“ zachrchlal Dobs pohrdavě.

FREGATA SCF DORSET SE VZDALOVALA od tlumeně zářícího mračna trosek a zmrzlých plynů. Tam někde pluly na kámen ztuhlé útržky masa a vnitřností, bubliny krve tvrdé jako biliárové koule, úlomky kostí, prach, jenž býval mozkovou hmotou rozumných a myslících bytostí.

Co se však dělo ve středu rozpínajícího se oblaku, neodhalily ani palubní teleskopy. Řídnoucí hmotou tu a tam – v nepravidelných a stále se prodlužujících intervalech – prokmitl jasnější záblesk, jako by neviditelné srdce přestávalo pomalu bít.

Válečná loď unikala z místa kosmické katastrofy. Přesto ještě nějakou dobu potrvá, než dosáhne mezní rychlosti a naakumuluje energii potřebnou k proražení prostorové bariéry a skoku do vlídnější části Galaxie.

Blíž k domovským základnám.

Podstatně lépe na tom byly stroje teritoriálních hlídek a celníků, kteří tuhle zapomenutou oblast spirálního ramene už opustily. Nijak zvlášť se při tom nestaraly o osud vojenské lodi a útočného družstva koloniální námořní pěchoty.

Fregata *SCF Dorset* osaměla.

PORUČÍK ASHWORTH byl na kapitánském můstku, když se to stalo.

„Máme sice drobná poškození, ale nic, co bychom nezvládli vlastními silami.“ Kapitán Chevalierová stála otočená zády k půlkruhové stěně obrazových panelů. „Co vaše LCA?“

„Pilot všechno opraví. Máme dost náhradních dílů...“ Pohled velitele družstva strnul na záběrech ze zadních kamer.

Výhled se měnil.

Cosí se tam dělo.

V prvním okamžiku, během tří čtyř vteřin, vůbec nedokázal pochopit co.

DŘÍV, NEŽ VOJÁCI DOSTALI VOLNO k odpočinku, konalo se v instruktážním sále závěrečné vyhodnocení. Počítač spustil analýzu záznamů z osobních ITWDS. Na jednotlivých projekcích příslušníků jednotky se načítala data synchronizovaná s biosenzorickými údaji a kompletními videosekvencemi. Vše bylo důležité, do paměťových polí se ukládala každá informace.

Seržant zasedl do čela. Poručík byl na můstku, takže začnou bez něho.

Porter si unaveně mnul kořen nosu. Opřel se lokty o průhledný plánovací stůl a sklonil hlavu. Zvlášť ten chvilkový výpadek mu dal zabrat.

Pořád mu bylo divně od žaludku.

Mobilní lékařská jednotka ho prohlásila za zdravého, ale Sento mu pro jistotu tlakovým injektorem vpravil pod kůži koktejl vitamínů a regeneračních prostředků.

Přesto se rozhodl, že jakmile debriefing skončí, zajde do palubní nemocnice a nechá se důkladně proklepnout.

Hodinka spánku, o kterou se tím připraví, ho nezabije.

Alespoň bude mít klid.

Wheeler, jenž seděl vedle něj a jako jediný odpočínutě sledoval dění na panelech po obvodu sálu, do něho strčil.

Porter zvedl hlavu. „Poslyš, Drobku...“

Víceméně automaticky sledoval kamarádův pohled.

Na otravné lékařské procedury okamžitě zapomněl.

PORUČÍK ASHWORTH NEBYL JEDINÝ, kdo ztuhl jako solný sloup.

Kapitán Chevalierová zpozorněla, ačkoliv na projektory nemohla ze své pozice vidět.

„Madam?“ ozvalo se v náhle bolestivém tichu uskrípnutě.

Razantní a energická žena v olivově zelené kombinéze se otočila k přední části můstku.

To, co spatřila, znamenalo zlou a nepochopitelnou věc.

Expandující oblast troskek o váhovém ekvivalentu milionů tun, tak jasně zřetelná mimo viditelné světelné spektrum, začala ze vzdálenější strany mizet.

Hladce, rychle, plynule.

Jako by ji cosi pohlcovalo.

PORTER SOTVA STAČIL vydechnout a světla v instruktážní místnosti divoce zablikala.

Pak se vše odehrálo ráz na ráz.

Sedadla se sklopila do nouzové polohy, z boků se jim uvolnily bezpečnostní pásy, jimiž se vojáci bez váhání připoutali.

Porter si sáhl mezi nohy...

...vzuum...

...a přitáhl si spodní dvě spony na břicho. Pod horními provlékl paže a ramena...

...vzuum...

...až zámek napevno a hlasitě zacvakl. Čtyřbodový postroj se utáhl tak, že se nemohl ani hnout. Rozječely se sirény.

„*Poplach prvního stupně!*“ zaburácela *Matka* ze všech koutů.
„*Poplach prvního stupně! Všichni na svá stanoviště!*“

Lodí se valil kolísavý jekot a pak zaduněly hermetické pancéřové přepážky.

Porter nevnímal, co hulákají ostatní. Neslyšné výkřiky ve vlastní hlavě ho naprosto ohlušovaly.

Místo, které před dvěma hodinami spěšně opustili, se vyprázdňovalo s přímo zázračnou rychlostí. Jako by nějaká božská

síla katastrofu s tisíci mrtvými vymazávala a brala si ji s sebou někam jinam...

...do zapomnění.

PŘIBLIŽOVALO SE TO.

Poručík Ashworth zůstal na můstku odříznutý od své jednotky. Připoutaný v anatomickém sedadle v zadní části bojového centra měl pocit, že dýchá nosem nacpaným vatovými tampony.

„DOSTANE NÁS TO!“ zbytečně opakoval první důstojník.

Ruce obou pilotů létaly po kaskádách virtuálních panelů s nevídanou hbitostí.

Kosmický prostor, ještě před chvílí zaneřádný troskami, byl najednou čistý a prázdný. Poslední zbytek; příď staré nákladní lodi zmizela asi před třiceti sekundami.

V jednom okamžiku byla a v druhém již nikoliv.

Jednoduché jako lusknutí prsty.

Jako facka.

„Všechny systémy v zeleném, bojová stanoviště plná pohotovost!“ oznámil hlavní počítač příjemným hlasem.

„Co to je, *Matko?*!“ zeptala se kapitán Chevalierová.

„Nemám k dispozici relevantní informace, velitelko! Dotaz nelze vyhodnotit!“

„V databázích není o podobném jevu ani zmínka,“ řekl jeden z operátorů stísněně.

„Vztahuje se to pouze na oblast destrukce kolonie?“ zeptala se velitelka.

„Vnější telemetrie selhává, měřitelné údaje jsou minimální, zbytek se jeví jako nedůvěryhodný. Tyto hodnoty zjevně přesahují obvyklé rámce fyzikálních veličin.“

„Jedná se možná o jakýsi bariérový efekt s mírným sférickým zakřivením... a pohybuje se naším směrem,“ ohlásil navigátor, který prováděl pomocné výpočty. „Případný kontakt zhruba za patnáct minut!“

„Rychlost na maximum!“

„Maximální tah!“ odpověděl pilot jako ozvěna.

„Nejspíš tomu nedokážeme uniknout, ať podnikneme jakákoliv opatření,“ podotkl první důstojník.

„Je nás to schopné poškodit? Nebo zničit?“

Střelecký operátor vzhlédl od virtuálních analýz. „Madam, senzory nezachytily sebemenší stopy tepelného, světelného či rentgenového záření v okamžiku, kdy hmotné objekty mizely. Z hlediska termodynamiky tedy nedošlo ke změně stavu... stručně řečeno, neznám způsob, kdy by se mohlo něco jen tak ztratit.“

„To přece vím,“ utrousila kapitán Chevalierová a zadívala se na panely, na nichž hvězdy, mlhoviny a galaxie vypadaly úplně obyčejně.

Jenže tentokrát mezi tou černí a miliony zářivých bodů něco bylo. Něco obrovského a nepředstavitelně silného. A neviditelného.

„Mohlo by se jednat o černou díru? Neznámý trpasličí podtyp?“

„Nevíme, co to je, madam,“ řekl nervózně operátor palubních systémů. Pod nosem se mu perlil pot. „Každopádně, přiblížit se takhle blízko Schwarzschildovu poloměru, to bychom zcela určitě poznali.“

Osazenstvo můstku těkalo očima kolem sebe, jako by čekalo, že někdo z nich náhle přijde s geniálně jednoduchým vysvětlením, které je ubezpečí, že se vlastně vůbec nic neděje.

Ano, v tom to bylo. Nikdo ani zbla netušil, co se za zádí fregaty odehrává.

Poručík Ashworth násilím uvolnil zaťaté čelisti.

Sirény sice milosrdně zmlkly, ale načervenalé bojové osvětlení zůstalo.

Vesmír se tvářil naprosto mírumilovně.

To však byla jen přetvářka.

V INSTRUKÁŽNÍM SÁLE VLÁDLO mnohem menší pozdvižení.

Vojáci byli zvyklí na nejružnější překvapení a změny situace. První vlna vzrušení opadla, sprosté nadávky se vytratily do ticha.

Přimhouřená víčka, stisknuté rty.

Čekání.

Co se má stát, stane se, pomyslel si Porter.

KDO NEVĚŘIL, ŽE SE DÁ NAPĚTÍ KRÁJET, mohl se o tom nyní přesvědčit.

Kdyby měl u sebe poručík Ashworth nůž, klidně by to zkusil. Dokonce by se vsadil, že ho ze vzduchu kus vyřízne. Jako z bochníku sýra.

Svět zatím pořád existoval tak, jak jej znal.

Ano, cítil se nepříjemně, jenže za svou vojenskou kariéru zažil dost hrůz, aby ho věci, které si nemohl osahat vlastníma rukama, nechávaly do poslední chvíle chladným. Další osobou, co zachovala klid, se zdála být kapitán Chevalierová. Seděla na svém vyvýšeném velitelském postu a tvářila se naprosto neproniknutelně.

Pokládala otázky, na něž nedostávala odpovědi, ale z míry ji to nevyvádělo.

Motory dál pracovaly, světla svítla, chladný vzduch foukal z průduchů ventilace. Lidé dýchali, potili se. V žaludcích jim škrundalo, některé pálila žáha po posledním jídle.

Když navigátor zvedl ruku a řekl: „Patnáctá minuta, teď!“ a všechno pokračovalo neměnným tempem, vykvetly na mnoha tvářích sporadické úsměvy.

Možná, že to, co se odehrálo v místě exploze Nomádské kolonie, se jich vůbec nedotkne. Snad se omylem nachomýtl k něčemu, co mělo zůstat před člověčími zraky skryto.

Třeba už to bylo pryč.

„Třicet dva procent do bodu skoku,“ oznámil první pilot.

Ještě několik minut a přemístí se blíž k Centrálním oblastem. Pouhých několik dní pak bude stačit, aby na tenhle lepkavě studený otisk neznáma zapomněli. Odsunou jej do říše bajek a nepravděpodobných vzpomínek.

Ostatně jako všechno nepohodlné.

„Mohli bychom poslat zprávu na CentCom...“ řekl první důstojník.

Kapitán Chevalierová mu odpovědět nestihla.

SIRÉNY ZNOVU ZAŘVALY, provozní ukazatele vyletěly do neexistujících hodnot. Diagramy a holografické grafy se zhroutily.

SCF Dorset inkasovala nehmotný úder.

Sám prostor jako by se prohnul, trojrozměrné předivo reality se rozvlnilo a rozmazalo.

„Požár, požár, požár... *porucha, porucha, porucha...*“ chrllila *Matka* seznam škod k hluchým uším.

Námořníci se hroutili na svých stanovištích, biosenzory v medicínských centrech šlely. Počítače evidovaly desítky tisíc chybových hlášení, automatická servisní oddělení byla naprosto zahlcena. Jednotlivé provozní okruhy padaly, celé paluby zůstávaly bez energie. Řídící systém lodi z velké části zkolaboval. Zbylé periferní jednotky se snažily udržet v chodu alespoň nejzákladnější palubní funkce, ale i ony záhy vypadávaly ze sítě.

Lidé se dusili vlastní krví, zvraceli a znovu omdlévali. Svaly neposlušely, dlouhé minuty nebyli schopni pohybu. Provozuschopné ambulantní jednotky vyrazily tentokrát bez pomoci zdravotníků.

Poručík Ashworth přechod energetické bariéry ustál s krvácejícím nosem, nesmyslným hučením a pískáním v uších. Ve spáncích mu pulzoval tupý tlak.

Rudé šero, barevné vlny na konzolách operátorů.

Uvolnil popruhy a navzdory bolesti vstal.

Così je skutečně dostihlo, přestože fregata vytrvale zrychlovala. Dosud bezchybné záběry ukazující galaktickou periferii zmatněly. Myriády hvězd zakolísaly, jejich světlo ujelo do bláznivě modrých a červených odstínů.

Jako by se přes fregatu přehnala vlna jiné dimenze. Jako by pronikla zrcadlovou slupkou, za níž se před okolním vesmírem schovávalo *così* mimořádného.

Jak se fregata *SCF Dorset* nořila stále hlouběji do prostorové kamufláže, pohlcována nehmotnou bariérou, rozmazaný svět se projasňoval.

A za ním se skutečně něco objevovalo.

Tmavé obrysy na ještě černějším pozadí.

Ted' bylo na poručíku Ashworthovi, aby se kousl do rtu. Vůbec netušil, na co kouká, ale bylo to gigantické.

A zatraceně blízko.

Poté poslední obrazové panely osleply.

8. KAPITOLA

PORTEROVI SE V PRVNÍM CHAOTICKÉM výbuchu zmatku vše slilo dohromady, mozek mu málem provedl další looping. Nakonec jen chrčel přes zatnuté zuby, dokud se rezavý vír v hlavě nedotočil.

Projektor a světla se odporoučely, místo nich naskočily nouzové bodovky, ale i tak COBR připomínal spíš síň duchů z bájných Valhaly. Fregata se pořád nepatrně otřásala, ale Sento se donutil zvednout, aby vojáky postupně prohlédl. Přenos dat z lodního medicentra selhal, takže musel vytáhnout ruční diagnostický skener.

„*Oheň v sekci Dé tři, oheň v sekci Gé osm, oheň v rozvodně šest-čtyři...*“ chrčila *Matka* jako kolovrátek.

„Tam jsou, kruci, celý!“ vykřikl Kirsten.

„No a?“ Savtchenko si přejížděl dlaněmi přes obličej, jako by se chtěl ujistit, že pořád drží pohromadě.

„Piráti, přece!“

„Když se upečou, bude klid,“ zaskřehotal Dobs.

„Seržante?“ domáhal se Kirsten.

„Tak je odtamtud vytáhněte!“ Dickinson se s bolestivou grimasou opřel o taktický panel a mávl rukou.

Porter vzdychl, rozeplnul si pásy a gestem odmítl Sentovu snahu napojit se mu na osobní senzory. „Na mě kašli, jsem v pohodě.“

„Pojď s náma!“ klepl Shapiro Quina po vršku hlavy. Porter otevřel dveře do prázdné chodby a bouchnutím do tlačítka vypnul sirénu. Kvílivé bučení umlklo.

Ze všech stran se však přivalily ozvěny z dalších lodních sekcí, protivné výstražné zvonky a mnohohlasá hlášení palubního počítače.

Klimatizace neběžela, takže se ve vzduchu vznášel namodralý štiplavý opar.

Porter se rozeběhl směrem k zádi.
Každý pohyb bolel jako čert.

PŘES VEŠKEROU SNAHU se oběma pilotům nepodařilo zprovoznit víc jak jednu virtuální sadu ovládání.

„Hlaste stav!“ přikázala velitelka fregaty. Předek kombinézy měla tmavý od krve. Nevšimla si toho.

„Rychlost konstantní a neklesá! Akumulace pozastavena!“

„Výkon hlavní motorové soustavy omezen na dvacet pět procent!“ hlásil slabým hlasem vedoucí inženýr. „Dvojnásobně přepětí na rozvodných blocích, EM komory v pořádku, směšovače v pořádku, fázové generátory dočasně vyřazeny. G-emitory zálohovány, havarijní čtyři jsou přednostně naváděny na nejzávažnější poškození.“

„Kritická ohniska požárů lokalizována,“ informoval další operátor. „K dehermetizaci trupu nedošlo.“

„Primární systémy?“

„Z devadesáti procent odstaveny. Soustředíme se na základní funkce!“

„Sekundární okruhy?“

„Zde se situace stabilizuje... přes šedesát procent funkčních.“

„Posádka?“

Šéflékařův hologram zablikal a vypadl, přesto bylo ještě vidět, jak pokrčil rameny. Audio však fungovalo dál. „Stav víceméně neznámý. Prozatím nemáme spojení s palubním medicentrem. Podle stavu tady na střední palubě předpokládám ztráty na životech.“

„Předpokládám...“ zahučela velitelka. „Posádka má nejvyšší prioritu!“

„Jistě, madam.“

Nad hlavním projektorem se zamihotal téměř třímetrový model lodi. OBDS²⁴ obnovil činnost a většina červeně svítících výstrah zhasla.

²⁴ *On-Board Diagnostic System* – palubní diagnostický systém

„Začínáme dostávat údaje z celé lodi,“ oznámil první důstojník. Límec košile měl promočený potem. „Úroveň ohrožení klesla o dva stupně.“

„Dobře, můžete zprovoznit venkovní kamery?“

„Pracujeme na tom!“

„Co ostatní senzory?“

„Nejsem z toho moudrý, madam.“ Navigátor si k sobě přetáhl virtuální plochu s dostupnými výnosy. Žluté linky v červeném bojovém osvětlení jasně zářily. „Nic z toho nedává smysl!“

„Co je za námi, nadporučíku?“

„Něčím jsme prošli, madam, to je jisté.“ Mladý důstojník zaváhal.

„Pokračujte!“

„Dohnalo nás to, ale nyní se vzájemná vzdálenost nemění.“

„Jste si tím jistý?“

„Mohu-li za něco ručit...“ Navigátor polkl a Ashworth si všiml, jak se mu lesknou tváře. „To něco je obrovské!“

„Jak moc?“ Byla to špatná otázka, nikdo nechtěl slyšet odpověď, přesto se kapitán Chevalierová zeptat musela.

Na můstku začínalo být nedýchatelno.

Nejisté škubnutí koutkem. „Nepředstavitelně, madam.“

VÝSTRAŽNÉ MAJÁKY VRHALY odlesky po stěnách koridoru, hologramové piktogramy varovaly před nebezpečím ohně. Viditelnost se zmenšila na pouhých několik metrů, chuchvalce kouře připomínaly mlhu nad gortským močálem.

„Do hajzlu!“ kuckal se Muray. „To je smrad!“

Porter strhl plombu ze skříně s havarijní výbavou. „Chytej!“

Vojáci si nasadili protiplynové masky.

„Bože, zepředu to sálá!“ Kirstenovi se prádlo pod maskáči lepilo na tělo.

Horký vzduch se proti nim valil v pomalých vlnách. Pálila je holá kůže, na stěnách se tvořily malé puchýřky.

Pancéřové dveře k vězeňské separaci se naštěstí hladce otevřely.

Uvnitř to vypadalo stejně jako na chodbě: Čpavý kouř pronikající nefunkční ventilací a pekelné horko. Všichni piráti leželi na podlaze.

Shapiro otevřel zámky kódovým klíčem a vlezl do první cely. „Hej, pomozte mi!“

Porter uhodil pěstí do tlačítka povolávajícího lékařskou první pomoc, ostatní tahali omámené vězně k nejbližší křižovatce, kde nebylo takové vedro a u podlahy se dalo snadněji dýchat. Chlap s černým pláštěm, bývalý kapitán jménem Wyzinski, zamrkal, rozkašlal se a Quin mu vrazil do ruky masku s kyslíkovou lahví. Porter zvedl ze země blondýnu, hodil si ji na rameno a vynesl z oddělení. Pirát s dredy jen opile potřásl hlavou a šouravě se vydal za Murayem. Opičák odstrčil Kirstena a sám vylez po čtyřech do koridoru.

„Co s tím čoklem?!“ zahulákal Muray a ukazoval k celám.

„A co je s ním?“ opáčil Porter. Složil svůj náklad u stěny a ohlédl se zpět.

Quin i Shapiro pokrčili rameny.

„K tomu tlust'ochovi se nikdo nedostane!“

„Krucí!“ Porter nahmátl pirátce na krční žíle pravidelný puls, nechal ji ležet a vrátil se k separaci.

Otevřel poslední mříž, navzdory štiplavému kouři si stáhl masku a vstoupil do cely. Šelma přikrčená nad tloušťkovým tělem výhruzně zavrčela. Žluté oči jí slzely, z mordy tekl proud slin, ale nepohnula se ani o píd'.

„Hele, mě znáš,“ řekl Porter a přidřepł si, takže hlava ribbonského bandoga byla nad ním. „Chci mu pomoci, tak neblbni.“

Zvíře přestalo ohrnovat pysky, ale slechy nechalo přitisknuté ke zjizvené hlavě.

„No tak. Princezno.“ zahuhlal Porter. Oči ho pálily, plícemi mu putovaly stovky nadrobno rozsekaných kousíčků žiletkového drátu. Natáhl k obludné šelmě ruku s pocitem, že o ni v příští sekundě přijde.

Ve svalnatém zvířecím hrudníku to zabublalo.

Porter se pomalu zvedl. Princezna jej ostražitě pozorovala, ale jinak zůstala nehnutě sedět.

„Kurva, jebe ti?!“ ozval se od vchodu Muray.

„Zmlkni!“ Porter se přiblížil ke zvířeti a zlehka uchopil obojek na svalnatém krku.

Srdce mu bláznivě tlouklo, když se přesvědčoval, jestli je pirát ještě naživu.

Byl.

Princezna sklonila čenich a dotkla se pánovy tváře. Porter, aniž tušil jak, poznal, že to bude v pořádku. „Quine, Kirstene!“

„Seš si jistě, ty pošuku?“ Muray nahlížel do cely velice opatrně.

„Švihněte!“

Oba vojáci se obezřetně protáhli dovnitř, a tak, aby byli od děsivého psa co nejdál, popadli piráta za ruce a spěšně ho vyvlekli ven.

Princezna se ostražitě zvedla a Portera při tom málem porazila.

„Hodná, holka,“ řekl voják a slabě zatahal za obojek. „Bude v pořádku, neboj.“

Zvíře se sice napjalo, ale nic neudělalo. Po chvíli potřásl hlavou, zafrkalo a poslušně si sedlo.

Porterovi se úlevou roztřásla kolena.

Za zvonění výstražných zvonků naskočila ventilace a vzápětí přijela mobilní zdravotnická jednotka.

Vypadalo to, že se všechno obrací k lepšímu.

MATKA KONEČNĚ ZMLKLA, červené a oranžové výstražné ukazatele vybledly, některé dokonce zezelenaly. Taktické panely se znovu aktivovaly, hlavní bojový systém zavířil soustavou souřadnicových sítí, vyhledávací radary zapíchly pátravé paprsky do prostoru kolem lodi. Nic však neukázaly.

Ashworth si promnul nos mezi palcem a ukazováčkem. Tenhle ohavný pocit bezmoci už zažil.

„Dickinsone, slyšíme se?“ přikryl si dlaní komunikátor v uchu, jenž byl napojený na interkom jednotky.

„...v pořádku, pane!“ uslyšel vzápětí svého seržanta. „Pět lidí jsem poslal na pomoc vězňům.“

„Rozumím,“ řekl poručík. „Tady na můstku to vypadá, že fregata tu pecku ustála.“

„Palubní nemocnice v provozu,“ oznámil důstojník zdravotnického úseku. „Pohotovostní jednotky přijímají hlášení úrazů, u deseti lidí bylo rozhodnuto o hospitalizaci.“

„Ztráty?“ zamračila se kapitán Chevalierová.

„Prozatím evidujeme tři,“ řekl lékař. „Byli z úseku hlavního pohonu, kde vypukl největší požár. Je mi to líto, madam.“

„Děkuji,“ přikývla stroze velitelka lodi. Bradu si podpírala pěstí a dál se mračila na nefunkční projektory.

Dokud byla loď slepá, víc ani udělat nemohla.

„Matko, je Dorset v ohrožení?“ zeptala se.

„Nelze vyhodnotit,“ odpověděl počítač.

„Jaká je pravděpodobnost?“

„Nelze odhadnout.“

Kapitán Chevalierová znechuceně zkrivila rty. Poručík Ashworth chápal její pocity. V sérii zamíhotání se po obvodu velkého sálu zhmotnily ovládací sety.

„Máme to zpátky!“ zvedl druhý pilot ruce ve vítězném gestu.

„Kompletní obraz za... dvacet sekund!“ řekl operátor vnitřních systémů.

Poručík Ashworth, který se navzdory slabým gravitačním výkyvům chtěl právě vydat za svými muži, se zarazil. Na tu podívanou si počká.

A nebyl zklamán.

V okamžiku, kdy se stěny rozzářily, uvízl mu dech s bolestivým zadřením v hrdle.

Na chlup stejný pocit by asi měl mravenec, kdyby ho ve zlomku sekundy přemístili z jeho domovské kupy jehličí k patě nebetyčného avalonského mrakodrapu.

„**BEZ DISKUZE, OPIČÁKU,**“ nařizoval právě Muray pirátovi. „Klimoška fachčí, takže zalezeš zpátky do díry a ani necekneš.“

„Pěkný hovno,“ odkašlal si mohutný chlap.

„Po dobrým, nebo po zlým,“ pokrčil voják rameny. „Jestli nejseš dočista slepej, zjistil’s, že nemáme čas se s váma párat. Stejně vás brzo předáme nadrženejm federálům a ti z vás vymlátěj duše.“

„Vyhul, zelenej mozku!“ Pirát obtížně dýchal, jak mu dým podráždil plíce.

„Podruhý jsme ti dneska zachránili kejhák, pitomče,“ opáčil Muray jedovatě. „Proto se budeš chovat slušně a vděčně.“

„Sklapni, Johnere,“ utrousil dredař zmořeně. „Jsou ve výhodě.“

„Fízlácký děvky jsou to...“ Pirát zvrátil hlavu a opřel se o stěnu.

Vzduch se v koridoru mezitím vyčistil, zdravotníci naložili blondýnu i majitele ribbonského bandoga a odvezli je na ošetrovnu.

„Co s ní?“ kroutil hlavou Porter. Princezna vystrkovala hranatou palici ze dveří a zírala za mobilní jednotkou.

„Nevím, jakým zázrakem si to dokázal, ale strpí tě, takže se o ní postaráš, dokud toho chlapa nepostaví na nohy.“ Shapiro se nevesele ušklíbl. „Jestli začne vyvádět, Nácek ji s poručíkovým souhlasem nadšeně odpráskne.“

„Byla by jí škoda.“

Tentokrát tiše, bez poplachu, se po fregatě koloniální flotily rozzářily obrazové plochy.

O to to bylo horší.

Quin vyvalil oči, brada mu údivem spadla na prsa.

„Co je kruci tohle?“ ukázal prstem Černý plášť Wyzinski.

Všichni na chodbě; vojáci i piráti zvedli hlavy k holografickému pásu, který se zamihotal pod stropem. Dokonce i Princezna naklonila hlavu ke straně a krutě zavrčela.

Posádka *SCF Dorset* oněměle sledovala stejné panorama: Temnou hradbu čehosi, která se rozpínala za zádi fregaty do všech směrů. Divoké tvary se prolínaly, hladké plochy se křížily s lomenými úhly, ostré výčnělky – bezmála hory roztodivných hrotů – se tyčily nad zvrásněným povrchem. Trčely do vesmírného prostoru jako bodliny, vytvářely složitá spojení, některé se kroutily a stáčely zpět, aby mizely v černi bezedných kaňonů, které se táhly za sféricky zakřivený horizont.

Porter těkal pohledem sem a tam...

...ale lidské oko se nemělo na čem zachytit. Kapitán Chevalierová odolala šílenému nápadu odpálit kompletní lodní arzenál. Cítila, jak se jí srdce v hrudním koši zatřepetalo a splašeně uhánějící myšlenky zakoply jedna o druhou. Vykřesat sebemenší logickou úvahu stálo náhle nesmírné úsilí.

Poručík Ashworth zamaskoval rozechvění tím, že si založil ruce na prsou. V žaludku mu zaškrundalo, vnitřnosti pohltilo bolavé

prázdnost. Zase se cítil jako malý kluk, když mu rodiče ukazovali nepochopitelné divy dospělého světa.

Ruka prvního důstojníka Kirschnera strnula nad tlačítkem aktivujícím nejvyšší stupeň bojového ohrožení. Prsty se mu chvěly.

Černá a ještě černější. Tvary a křivky.

„...nemá smysl,“ zaslechl Ashworth jeho zamumlání.

Linie, vyvýšeniny a prohlubně. Nepochopitelná geometrie, neodhadnutelné měřítko velikostí a vzdáleností.

Námořní nadporučík zaťal čelisti a po váhavé chvilce paži stáhl.

Velitelka lodi souhlasně přikývla.

Piloti, navigátor a jeho pomocník, operátoři, inženýři, šéflékař, dozorčí poddůstojník i stráž kapitánského můstku měli co dělat, aby se ovládli.

Vědomí lidské výlučnosti bylo právě rozbito na prach.

První, kdo to vyslovil nahlas, byl poručík Ashworth. Jako velitel bojové jednotky na palubě měl téměř stejná práva a faktické postavení jako kapitán Chevalierová. A navíc, ačkoliv si to dosud odmítal přiznat, již se s neznámým nepozemským původu setkal.

Proto byl v tomto ohledu pružnější a přizpůsobivější.

„Alespoň víme, že nejsme ve vesmíru sami,“ poznamenal s jistou ironií.

SCF Dorset dostihlo cosi, co zcela jistě bylo umělého původu, ale zároveň nevzešlo z člověčích továren. Pohybovalo se to vesmírem schované v jakési maskovací obálce, kokonu, silovém poli, či čemkoliv jiném, co ho pro vnějšího pozorovatele dokonale ukrývalo. Kamufláž fungovala jako polopropustné zrcadlo; zevnitř ven průhledná, opačně nikoliv. A to v měřítku naprosto nepředstavitelném. Vždyť samotný objekt – z titěrného kapitánského můstku se to tak zdálo – měl přinejmenším velikost planety.

Ještě podivněji, pokud něco takového bylo vůbec možné, se jevil fakt náhlého vyrovnání vzájemných rychlostí. Ačkoliv byli snadno dostiženi, po průchodu krycí bariérou zůstalo válečné plavidlo koloniální flotily třet nicotných pár kilometrů od hrotu nejbližší bizarní skulptury.

A lodní motory přitom pořád pracovaly!

První důstojník Kirschner zatřepotal rukou v hologramu, který ukazoval polohu fregaty a zaznamenával část cizího objektu. „Podle zakřivení horizontu bude mít víc jak sedm set kilometrů v průměru.“

„Některé ty hrany odrážejí světlo hvězd,“ poznamenal palubní inženýr. „Možná je to z kovu.“

„Kosmická loď?“ navrhl kdosi odvážně.

„Čert ví,“ ozval se operátor z opačné strany můstku a pokřižoval se. Přitom se pořád tvářil vyjeveně.

„Udržuje konstantní vzdálenost,“ promluvila velitelka, „Nevíme, co chystá, takže zkusíme úhybný manévr. Kurs tři – čtyři – pět.“

„Rozumím; tři – čtyři – pět!“ řekl pilot málem vděčně. Vložil ruce do polí virtuálního ovládání. „Výkon plných padesát procent plus!“

„Bojový stupeň červená jedna v platnosti do odvolání!“

„Rozumím!“ řekl Kirschner.

„*První stupeň, první stupeň!*“ rozlehl se hlas *Matky* po lodi.

„Vážně si myslíte, že tak snadno unikneme?“ přidržel se poručík Ashworth velitelského postu.

„Netuším,“ řekla kapitán Chevalierová. „Ale něco bychom podniknout měli, poručíku. Tohle není standardní situace.“

„Bezpochyby.“ Ashworth nepřestával hledět na venkovní záběry v němém vytržení. Dnešek zdaleka překonal jeho nejsmělejší představy. Ostatně, žádná průprava nemohla člověka na podobné setkání připravit.

„Úhybný manévr... teď!“ řekl pilot.

Podle všech údajů lodní motory poslušně zabraly, aby dvoukilometrovou fregatu stočily z přímého směru.

Vůbec nic se však nestalo.

NÁMOŘNÍCI A OPERÁTOŘI na svých stanovištích strnuli.

Fregata se nepohnula ze své pozice ani o milimetr. Jako by její síla nebyla ve srovnání s pastí, v níž uvízla, ničím. Nyní se ukázalo, že pozice před gigantickým objektem není náhodná.

Ono je to drželo.

„*První stupeň...*“ zopakovala *Matka* zbytečně.

Střelci čekali s prsty na elektronických spouštích. Automatická pulsní děla a lasery mířily všemi směry, torpéda s plazmovými hlavicemi byla připravená opustit síla.

Odezva na pokus fregaty vymanit se z vlivu mimozemského tělesa byla nulová. Nenaplnily se divoké představy členů posádky odkojených holovizí; ze složité tvarovaného povrchu se nevyhrnuly hordy slizkých vesmírných monster, cizí vetřelci z dalekých galaxií nevtrhli na palubu hrdinné pozemské lodi, aby zotročili její srdnatou posádku.

To znamenalo svým způsobem určité zklamání.

Pro všechny.

SCF DORSET SE NEPODAŘILO odpoutat ani na třetí pokus.

„Nechte toho!“ přikázala kapitán Chevalierová. Pak se obrátila na svého zástupce. „Co máme k dispozici?“

Nadporučík Kirschner neznatelně pokrčil rameny. „Je toho poskrovnu, madam. Můžeme vycházet z toho, co vidíme na monitorech. Mimo to získáváme nejisté údaje z měření rudého posuvu referenčních hvězd, které naznačují, že se pohybujeme mnohem rychleji, než bychom měli. To znamená, že objekt akceleruje a unáší nás s sebou.“

„Nejspíš má vlastní gravitační obálku, která vyrovnává silné přetížení a zasahuje do prostoru mimo vlastní těleso,“ řekl palubní inženýr.

„Rozumím. Motory stop, neutrální tah!“

„Motory šestkrát stop!“ zopakoval první pilot. Otočil hlavou doleva, aby se prostřednictvím pilotní helmy podíval na konzole, které viděl jen on. Jeho prsty vyletěly výš, kde si hbitě pohrály s nehmotnými ovladači.

„Udržujte nejvyšší pohotovost! Jestliže se Dorset pohne k těm ostrům, chci, abyste provedli všechna nutná bezpečnostní protiopatření!“

„Provedu!“

Bylo to riskantní rozhodnutí a všichni na můstku si to uvědomovali. Ale ať budou motory pracovat v jakémkoliv režimu, na

jejich polohu a rychlost vzhledem k okolnímu vesmíru to nebude mít sebemenší vliv.

Velitelka se zamyslela. „Co hlásí ELINT²⁵ a SIGINT²⁶?“

„Absolutně nic nezaznamenáváme. Ani náznak snahy o kontakt. Žádné zachytitelné vyzařování, povrch má teplotu blízkou nule stupňů Kelvina a je naprosto intaktní. Z našeho hlediska mrtvý.“

Taková samolibost! Poručík zavrtěl sám pro sebe hlavou. Copak se člověk pokouší domluvit s mravencem, když se mu zachytí na botě při procházce lesem?

Maximálně ho setřese...

...případně rovnou zašlápne.

Paradoxně mu to přišlo docela zábavné. „Máme, co jsme vždycky chtěli.“

„Ale v takovém měřítku, poručíku?“ Kapitán si přejela dlaní po tváři.

„Může nás utěšovat, že jsme první, kdo se s něčím takovým setkal.“

„A co runy na Sutře?“ opáčil navigátor.

Ashworth trhl rameny. „Dodnes se vedou spory o jejich původu.“

První důstojník přimhouřil oči. „Je-li v tom život, poručíku, co když bude nepřátelský?“

„S tím je nutné počítat.“ Když to Ashworth vyslovil, pohnulo se mu ve vnitřnostech ono bolavé prázdno. Jako zárodek čehosi neznámého, otřelo se o něj pichlavým ocasem a ostrými šupinami.

„Doufám, že víte, co máte dělat,“ poznamenal Kirschner.

„Nevím, na co mám být připravený,“ odsekl velitel mariňáků. Prstem píchl k panoramatickým záběrům. „Každopádně si buďte jisti, že udělám pro ochranu lodi maximum.“

„V pořádku, poručíku,“ pronesla kapitán Chevalierová poněkud chlácholivě.

„Půjdu instruovat své muže,“ odpověděl Ashworth. Nechtěl se už na můstku zdržovat ani minutu. Proto zasalutoval a odešel.

²⁵ *Electronic Intelligence* – elektronická rozvědka; elektronické zpravodajství, monitorování a sběr informací o radiolokátorech a systémech elektronického boje protivníka

²⁶ *Signal Intelligence* – signální zpravodajství; sledování komunikace protivníka

U východu z bojového centra ho pozdravila hlídka.

„Veliteli, nedaří se nám navázat spojení s žádným z retranslačních prostředků, které by se měly v oblasti nacházet,“ ozval se spojovací důstojník. „Bariéra, kterou jsme prolétli, nás zřejmě izoluje. Nedostane se nic k nám, a my naopak nemáme šanci proniknout se svým signálem ven.“

Kapitán Chevalierová si podepřela bradu pěstí a svažila obočí do zlostného věčka.

Odříznuti!

Nehybná loď. Jsou odkázaní... na co vlastně? Jako kapitán bojové fregaty koloniální flotily disponovala z titulu své funkce nejvyššími rozhodovacími pravomocemi. Její podřízení spoléhali, že si bude vždy a se vším vědět rady.

Jenže ona byla bezradná – a nebyla to její chyba.

Nezbývalo, než čekat.

Hleděla na ty děsivě přízračné tvary a tajně v koutku duše doufala, že se něco stane.

Cokoliv. A snad to bude brzy.

„TA KURVA NÁS SCHLAMSTNE,“ Muray trhl palcem k zádi. „Uvidíte!“

„Kulový, ty srádku,“ řekl Shapiro.

„Sieg Hail!“ zvedl ruku Dobs.

„Seš magor, Nácku,“ opáčil Savtchenko.

„Vy rusáci tentokrát druhou šanci nedostanete,“ naklonil se k němu blondák.

„Jako, že ten tvůj krpatej kripl se štětkou pod rypákem je tam uvnitř? Nesmrtelnej Vůdce se vrací ze záhrobí v emzácký lodi, aby zachránil germánskou rasu?! Chudáku!“ Mohutný voják se burácivě zachechtal.

Porter se po něm se zájmem ohlédl. Tenhle bývalý Specnaz se mu zamlouval čím dál víc.

„Jen se tlem, negre,“ odušil Dobs.

„To je matroš,“ zakroutil Burkov očima. „Dneska fakt berou k rangerům jenom samej pól.“

„A pak ho nech, aby ti kryl zadek.“ Kirsten se ušklíbl.

„Myslíte, že budeme muset bojovat?“ zeptal se Quin.

Muray ho poplácal přátelsky po zátylku. „Hochu, jestli na nás tamti vyrukou, sfouknou nás jako svíčky, sichr.“

Wheeler luskl hranatými prsty.

Burkov se zazubil. „Přesně, jak říkáš, kámo. Je po nás veta. Nezbude ani mastnej flek.“

„Budou nás zkoumat?“ ozval se Tex nejistě.

„Jasně, že jo, Kiwi.“ Muray byl ve svém živlu. „V každý holovizní srágoře se to přece dozvíš! Hnusný slizáci tě budou pitvat zaživa, rozeberou tě jako hodinovej strojek. Sťěva ti rozvší ke stropu a ty se budeš koukat, jak ti do nich lezou svítící zubatý potvůrky.“

„Seš vůl, víš to?“ ohradil se mladý voják.

„Když myslíš,“ utrousil Muray. Sáhł do kapsy na stehně a převrátil v dlani šedavý váleček. „Náhoda nemá šanci. Od teďka ho budu mít v pazouře, i když půjdu chrápat.“

„Granát?“ Zdravotník Sento se zatvářil nechápavě.

„Jakmile vyhodnotím, že je to beznadějný, nacpu si ho klidně do huby, a pak adie.“ Burkov vyndal na světlo vlastní váleček.

„Nenechám ze sebe dělat pokusnou myš.“ Kirsten nakrabatil čelo a položil na pult před sebe svůj granát.

Všichni starší vojáci se spikleneckými úšklebky vyndali tyhle malé, ale účinné zbraně. Některé vypadaly, že mají hodně za sebou; byly ohmatané a poškrábané, jak s mariňáky putovaly z místa na místo.

V batozích, mezi prádlem, na opascích, v kapsách, na holém těle. Jako pochybné talismany s prazvláštní mocí.

Wheeler si ten svůj pověsil na řetízek s identifikačními známkami, drobný pyrotechnik Tanaka měl u sebe dokonce dva.

Portera to nijak nepřekvapilo. On nosil granát u sebe od té doby, co se vrátil z nemocniční lodi. Tehdy usoudil, že jakmile se snad někdy ocitne v bezvýchodné situaci, je dobré mít klíček k zadním vrátům.

„To je pošahaný,“ našpulil Quin rty.

„Ne, to je pojistka,“ ozval se unaveně seržant Dickinson.

„Vy taky, pane?“ nakrčil nos Sento.

„Každýho věc,“ přešel seržant zdravotníkovu otázku. „Nic takovýho neschvaluju, nic o tom nechci vědět, jasný? A schovejte ty krámy, žene se sem poručík!“

Granáty zmizely jako kouzlem.

Dveře zajely do stěny a Ashworth prudce tleskl. Nad taktickým panelem se objevilo jednoduché schéma.

„To, co vidíte zde,“ řekl poručík, „mají i na můstku. Jestli si ale myslíte, že jsou z toho chytří, tak ne.“

Palcem ukázal na obrazové panely, kde přímo k *SCF Dorset* trčela masa hranatých bodců – obřích věží mnohem větších než nejvyšší lidské stavby. „Ocitli jsme se za jakousi clonou, spojení nefunguje ven ani dovnitř. Možná ho stíní tahle věc.“

Shapiro váhavě stáhl ruku. Nejspíš se chtěl na něco zeptat, ale pak si to rozmyslel.

„Drží nás to jako červa na háčku,“ pokračoval velitel družstva. „Jedno je jisté; co se stane v příštích minutách, hodinách nebo dnech, není v naší moci. Proto budeme neustále ve střehu. Kapitán Chevalierová se postará o loď po své linii, my zajistíme její ochranu.“

„Pane?“ ozval se jinak zamlklý Hitch, ale poručík jej umlčel nesouhlasným pohledem.

„Všechna opatření budou vypadat ve srovnání s tím, co máme za zadkem, směšně, ale je nutné udržet na palubě pořádek. Ohledně jakéhokoliv hypotetického střetu – je zbytečné šířit paniku. Když bude potřeba, odpovíme silou a teprve pak se uvidí, jak je Neznámo odolné. Každopádně jsme vojáci, a jsme za to placení.“

„Nakopeme emzákům prdel, pane!“ nadchl se okamžitě Muray, jenže pak se zarazil. „Teda pokud jí vůbec mají.“

Dokonce i pro seržanta Dickinsona bylo těžké ho okřiknout.

Poručík Ashworth se poškrábal na vyholeném zátylku a Porterovi se vybavila vzpomínka na postavu v sutaně, která si kroužila syčícím hořákem v břišní dutině.

„Ten pošahanej mnich!“ plácl se Kirsten do čela jako ozvěna jeho myšlenek. „On... oni o téhle nestvůře věděli!“

„Čekali na ni.“ přikývl seržant Dickinson. „Zavřeli se v tom svém podělaným chrámu a modlili se jako šílení. Jenže za co? Za spásu?“

Poručík pokrčil rameny. „Každopádně na dostaveníčko dorazili včas.“

Porter se ošil. Dávalo to smysl. Proto ta odlehlá trasa. Pravděpodobně proto před staletími vznikla Nomádská kolonie, aby dopravila pár tisícovek Vyvolených na určené místo. Jednosměrná letenka bez možnosti návratu.

„Jo, a nás vzali s sebou,“ řekl Shapiro konečně.

„Třeba náhodou, třeba ne.“ Ashworth přejel ukazováčkem po vrchní ploše taktického panelu. „Když budeme předpokládat určitou souhru okolností, je jasné, že naše akce se rozeběhla v tu nejméně vhodnou chvíli. Proto se tihle Hadžajové raději dobrovolně zničili, než aby nám padli do rukou.“

„Nebo by kolonii zlikvidovali tak jako tak,“ řekl Wheeler. „Jako součást plánu.“

„Instrukcí,“ doplnil ho Porter dutě.

„Smrt jako přestup do cizí lodi?“ Sento zavrtěl odmítavě hlavou.

Vojáci hleděli jeden na druhého. V místnosti bylo pořád šero. Obrazové stěny kolem nich ukazovaly hrozivě ježatý povrch mimozemského výtvaru, ale i důvěrně známou krutou krásu vesmíru. Bezpočty zářivých hvězd i galaxií, střapaté skvrny mlhovin a obřích prachových oblaků, černotu pustých kosmických dálav.

„Je tam uvnitř Bůh?“ šeptl Quin.

Dobs se cynicky uchechtl.

Poručík stiskl rty do úzkých čárek. Na to existovalo přinejmenším tisíc odpovědí, a žádná správná.

„Supr ptákovina, co?“ ušklíbl se Muray.

Přinejmenším polovina mariňáků pokrčila rameny.

Porter se zamračil. Pořád ho strašil zlověstný Kristus z nomádské ubikace. Tenhle Vykupitel nevypadal na to, že by toužil dobrovolně přijmout břímě všech hříšníků. Naopak; on chtěl z kříže sestoupit.

Vysvobodit se.

9. KAPITOLA

NEJVYŠŠÍ STUPEŇ BOJOVÉ POHOTOVOSTI, kdy posádka držela prsty na spouštích, byl po čtyřiadvaceti hodinách odvolán. Přepadové družstvo námořní pěchoty však i nadále drželo hlídkové služby.

Drobeček seděl na stupačce bojového transportéru a pohupoval se svou SAW na kolenou. Hangáry a přístupy přes nákladní paluby byly tím nejzranitelnějším místem, kudy mohl nepřítel proniknout do lodi, proto zde poručík Ashworth umístil nejvíc automatických zbraní.

„Nuda?“ utrousil Porter, který ho přišel vystřídat. Spuštěním hledí přilby aktivoval bojový mód.

Drobeček přikývl.

ITWDS naběhlo, všechny zbraně na palubě se přihlásily a oznámily svůj stav.

„Letová Jedna v pořádku, přejímám stanoviště,“ řekl do interkomu.

„Rozumím,“ ozval se ze sluchátek seržant Dickinson. Wheeler si sundal helmu. Pro něho na osm hodin padla.

„Venku?“ zahučel svým úsporným způsobem.

„Ani ťuk.“ Porter si po pěti dnech otupujícího hlídkování začínal přát, aby se skutečně něco stalo.

Cokoliv.

Začínal si dokonce myslet, že ono cokoliv by bylo lepší než tahle podivná umrtvující nejistota.

„Viděl's je?“ nakrabatil čelo Wheeler.

Porter přikývl. Věděl, na co se Drobeček ptá.

Černé pytle s ostatky námořníků, kteří zahynuli při průletu bariérou, nakládali zdravotníci na transportní plošinu právě, když šel na letovou palubu. Putovali do mrazících boxů. Tam budou ležet

vedle stovek tun potravin, dokud se fregata nevrátí na mateřskou základnu, aby se dočkali pohřbu s vojenskými poctami.

„Sedm. Poslední to zabalil dneska ráno.“

„Docela dost.“

„Hmm,“ přikývl Porter. „Někdo to ale pokládá za šťastný číslo.“

„Muray, co?“

„Ten taky. Kolují řeči, že tímhle jsme si smůlu vybrali. Prý všechno zlý je pro něco dobrý... rovnováha a podobný plky.“

„Takhle to nefunguje.“ Wheeler potřásl hlavou.

Porter se zahleděl na protější stěnu, jako by dokázal proniknout zrakem skrz titanové pláty až k povrchu mimozemského tělesa.
„Ne.“

„Jinak nic?“

„Náš úsek je hotový, údržbáři dodělávají drobnosti na spodní palubě. Mimo motorové sekce je Dorset zase v cajku.“

Oba vojáci se dotkli pěstmi v letném pozdravu.

„Drž se,“ řekl Drobeček. Strčil si helmu do podpaždí a lehkým krokem se vydal ke stoupavé zdviži.

„KAM NÁS TO VLEČE, KRUCINÁL?“ První důstojník Kirschner byl rozčilený – u něho se to projevovalo tím, že držel ruce sepnuté za zády a pohupoval se na špičkách.

„Nedokážu odpovědět, pane,“ řekl navigátor. „Ani *Matka* si není jistá. Trajektorie se mírně zakřivila, alespoň po prvotním zrychlení, a stále se drží. Kurs směřuje k periférii Galaxie. Poblíž se nachází několik samostatných hvězd třídy K a systém se dvěma dvojhvězdami. Tyto soustavy jsou bez trvalého lidského osídlení.“

„Za jak dlouho se k nim dostaneme?“

„Při stávající rychlosti za osmnáct měsíců. K další hvězdě pak za dalších šest a půl roku. Ale to je jen spekulace, pane.“

„Archa, Kirschner,“ řekla kapitán Chevalierová.

„Prosím, madam?“ obrátil se k ní její zástupce.

„Zaslechla jsem naše mariňáky. Žádný obyčejný objekt nebo mimozemská loď, ale Archa. Jestli jste se nepodíval na jejich záznamy z mise, udělejte to. Ten sebevrah nevykřikoval vlastně nic jiného.“

„Objekt, Věc, Archa, Poutník...“ ohradil se důstojník. „Pouhý název, madam. Jestli nás to samo od sebe neuvolní, nikdy se odtud nedostaneme!“

Velitelka svraстила čelo.

Za sedm dní, kdy byla *SCF Dorset* lapena, se nic nezměnilo. Pořád trčeli před špičatými věžemi z tmavého materiálu a k povrchu umělé planety – či možná kosmické lodi – se nepřiblížili ani o píd'. Nikdo je nenapadl, obávaná invaze LGM²⁷ se nekonala. Nedošlo ani k sebemenšímu pokusu o kontakt.

Mezi posádkou se ujal názor, že měli osudový pech. Nomádi, ti věděli, do čeho jdou. Přispěchali na dostaveníčko s gigantickým kosmickým poutníkem, třeba existovalo spojení, které jim to umožňovalo; nějaká vstupenka z pozůstalosti dávno zaniklé scientologické církve. Jenže oni – vojáci a námořníci – si vytáhli karty podělaným navrch. Monstrum je přibralo jako bonus, když pohltilo zbytky kolonie. A s nejvyšší pravděpodobností o nich vůbec nevědělo.

Vyhlídka na zbytek života stráveného uvnitř fregaty, jakkoliv komfortně vybavené a recyklující každíčký gram odpadu, kazila sny i chuť k jídlu. Pokusy vymanit se z vlivu síly, která držela loď na místě, zatím selhávaly. Použít přirovnání Davida a Goliáše v jejich případě nesmyslně pokulhávalo. Snad jednobuněčného prvoka se slonem, to už by bylo příhodnější.

„Ať je to cokoliv, určitě nepochází z naší galaxie,“ řekla kapitán Chevalierová. „Možná jde o průzkumníka, sondu starou miliony let, co putuje vesmírem a hledá... kdo ví, co vlastně hledá?“

Hodně námořníků by s velitelkou souhlasilo. Vždyť lidstvo při své expanzi po hvězdách, a že již obsadilo slušnou část Mléčné dráhy, neobjevilo ani stopu po inteligentním životě. Nové planety sice měly bohatou flóru i faunu, ve zhruba třetině případů velmi bizarní a nepřátelskou, ale žádný vyspělý rozum a sebeuvědomění. Škarohlídi a skeptikové na globálních sítích rádi a halasně roztrubovali, že člověk je úletem, který neměl spatřit světlo světa. A proto navždy zůstane sám.

²⁷ *Little Green Men* – malí zelení mužičci; posměšné označení případných mimozemšťanů

Tahle tvrzení se tedy ukázala jako lichá. Důkaz podstatně vyspělejšího umu jim trčel za zádi jako monstrózní vykřičník. Jenže, jak s objevem seznámit zbytek civilizace? To kapitán Chevalierová netušila.

„Velení a záchranné složky po nás určitě pátrají,“ řekl hlavní inženýr.

„Ale nikdy nás nenajdou.“ Velitelka přimhouřila oči a napila se horké kávy.

PORTER SE VRACEL S PRINCEZNOU z technické paluby, kde byla nejmenší šance, že někoho potkají. Vodil ji sem s poručíkovým souhlasem, aby zabijácké šelmě dopřál alespoň trochu pohybu. Zatím ji krmil zásobami z palubní kuchyně. Ze začátku měl obavu, jestli bude rozmražená jídla žrát, ale jak se ukázalo, byla zvyklá na ledacos.

Velká šelma sice ve své blízkosti málokoho snesla, ale jinak se chovala překvapivě poslušně. Porter přesto nosil v její přítomnosti PDW se zásobníkem nabitým výbušnou municí. Tak úplně jí totiž nevěřil.

Pár vojáků nad tím kroutilo hlavou a Dobs se mu posmíval. Na to však kašlal. Mělo to jistou výhodu; nemusel se zabývat ostatními vězni. Obzvlášť Opičák Johner mu lezl na nervy.

Když scházel po schodišti za zadním traktem separace. Princezna zvedla hranatou hlavu a zastříhala ušima. „Copak, holka?“ všiml si Porter.

Zvíře k němu obrátilo sírově žluté oči, udělalo několik nervózních kroků, ale dál se drželo v jeho blízkosti.

Jak se ukázalo, na chodbě čekala hlídka námořníků a s nimi její pán.

„Zrovna mě pustili ze špitálu!“ zahlaholil pirát vesele a rozpřáhl ruce. „Hej, maličká, pojď ke mně!“

Princezna byla třemi skoky u něho.

Mordou se mu nadšeně třela o prsa a z objemného hrudníku se jí linulo hluboké bručení.

„Díky, že jste se o ní staral,“ napřáhl pirát ruku k Porterovi, když se přivítal se svým zabijáckým mazlíčkem.

„V pohodě,“ utrousil Porter.

Chlapík se mu podíval zpříma do očí a najednou nevypadal tak žoviálně jako před chvílí. „Mám ji od štěněte, ale vy jste první, ke komu se takhle přátelsky chová. Spíš by kdekoho roztrhala, než aby na sebe nechala sáhnout.“

„To můžu potvrdit,“ houkl ze své cely Wyzinski.

„Svině mizerná,“ ucedil Opičák a opřel se širokými zády o mříže.

„Mně se zdá fajn,“ podotkl Porter.

„Že jo?!“ rozzářil se chlapík a potutelně zamrkal. „Jo, jmenuju se Larkin, kdyby to snad někoho zajímalo.“

„Bezva,“ řekl Kirsten, který právě přišel.

„Lezeš jim do zadku?“ pootevřela blondýna jedno oko. „Nebo se mýlím?“

SCF Dorset se nečekaně pohnula.

KDYŽ SEBOU FREGATA TRHLA, bylo zrovna těsně po střídání směn. Mariňáci byli navlečení do své zbroje a přinejmenším polovina z nich měla stále nasazené helmy. Seržant Dickinson si však přesto rozsekl čelo, jak narazil na taktický panel v COBRu, Quin si zlomil nos, Shapiro a Hitch si pohmoždili zápěstí. Porter si vyrazil dech, když jej náhlé zrychlení hodilo na rám otevřených dveří.

Námořníci v tenkých pracovních kombinézách utrpěli mnohem větší ztráty. Zlomenin byly desítky, jeden technik dokonce zemřel po pádu do vertikální šachty v motorovém úseku, kde dohlížel na čtu servisních robotů.

Porter se zvedl a rozhlédl. Jak se opíral o stěnu, cítil jemné vibrace, ale neslyšel hluk motorů.

Kirsten pomohl Larkinovi na nohy, blondýna se chytila mříže a plivala na zem krev z prokousnutého jazyka. Johner vztekle nadával a Christie si držel otékající bouli na spánku.

„Matko?“ zeptal se Porter.

„Lod' v pohybu,“ odpověděl počítač.

„To poznám i bez tebe!“

„Motory neaktivní, změna je způsobena nespecifikovaným vnějším vlivem.“

„To není dobrý,“ řekl Kirsten a postrčil piráta do prázdné cely.
„Máte průser!“ ušklíbla se blondýna rudými rty.
„Pust’te nás, kurva, ven!“ ucedil Opičák. „Nechci zhebnout v
týchle kleci!“

„To nejde!“
„Táhněte do prdele s těma kecama!“ vyprskl Johner na mladého
vojáka.

Ribbonský bandog, který se prve roztáhl na zemi jak široký tak
dlouhý, se zježeným pruhem srsti na hřbetě hledal viníka.

Koridor se zatřásl.

Zářivky na stropě zablikaly a zhasly. Rozsvítilo se červené
bojové osvětlení.

Oba vojáci uzavřeli separaci a sprintem se rozeběhli na svou
palubu.

„UŽ TO ZAČALO!“ vydechl první důstojník Kirschner.

Kapitán Chevalierová dorazila ze své kajuty a nyní upřené
sledovala desetikilometrové ostny, které se nejprve přiblížily na
nicotných dva tisíce metrů a poté uhnuly stranou.

Srdce jí v hrudním koši tlouklo jako zběsilé.

„Útočný tým připraven!“ ohlásil se v miniaturním sluchátku
interkomu poručík Ashworth.

„Výborně, poručíku! Sledujete přenos?“

„Ano.“

Porter s Wheelerem se podle krizového rozpisu ocitli na letové
palubě. Doková vrata hlídaly automatické zbraně, oni sami zaujali
pozice na přístupu ke koridoru, který vedl do centrální části fregaty.

„Bude to mela,“ utrousil pilot Hitch, jenž se měl v případě
potřeby postarat o výsadkové čluny.

„A možná taky ne,“ utrousil Drobeček neurčitě.

Porter z hledí vymazal taktické informace, napojil se na plný
vizuální mód hlavního počítače a pozoroval šíleně tvarovaný povrch
cizího tělesa, který se kolem nich posouval – či spíš se podél něj
pohybovala *SCF Dorset*.

Gigantické výstupky je plynule mýjely, podivná masa něčeho mu
defilovala přímo před očima. Potom ostré jehlany ustoupily

rozlehlým, přesto ne úplně hladkým pláním. I zde se však nacházely mnohaúrovňové vrstvy a objekty, které by pouze nejbujnější fantazie přirovnala k technickým zařízením.

Pomalů, minutu za minutou, hodinu za hodinou, se fregata kamsi sunula. Její senzory zaznamenávaly a zkoumaly neobvyklé skulptury, proměřovaly a pokoušely se analyzovat útvary velké jako lidská města. Pak jako by tato ukázka měla získat mnohem větší rozměr, loď vedená neviditelnou rukou se od mateřského tělesa postupně vzdálila.

Čím déle se na to člověk díval, tím větší se ho zmocňovala úzkost.

Přísné geometrické obrazce, jež neměly z Porterova pohledu žádný význam, se střídaly a prolínaly s naprostým chaosem temné hmoty. Nejbližší hvězda vypadala jako tenisový míček, přesto její světlo dostačovalo k tomu, aby citlivé teleskopy vytáhly z povrchu mimozemského poutníka ostré detaily.

Bylo to ohromující a deprimující zároveň.

Porter otočil hlavu a podíval se na starý dobrý pruh Mléčné dráhy. Jenže po chvíli mu to nedalo, takže se vrátil k pozorování divadla, které se vzpíralo pochopení.

PANORAMA SE MĚNILO POUZE ZVOLNA. Nejprve to byly nepatrné kazy; tu a tam šrám v hladkém povrchu, roztržená díra, zlom či chybějící linie, postupem času však jejich četnost narůstala, až přešla ve vytrvalé procesí masivních poškození.

„Tohle není normální,“ ukázal operátor technického úseku.

Nedaleko je právě mýjela složitá konstrukce jako rozpolcená ve dvě obří sekerou.

„Došlo tu k něčemu hodně moc ošklivému.“ První pilot sledoval špičkou prstu zřetelné rýhy a zářezy, které se paprskovitě sbíhaly za zakulacený horizont.

Objevily se deformace, jež připomínaly vlny na rozbouřeném moři. Pravidelné uspořádání zmizelo a hladké tvarování nahradila destrukce strženého vnějšího pláště. Lidským zrakům se vystavovaly černé kaverny, rozervané vnitřní prostory, monumentální gejzíry přetavené a znovu ztuhlé hmoty, víry trosek, zkáza a zmar.

A pak se fregatě do výhledu nasunul okraj gigantického kráteru. K němu vše směřovalo.

„Ježíši,“ zamrkal navigátor. „To musela bejt pecka!“

Spletité dno se pod nimi propadalo a propadalo.

„Alespoň víme, že ani tohle monstrum není nezranitelné,“ řekl s nepatrným zadostiučiněním nadporučík Kirschner. Jeho jinak bezvadně čistá a vyžehlená uniforma zažila lepší časy; na prsou měl hnědý flek od rozlitého kafe, kalhoty pomačkané, rukáv nad loktem roztržený. Potřeboval se oholit a rozhodně pořádně vyspat. Za poslední dva dny si lehl sotva na šest hodin, jinak veškerý čas trávil v bojové centrále.

„Všechna naše výzbroj by něco takového nesvedla,“ poznamenal jeden ze střelců.

„Nejspíš jiné kosmické těleso,“ nadhodil druhý pilot.

„Matko, proved' simulaci,“ požádala kapitán Chevalierová.

Hlavní projektor se vyprázdnil a ve vzduchu se objevila schématická část povrchu a pak následovalo několik pádů stále větší virtuální planety.

„Pravděpodobnost odhadu je pouze dvanáctiprocentní.“ řekla Matka z reproduktoru. *„Základní parametry nejsou známy, vstupní údaje nulové. Podle vizuálního hodnocení dosahoval kolizní objekt průměru jednoho sta kilometrů, s pádovým vektorem značně odchýleným od kolmé roviny. Hlavní objekt dohnal na souběžném kursu.“*

„Takovej macek by při přímým střetu hnul i se Zemí,“ mračil se navigátor.

„Parchanti, měli štěstí,“ ucedil Kirschner.

„Každopádně se to nestalo včera,“ namítl operátor obranného stanoviště.

Velitelka nic neřekla.

Proč tahle prohlídka? ptala se sama sebe.

Jenže odpověď nepřicházela.

PORTEROVI BYLO Z POHLEDU do nitra nesmírného kráteru bůhvíproč smutno.

Citlivé senzory mu zprostředkovaly exkurzi do tisíce metrů hluboké pustiny, z níž obludná energie vyrvala neuvěřitelné množství umělé struktury. Jenže to nebyla pouze díra, co ho bezprostředně zajímalo. Neméně podstatné byly rovněž druhotné škody, které střet s cizím tělesem napáchal uvnitř.

Viděl za svůj poměrně krátký život mnohem větší krátery; na Měsíci, jenž jimi byl posetý, na Marsu, kde se jejich základna Lima nacházela v rozsáhlé pánvi – pozůstatku dávnověké kosmické katastrofy, dokonce i válečná vřava po sobě vyráběla podobné stopy. Jenže jemu se na mysl s tupou neústupností drala jedna jediná konkrétní vzpomínka.

Na Esperanzu.

Na zničené pohoří, tisíce čtverečních kilometrů zdevastované krajiny.

„Nevím proč, vadí mi to,“ řekl do ticha, které žádný z trojice vojáků dlouho neporušil.

„Protože je to jiné,“ odtušil Wheeler. „Jako bylo tamto.“

Hitch zvedl hlavu a zpozorněl. „Co tamto?“

Porter se rozhodl, že potřebuje pauzu. Deaktivoval proto ITWDS a zvedl hledí.

„Nemůžeš tomu rozumět, kamaráde,“ prohodil.

Pilot zvedl otráveně obočí. „To víš, že jo.“

Jenže Porter se nemínil svěřovat. Raději převedl řeč jinam. „Hele, co tě zaválo k maríně?“

Hitch si sundal helmu a prohrábl krátké kudrnaté vlasy. „Proč tě to najednou tolik bere?“

„Říká se tomu konverzace,“ zahučel Drobeček a pohnul širokými rameny.

„Mě teda podrž, vy jste banda magorů,“ zavrtěl pilot hlavou. Nevyslovil to však zle. „Čekal jsem kde co, ale tohle fakt ne.“

„Není to zas tak děsný,“ poškrábal se Porter na nose. „Když si zvykneš, dá se u jednotky celkem slušně přežít.“

„Tak jsem to nemyslel,“ řekl černocho. „Když vás sleduju, jsou mezi vámi různí týpci...“

„Třeba Dobs,“ napověděl Porter s úšklebkem.

„...jo, prvotřídní pošuk. Má na zadku vytetovanou svastiku!“

„Ukazoval ti jí ve sprše?“ Wheeler pobaveně zafuněl.

„Naštěstí ne,“ ohrnul rty Hitch. „Připadá mi, že makáte, táhnete za jeden provaz, ale přesto jsou mezi vámi rozdíly.“

„Všímavej hoch.“ Porter nafoukl tváře. „Někteří kluci přišli do družstva těsně před tebou. To se časem srovná.“

„Netahej mě za fusekli, střelče,“ řekl pilot ostře. „Já vím, o co jde.“

„Vážně?“

„Vy stará parta jste prošli něčím ošklivým. Poznamenalo vás to. Navenek to nepřiznáte, ale jste jiní.“ Hitch zlehka tleskl. „Já, kterej jsem přitáhl od pitomýho letectva a nepatřím ani mezi staré, ani mezi mladé, to vidím. Ta vaše výlučnost bije do očí, ať žvaníte, co chcete.“

„Na tom špetka pravdy bude,“ uznal Porter. „Ale to, že by letectvo byla blbost, neberu. Bavilo by mě lítat v nadupaný mašině, vážně.“

„No alespoň někdo!“ Hitch se světácky zašklebil.

„Jak je to s tebou?“ nenechal se Porter odbýt. „Za odměnu tě k nám nešoup-li.“

Pilotův úsměv poněkud zkysnul. „Osobní záležitost.“

„Hele, asi seš dobrej. Nakouknul jsem do tvý složky, když serža zrovna nedával bacha. Musel's vyrobiť pořádněj průser, jinak by nad tebou vojenská jurisdikce přimhouřila oko.“

„Víte...“

„Nevykrucuj se!“ útočil Porter. „V družstvu zaslechneš různý zkazky. Jsou tu rváči, co zvalchovali šarži fasádu a dostali na výběr buď prokurátora a trestnej tábor, nebo marínu. Taký packalové a smolaři, divní pavouci i nenapravitelní snílci. O mně se určitě dozvíš, že jsem byl vlásek od solnejch dolů, ale radši jsem se nechal na čtvrt století nalejt, než abych šel bruchet. A tady Drobek... vlastně dodneška nevím, proč tu je.“

„Nikoho jsem nezamordoval,“ ohradil se pilot.

„Bezva. Tak ses ožral a zboursal fungl novou mašinu za několik mega.“

Černoch obrátil přilbu v dlaních. „Zboursal jsem... dceru velitele pluku.“

„Cha!“ vykulil Porter oči. „Jako žes jí přefik?“

„Jo.“

„Seš sebevrah? Na plukasově místě bych tě nechal rovnou pověsit.“

„Jenže já to nevěděl!“ Pilot zakroutil hlavou. „Seznámili jsme se mimo základnu, a ona mi tuhle drobnou informaci jaksi neráčila sdělit. Pochopil jsem, jak se věci mají, až když mě empíci vytáhli v noci nahýho z hotelovýho pokoje.“

„Dobrá story. Myslím, že zaboduješ, až se to roznese.“

„Děsná sranda,“ odušil Hitch, přestože mu koutky slabě cukaly. „Býval jsem eso se třema bojovejma sestřelama, příští měsíc jsem měl dostat další frčku. Čekala mě kariéra, žádost k přijetí do důstojnický školy ležela na stole velícího. Všechno bezva, dokud jsem to takhle nepodělal.“

„Neboj, s náma si užiješ.“ Porter měl co dělat, aby se bláznivě nerozchechtal.

„Už si užívám,“ poznamenal pilot sarkasticky a pohladil si tenký knírek. „Prve málem vyletím do luftu, teď jsem zase celej říčnej z toho, že mne dostanou do spárů příšery, jaký svět neviděl. Je to zvláštní, ale žádnou čest a hrdost ze svýho prvenství necítím.“

Porter zvažněl.

„Vítej do klubu, Hitchi.“ Sáhl do pouzdra na boku a podal mu stříbřitý váleček. „Jestli ho ještě nemáš, nos ho pořád u sebe.“

„Pro štěstí,“ poznamenal Wheeler lakonicky.

„Přesně to jsem vždycky chtěl; nacpat si granát do chřtánu,“ řekl Hitch tiše. „Na tu bídu... ale jinak dík.“

„Dostaneme se z toho,“ řekl Porter nečekaně uvážlivě. „Uvidíš.“

„Jen aby.“ Hitch zpozorněl. Jako pilot měl pro nepatrné změny pohybu vycvičené smysly.

SCF Dorset právě měnila kurz.

KRÁTEROVOU OBLAST FREGATA konečně nechala za sebou.

Lidská schopnost vnímání, soustředění se a udržování pozornosti je věc ošemetná. Ještě před týdnem by výlet podél vnějšího pláště obřího mimozemského poutníka připadal posádce jako cesta na popraviště, dnes je první pohyb sice zneklidnil, ale nad další změnou kursu se ani nepozastavili.

Kapitán Chevalierová nařídila, aby ji vyrozuměli, kdyby došlo k něčemu neobvyklému, a odebrala se do své kajuty. Totéž brzy učinil její zástupce Kirschner a dohled nad můstkem převzal jiný důstojník. Směny se vystřídalaly, námořníci z denní služby šli večeret a mariňáci dál drželi bojovou pohotovost.

Portera bavilo sledovat proměnlivé tvary, které těsně kolem fregaty proplouvaly. Vše se dělo z určitého důvodu. O tom nebylo pochyb. Přesto by dal přednost bojové misi na Esperanze. Tam byly věci předem dané. Přehledné, srozumitelné.

Popravdě; pětadvacetiletý závazek u námořní pěchoty byla darda, jejíhož konce se sotva dožije. Jenže to byla věc známá, s níž se nezatežoval. Bral dny, jak šly v řadě za sebou. Nepočítal je, neodstříhával den za dnem z klubka metrů.

Tohle bylo něco úplně jiného.

Ten nehmotný tlak pořád cítil za očima. Byl tu a nedal se zaplašit.

Pronásledoval ho do snů, tyčil se jako hradba temných bouřkových mračen na obzoru. Bylo vidět klikaté blesky, ale burácivé hřmění neslyšel.

I jinak nemluvný Wheeler se stáhl ještě víc do sebe.

SCF Dorset navigována cizí silou podplula rozvětvenou věž připomínající trojzubec a posádka si poznenáhlu uvědomila, že se asi nachází pod břichem Objektu.

Jedno však bylo jisté.

Jejich rychlost vůči okolnímu vesmíru vytrvale narůstala.

A PAK SE POHYB ZASTAVIL.

Jsme na místě, pomyslel si Porter.

Fregata trčela nad dvěma nepravidelnými pyramidami, jejichž úpatí dělilo od sebe zhruba patnáct kilometrů. Plochu mezi nimi protínala síť geometricky uspořádaných rýh či mělkých kanálů.

Podobných útvarů zahlédli již několik.

Uběhlo třicet minut zvláštního napětí, než *SCF Dorset* zahájila sestup k povrchu; respektive, vzhledem ke směřování palubní gravitace, stoupala k němu.

„*Osm minut do nárazu!*“ informovala vzápětí *Matka*.

Tolik jim možná zbývalo do konce života, než se skořápka titanového pancíře rozdrtí o temný povrch mimozemského tělesa.

Porter usazený na stanovišti u letové paluby zaťal zuby.

„*Sedm minut!*“

Možná záměrně nebyl vydán pokyn, aby se oblékli do nouzových skafandrů. Bylo to proti předpisům, ale důstojníci nejspíš doufali, že ať se za chvíli stane cokoliv, nebude to znamenat zkázu lodi. V opačném případě by skafandry závěrečnou agónii oddálily o pouhých dvanáct hodin; přesně na tak dlouho v nich vystačila zásoba vzduchu.

„*Šest minut!*“

„Sklapni!“ zamumlal Hitch.

Fregata se dostala na úroveň obou vrcholků.

„Koukejte!“ ozvalo se několikahlasé upozornění v interkomu.

Některé rýhy se zvětšovaly a prohlubovaly, až vytvořily zřetelný obrys kopírující tvar jejich lodi.

Středová výplň pak ztratila obvyklou tmavou barvu. Zmlčněla a poté se podél naznačených linií v nepravidelných úsecích od okraje ke středu vytrácela.

„Dobrý bože!“ Porter rozeznal Shapirův hlas. „Ono nás to vtáhne dovnitř!“

„SPUSTIT MOTORY, VELITELI? Plný výkon?“ obrátil první důstojník Kirschner obličej k velitelce. Žíly na spáncích a krku měl naběhlé jako provazy.

Kapitán Chevalierová zvedla dlaň v němém zamítnutí. V konečcích prstů ji mravenčilo, jako by po nervech tančily neviditelné jiskřičky. Správně tušila, že pokus o únik nebude mít sebemenší

šanci na úspěch. Byla-li tam uvnitř cizí entita, o jejich osudu již rozhodla.

Z její strany to však nebyl poráženecký postoj. Kdepak.

Kapitán Chevalierová byla rozhodnuta bránit loď i životy svých lidí do poslední kapky krve. A jakýmkoliv způsobem.

„Čtyři...“

„Mlč, *Matko!*“ zarazila nepříjemné odpočítávání.

Zubaté fasety pyramidálních staveb se jakoby k fregatě nakláněly, nepravidelné mnohoúhelníky nad nimi mizely po celých pásech a otvor do černočerné tmy se hladově rozšiřoval.

Zbýval ještě kousek mléčné plochy v samém středu a pak i ten zmizel. Pyramidy zastínily hvězdy po stranách, z pláně nad nimi vyrůstaly vpředu i vzadu další tajemné objekty. Jejich funkce byla stejně záhadná jako samotná existence umělé planetky.

Hladina černého nic jim klesala vstříc.

Lidé neucítili vůbec nic. Žádné vibrace ani chvění. Kdyby ten výjev venku nebyl tak skutečný, mohl jim připadat jako pouhý efektní trik v holovizi.

Fregata koloniální flotily se ponořila do tmy.

Pustá a prázdná planina mezi pětikilometrovými stavbami se záhy znovu proměnila v pevnou plochu protkanou nerozšifrovatelným bludištěm křivolakých čar.

10. KAPITOLA

SCF DORSET STOUPALA, jako by byla vlečena na neviditelných provazech. Ukázalo se, že původně neprůhledná hmota, která kryla obrovský pětiúhelníkový prostor mezi pyramidami, je čirá a dokonale průhledná.

„Hrozí bezprostřední ohrožení?“ Kapitán Chevalierová kontrolovala čistě černé obrazové panely.

„Negativní, veliteli!“ řekl operátor obranných systémů. Na virtuálních plochách včasné výstrahy se neobjevila sebemenší barevná jiskřička.

„Venkovní prostředí?“

„Vakuum, teplota blízká vesmírné. Pohyb vzhůru konstantní, zachycuji plno nespecifikovaných odrazů.“

„Vizuální?“

„Potřebujeme světlo, abychom se porozhlédli.“

„Všechny reflektory,“ rozhodla kapitán Chevalierová.

První důstojník stručně kývl. „Připraveni, veliteli!“

Kapitán Chevalierová se napjala. „Teď!“

V PORTEROVI LEKNUTÍM HRKLO, tak to bylo nečekané.

Jako všichni příslušníci družstva Charlie používal plný vizuální mód; což znamenalo, že na hledí přilby se mu zobrazovalo přesně to, co se nacházelo vně trupu lodi. Takže jakmile se v jediném jasném okamžiku rozsvítila poziční světla, bylo to, jako by válečná fregata přestala existovat a místo ní byl pouze on.

Kolem lodi trčel nespočet ostnů. Krátkých, dlouhých, tlustých i tenkých. Ostré špice se nacházely úplně všude, některé se téměř dotýkaly titanového pláště. Bez ladu a skladu, bez zjevného uspořádání se pohybovaly, mizely a jiné se objevovaly. Míjely se,

přibližovaly a zase ztrácely jako přízrační duchové. Bílé světlo ostře vykreslovalo nejbližší smrtelné hroty, ale jeho výkon již nedostačoval k tomu, aby dosáhlo do míst, kde se spojovaly nebo končily. V hladkých zakulacených stěnách velkých jako skalní štíty se odrážel kaleidoskop pokroucených odrazů bitevní fregaty, měnil se a přeskupoval, některé vizuální deformace nabývaly přímo komických rozměrů.

Porterovi připadalo, že jsou vlečeni čelistmi dravé mnohonožky. Nebo ještě lépe; chřtánem albského pouštního červa, jehož prstence zpětně zahnutých zubů se při požívání ulovené potravy posunovaly proti sobě jako pilové kotouče.

Na několik nepříjemných sekund se mu vybavil zběsilý úprk masožravým pralesem a ve stejném okamžiku ho dostala představa, že obří kosmický objekt je navzdory svému vzhledu – nebo právě proto – živým tvorem.

Obludou, která je polapila, nechala uležet, a teď je hodlá pozít.

Rozdrtit a strávit.

Ty velikánské rostliny tehdy lákaly na pestrobarevnou krásu gigantických květů. Z Porterova pohledu vypadal povrch mimozemského tělesa vysloveně technicky, co když ale právě tohle bylo největší chybou v úsudku? Copak mohl tušit, jaké zrůdnosti upekl Vesmír ve svých evolučních kuchyních?

Sebevražedný mnich ji nazval jménem z dávné mytologie. Tehdejší Archa, pokud vůbec existovala, byla pravděpodobně věc – truhla s kamennými deskami, v nichž bylo vytesáno desatero božích příkázání, takže pomýlení vojáků i námořníků by bylo pochopitelné. Prostě jí automaticky přisoudili stejný statut neživého. Mluvili, přemýšleli o ní jako o bizarním dopravním stroji, analogicky vycházejíce z vlastních zkušeností. Jenže co když tohle monstrum zatoulané do Galaxie z kdovíjakých dálav je prostě jen tuctovým vzorkem jiné živočišné formy?

Porterovi ta úvaha neudělala dobře. Chut' ovocné žvýkačky přebila kyselá palčivost žluči.

Wheeler ho klepl po vršku helmy.

Porter deaktivoval obrazový mód. „Napadlo mě...“

„...že je to živé?“ dopověděl Drobeček, jako by mu odposlouchával myšlenky.

„Sakra,“ přikývl Porter. Neptal se, odkud to ví. Mohl předpokládat, že tenhle zvláštní voják se zlatavýma očima a figurou komiksového supermana se zabýval stejnými úvahami.

„Stahují se.“ Wheeler vystrčil prst v rukavici k nejbližšímu holografickému projektoru.

A opravdu. Většina ostnů velkých jako mrakodrapy se vzdalovala od fregaty, klouzala z dosahu světél, aniž bylo zřejmé, jak to dělají. Ztrácely se v neproniknutelné tmě, odrazy bledly, a pak byly náhle pryč. Zůstal jen osamělý pár, který kroužil kolem lodního trupu v protáhlých spirálách, ostrými špicemi vždy naproti sobě. Geometricky perfektní lesklé hory dál vytrvale obíhaly stoupající loď s majestátní tichou důstojností. Dvě zhmotnělé noční můry, jež by rozdrtily hermetickou skořepinu jako nic.

Byl celý vedle z představ, které mu kypěly hlavou. Viděl útržky dětských filmů o hrůzostrašných příšerách vyskakujících ze stínů a vysávajících kosmické cestovatele, podrážděná fantazie mu posměšně ukazovala rudé paprsky tryskající z jehlových hrotů, které krájejí kosmickou loď na tenké plátky.

Nevesele se uchechtl.

Bylo to pořád půl na půl. Nemohl se toho zbavit.

Stroj, nebo živočich?

Která karta byla Černý Petr?

To se teprve ukáže.

KDYŽ SE VSTUPNÍ PĚTIÚHELNÍK zmenšil zhruba na polovinu, pohyb obou kuželů se nejprve zpomalil a poté zastavil.

Jeden před přídí, druhý za zádí.

A s tím skončil i vertikální vzestup.

SCF Dorset trčela mezi hroty, jako by od nich vedla neviditelná uvazovací lana.

„Vyčkáme,“ řekla kapitán Chevalierová. Hrbila se ve svém sedadle a po páteři jí stékal pot.

„Jak dlouho, veliteli?“

„Jak bude potřeba, nadporučíku,“ odpověděla navenek klidně.
„Hlaste stav!“

„SSDS²⁸ plná pohotovost!“ řekl operátor úplně vlevo.

„Motorový úsek v pohotovosti!“ ohlásil další důstojník.

„Provozní úsek v zeleném!“

„Střelecká stanoviště plná připravenost, torpédové a raketové úseky rovněž!“

„Energetický stav v režimu jedna A,“ ozval se pátý operátor.

„Pilotní v pořádku!“

„Navigace v pořádku!“

„Průzkum; negativní!“ řekl SENSO²⁹.

„Vnitřní bezpečnost zajištěna!“

„Zdravotní úsek připraven!“ informoval šéflékař.

„Logistika v pořádku, všechny primární systémy v zeleném!“ řekl poslední operátor.

„Děkuji, pánové,“ řekla velitelka stručně. „A co naše námořní pěchota?“

„Jsme připraveni!“ ozval se jí v uchu poručík Ashworth.

„Setrvejte v pohotovosti.“

„Rozumím, madam!“ odpověděl velitel družstva ze stanoviště na hlavní palubě.

„Celé posádce, hovoří kapitán!“ Chevalierová vstala a její zvučný hlas se ozval v každém koutě lodi. „Ocitli jsme se v nestandardní situaci, která vyžaduje postupy a reakce, jež ve služebních řádech nenajdete. Každého člena posádky, nejen důstojníky, ale i výkonné námořníky či vojáky přepadového družstva proto žádám, aby pokud budou mít jakýkoliv návrh nebo řešení určitého problému, s ním za mnou bez obav přišli. V našem postavení se možná ukáže, že i ta nejbálsnější myšlenka je důležitá, a my si rozhodně nemůžeme dovolit mrhat nápady jenom proto, že vypadají napohled šíleně a neproveditelně, či jsou snad v rozporu s nařízeními koloniální flotily. Admiralita není na našem místě ani v naší kůži. Jsme odkázáni sami na sebe a je pouze na nás, jak se s tím venku vypořádáme. Nadále

²⁸ *Ship SelfDefence System* – samočinný obranný systém lodi

²⁹ *Sensor Operator* – operátor detekčních systémů

platí nouzový stav, proto apeluji na zachování co nejvyšší míry sebekázně a disciplíny. Děkuji, konec!“

Velitelka přehlédla skoupé údaje nad projektory. „Co máme k dispozici?“

„Venkovní podmínky pořád velmi podobné těm v kosmickém prostoru,“ shrnul zástupce Kirschner. Vypětí posledních dnů se mu vrylo do tváře. Zhubl, lícní kosti a nos ostře vystoupily, vrásky na čele se prohloubily. „Vakuum, nulová gravitace, téměř nula stupňů Kelvina. Radary nefungují, materiál Objektu se nechová běžným způsobem. Jeho vlastnosti jsou zřejmě odlišné od nám známých. Protože nedokážeme monitorovat okolí, jsme v podstatě slepí. Přímé vizuální systémy mají nedostatečný dosah. Vpředu a vzadu jsou... nevím, jak je pojmenovat... asi kužele. Vzhledem k tomu, že se Dorset nachází v neměnné pozici mezi nimi, mají nejspíš jakousi udržovací funkci.“

„Koncentrujte reflektory v obou polosférách do jednoho bodu.“ Kapitán Chevalierová si odhrnula vlasy z čela. „Začněte odspodu, postupujte do stran a pak ke kuželům. Nakonec projed'te prostor nad lodí.“

„Rozkaz!“ Operátor vyvolal sadu virtuálních panelů a do mikrofonu v přilbě udělal pokyny palubnímu počítači.

Sady pozičních reflektorů ovládané *Matkou* se obrátily dolů k nepatrně světlejšímu místu, kudy se do Archy dostali. Paprsky však nic nezachytily, proto pokračovaly směrem vzhůru. Nakonec se zastavily na obou protilehlých hrotech. Hladký povrch obrovských těles zazářil barvou zašlého stříbra. Jenže jak světlomety sklouzly dál od lodi, odlesky rychle zmatněly, až se vytratily docela.

Jako by prostor umělé světlo pohlcoval.

Vysával.

„Přesně nad námi, vidíte to?“ ozval se vzrušeně důstojník obranných systémů.

„Hlavní teleskop, *Matko!*“

Obraz byl přesto nekvalitní.

Přístroj, jenž běžně přibližoval vzdálené hvězdy, předvedl pouhý náznak pevných tvarů.

Velitelka lodi zklamaně potřásla hlavou. „Odpalte zábleskové návnady, senzory nastavte na celopanoramatické snímání!“

Kirschner se ostře nadechl. „Je to rozumné, madam? Nechceme přece vyprovokovat...“

„Je to jedno, nemyslíte, nadporučíku?“ Žena v olivově zelené pilotní kombinéze si přitáhla sekvenční hologram. „Nebo máme čekat? Den, dva, měsíc? Chci vědět, na čem jsme, a tady nám strach neprospěje. Co se má stát, to se stane!“

Důstojník přikývl. „Kompletní pokrytí, maximální dosah, tři série!“

„Připraveno k odpalu!“ vyštěkl operátor.

SRBOC³⁰ VYPÁLILO SALVU SVĚTLIC. Nebyli to žádní drobečci; každé válcové pouzdro vážilo tři tuny a podobalo se klasickým pumám. Tyto jednoduché návnady imitovaly tepelné a světelné vyzařování motorů kosmických lodí a používaly se k oklamání naváděcích soustav primitivních střel.

Tentokrát však měly posloužit jinému účelu.

Displeje po celé lodi odpočítaly odpal a všichni zatajili dech.

Porter si v duchu předříkával: *jednadvacet, dvaadvacet, třiadvacet...*

SCF Dorset se naráz ocitla ve středu světelné koule. Zábleskové efekty trvaly relativně krátce; pouhých deset sekund, ale Porterovi se přesto na sítnici zachytil obraz gigantické jeskyně přeplněné zvláštními tvary; sloupy, hroty a různě dlouhými rampami trčícími slepě do prostoru. Volná byla pak jen centrální část, jíž se fregata dostala k vrcholu gigantického tubusu.

Podle toho, co odhalily světelné exploze, loď se nacházela pouhých šest set metrů od konce tohoto mimozemského dómu. Oba kotevní kužele vyrůstaly napevno ze stropu – jako by předtím nevykružovaly kolem fregaty elipsovité osmičky.

Návnady nezhasly najednou, ale postupně.

Poté následovala druhá a těsně po ní třetí salva.

³⁰ *Super Rapid Blooming Chaff* – vypouštěcí zařízení klamných cílů

WCO³¹ strnul. Těkal očima po výstražných displejích, čekal na sebemenší známku potíží. Podle jeho mínění to byl hazardérský kousek. Když jste na návštěvě u souseda a vypadne elektřina, taky si neposvítíte fosforovým granátem.

Jenže minuty plynuly a cizí místo na jejich prskavkový ohňostroj nezareagovalo.

Kapitán Chevalierová si olízla horní ret. Výsledek byl slabší, než čekala. V obraze bylo plno stínů. Až však *Matka* záznamy odfiltruje, snad toho bude k vidění o něco víc.

WHEELER SI SUNDAL HELMU, opřel se o stěnu a zavřel oči.

„Tebe to nezajímá?“ podivil se Hitch.

Porter tušil, co bude následovat, proto raději zkontroloval bojové roboty na letové palubě.

„Můžu vysadit, ne?“ zahučel svalovec.

„Při tomhle?“ Pilot rozhodil ruce. „Co když zaútočí?“

„Kdo?“

„No... oni. Ti venku. Zajali nás, ne?!“

„Na tuty nic nevíme.“

„Teda, vy jste poděšové!“ nechápal Hitch. „Já bych odpálil pár atomovek a zkusil se probít ven, ale vy si klíd'o ustelete. Jako by se nechumelilo!“

„A děje se?“ pootevřel Wheeler jedno oko.

Porter se posadil na podlahu, pokrčil nohy a opřel si pilu o rameno. „Upaluj za poručíkem, nebo rovnou za kapitánem, třeba dostaneš zelenou k bombardování tohohle přistávacího doku.“

„Hmm, blbost,“ uznal pilot. „Fakticky si myslíš, že jde o obyčejnej hangár?“

„To je spíš tvoje parketa,“ pokrčil Porter rameny. „Rozměry jsou krapet nezvyklý, jenže když se to vezme kolem a kolem, co by to mělo bejt jinýho?“

Černoch se opřel o podvozek třicetimilimetrového kanónu. „Jak můžete bejt sakra v klídku?“

³¹ *Weapons Control Officer* – důstojník řídící palbu

„Protože jestli se v dohledný době nic ošklivýho nepřihodí, to zajímavý nás teprve čeká. Nebudeme věčně přešlapovat na místě a špicovat uši, jestli v dálce hřmí. Někdo bude muset ven, aby se porozhlídl, a kdo myslíš, že potáhne v první linii?“

„My,“ řekl pilot.

„Marína je vždycky na ráně,“ souhlasil Porter.

Z gravitační šachty vystoupil seržant Dickinson. „Neslyšel jsem naštěstí všechno, ale je to tak.“

„Pane...“ Hitch se škrábal na nohy.

„Zůstaň sedět, desátníku.“ Zástupce velitele družstva se rozhlédl po družstvu ARV³².

„Zvyk, seržante. Letectvo si na formality potrpí.“

„U nás to funguje maličko jinak, hochu. Ačkoliv jisté hranice pořád existují.“

„Rozumím.“

„Takže tahle tlama je dok?“ poznamenal Dickinson.

„Jestli si na něco vsadit, tak právě na to.“ Porter hodil pohledem po širokoúhlém projektoru, na němž *Matka* střídala první zpracované obrázky. Pasovalo to. Kužele mohly představovat obdobu magnetických zámek. Odpadl by problém s kompatibilitou různých mechanismů, limit by znamenal pouze rozměr zachyceného dopravního prostředku. Při patnáctikilometrovém průměru vstupního otvoru by se uvnitř schoval bitevní svaz, a ještě by dost místa zbylo.

„Vy jste mi géniové,“ ušklíbl se seržant. „Není nad odvoditelné analogie, co?“

„To se teprve ukáže, seržante.“

„Jakmile se šarže na můstku otřepou, zkusíme je s poručíkem k něčemu popíchnout.“

Porter zvedl ruku. „Hlásím se na první vycházku!“

„Co když čekají, až vystrčíme nos?“ zamrkal pilot.

„Do toho jdu,“ zabručel Wheeler.

Dickinson se posadil na přední pneumatiku malého drona vybaveného EMG granátometem. „Tuhle obludnost někdo postavil, někam letí, má svůj cíl. Určitě je řízená rozumem, a ten nás sem dovnitř vtáhl. Bude normální, když nás to – oni kontaktují.“

³² *Armed Robotic Vehicle* – kategorie větších bojových robotů

Pilot se jenom zamračil.

„Každopádně nejsme bezzubí,“ řekl Wheeler nečekaně.

„Zvláštní způsob zahajovat první mezigalaktické setkání s vytasenou bouchačkou,“ prohodil Porter.

Drobeček Porterův pohled nehybně opětoval. „To se teprve uvidí.“

„Jinak klíček k zadním vrátkům?“ zeptal se Hitch nevinně.

Dickinson se na trojici vojáků ostře zadíval. „Jako ta nejposlednější možnost na světě, hochu!“

11. KAPITOLA

AŽ UŽ MĚLY V PŘÁNÍ, sny a obavy posádky *SCF Dorset* jakoukoliv povahu, nebyly naplněny. Očekávání ohledně gigantického mimozemského plavidla – nikdo už nepochyboval, že se jedná o kosmický dopravní prostředek – se jednoduše nevyplnily.

Nebyly rozvinuty červené koberce, neobjevil se uvítací výbor chlupatých tvorečků, kteří by na kolenou žadonili o setkání s proslulou lidskou rasou. Nedošlo k pokusu o kontakt ve vizuální, radiové či jiné rovině. Dok, tento název se ujal téměř oficiálně, setrval ponorený v depresivní a nehostinné temnotě. *Matka* sice vytrvale monitorovala okolí fregaty, ale až na dokonalé NIC nezaznamenala sebemenší záchvěv cizí aktivity.

Bylo to absurdní.

Velkolepost a jedinečnost historického setkání velmi rychle pohřbil obyčejný nezájem. V prvních hodinách se chodbami nesly vzrušené rozhovory, dychtivé oči se neodlepily od projekčních obrazovek ani na záchodech. Po pár dnech však veškerá pozornost ochabla.

Problém znamenalo absolutní odříznutí od vnějšího světa. Předtím alespoň dokázali odhadovat, kam jsou unášeni. O to nyní přišli. Vzdálený pětiúhelník – jakési okno do kosmu – jim nemohlo poskytnout žádné navigační údaje.

Proto to bylo první místo, kam vyslali průzkumného drona.

Záměrně neozbrojený stroj snadno překonal dok, ale ve chvíli, kdy se přiblížil k otvoru, byl zničen. Nezůstaly po něm trosky ani úlomky. Senzory zachytily pouze spršku elektromagnetického záření, ozvěnu jakéhosi žalostného zbytkového výkřiku jeho zániku.

Kapitán Chevalierová po krátké debatě s *Matkou* vyslala dalšího robota. Dron si tentokrát udržel bezpečný odstup od poslední známé

pozice svého předchůdce a poskytl tak Matce přehled všech viditelných hvězd. A objevil, proč byl první stroj ztracen. Nepatrný lom paprsků vzdálených sluncí odhalil silovou bariéru, která kryla vstupní otvor. Robot po několika opatrných experimentech zjistil, že skrz toto pole neprojde ani atom, natož kosmická loď.

Po několikahodinovém bezvýsledném kroužení se ve spirále vydal zpět a pořizoval při tom podrobnou mapu doku.

„POJĎTE DÁL!“ vyzvala kapitán Chevalierová poručíka Ashwortha.

„Madam,“ pozdravil velitel družstva Charlie a vstoupil do kajuty.

„Chtěla bych s vámi probrat jistou záležitost, poručíku. Posad'te se.“

„Jsme připraveni jít ven,“ řekl Ashworth.

Velitelka lodi šklubla rty. „Předběhl jste mě. V pořádku.“

„Nedivte se, madam. Čekáme na to.“

„Vlastně jde o to, že vlastní lidi poslat s klidným svědomím nemohu. Mám osm mrtvých, dvanáct raněných. Pracovní směny se potýkají s nedostatkem lidí. Na rozdíl od kuchařů, techniků a inženýrů vy máte patřičný výcvik a nemalé bojové zkušenosti.“

„Souhlasím.“

„Musím přiznat, že tisknout dálkové spouště je něco jiného, než se utkat s protivníkem tváří v tvář. Zblízka ho zastřelit, bodnout do něj nůž... uškrtnit holýma rukama. Oni by v takové situaci asi umřeli strachy.“

„Podceňujete lidskou schopnost přežít,“ řekl poručík Ashworth.

„Snad.“ Kapitán Chevalierová zabubnovala prsty po stole. „Chápejte, mám za ně odpovědnost, poručíku. Na našem místě by se měly nacházet speciální týmy odborníků, kteří vědí, co a jak. My pouze tápeme.“

„Jsme odborníci na průzkumné mise. Tady bude taktika obdobná.“

Velitelka fregaty si neslyšně povzdechla. „Spoléhám na to, že pokud snad dojde... k setkání, rozumně si poradíte.“

„Vynasnažíme se, madam.“

Kapitán Chevalierová přikývla. „Operace mimo loď jsou plně ve vaší kompetenci, poručíku. Máte představu, jak to provedete?“

„V první fázi vyšleme robotické prostředky.“ Ashworth gestem zvýraznil část plochy na hologramu. Obraz se přiblížil a roztáhl, až zabíral celou stěnu kajuty. Současně s tím se ztlumila světla. „Jde o oblast přesně mezi oběma kužely. Je tu jakási rampa a za ní tři pravidelné otvory, ty mě momentálně zajímají nejvíc. Proto začneme zde. Bude-li vše v pořádku, vybudujeme na rampě předmostí, vybavíme ho základním materiálem a zajistíme pro případ nečekaných potíží.“

„Co doprava?“

„Nasadíme automatické plošiny, potom vybudujeme jakousi improvizovanou lanovku. Tím se zjednoduší logistika předsunutého tábora.“

„Ještě jedna věc,“ nakrabatila velitelka čelo. „Vaše zbraně.“

„Jsme vojáci, madam,“ namítl Ashworth.

„Tohle je nanejvýš choulostivá záležitost,“ řekla kapitán Chevalierová.

„I kdyby... zbraněmi disponuje většina podpůrných prostředků, včetně těžkých skafandrů, vozidel a další techniky. Vydat mužům rozkaz, aby si nebrali munici, je nereálné.“

„Fajn, poručíku,“ rozhodila velitelka ruce. „Je to na vás.“

Ashworth vstal. „Ještě dvě maličkosti, madam.“

„Prosím.“

„V soupisu lodního nákladu je standardní souprava pro planetární průzkum. Chtěl bych ji vyzkoušet. Třeba bude užitečná. Minimálně ke sběru informací.“

„Je vaše,“ mávla rukou kapitán Chevalierová.

„Pak je tu záležitost s vězni. Statut zadržených fakticky nemají a nikdo jiný než velitelství o tom nemůže rozhodnout. To však není dosažitelné. Proto chápu, když protestují proti tomu, být zavření v separaci.“

„Jestliže se o ně postaráte a ubytujete je na své palubě, můžete je propustit.“

„Děkuji,“ řekl poručík. „S vaším dovolením je využiju jako obsluhu technických zařízení. Mají praxi s pracemi v kosmickém prostoru. Mluvil jsem s nimi a souhlasí.“

„V pořádku. Buďte se mnou neustále ve spojení, ano?“

„Provedu, madam!“ Poručík Ashworth zasalutoval.

PIRÁT S DREDY SLEDOVAL SHAPIRA, jak manipuluje s velkou nákladní plošinou. „Je to snadný. Chápu.“

Nacházeli se na pozorovacím stanovišti vedle horní přechodové komory. K ní bylo nataženo lano, o upevnění druhého se právě snažili.

„Až ti řeknu, převezmeš ji a navedeš na navigační značku. Musí to být přesně, jinak až spustíš cívku, kabel nezapadne do vodících drážek. Já budu držet zbytek napnutý, takže jakmile to klapne, zatáhnu svorky. Potom zajistím stožár, odstřihnu cívku a ty s plošinou cukneš nahoru. Jasně?“

Christie se ušklíbl. „Jsem, kurva, mechanik.“

„Fajn, tak se ukaž!“ Voják mu podal dálkové ovládání a sám vložil ruce do holografické makety stopadesátitunového manipulátoru.

„Bacha, jedeme!“ ozval se v interkomu Tex, který zajišťoval pracoviště vzdálené od *SCF Dorset* přesně šest set dvacet čtyři metrů.

Silné reflektory na přenosných sloupcích ozařovaly zhruba půlkruhovitou výseč rampy trčící ze stěny doku. Již tři dny zde mariňáci budovali předsunuté postavení a lanovku. Průzkumní droni nejprve prohledali okolí a poté zkusili nahlédnout do vysokých otvorů, jež na rozlehlou plošinu ústily. Nedostali se však daleko, protože naváděcí signál brzy zeslábl a stroje se musely vrátit. Poručík proto vyslal další roboty, tentokrát vyzbrojené pulsními a EMG kanóny, aby na okraji plošiny zaujali obranné pozice. Nechal je tam, a když se dvanáct hodin nic nedělo, poslal za nimi šestičlenný tým. Tři vojáky v těžkých bojových oblecích a tři piráty v pracovních skafandrech. Nákladní čluny pak dodaly materiál pro stavbu stožáru a potřebnou stavební mechanizaci.

Lanovka nebyla nezbytně nutná, přepravu stejně dobře zajistily automatické plošiny, ale poručík Ashworth nechtěl být pro případ náhlých potíží závislý na jednom prostředku evakuace. Kabely se ostatně daly od fregaty snadno odhodit.

Přípevnit nosný sloup se ukázalo jako mnohem větší problém.

Hladká hmota bez viditelných spár, na pohled připomínající sklo, byla tvrdší a houževnatější než titan. Důlní souprava na pásovém podvozku spotřebovala pět sad speciálních fréz a vyměnila mikropulsní rezonátor, než byly otvory pro kotevní šrouby hotové.

Po vystřídání prvních směn dovolil poručík Ashworth pirátům, aby se zapojili do práce. Ti byli tak nadšení únikem z vězeňských cel, že jinak vzteklý a nabručený Johner makal při nakládání materiálu bez jediného slova.

„Jde to bezvadně, pokračujte,“ naváděl Tex Shapira, který řídil montáž z fregaty.

Porter, který hlídal levou stranu tábora, poodešel od okraje rampy. Čtyři metry vysoké bojové obleky byly úplně nové modely. Se skafandry, ke kterým na Esperanze improvizovaně připevnili rotační kulomety a dvacetimilimetrové kanóny, se nedaly vůbec srovnat. Tyhle nesly mnohem výkonnější, přesto menší EMG zbraně, od zádových schránek k nim nevedly nemotorné oblouky elektromechanických podavačů munice a daly se snadno založit do držáků na stehnech. Tím se silné hydraulické paže a tříprsté manipulátory uvolnily k jiným účelům. Pohyb v nich byl plynulý a přirozený a Portera bavilo ovládat patnáctitunový stroj, jenž vypadal jako zmenšená verze King Konga.

Znovu pohlédl k ústí tunelu, které nebylo dál než padesát metrů. Jako všechno v doku vypadalo podivně: Zhruba patnáct metrů široké, třicet vysoké, dno i strop tvořila hladká půlkruhovitá koryta napojená na stěny pravouhlými, asi metr širokými přechody. Jaký měly tyto hrany účel, netušil.

Naproti tomu Muray od začátku hlásal, že jde o dopravní systém, po němž se k mimozemským lodím dostává náklad.

Porter se obrátil a skrz panoramatický barevný HUD³³ se podíval ke staveništi.

³³ *Head Up Display* – čelní průhledový displej; průhledová zobrazovací jednotka

Druhý vodící kabel lanovky se zrovna ocitl na svém místě. Plošina s cívkou stoupala pryč a kolem masivního mřížovaného stožáru se hemžili montážní roboti.

Tex zvedl mechanické paže a zamával na fregatu.

To bylo rovněž nezvyklé. Loď byla totiž otočena vůči jejich pozici o devadesát stupňů – přídí dolů, zádí nahoru – takže čněla ze dvou třetin nad okrajem mimozemské rampy rovně jako svíčka. Z téhle vzdálenosti připomínala vánoční stromeček, protože kapitán Chevalierová nechala většinu pozičních majáků rozsvícených.

Vojákům pracujícím v předsunutém táboře se vysoko nad hlavami vypínal neskutečně masivní kužel. Od základny nad tunely se postupně zužoval do špičky, která končila u motorové sekce fregaty.

Porterovi připomínal prehistorickou velrybu... nebo tesák gigantické příšery. Ještě než šli mariňáci mimo loď, nechala ho velitelka podrobně prozkoumat. Dron kroužil a ohmatával hladký povrch bez poskvrnky, ale nic zásadního neobjevil. Dokonce i předpokládaně nebezpečný hrot se ukázal naprosto intaktní. Nevysažovala z něj žádná energie, nevytvářel silné magnetické pole ani gravitační smyčky.

Nebylo jasné, jaký fyzikální princip zde hraje roli. Jak je možné, že dvoukilometrová fregata tak pevně drží mezi jinak netečnými body zvláštního kotevního mechanismu.

Porter poodlétl doleva a vrátil se k pozorování tunelů.

Protáhlá ústí ho přitahovala. Někteří chlapi tvrdili, že jim připomínají unuděně zívající ústa.

Zapnul silný reflektor na přilbě a namířil ho do nejbližšího tunelu.

Koryto, perfektně rovné stěny. Ani barvou si nebyl jistý.

Když si posvítíl pod nohy, zdálo se, že materiál připomíná tmavě zelené lahvové sklo z historických reklamních spotů. Jenže lom světla byl jiný. Pochybný. Při určitém úhlu totiž rampa část paprsků pohlcovala, aby je bez zjevné příčiny vyzářila na jiném místě.

ve výši očí; promítání je zaostřeno na nekonečno, takže pilot vidí ostře cíl i zobrazované údaje

Barevné značky a dálkoměrné hodnoty na HUDu se měnily. ITWDS bojového obleku analyzoval veškeré informace, které dostával z vlastních nebo cizích senzorů. Porter v pancéřované gorilí slupce pohnul rameny, aby si uvolnil ztuhlé krční svaly. Byl voják, a tohle byla jeho práce.

S nepatrným úsměvem si vybavil kulatý reliéf, který měl každý bojový oblek vyleptaný na ramenním chrániči: domovskou planetu Zemi, orla a lodní kotvu.

Znak námořní pěchoty.

Semper fidelis.

Vždy věrní.

A komu? Především své jednotce, tak to Porter chápal.

Možná i vlastnímu svědomí a morálce. Jenže tyhle vlastnosti v současném světě zrovna mnoho neznamenal.

Člověk se stal upírem. Vysával všechno v dosahu. Životní prostředí, planety i jejich soustavy, pustil se do Mléčné dráhy. Během poslední doby se množily velkášské plány na překonání vesmírných dálav s cílem kolonizovat jiné galaxie.

Bylo to vlastně děsivé.

Porter tuhle snahu příliš nechápal. Proč, když domovský spirální shluk miliard hvězd byl prozkoumán z pouhého zlomku?

K čemu ta nezřízená objevitelská touha?

K čemu ta krvelačnost?

Otřásl se a pohlédl na teploměr. Náhle ho totiž zamrazilo.

Jenže číselný údaj se nepohnul ani o desetinu stupně.

Zrychlil se mu tep a biosenzorický symbol zrůžověl. Bylo to poměrně neobvyklé, takže řídicí systém okamžitě nabídl v levém dolním obrazovém poli výstup zdravotního modulu. Ukázaly se takové hodnoty jako spotřeba kyslíku v litrech za minutu a jeho hladina v krvi, okamžitý objem plic, srdeční a mozková aktivita, tělesná teplota, povrchové napětí kůže a její hydrózní faktor.

Co to... kruci!

Grafy poskočily, inteligentní systémy obleku se připravily na zátěž.

Porter zakroužil zbraněmi kolem sebe a teprve potom zkontroloval stavové ukazatele ostatních dvou vojáků na rampě; Dobse a Burkova.

Nic.

Pohoda, klídek. Procházeli se po svých perimetrech, jako by se nechumelilo.

Něco se mu zdálo? Proč tak zareagoval? Co je mu?

Nemohl na nic přijít. Až na drobnou maličkost.

Když se před chvilkou otáčel od tunelů, na pomíjivý okamžik zachytil téměř podprahový vjem upřené pozornosti.

To bylo ono?

Rychle si přehrál kamerový záznam, ale ten byl prázdný. Co tedy? Ze tmy nezíraly nemrkající oči rozpálené jako žhavé uhlíky.

Něco ho sledovalo? Ale co?

Živočich? Věc?

„Seš pošuk!“ řekl nahlas.

Zblázněné hormony, špetka adrenalinu v žilách. Falešná ozvěna v mozkových synapsích. Zdravotní diagramy mezitím klesly k normálu, zdravotní modul zmizel. Přesto trpce vtírává pachut' strachu přetrvávala.

„STRÍDÁNÍ, PÁNOVÉ! STRÍDÁNÍ!“ Nákladní člun dopravil na rampu čerstvou várku vojáků.

Kirsten doletěl k Porterovi. „Pracantům utíká čas rychleji. Radši bych něco dělal, než tady lelkoval.“

„Za pár hodin budou hotovi.“ Porterův celoobličejový štít zpřehledněl, takže mu bylo vidět do tváře.

Kirsten vytasil obě zbraně jako kovboj, který se chystá na pouliční přestřelku s bandou desperátů. „Už aby. Potom se snad konečně pustíme dál.“

Porter zasunul jeden kanón do držáku na stehně, manipulátorem si beze slova ukázal ze strany na hlavu a zakroužil jím.

Kirsten navolil na komunikačním datalinku vyhrazený kanál, který měli pro zvláštní příležitosti smluvený. „Co je tak horkýho, že nechceš, aby to slyšeli ostatní?“

„Heleď se...“ Porter se odmlčel. Najednou mu to připadalo jako pitomost. „Dej bacha na tunely.“

Kirstenovi zmizel úsměv z obličeje. „Máš pro to důvod?“

„Já... prostě nevím,“ řekl Porter popravdě.

„Viděls něco?!“

„To zrovna ne.“

„Koukej, tobě věřím,“ řekl Kirsten vážně. „Nespustím z nich oko.“

„Fajn.“ Porter se zadíval přes rampu na vojáky, kteří vystřídali starou směnu. „Drobek by to asi vycítil sám, ale Savtchenkovi to nějak vhodně naservíruj.“

Mladý voják kývl. „Kezsel.“

„Jaký... co?“ podivil se Porter.

Kirsten se typicky zasmál. „Tohle říkávala moje babička. Její rodiče pocházeli odněkud ze střední Evropy a prý to znamená něco jako ‚Přízrak, který není vidět‘.“

„Ještě ty s něčím takovým začíněj!“ Porter odletěl k čekající plošině a voják na levém perimetru osaměl.

Jeho hledí zneprůhlednělo. Zkusmo zastrčil a znovu tasil EMG miniguny a pak dva metry nad zemí znehybněl.

PORTER VYSKOČIL z otevřeného bojového skafandru.

Telemetrie se automaticky napojila, servisní dron spustil kontrolní test výzbroje. Pancéřové hrudní pláty se zavřely a oblek zajel s dokovou plošinou do výklenku v garážovém prostoru. Každý z dvacítky dodaných malých King Kongů měl vlastní logistickou jednotku, která vyměňovala vadné díly, prováděla drobnější opravy a konfigurovala nastavení zbraňových systémů a speciálních doplňků.

Porter plácl oblek po loketním chrániči. „Dobrou, kámo.“

Dobs si zaklepal klouby na čelo. „A mně říkáte, že jsem magor, pche!“

„Každej máme holt svoje.“ Porter se s ním nemínil vybavovat. Čekala ho sprcha, potom lehká večeře a čtyři hodiny odpočinku.

„Jdeš?“ Burkov trhl palcem k umývárnam.

Nejdřív kývl, ale pak se rozhodl jinak. Seržanta Dickinsona určitě najde v instruktážní místnosti, odkud řídil činnost denní směny.

Možná ze sebe udělá blbce, lepší však bylo nenechávat si nic pro sebe. „Víš co? Doženu tě u jídla.“

„Jak chceš,“ pokrčil Burkov rameny.

SHAPIRO A CHRISTIE UPEVNILI otevřenou plošinu na nosný kabel a lanovka byla hotová. Zatížili ji, několikrát projeli dráhu od fregaty k rampě a zpátky a byli sami se sebou spokojeni.

„Dobrá práce!“ pochválil je poručík Ashworth, který přišel na pozorovatelnu.

„Funguje líp, než jsem čekal, pane.“ řekl Shapiro. „Jen se musí dávat bacha na lana, aby byla pořád napnutá. Jinak se plošina nemusí trefit do komory a pod stožár. Systém bude hlídat polohu a případné odchylky zkoriguje.“

„Skvělé.“ Poručík si přiložil dlaň k uchu. Komunikátor totiž právě zapípal. „Seržante?“

Dickinson nastínil, co mu zrovna řekl Porter.

„Fajn.“ Velitel družstva vyšel do koridoru. „Když jde o intuici, on a Wheeler jsou na mém seznamu úplně nejvýš. Chlapům venku proto připomeňte, že mají dávat pořádnýho majzla.“

Gravitačním skluzem se dostal na letovou palubu, kde stála řada bojových dronů, několik menších terénních vozidel a hromada kontejnerů s výbavou.

„Tohle všechno hodláte poslat ven, poručíku?“ zeptala se kapitán Chevalierová, která s rukama založenýma na prsou a zachmuřeným výrazem sledovala mumraj před hangáry.

„Pouze menší část, madam,“ řekl Ashworth. „Zbytek je záloha.“

„Moc se mi to nezamlouvá.“

„Chceš-li mír, připravuj válku.“ Poručík provázel očima Johnera, který ve vyrudlém tričku bez rukávů zvedal bez pomoci robota plně nábojové schránky na PLS³⁴.

„Znám to přísloví,“ utrousila žena v letecké kombinéze kysele.

„Jestli se mám se svými muži vzdálit z lodi, byť jen na krok, chci být připravený na jakoukoliv eventualitu. Bezpečnost především, madam.“

³⁴ *Palletised Loading System* – paletové nakládací zařízení

„Jistě,“ řekla kapitán Chevalierová kousavě. „Pořád zapomínám, že jste námořní pěchota.“

Ashworth se unaveně ušklíbl. „Beru to jako chválu, madam.“

„Vyčlenila jsem dvě skupiny, které se postarají o zásobování.“

„Jakmile se ujistíme, že nic nehrozí, vaši lidé budou moci převzít základní tábor.“

„V pořádku, poručíku.“

Ashworth se poškrábal za uchem. Chvilku váhal, ale nakonec se zeptal. „Jak je na tom Dorset s autodestrukcí?“

Kapitán Chevalierová si velitele přepadového družstva změřila. „Pojistný mechanismus jsem odblokovala. Stačí aktivovat patřičnou sekvenci.“

„Nechci nic přivolávat.“ poručík stiskl rty do tenké čárky, „ale kdyby snad...“

„Je mi to jasné,“ odvětila velitelka tvrdě. „Tuhle mimozemskou hroudu sice nezlikvidujeme, ale Dok proměníme v páru na sto procent.“

Nad hangárem číslo pět se rozblíkal oranžový maják, nákladní vrata se otevřela a dovnitř se s rámusem vhrnula parta robotů, aby naložila další plošinu.

12. KAPITOLA

PORUČÍK ASHWORTH STÁL s šesti vybranými muži na okraji tábora.

Porter a Wheeler měli obleky vybaveny nejsilnějšími EMG kanóny s kombinovaným palebným průměrem tříštivo-trhavé a vysoce průbojné munice, Muray, Kirsten, Shapiro a Savtchenko disponovali vysokokadenčními mikrorázovými miniguny a pulsními zbraněmi většího kalibru. Seržant Dickinson s Tanakou, Burkovem, Texem, Quinem a Dobsem čekali na rampě jako záloha, zatímco Sento s Hitchem zůstali na palubě fregaty.

Hranici záboru střežili bojovní roboti, lanovou dráhu jistili létající droni a *SCF Dorset* zářila všemi světly. Byla to úchvatná scéna – pro toho, kdo by ji dokázal ocenit.

Vojáci si začínali být jistí, že i kdyby se postavili na hlavu nebo zbourali půlku doku, zůstalo by to ze strany domácích naprosto nepovšimnuto.

Odpočítali se, provedli poslední prověrku a nahlásili stav připravenosti.

„Rozumím,“ potvrdil poručík Ashworth a hmátl ke stehnu pro primární zbraň.

Muray, netrpělivý a natěšený jako malý kluk, rychle vyrazil na pozici průzkumníka. Boty obleků byly tentokrát osazeny podrážkami, které umožňovaly chůzi v nulové gravitaci.

„Zlomte vaz!“ uslyšel Porter v interkomu.

Muray se udeřil mechanickou paží do hrudního pancíře a vyrazil k tunelu vpravo.

Včerejší los padl právě na něho.

ZAKULACENÉ DNO TUNELU nebylo pro pohodlnou chůzi optimální, ale hydraulika dolních končetin si s tím poradila. Porter postupoval hned za Murayem. Potom poručík Ashworth a pak zbytek týmu. Wheeler uzavíral konec jednotky.

Světelných odlesků přicházejících odzadu nečekaně rychle ubývalo. Nebylo to nic pozvolného. Vypadalo to, jako by za malou jednotkou spadla neprůhledná opona.

Bylo to stísnující.

Osobní radary zde rovněž dosahovaly sotva desetinového výkonu.

Husím pochodem pokračovali třicet minut. Tunel mírně stoupal a Shapiro každého půl kilometru vypustil ze zádového zásobníku bionického *Sršně*.

Ve vzduchoprázdnu nebyla křídla miniaturním dronům k ničemu, zato však zůstali spolehlivě tam, kam je Shapiro umístil. K zabezpečení spojení mezi fregatou, základním táborem a jimi se hodili perfektně.

„Pořád jen blbej tunel!“ brblal Muray.

„Tahle věc je gigantická, nemůžeme čekat, že po pár metrech narazíme na všechna tajemství vesmíru,“ mínil poručík Ashworth netrpělivé vojáky.

Porter snížil teplotu v obleku o dva stupně a podíval se dopředu přes průzkumníkovu rameno. Vytrvale hladký, šedozelený tunel zvláštního průřezu, který se předčasně ztrácel v temnotě.

„Když do dalších třiceti minut nikam nedorazíme, vrátíme se,“ rozhodl poručík Ashworth. „A pro příště vezmeme vozidla.“

Minuty odtikávaly společně s monotónní chůzí.

A pak těsně před tím, než poručík tým zastavil, Murayův dron konečně něco zaznamenal.

Rozmazané obrysy končícího tunelu.

„Kurva, je to tady!“ vydechl průzkumník a zvedl své miniguny.

Porter instinktivně ukročil stranou, aby měl volné palebné pole. Stejně tak učinili i ostatní.

„No tak!“ krotl je Ashworth, přestože cítil část toho vzrušení. „Určitě nebudou jako my, a kvůli tomu je přece na fleku nezabijete!“

„My víme, že na nás žádný dlouhonohý bloncky nečekaj, pane,“ řekl Kirsten.

„Stejně,“ zamumlal Muray a hlasitě polkl. „Představte si to, šéfe. Celá tahle monstrózní hrouda napěchovaná nadrženejma kozatejma lesbama. To by bylo žrádlo!“

„Murayi!“ pronesl poručík varovně. „Padej!“

Tunel skončil a vojáci se ocitli na okraji nevelké – ve srovnání s dokem – prostory.

Podlaha a strop si byly zrcadlově podobné, a to včetně mělkých rýh, které se přes ně táhly křížem krážem. Hranaté lišty se od ústí tunelu rozbíhaly oběma směry, stěny v nepravidelných vzdálenostech přerušovaly otvory navlas podobné tomu, jímž právě přišli.

Nejhorší na tom ale bylo, že nikam nevedly.

Po deseti metrech každý z nich končil hladkou zdí.

Jednalo se vlastně o mělké výklenky.

„Do prdele!“ otáčel se Savtchenko kolem dokola, jako by tomu nevěřil.

Shapiro sebral průzkumného drona a nasadil ho Murayovi do držáků na zádech jednotce.

Porter se vydal doprava, zatímco Wheeler doleva. Obcházel vstup, chtěli se přesvědčit, jestli opravdu nikam nevedou.

Nevedly.

Celý prostor křičel dokonalou sterilitou. Nenašli v něm ani smítko prachu.

Porter se vracel obloukem k tunelu vedoucímu do doku. O kus dál vešel Muray do výklenku a podrobně zkoumal stěnu, jež ho přehrazovala. Stejný materiál, stejná barva. Žádná změna. Neobjevil ani tu nejtenčí spáru, která by naznačovala, že se jedná o obdobu dveří. Neodhalil sebemenší stopu po otevíracím mechanismu, senzory nezachytily odlišnou teplotu ani magnetickou anomálii.

Perfektní kulatá nula.

Muray se opřel o mlčenlivě nepřátelskou hradbu. „Haló!“ Zabušil minigunem do nepoddajného materiálu. „Kurva, jste tam? Je někdo doma?!“

Porter se zastavil a pohlédl vzhůru.

Vlastně se to nabízelo. Mohl si to uvědomit dřív.

Nulová gravitace.

Vypnul přísavnou funkci podrážek a krátký zášleh z pomocných trysek jej odstrčil vzhůru. V půli trajektorie se otočil, přistál na nohy a nechal boty, aby ho zachytily na hladkém povrchu.

Původní klenba se pro něho stala podlahou a ostatní příslušníci průzkumného týmu teď viseli ze stropu hlavou dolů jako netopýři.

„Portere?“ ozval se Shapiro zvědavě.

„Je to výhodný,“ řekl Porter do interkomu. „Nulová gravitace, žádná potíž s tím, co je nahoře, dole, vpravo nebo vlevo.“

„Jako že ji domácí neznají?“ poznamenal poručík Ashworth. „To je stejně dobrá teorie, jako každá jiná.“

„Možná,“ řekl Porter. „Nebo ji schválně nepoužívají.“

„Za předpokladu,“ ozval se Shapiro, „že tunely a ty lišty jsou dopravní systém, zvýší se tím jejich kapacita dvojnásobně.“

„Lidi jsou pitomci,“ utrousil Savtchenko. „Ještě to nepochopili.“

„Základem je pevný postavení.“ Muray předvedl univerzálně srozumitelný posunek. „Jenže jak při nulovém gécku ženská pozná toho pravýho samce? I ten největší chcípák by se mohl tvářit jako borec. A to je nespravedlivý!“

„Čekal jsem podobné moudro, Murayi,“ řekl poručík Ashworth. „Nezklamal jsi mě.“

„To bych si nedovolil, šéfe.“

„Vracíme se, pánové. Tady žádný poklad neleží.“

Wheeler se při návratu přidal k Porterovi na stropě-podlaze. Bylo to zvláštní, ale pro taktický postup jednotky výhodnější.

PRO DALŠÍ VÝPAD DO MIMOZEMSKÉHO TĚLESA
padlo rozhodnutí na tunel vlevo.

Vojáci tentokrát obsadili dvě automatické plošiny; první letěla těsně nad korytem, druhá za ní zhruba o pět metrů výš.

O to rychleji jim klesla nálada. Tentokrát klesající tunel zakončila stejná hala, jakou objevili v předešlém případě. Rozdíl mezi nimi existoval pouze v jiném členění výklenků a vzdálenostech mezi nimi.

Nedošlo ani na obvyklé uštěpačné vtípkování a jízlivé popichování.

Vojáci byli otrávení.

Porter si to odmítal připustit, ale bezvýchodnost jejich situace na něho doléhala čím dál hůř.

Prohledali slepé výklenky a poručík Ashworth vydal povel k návratu.

V téhle pustině neměli co pohledávat.

VELITEL DRUŽSTVA SEDĚL za taktickým panelem, obličej složený v dlaních.

Seržant Dickinson rázoval s rukama za zády kolem holografické projekce, která v nekonečné smyčce přehrávala záběry venkovních kamer.

„Co když ani v posledním tunelu nic nenajdeme?“ zeptal se seržant. „Zkusíme trhaviny? Třeba jsou ty výklenky jen zavřenými průchody.“

Ashworth pokrčil rameny.

Seržant rozhodil rukama. „V Doku jsou desítky podobných ramp, jako je ta nad námi. Na žádnou z nich ale neústí tunely.“

„Dost nudná scéna, co?“

„Nikdo by si nepomyslel, že to takhle dopadne, pane.“

Velitel družstva udeřil dlaní do stolu. „A co taky čekat? Mírné odlišnosti, pochopitelné souvislosti? Vesmírnou loď velkou jako planeta, ale členěnou a fungující stejně jako naše kosmické stroje? Proboha!“

„Možná uvítací procesí s lampióny a barevnou vlajkoslávu.“ ušklíbl se Dickinson. „Porozumění, pomoc a plynulou univerzální angličtinu.“

Poručík nepatrně zdvihl koutky. „Nevyšlo to.“

„Smůla, pane.“

„Necháme chlapy odpočinout a za dvanáct hodin omrkneme zbytek. Ať to máme z krku. Potom se uvidí.“

„Stáhnout všechny ze základního tábora?“

„Ano. Jestli budou chtít, pošlete zítra ven piráty. Můžou být užiteční.“

Dickinson přikývl. „Jsou celkem schopní. Svěřil bych jim řízení plošin.“

„Domluveno. Vybavte je, ale žádné zbraně. Nechci u nich vidět nic ostřejšího než příborový nůž.“

„Postarám se o to, pane.“

„Snad budeme mít víc štěstí, seržante,“ řekl poručík Ashworth. „Výjimečně se za to pomodlete. Nechci totiž prožít zbytek života v téhle tmavé a studené díře.“

„To nikdo z nás,“ přisvědčil Dickinson.

PROSTŘEDNÍ TUNEL byl nejkratší.

Obě plošiny jím proletěly za pouhých deset minut. Porter stál vedle dopravního stroje s přízračným pocitem děja vu.

Čekal to, ale stejně zažil šok. Prostora na konci tunelu byla sice pětikrát větší a vyšší než obě předchozí, dělila se do několika výškových úrovní, ale jinak to bylo pořád to samé: výklenky, výklenky a zase výklenky.

Tvrdé zdi a zmařené naděje.

Vojáci v bojových oblecích, reflektory míhající se tmou jako bludičky. Dokonce ani extra silná světla na plošině nedosáhla konce dvorany. Nejzvláštnější místo se však nacházelo přesně uprostřed, kde se z mělké prohlubně zvedal oblý pahorek. Na jeho zploštělém vrcholku stál hranatý polosloup s povrchem posetým chaoticky se křížícími trojhrannými liniemi.

Každý se k němu podíval a každý zklamaně odešel.

Porter zapnul oba reflektory na přilbě a předklonil se tak, že se ho skoro dotkl zrcadlovým štítem. Šestiboký pravidelný jehlan s chybějící špičkou neměl obvyklou nazelenalou barvu, ale byl antracitově černý.

Zajímavá drobnost.

Alespoň nějaká odlišnost. Jenže Porter nevěděl, jak to využít.

Zastrčil kanóny do držáků a zlehka se ho dotkl manipulátory. Litoval, že po něm nemůže přejet prsty, vnímat na kůži chlad a hrubost cizorodého materiálu, který třeba existoval v době, kdy se na Zemi proháněli dinosauři.

Pro vědeckou soupřavu, kterou vojáci použili na rozbor úlomků z vrťů pro stožár lanovky, to byly nepochopitelné vzorky. Lidské měřící stupnice neznaly ekvivalentní hodnoty, jimiž by se mohly

vyjádřit. Elementární analýza pomocí spektrometru odhalila stopy běžných prvků; železa, kyslíku, uhlíku a křemíku, ale zbytek se proměnil v neřešitelný rébus. Ve zkoumané hmotě převažovaly sloučeniny neznámých prvků, exoticky nejasných vlastností a záhadného původu.

Ani doba vzniku se nedala odhadnout. Metoda měření rozpadu radioaktivních izotopů ukázala pokaždé něco jiného. Bylo to zoufalé.

„Potřebuju se ožrat,“ sdělil mu Muray na vyhrazeném kanále.

„Neješ sám, kamaráde,“ utrousil Porter. Myšlenkami se však pořád vracel k jehlanu.

Zašimralo ho na zátylku, potřeboval by se podrbat.

Napřímil se, manipulátory sklouzly po bocích sloupku a ztratily s ním kontakt.

Vyhrkly mu slzy.

Občas se to stávalo, když se tlak v jednotlivých kompresních zónách obleku prudce vyrovnal. Co by dal za to, kdyby si mohl osušit oči, jenže to se v bojovém skafandru nedalo. Musel by otevřít pancéřové hrudní pláty a vytáhnout ruce ze senzorových polí.

Proto mrkal a čekal, až se mu zaostří vidění. Při tom nechtěně přejel titanovým drápem po jedné z mnoha rýh.

Prudce ucukl, tak hrozně se lekl.

Zčista jasna ho totiž zasáhl příval upřené pozornosti. Tentokrát ale žádné neadresné zamrkání neviditelných očí. Tenhle pohled ze všech stran trval déle než zlomek sekundy a patřil jen a pouze jemu.

Odskočil, jako by na sobě neměl dvanáctitunový ochranný obal, a hmátl pro levý kanón. Vytrhl jej a přejel masivní hlavní v širokém kruhu kolem sebe.

„Co, kurva, blbneš?!“ vyjevil se Shapiro, který procházel poblíž.

„Problém, Portere?“ zeptal se ihned poručík Ashworth. Jeho oblek s číslem 1 se zastavil u druhé plošiny.

„Ne-e.“ Porter potřásl hlavou. „Něco se mi zdálo, pane.“

Velitel družstva se dál nevyptával a Shapiro odešel, aby na výklencích vyzkoušel další sadu speciálních nástrojů.

Co jim měl vykládat? Porter se z odstupů požíval na černý jehlan. Že začíná trpět halucinacemi? Že se mu z té tmy a nepochopitelných prázdných prostor dělá zle?

To nemohl.

„Panák by vážně bodnul,“ řekl si pro sebe. Umínil si, že se po návratu na fregatu nenápadně optá Muraye, jestli čistě náhodou nepropašoval na palubu flašku burbonu.

Pomalým krokem se vracel k výchozímu tunelu.

Stejně bude brzy čas k návratu.

JEDEN...

...dva a tři dny.

Hořké a váhavé plynutí času.

Základní tábor byl většinou prázdný. Piráti se postarali o jeho dovybavení, ale poté je poručík Ashworth stáhl na loď. Ani mariňáci nikam nechodili. Seržant Dickinson sice dál plánoval cvičná zaměstnání, jenže vojáci udělali, co museli, a ani o kapku víc. Jejich činností chyběla obvyklá chuť a nadšení. O nic líp na tom nebyli ani námořníci. Kapitán Chevalierová sice povolila vycházky mimo loď, jenže málokdo té možnosti využil.

Proč se soukat do skafandru, přetrpět proceduru přechodové komory, když ty samé bezútěšné obrázky mohli sledovat z pohodlí ubikace.

Spánek, jídlo, výcvik, jídlo, služba na stanovišti, jídlo a odpočinek.

Rutina. Nuda.

Droni zmapovali dok do nejmenších podrobností, hologramové projekce čekaly v paměťových databázích, až si je někdo prohlédne. Být živá, byla by *Matka* pořádně zklamaná; příliš velký zájem o ně nebyl. Přístupů bývalo za den sotva deset.

Kdo by se také kochal pohledem na vězení, jehož smysl mu uniká?

Snad jen masochista.

PORTER SE VRACEL Z BLOKU, kam ubytovali piráty.

Byl se podívat na Princeznu a popovídal si s Larkinem. To, že se nakrátko ostříhaná blondýna jmenuje Boltonová, zjistil až dneska, když se jí přímo zeptal. Samozřejmě, že za to strpěl několik

uštěpačných poznámek. Ostatní vojáci ji měli za mrchu, Dobs dokonce cosi utrušoval o zapšklých lesbách.

Jemu se celkem zamlouvala. Štíhlá sportovní postava, kouřově šedivé oči, mírně zahnutý nos. Drobné vrásky kolem koutků, jizva na krku a na levém spánku, vražedně se tvářící drak vytetovaný přes pravé rameno. Nadávala a zlostně odsekávala, ale její nevraživost se dala pochopit: Přišla o loď, zajala ji nenáviděná koloniální armáda, ocitla se v mimozemském plavidle letícím bůhvíkam, bez možnosti úniku. A v případě, že by se z momentálně bezvýhodné pasti přece jen dostala, nekynula jí jiná vyhlídka než federální soud a další kriminál.

Opičák Johner se s Murayem včera zase málem servali. Otrávená nálada, pár urážlivých poznámek a už to bylo. Tex, Quin. Burkov a Kirsten pak měli plno práce, aby je dostali od sebe. Naštěstí se poblíž nemotala žádná šarže, jinak by oba bručeli v chládku.

„Pomazlil ses?“ zeptal se Wheeler.

„To psisko je báječný.“ Sedl si na postel a luskl do vzduchu.

„Myslel jsem pilotku.“ Drobečkoví se blýsklo ve zlatavých očích.

„Ha, ha,“ utrousil Porter. Hologram se rozbílil a předvedl dok, trup fregaty lapený mezi kužely a rampu s trojicí tunelů vedoucích do výklenkových místností.

Do kóje nakoukl Kirsten. „Viděli jste rozpis? Za dvě hodky jdeme ven.“

„Proč?“ kývl Porter k trojrozměrnému modelu.

„Co já vím?“ ohradil se mladý voják. „To je seržantova práce. Asi chce, abychom se provětrali.“

„Mně to vyhovuje,“ zabručel Wheeler.

„Bezva, bezva!“ zvedl Porter ruce. „Však mně taky.“

„Sraz v hangáru, pánové.“ Kirsten plácl do pootevřených dveří. „Maličko si zaběhám a pak na pár minut zaklapnu víka.“

Porter se za ním díval. „Naděšenec.“

„Taky's bejval,“ poznamenal Drobeček.

Porter se zadíval na projekci, mávnutím ji zrušil a pak zvrátil hlavu dozadu. „Však já se zase dostanu do správný formy, uvidíš.“

„Začneš zítra?“

„To sem měl přesně v plánu,“ ušklíbl se Porter.

„OBHLÉDNETE ZÁKLADNÍ TÁBOR, zkontrolujte obranný perimetr a lanovku,“ instruoval seržant Dickinson trojici vojáků. „Tunely nechte být, tam chodit nemusíte.“

„Jasně, seržante,“ přikývl Porter.

„Tak padejte!“ vyzval je Dickinson.

Wheeler, Porter a Kirsten vyšplhali do otevřených bojových obleků. Titanové hrudní pláty je uzavřely v měkkých schránkách, helmy se sklopily a aktivovaly průhledová hledí. Během chvilky byli připraveni vyrazit.

„Trojka v pořádku!“ řekl Kirsten.

„Dvojka v pořádku!“ ohlásil se Wheeler.

„Jednička dobrá,“ potvrdil Porter jako velitel hlídky. „Základno, vyrazíme!“

„Rozumím!“ řekl stručně službukonající důstojník v operační centrále.

Čtyři metry vysokí obři oddusali na letovou palubu, odtud do hangáru číslo 6, kde na ně čekala nákladní plošina. Vnitřní uzávěr se zamkl, světla kromě navigačních značek zhasla. Hlídka mariňáků čekala, než čerpadla odsají vzduch. Pak se na protilehlé straně otevřela vnější propust' a plošina vyletěla ven.

Porter si už zvykl na ohromující dojem, kterým dok působil.

Stroj obletěl fregatu. Současně se otočil o devadesát stupňů, takže se trup fregaty dostal z kolmé pozice do vodorovné a natažená lana se přesunula pod ně. Zřetelná byla přechodová komora za nimi a pak až tábor, kde zářil tucet jasně bílých korálek na přenosných sloupech.

„Super vyhlídka, co?“ poznamenal Kirsten.

Porter si představoval, jak se za zrcadlovou clonou směje. „Jsem zvědavěj, jak se ti to bude zamlouvat za deset let.“

„Netvrď mi, že se odtud nedá dostat!“

„Snaž se, hochu, a vykoumej jak. Budeme ti všichni do smrti vděční.“

„Nějak to jít prostě musí!“

„Ale jo,“ potvrdil Porter. Plošina letěla nad nosným kabelem. „Nakonec lampasákům ujedou nervy a nechají rozmístit jaderný nálož.“

„To se nemusí vyplatit. Kužely jsou moc blízko.“

„Cesta na onen svět je taky způsob, jak odtud vymajznout, ne?“

„Hovadina,“ odtušil Kirsten.

Automatická plošina obkroužila stožár a přistála vedle kontejnerového nakladače.

„Konečná, vystupovat!“ Porter se pustil širokého madla a vytasil levý kanón. Na displeji příslušné zbraně okamžitě naskočily stavové ikonky – připravenost, výkon, druh munice a další.

Na rampě se odposledka nic nezměnilo. Porter nepředpokládal, že by zrovna za hromadou kontejnerů něco nepřátelského číhalo, ale prostě se s velkým kvérem v ruce cítil líp.

„Nejdřív lanovka, potom perimetr,“ řekl do interkomu.

„Rozkaz, šéfe!“ zahučel Wheeler.

„Ty mi taky vlez na záda,“ odtušil Porter.

NAPÍNACÍ LANA, STOŽÁR, pomocný motor i nákladní plošina byly v pořádku.

Stejně mobilní elektrocentrála, která zásobovala tábor energií, a uskladněný materiál.

„Prověřím zaměření zbraní,“ řekl Kirsten.

„Hlavně to do mě nenasypl!“ Porter se otočil a ráznými kroky vyrazil k okraji rampy.

„To bys musel bejt někdo jinej,“ rýpl si Kirsten.

„Fajn, že to vím.“

Wheeler postával jako socha opodál a po dobu, co byli na mimozemském výběžku, neprohodil ani slovo. Bůhví, na co myslel.

Porter se ho raději neptal. Nejprve nahlédl dolů do tmy doku a pak pokračoval rovnoběžně se stěnou, která vysoko nad jeho hlavou přecházela v kotevní kužel. Když si představil, že absolvuje tutéž obchůzku den co den, měsíc za měsícem, snídaně mu v žaludku pořádně ztěžkla. V poslední době se začínal přiklánět k názoru zastánců tvrdého postupu; měli přece k dispozici obrovské množství trhavin a kumulativních náloží, lasery a pulsní zbraně, plasmové hlavice.

Něco z toho musí zafungovat!

EMOE³⁵ přece trénovali na Marsu. To by bylo, aby se někam neprobourali.

Při té představě se sám pro sebe nevesele ušklíbl.

Omezená plocha rampy, trojice tunelů s bezchybně pravidelnými koryty. Obklopovala je obrovská mimozemská konstrukce, a přesto se jim dostalo tak mizivě nezajímavého prostoru.

Minul první tunel a zbraně ARV se za ním poslušně otáčely.

Za hodinu bude ležet ve své kóji a zírat do stropu. Kolik zabije času, než mu seržant hodí na krk další zbytečnou a nesmyslnou práci?

Prošel kolem prostředního tunelu...

...a s ledovým zatrnutím se v půli kroku zarazil.

Očima přeletěl po zaměřovacích výsečích HUDu, zkontroloval přehledový radar, směrové, dálkové a navigační ukazatele.

Nic.

Ani ostatní displeje nenaznačily sebemenší změnu. Teplota, provozní parametry obleku, zdravotní údaje. Bezradně zaletěl zrakem přes tábor k fregatě trčící vzhůru jako nepovedená svíčka.

V rychlém sledu prolistoval pracovní a bojové módy.

Ne, kdepak.

„Hejbní kostrou,“ ozval se Kirsten ze sluchátek a na podporu svých slov zvedl jeho oblek bachraté paže. „ať to zabalíme!“

„Počkej, kruci.“ Udělal čelem vzad.

Omámeně zamrkal na čidlo GAD³⁶, které přesně před ústím tunelu lehce změnilo barevný odstín.

Ted' to bylo zřejmé. Číselná hodnota poskočila z 0,00 na 0,01.

„Portere?!“ zaslechl Kirstena přes náhlé hučení krve v uších.

Udělal několik kroků do ústí tunelu.

„Nikam nechod’!“ ozval se Wheeler.

Porter zaváhal. „Nevím proč, ale registruju slabé zvýšení gravitace.“

„Měřicí chyba?“ otázal se Kirsten.

„Pouze v prostředním tunelu?“ Na záběru zadní kamery Porter viděl, že Wheeler jde za ním.

³⁵ *Explosive Method of Entry* – explosivní metoda vstupu

³⁶ *Gravitation Anomaly Detection* – detektor gravitačních anomálií

„Mám to,“ potvrdil Drobeček.

„Ohlásíme to?“ vyhrkl Kirsten.

„Seber plošinu, mrkneme se do *Výklenkové komory*,“ rozhodl Porter.

„Je to nutné?“

„Chci mít jistotu, než začnu někoho burcovat.“

„Jestli na to Dickinson kápne, udělá nám ze života peklo.“

„Opatrně číhneme dovnitř a hned se vrátíme. Pravděpodobně o nic nejde, takže si nikdo nevšimne, že jsme na pár minut zmizeli.“

„Snad víš, co děláš.“

„Spolehni se, kámo,“ řekl Porter. Potily se mu dlaně, kousal se do rtu.

„Drobečku?“ hledal Kirsten u Wheelera podporu.

Jenže voják ho tentokrát zklamal.

„Jedeme,“ řekl stručně a nastoupil na plošinu.

Kirsten si vzdychl. Do hořké pachuti vědomí, že by to neměl dělat, se prolínala marnivá sladkost touhy po objevování.

Touhy být první.

Porter vytasil druhou zbraň. „Pomalův před a oči na stopkách!“

Andělíčku, můj strážníčku... vybavil se Kirstenovi zčista jasna úryvek zapomenuté dětské básničky. *Že by konečně?*

BĚHEM LETU TUNELEM gravitace mírně, přesto plynule narůstala.

Plošina, servosystémy a zpětná vazba obleků její vliv vyrovnávaly, proto mariňáci na vlastní kůži prakticky žádnou změnu nepoznali. Přesto jim srdce vzrušením bušila, nesnadno se jim polykalo. Naštěstí se spojení s fregatou hned po vstupu do tunelu přerušilo, jinak by jejich rozkolísaná biopole spustila na lodi poplach.

Do *výklenkové komory* se stroj se třemi opancéřovanými vojáky doslova vplížil. Zbraně nastavené na plný výkon, nervy napjaté k prasknutí. Jako by už slyšeli řev nevidaných tvorů.

Jenže v komoře stále panovala mrazivá, téměř vesmírná tma.

A rozhodně byla stejně prázdná, jako když sem vstoupili poprvé.

Plošina se držela u stěny a Kirsten svítil do výklenků, které míjely. Byly slepé, žádný průchod do tajemného ráje se neotevřel.

„To není, kurva, možný!“ prskl Porter. Vzrušení ustoupilo znechucenému vzteku.

„Gravitace poskočila, to ti nikdo nebere, ale to je všechno, brácho,“ prohodil Kirsten s úlevou. „Bože, já doufal... vlastně ani nevím v co.“

„Všchno má svůj důvod, chápeš?!“

„Určitě,“ zamumlal v interkomu mladý voják.

Porter se prudce nadechl a vydechl. Potřeboval si pročistit mozek. Hodnota GAD vzrostla o setinu a hned vzápětí o další.

„Vidíte?“ Porter seskočil z automatické plošiny. „Nepotřebuju už ani přísavky na podrážkách.“

„Můžeme za to my?“ Kirsten se v hale velké jako tři galaktické fotbalové stadiony necítil dobře.

Porter se vydal pěšky ke středu, kde trčel podivný Jehlan.

„Je to ovládací mechanismus. On i on.“ Namířil hlavní kanónu ke stropu, kde se nacházel navlas stejný pahorek. „Zdvojené řízení.“

„Hele, raději se vrátíme.“

„Moment.“ Porter se nahnul ke smolně černému útvaru a jeho reflektory zaplašily v bezprostředním okolí lepkavou tmou.

„Ty čáry se přeskupily, co?“ zahučel Wheeler s pochopením.

„Řekl bych...“ Porter se ohlédl k tunelu vedoucímu do doku. „Stál jsem přesně tady. Tahle horní skupina rýh byla uspořádaná jinak.“

„Je to z matroše o tvrdosti ocele,“ namítl Kirsten ustaraně.

„A co když ne?“ poznamenal Wheeler.

Vojáky pozřelo ticho.

„Jseš si jistý?“ promluvil konečně Kirsten téměř šepem.

Porter zafuněl. „Teď se kříží, předtím ne.“

Gravitace o dílek poposkočila.

„FAJN, TENHLE KRÁM není dočista mrtvej. Je to dobře?“ Kirstenův hlas zněl najednou docela ploše.

„To se teprve ukáže.“ Porter se dotkl manipulátorem dvojice souběžných plastických linek. Zakoušel při tom slastně vyděšený pocit, stejný, jaký musela mít Eva, když rvala jablko ze Stromu poznání.

„Nech ten krám na pokoji!“ varoval ho Kirsten.

Nejsme děti, chtěl Porter namítnout.

„Pozdě,“ řekl Wheeler klidně.

Nebylo to možné, ale *výklenkovou komorou* jako by se prohnal poryv ledového vichru. Bylo to strašidelné.

„Do prdele, vy-pad-ne-me!“ procedil skrz zaťaté zuby Kirsten.

Jenže Porterovi jako by vrostly nohy do země. Jak se divoce rozhlížel a ignoroval prázdné výseče radaru, zachytil koutkem oka letmé zamíhotání. Zavrtěl hlavou ze strany na stranu, až se znovu a mnohem zřetelněji zopakovalo.

„Kryjte mě!“ S téměř nadlidským úsilím donutil ztuhlé svaly k pohybu.

TENHLE VÝKLENEK BYL NACHLUP STEJNÝ jako všechny ostatní.

Vůbec nijak se nelišil.

Až na jednu maličkost.

„Sledujete to?“ hlesl Porter.

„Co jako?“ zamumlal za ním Kirsten. Společně s Wheelerem hlídali přístup do slepého ústí.

„Blýská se to.“

„Taháš nás za nos, že jo?“

Takže to neviděli. Porter zůstal stát dva metry od zdi, která krátký tunel uzavírala. „Ani ty, Drobečku?“

„Ne,“ potvrdil Wheeler.

Světélkování na okamžik pohaslo, ale pak se opět rozzářilo. A s ještě větší intenzitou. Jiskřičky.

Jinak to popsat nešlo.

Stěnu od země ke stropu pokrývala tenká vrstva mihotání. Miniaturní blesky, energetické výboje, droboučká světýlka, která připomínala duhové rybky.

Chvěly se a pulsovaly. Objevovaly se a zase mizely. Potichu a bez hluku.

Jako hmyz s extrémně krátkým životem.

Byly jich myriády, určitě víc než hvězd na bezmračném nebi.

„Jak to, že já to vidím a vy ne?“ nechápal Porter. „Nejsem zhulenej ani přiotrávenej, filtrační jednotku mám v pořádku.“

„Spustil's to, je to asi na tebe vyladěné.“ Kirsten nervózně přešlápl. Ačkoliv neměl sebemenší důkaz, věřil, že co Porter líčí, opravdu existuje.

„Špatně se to odhaduje, ale ta vrstva není silnější než pár milimetrů.“

„Padej pryč,“ doporučil mu Wheeler.

Jenže Portera cizorodý jev naprosto fascinoval.

Napráhl paži a strčil hlaveň kanónu do jiskřivého proudu.

Bylo to, jako by jej zlostný bůh udeřil palicí o velikosti planety. Ta rána ho dočista odtrhla od reality. Sžíravě pálivá a přitom ledově chladná bolest mu pohltila ruku a poté tělo, vědomí mu odpálila pryč jako hráč, co švihne golfovou holí.

Možná se mu to zdálo, ale slepá stěna se rozzářila silou exploze atomové bomby.

Ještě než se dočista ztratil, uslyšel přes nekonečno Kirstenův vyděšený výkřik: „Ježíši, já to vidím!“

13. KAPITOLA

PORTER OTEVŘEL OČI v lodní nemocnici. Zmateně zamrkal. Nemohl zaboha pochopit, jak se tu ocitl.

Jasně, marodku poznával, byl tady mnohokrát; na zdravotních prohlídkách i při doplňování materiálu, když pomáhal Sentovi.

Jenže co dělal na lůžku intenzivní péče?

S tichým bzučením se k němu sneslo robotické rameno se senzorovou hlavicí. Lékařská elektronika si ho zpytavě prohlédla, na druhé straně prázdné místnosti zaševalila baterie přístrojů, a pak se hydraulická paže stáhla zpět ke stropu.

Nadzvedl se na loktech.

Dva prázdné boxy. Bílé stěny a strop, podlaha čistá jako sklo.

Připadal si v pořádku. Žádná bolest, nebyl zafačovaný ani napojený na přístroje, do permanentních kanyl v loketních jamkách nevedly svazky hadiček.

Nebyl zraněný. Tak co se, hergot, stalo? Zaposlouchal se do šumu kosmické lodi. Zněl normálně. Může se posadit? Nebyl připoutaný, nic ho neomezovalo. Tak snad ano.

Přesto to neudělal.

Stočil pohled stranou, kde se vznášel hologram jeho životních funkcí. Vyznal se v něm natolik, aby mohl celkem kvalifikovaně prohlásit, že je fit.

Hlava mu klesla na podhlavník, zavřel oči.

Připadalo mu to jako dobrý nápad.

KDYŽ ZNOVU PROCITL, stál nad ním zdravotník Sento.

„Nazdar,“ zabručel Porter. „Co tahle šaškárna znamená?“

Sento si založil ruce na prsou. „Vítej zpátky.“

„Jak, vítej?“ nechápal Porter.

„Byl's dva dny mimo.“

„Cože?!“

„Jestli chceš, klidně se posad',“ vyzval ho zdravotník. „Jsi v pořádku.“

„Docu, co to na mě hraješ?“

Do pokoje vpadl poručík Ashworth. Šel tak rychle a rázně, že se dveře před ním skoro nestihly otevřít.

„Portere, roztrhnu tě jako hada!“ zaburácel.

„Pane?“ Porter se snažil postavit, ale Sento mu to nedovolil.

„Jak je na tom?“ obrátil se velitel družstva na zdravotníka.

„Stejně jako prve, pane. Z mého hlediska nemá v nemocnici co dělat.“

„A mozek?“

„Sken nepotvrdil sebemenší poškození.“ Porter koukal střídavě ze zdravotníka na svého velitele a byl čím dál zmatenější.

„Co si pamatuješ posledního, Portere?“ obrátil se k němu poručík.

„Pane, já... asi tělocvičnu,“ zaváhal voják. V hlavě měl dokonalý chaos.

„Vážně?“

Porter se snažil, samým úsilím zkrabatil čelo a mnul si kořen nosu. „Taky ubikaci a Wheelera. Moment, přišel Kirsten, že jsme na rozpisu hlídek.“

„Nic víc?!“

„Ne, už ne.“ Porter znovu zamrkal.

Ashworth pohlédl tázavě na zdravotníka a Sento pokrčil rameny. „Snad dočasný výpadek.“

Velitel mariňáckého družstva potřásl hlavou. „Může chodit?“

„Já ho dávno propustil,“ rozhodil ruce zdravotník. „Je váš, pane.“

„Pojď se mnou!“ Poručík Ashworth vyrazil z místnosti. Porter seskočil z postele a klusal za ním. Mlčky dorazili do ubikace na centrální palubě. „Nejdřív se oblíkni,“ řekl poručík. „Ale ať ti to netrvá věčnost. Díky tobě máme dost napilno.“

„Nechápu, pane.“

„Padej!“

Porter zaběhl do své kóje a ve spěchu na sebe naházal maskáče, v nichž se mariňáci po lodi normálně pohybovali. Když se objevil zpátky na chodbě, poručík mu ukázal, ať ho následuje.

Gravitační zdviž je vynesla na zásobovací palubu, která přiléhala k letovému koridoru. Zabočili do hangáru, kde byly uskladněny bojové obleky, a Porter na jeho prahu strnul.

Ve světle zářivek stál na montážním platu pancéřový skafandr s jeho číslem. Jenže to, jak vypadal, Portera upřímně vyděsilo. Jako by spadl do ocelářské pece. Tlusté titanové pláty zesklivatěly a místy se roztekly, mohutná přilba zešišatěla a sklouzla na ramenních přírubách dozadu. Levý kanón byl ohnutý, z pravého větší část chyběla a z věnce homopolárního kondenzátoru zbyla beztvářá hrouda. Nejotřesněji však vypadala strašlivá trhлина vedená šikmo napříč trupem, která pronikala pancéřovanými vrstvami obleku a odhalovala měkkou vnitřní schránku.

„Tohle je tvoje práce,“ sykl poručík Ashworth mrazivě. „Stát se to za jiných okolností, dostal bys ho za svou nebetyčnou imbecilitu k náhradě, to mi věř.“

Porterovi cosi docházelo.

„Byl jsem na hlídce,“ řekl váhavě. „A něco se stalo.“

„Jenom něco?“ zamračil se poručík. „Co takhle gravitace?“

Porter luskl, jak se rozpomněl. „Komora, sloup a zkřížené rýhy.“

„Pokračuj.“

Voják ztuhl. Pochopil. „V jednom výklenku jsem zahlédl mihotání, které pokrývalo zadní stěnu. Chtěl jsem asi vyzkoušet... a strčil do toho hlaveň.“

Porter poklepal na zmrzačenou trosku elektromagnetického kanónu.

„Na tom se shodujete. Wheelera i Kirstena jsem podrobně vyslechl.“ Poručík Ashworth se hrozivě zamračil. „Porušil’s všechny pitomý nařízení a řády!“

„Je mi líto, pane,“ řekl Porter popravdě. Vážně mu bylo ohromně trapně.

„Taková stupidita!“ zuřil poručík tiše. „Víš, co se s tebou nadřeli, aby tě dostali zpátky? Oblek je kompletně zničený, měl’s neskutečné štěstí. Museli jsme tě z něho vyříznout, jinak to prostě nešlo.“

„Selhal jsem, pane, už se to víckrát nestane. Slibuju,“ řekl Porter vážně.

„To doufám. Nejzvláštnější je, že oblek je spečený na škvarek, ale ty nemáš ani škrábanec. Dva dny v bezvědomí, a když se probereš, seš jako rybička.“

„Co se mnou bude, pane?“

Velitel družstva se poškrábal na bradě. „Vzhledem k tomu, že jsi nám všem asi pomohl, nechám to podmienečně plavat. Nemůžu tě postrádat, ale varuju tě, nespolehej na to!“

„Děkuju, pane,“ řekl Porter s ulehčením.

Ashworth ukázal na jiný oblek. „Jestli se na to cítíš, vezmi si náhradní. Tenhle vrak potom sprovedíme ze světa.“

„A kam mám jít, pane?“

Poručík obrátil oči v sloup. „Kam myslíš?“

„Výklenková komora.“

„Hod' sebou, Dickinson na tebe čeká.“

„Rozumím, pane!“ Porter se rozeběhl k obleku s číslem 16. Příprava byla tentokrát delší, protože musel do čistého operačního systému přehrát zálohovaná nastavení starého skafandru. Jakmile se však vmáčkl do novotou vonícího polstrování, pancíře se uzavřely a čelní část helmy se hladce spustila.

Třásl se nedočkavostí.

Proběhl autotest, dokové spojky se uvolnily.

„Základno, šestnáctka vyráží!“ ohlásil se dozorčímu.

„Jistě, šestnáctko, zlom vaz!“ popřál mu nezvykle rozverně námořní důstojník.

Když dusal kolem skupiny námořníků na letové palubě, někteří mu zamávali, jiní zvedli palce.

Jako by ho najednou měli všichni rádi.

Hua! pomyslel si. To je teda nářez!

PLOŠINA PŘISTÁLA V základním táboře.

Už tady to bylo poznat; gravitace se držela lehce nad polovinou jednoho gé. To znamenalo víc než na pozemském Měsíci.

„Nazdar, brácho!“ ozval se v interkomu Burkov.

„Bezva, že seš v cajku,“ přidal se Novozéland'an Tex.

Quin hlídající vstup do tunelů mu zdálky pokynul.

„Odvoz čeká, Vaše Výsosti,“ přišel k němu Muray a předvedl neohrabanou parodii úklony. „Svezu se s tebou, ty šťastlivej parchante, jestli ti to nevadí.“

„A proč by mělo?“ podivil se Porter.

„Protože seš teďka honorace, kámo. Nevším‘ sis?“

„No, některý lidi mě zdravěj, to je ono?“

Muray se zachechtal.

Nastoupili na ložnou plochu kolového MULE³⁷, protože létající plošiny se při zvýšené gravitaci přestaly v tunelech používat. Tři piráti ustali v práci.

Porter byl z takové přemíry pozornosti vedle, ale potěšilo ho, když ta kyselá blondýna kývla sama od sebe na pozdrav. V neohrabaném pracovním obleku by ji nepoznal, ale soupis venkovních úkolů a přidělených prostředků, který si vyvolal, mu požadovanou informaci prozradil.

„Pořádnej humbuk, co?“ obrátil se na Muraye, když vozidlo uhánělo tunelem.

„Probral ses akorát,“ prohodil Muray. „Takže budeš u toho.“

„U čeho?“

„Nech se překvapit, ty pako vylízaný,“ opáčil voják přátelsky.

Porter trpělivě čekal. Byl v pohodě, připadal si normálně.

Tak jako předtím.

Přesto k sobě nebyl stoprocentně upřímný. Bylo v něm i cosi navíc.

Nic hmatatelného – spíš se jednalo o pouhý dojem.

Měl v sobě stopu. Neviditelnou, nezjistitelnou.

Cizí otisk.

VE VÝKLENKOVÉ KOMOŘE bylo rušno.

A světlo.

³⁷ *Multi-Role Utility/Logistics Equipment* – kategorie menších transportních robotů; dálkové řízené vozidlo

Od ústí tunelu ke středovému pahorku s jehlanem se táhla dlouhá řada tripodů s reflektory, vpravo stála mobilní elektrocentrála a družstvo bojových robotů na kolových podvozcích.

Většina mariňáků a několik námořníků se shluklo asi tři sta metrů vlevo. MULE zabočilo a sjelo po svažujícím se dně.

„Madam,“ pozdravil Porter kapitán Chevalierovou.

„Nevím, jak to nazvat, vojáku,“ promluvila k němu velitelka lodi.

„Nejspíš zhovadilost, madam,“ napověděl Porter. Do výklenku, u něhož stáli, neviděl. Ale byl to ten s mihotáním, tím si byl jistý.

„Zrovna tahle slova bych já nepoužila, smysl je však stejný.“

„Poručík Ashworth s ním celou záležitost důkladně probral,“ přispěchal nečekaně na pomoc seržant Dickinson.

„Rozhodně, madam,“ řekl Porter pochmurně. Dovedl si představit, jak se ostatní vojáci baví na jeho účet. Už slyšel ty škodolibé posměšky a utahování.

„Pogratuluji vám později, vojáku,“ řekla kapitán Chevalierová.

„Až podle toho, jaký užitek nám vaše pošetilst přinese.“

Z šera se vyvalil průzkumný dron na gumových pásech. Předjel před ústí tunelu a vystrčil dlouhou teleskopickou paží.

„Seržante?“ zeptal se Porter na vyhrazeném komunikačním kanálu.

„Seš, kurva, bláznivej klikař, to ti teda povím, hochu. Jakmile jsi strčil pazouru do toho blýskání, celá stěna se prý rozzářila jako neon v supermarketu. Třeba by k tomu došlo i bez tvýho přičinění, možná jsi to spustil, když ses motal u jehlanu.“ Seržantův oblek zešíroka mávl. „Každopádně hned potom se nabudily další výklenky a pořád to pokračuje. Brzy nebudeme mít dost ARV, co bysme k nim postavili.“

„Hlídáte je?“

„Aby z nich nevyletěl lidožrout,“ vyprskl Dickinson jedovatě.

Porterovi konečně docvaklo. „Přece jen jsou to průchody?“

„Tak se, sakra, podívej sám,“ popostrčil ho seržant.

Tam, kde se dřív tyčila neprostupná zeď, nyní pokračoval tunel. Průzkumný dron se nasunul dovnitř a natáhl rameno s věncem senzorů.

„Jak se to otevřelo?“

„Nijak. V tom je ten vtip. Původní stěna tam pořád je.“

„Takže obyčejná iluze?“ opáčil Porter zklamaně.

„Průchod existuje, ale jinak, než jsme zvyklí,“ řekl seržant. „Tenká vrstva je podle všeho transportní brána. Něco na způsob hyperprostorových skoků. Jenže v lokálním a mnohem trvalejším měřítku. Ohromně efektivní. Proč zbytečně propojovat loď tisíci kilometry chodeb, když stačí soustava teleportů v důležitých místech, ne?“

„Vzájemné napojení nevyžadující pevný protějšek? Měnící se podle potřeby? Jestli ano, tak je to neskutečné.“ Porter byl ohromený.

„Brzdi, hochu, brzdi,“ mírnil ho seržant. „Zatím víme kulový. Tohle jsou jen dohady.“

Dron spustil rameno k zemi.

„Je skrz, vážení,“ řekl kdosi v interkomu.

„Nechápu, proč se s tím párou,“ poznamenal seržant Dickinson, „když je to dávno bezpečně vyzkoušený.“

Portera povznesená nálada náhle opustila. V puse ucítil nakyslou pachut'. „Tunel k doku je stejný, že? Slepý výklenek, který se liší tím, že transportní brána je otevřená od začátku.“

Dickinson ho udeřil po zádové jednotce. „Dokud jsme nevěděli, po čem čumět, nepoznali jsme to. Teď je to jasný jako facka.“

„Takže klidně můžeme být na opačné straně Archy, stovky kilometrů od Dorsetu,“ poznamenal Porter ztuhle.

„Přesně. Musíme přijít na to, jak se v tom orientovat. Počáteční mihotání je pouhá fáze aktivace.“

Porter by se hrozně rád poškrábal na nose. „Co když se brány najednou zavřou, nebo změní cílová propojení? Pak se nemusíme nikdy dostat k lodi!“

„Ne tak nahlas, hochu,“ řekl Dickinson a spojení přeskočilo na vyhrazený okruh. „Všichni o tom vědí, ale berou to jako přijatelné riziko. V tomhle mimozemském monstršifu by nás mohly zlikvidovat miliony věcí, takže proč se trápit obyčejnými průchody?“

„Chápu, seržante.“ Bylo to těžce stravitelné, Porter přesto věděl, že i s tímhle se vypořádá. Vždyť Neznámo mu sedělo za krkem od první sekundy, co je to vtáhlo do doku.

JEŠTE TEN DEN PRŮZKUMNÝ DRON pronikl do oblasti, kterým začali později souhrnně říkat krajiny.

Tunel se kousek od *výklenkové komory* rozšířil. Nebýt toho, že jeho vnitřní prostředí silně pohlcovalo viditelné a infračervené záření, viděli by již od začátku do mírně zvlněného terénu, který zaplavovala tvrdá, řezavě bílá a nesmírně žhavá záře. Robot se na okraji nedozírné pláně zdržel pouhých deset sekund. Poté jej naprogramovaný pud sebezáchovy donutil k návratu.

„Jedna věc je jistá,“ prohlásil cynicky námořní důstojník s funkcí vědeckého specialisty nad obrazovým záznamem. „Brány našťásti fungují jako spolehlivé přechodové systémy.“

Ostatní s mrazením v zádech zírali na robota, jemuž se od roztavených balónových kol sypaly závoje horkého popela.

„Jestli je tohle peklo normálním prostředím zdejších obyvatel,“ ozval se Burkov, „tak tě pic!“

„Teplota při povrchu tisíc pět set padesát stupňů Celsia, úroveň ultrafialového a gama záření je natolik vysoká, že by vás to okamžitě ugrilovalo,“ odečítal technik údaje. „Gravitace dvaapůlkrát vyšší než na Zemi, atmosféra téměř nulová, půdní vzorek nemáme.“

„Chce to odolnějšíšší mašinu,“ prohodil Shapiro. „Tenhle precek neměl šanci.“

Porter si znovu přehrál rozhicovanou scénu. Ačkoliv ji obrazové filtry hodně ztmavily, pořád působila děsivě. Oblé duny a táhlé přesypy bez sebemenší nerovnosti. Masy materiálu podobného písku barvy vybělené kosti začínaly hned u tunelu, kupily se u temných stěn, které se rozbíhaly do dálky. Strop vidět nebylo, ztrácel se ve spalujícím žáru. Nedovedl si představit život, který by podobné prostředí považoval za svůj domov.

Nakonec mohli být vděční za vzduchoprázdno a mráz, jaké panovaly v doku a *výklenkové komoře*.

„Zřídíme před vstupem do fregaty důkladnější dekontaminační linku,“ prohlásila kapitán Chevalierová. „Nechci, abychom na palubu zavlekli nějaké neznámé svinstvo.“

„Souhlasím,“ řekl vědecký důstojník. „Sice je asi trochu pozdě, ale to samé by mělo platit i obráceně. Pro nás neškodné bakterie zde

mohou způsobit stejnou katastrofu jako ebola, parthská horečka a lathcenský mor dohromady.“

„Zavedeme denní prověrky zdravotního stavu, lékař bude mít rozhodující slovo v tom, kdo se dostane ven,“ potvrdila velitelka lodi, „anebo dovnitř.“

„Není nad ohleduplnost,“ zahuhlal na mariňácké frekvenci Muray.

Porter se chmurně zašklebil.

SKUPINA NÁMOŘNÍKŮ se v čele s kapitán Chevalierovou vrátila na loď a seržant Dickinson s nimi odeslal polovinu jednotky.

„Konečně klid,“ ulevil si Muray.

I Porter se cítil volněji, když důstojníci odešli.

„Pustíme se do další díry?“ zajímal se dychtivě Tex.

„Seš nadrženej, Kiwi?“ zachechtal se Dobs.

„Otevřených je šest vstupů,“ řekl seržant Dickinson. „Poručík to vidí následovně: Zajistíme to tady a vrátíme se na Dorset. Zítra vyrazí kompletní družstvo. Rozdělíme se na dva týmy a výklenky budeme brát postupně. Přibereme piráty a možná některé techniky od námořnictva.“

„Pěkná blbost...“ namítl Nácek.

„Potřebujeme řidiče a operátory. My se staráme o ochranu a průzkum. Hledáme způsob, jak vysvobodit Dorset – to je prvořadé. Pak samozřejmě sběr materiálu a pořizování dokumentace. V krajním případě pokus o navázání kontaktu. Moc tomu nevěřím, ale lampasáci jsou zrovna z téhle možnosti úplně vedle. Než vyrazíme, absolvujete školení o pravidlech blízkých setkání třetího druhu.“

„Neměl jsem tu chuť, že na tyhle kraviny existují manuály,“ řekl Muray.

„Víš kulový,“ usadil ho seržant. „Byrokrati z Planetárního parlamentu myslí i za tebe, proto má kapitán každé kosmické kocábky v palubním trezoru paměťový disk s patřičnými pokyny.“

„V pohodě, seržante,“ ozval se Burkov.

Vojáci souhlasili.

HLÍDAT KAŽDÝ JEDNOTLIVÝ VÝKLENEK nemělo smysl, proto mariňáci vybudovali u vstupu do svého tunelu stanoviště, které mělo sloužit jako opěrný bod.

Zatímco rozestavovali zbraně, otevířely se s nafialovělým zábleskem další dva výklenky. Děřilo je od sebe sto padesát metrů a jejich výběř vypadal náhodný, stejně jako chaoticky se měnící linie na černém jehlanu.

Porter, který dostal na starost průzkumné prostředky, umístil záznamové zařízení na pahorku a senzory u všech šedesáti výklenků. Doufal, že to pomůže odhalit souvislost mezi rýhami a jednotlivými branami. Dokonce nainstaloval další sledovací sadu na stropě komory, aby hlídala i tento jehlan.

Shapiro přivolał z fregaty tři hasičské drony, kteří byli na činnost v extrémním žáru konstruováni.

Porter se vrátil ke stanovišti u tunelu. Tady mezitím přibýlo několik dalších automatických palpostů. Stejně to bylo zvláštní; ocitli se v neznámém, i když ne vysloveně nepřátelském prostředí, a oni v prvé řadě zbrojí.

Třeba stavitelé Archy neznali nic mírumilovnějšího než, tmů, mráz, vzduchoprázdno a beztlížný stav. Všechno ostatní mohlo být znakem agresivity a nepřátelství. Třeba již s lidmi komuňkovali, nebo se o to pokoušeli, ale potomci planety Země tyto signály neviděli, či ještě hůř: nebyli jim schopni porozumět.

Zčásti byla chyba na jejich straně; vojáci a námořníci disponovali jen minimem možností, jak se o něco podobného pokusit. Žádný člen vlády či vlivný senátor ani v těch nejbujnějších představách nepočítal s tím, že by se opovrhovaná námořní pěchota stala velvyslancem lidské diplomacie.

Bylo to absurdní.

Když se Porter rozhlédl a viděl kolem sebe nahrbené siluety válečných skafandrů, zdálo se mu jejich snažení najednou směšné. Pobavila ho představa hemžících se mravenců, co mravenců – bezduchých bakterií na nedojedeném sendviči v odpadkovém koši.

Asi takový to mělo smysl.

Pohled mu utkvěl na Wheelerově obleku číslo 4.

Drobeček, jako by jeho pohled ucítil, se v půli kroku otočil proti němu a vydržel tak dobrou minutu. Potom zmizel ve stínech na druhé straně pahorku.

Porter si přejel jazykem po dolních zubech.

Z podpaždí mu vyklouzly kapky potu.

Přestože měl Wheeler zbraně zastrčené, na prchavý okamžik, kdy stáli proti sobě, se manipulátorem jednoho kanónu letmo dotkl.

Portera polilo horko.

V tom gestu nebyla hrozba, jenže co to, proboha, mělo znamenat?

NÁSLEDUJÍCÍ DEN se družstvo Charlie ocitlo znovu ve výklenkové komoře. Těžké bojové obleky byly sice plně vyzbrojené, poručík Ashworth přesto rozkázal svým mužům, aby nechali kanóny a miniguny na pokoji.

„Nejsme dobovatelská mise,“ vysvětlil jim krátce. „Máme šanci se porozhlédnout, a to taky uděláme. Chci se vyhnout jakékoli nepříjemnosti. Pokud to nebude nevyhnutelné, nechci vidět u nikoho bouchačku v pazouře.“

To se mnohým nelíbilo.

Dobs si pustil hubu na špacír, za což slízl od seržanta Dickinsona další napomenutí. Ostatní brblali, ale bylo jim to houby platné.

„Očekávám hladkou průzkumnou operaci,“ instruoval je poručík. „Pošleme drona do výklenku, a když v něm budou přijatelné podmínky, vyrazíme. K dispozici jsou terénní čtyřkolky a univerzální ARV jako doprovod. Ačkoliv to není možné, nechci, abychom vypadali jako invazní armáda. Otázky? Ne? Shapiro!“

Odolný hasičský robot vyrazil. Během noci jej technici odstrojili, zbavili nádrží a pěnových děl, za to mu přidali pomocné zdroje a chlazení, nová čidla a vyměnili manipulátory.

Projel neviditelnou branou a ocítl se kdoví kde.

„Tunel pokračuje,“ oznámil Shapiro, jenž drona vedl. „Prostředí stejné jako zde.“

„Jedeme!“ řekl poručík Ashworth.

Vojáci nastoupili na modifikované plošiny MULE, ty se seřadily a rozjely za dálkově řízeným strojem.

V okamžiku, kdy se přiblížili k bráně, Porterovi se rozbušilo srdce.

Neměl k tomu pražádný důvod, přesto se mechanickými prsty dotkl obou rychlopalných zbraní.

Jen tak.

Pro jistotu.

ZA PRVNÍ VÝKLENKOVOU KOMOROU následovala druhá.

Tunel vyústil do téměř stejné haly, jakou právě opustili. Tahle byla jen o polovinu menší a chyběly v ní pahorky s jehlany.

Letmá prohlídka ukázala, že zhruba polovina výklenků opět někam pokračuje, zbytek byl uzavřený. Robot zamířil namátkou do dalšího pokračování, mariňáci jej následovali, aby zjistili, že se dostali do dalšího opakování téhož.

Začínalo se to komplikovat.

Komory a tunely se větvyly. Při faktu, že nemusely vést lineárními směry, ale propojovaly libovolná místa, se jejich složitost násobila geometrickou řadou.

„Jestli budeme pokračovat, nejspíš se ztratíme, pane,“ upozornil seržant Dickinson. „Naše navigace není spolehlivá.“

„Vrátíme se,“ rozhodl poručík Ashworth, „a začneme znovu od základní komory. Vytvoříme mapu a systém značkování tunelů.“

Terénní vozidla a roboti se proto vrátili tam, odkud přijeli.

VÝKLENEK OZNAČENÝ SYMBOLEM KŘÍŽE znamenal, že vede do další komory, kruh pak říkal, že za ním následuje něco jiného; většinou *krajina*. Obdélník zůstal vyhrazen pro hypoteticky předpokládané technické prostory. Na ty však mariňáci ještě nenarazili. Doprovodná čísla uváděla, v jaké posloupnosti od základního tábora se nachází.

Systém komor a bran byl neuvěřitelně spleťitý. Nabízelo se přirovnání k obrovskému stromu, jehož větve se rozrůstají do dalších větví, a ty zase do dalších. Jenže aby to nebylo až tak snadné, mnohé odbočky se vracely a proplétaly. Ačkoliv průzkumný tým pokračoval stále stejným směrem, ocitl se nejednou na místě, odkud vyjel před

mnoha hodinami, či se dostal tam, kde byli včera. Do některých *krajin* se dalo dostat pouze jedním vchodem, do jiných ústilo hned několik výklenků najednou.

Nic se nedalo odhadnout předem.

Bylo to vyčerpávající.

JENOM TÝDEN SE MARIŇÁCI SNAŽILI zmapovat tři nejbližší okruhy. Pouštět se dál začínalo být nad jejich síly.

Vlastně zjistili, že se toho pro ně tolik nezměnilo.

S otevřením *výklenkové komory* se pouze zněkolikanásobila velikost jejich vězení. A to víc jak polovina bran zůstávala zablokovaná.

Družstvo se nejprve rozdělilo na dva týmy, později na tři.

Hrozba zákeřného přepadení se s každým dnem stávala méně aktuální. Kam vojáci vkročili, nacházeli jen dokonale prázdné komory se standardním vzduchoprázdňem, tmou, mrazem a poloviční gravitací, nebo pusté *krajiny* – napodobeniny různých prostředí – jež nedávaly vůbec smysl. Tyhle navzájem odlišné oblasti představovaly vzorky neznámých planetárních povrchů. Od prvního, zalitého bílým žářem, jich objevili ještě několik desítek. Z drtivé většiny se jednalo o světy pro lidi neobyvatelné.

Pouště, ledové i vroucí pláně. Bažiny organického rosolu, prapodivné bičovité lesy, pampy porostlé vysokou trávou ostrou jako břitva, tundry pohyblivých lišejníků. Moře bahna, zálivy kyselin, ohnivá jezera. Sucho, stoprocentní vlhkost, zuřivé větry i děsivé magnetické bouře, jež se marnotratně živily neskutečnými toky energie. Světlo, tma, stíny a všechno mezi tím. Vodní pláně, kyselé deště, čpavkové mlhy. Dýchatelnou atmosféru se správným poměrem kyslíku, vodíku a dusíku našli pouze jednu. Dokonce i teplota se pohybovala přijatelných deset stupňů pod bodem mrazu, vystoupit z ochranného skafandru na žlutavý štěrk se však nikdo neodvážil.

Každý návrat na *SCF Dorset* znamenal zpravidla hodiny a hodiny nudné jízdy prázdnými tunely, zdlouhavou dekontaminací obleku a únavnou zdravotní prohlídku. Totéž se pak odehrávalo cestou ven z lodi, jenže v obráceném sledu.

Porter z toho měl horší a horší pocit.

Deset dní vyražel pravidelně na průzkumy, které nepřinesly vůbec nic užitečného. Počáteční vzrušení se rozplynulo.

Čtyřikrát vedl tým číslo tři do neprozkoumaných bran a tunelů. Poručík Ashworth mu svěřil Muraye, Kirstena, Shapira a Savtchenka. Jako doprovod přidal piráty Boltonovou a Larkina, kteří řídili dvě terénní vozidla.

Nyní stál na hrbolatém skalnatém návrší a shlížel do kruhové kotliny, jejíž dno bylo poseté temně rudými krystaly. I kdyby to byly drahokamy, neměl o ně nejmenší zájem. Jediné, co by ho potěšilo, by byl řídicí sál s přehledně vyvěšeným anglickým návodem k obsluze.

Unaveně si povzdechl. Prudké poryvy větru cloumaly dvanáctitunovým oblekem a vrhaly proti němu mračna prachu. Kolik energie stálo udržovat podobné přírodní jevy, si ani nechtěl domýšlet.

A při tom; k čemu?

Z vírů řádicích nad vyschlou zemí se vynořil průzkumný dron. Vracel se, byl čas krátkou prohlídku zabalit.

Porter se otočil k ústí tunelu, jež se rýsovalo na pozadí temně zelené stěny. Kousek od vchodu stála vozidla, doprovodní bojoví roboti a Muray se Savtchenkem. Shapiro se vyškrábal na erozi rozdrobenou skálu vpravo, Kirsten se procházel sem a tam pod úpatím kopce.

„Co máme?“ zeptal se Porter Shapira.

„Kulový,“ odpověděl voják. „Tenhle zbytečnej plac plnej kamení a větru má okolo patnácti set hektarů. Atmosféra je směs dusíku, kyslíčnicku uhličitého, amoniaku s ubohejma pár procentama kyslíku. Veškerý život by se dal seškrábnout na polívkovou lžici.“

Byla to trochu ironie, protože používali analyzátory MIDAS³⁸, které byly pro vojenské účely vynikající, ale pro pátrání po cizích formách života se nehodily. Technici se je sice snažili upravit, jenže pořád to nebylo nic ve srovnání s nejzákladnější výbavou, jakou disponovala každá civilní biologická laboratoř.

Porter vrhl poslední pohled do kotliny.

Rudé pole krystalů, šedivý prašný svět.

³⁸ *Microfluidic Integrated DNA Analysis System* – integrovaný mikrofluidový systém analýzy DNA; je schopný detekce a rozlišení bojových biologických látek

Světlo zde bylo mdlé a nevýrazné. Temně zelené stěny Archy se ztrácely v oparu, který nerozehnala ani zuřivá vichřice. Jedno však bylo pozitivní. Zatímco ve vnitřních prostorách světlo, spojení, vyhledávací přístroje a skenery nefungovaly, v *krajinách* pracovaly s obvyklou spolehlivostí.

Porter tak alespoň na přehledovém displeji viděl, kde má skalnatá pustina své nepravidelné hranice.

„Kolik vchodů?“ zeptal se.

„Jeden,“ upřesnil Shapiro.

Dron přistál na nákladní plošině, na níž vezli nutné vybavení.

„Balíme, tady jsme skončili.“

„Hele, brácho, kolik ještě?“ Muray nahlas zívnu, aby dal najevo, jak ho to nebaví.

„Zkusíme poslední výklenek a vrátíme se. Pro dnešek padla.“

„Ty seš šéf,“ utrousil voják. Přestože byl utahaný a otrávený, neslevil ze své ostražitosti. Ustupoval k východu tak, aby nevystavoval nechráněná záda otevřené poušti.

„Máme vzorky?“

„Čtyři sady půdních, dvě atmosférické a mikrostěry z MIDASu. Už jsem je zaevidoval, vizuální záznam zkopíroval do databanky.“ Shapiro založil krychlovou schránku do odolného kontejneru, který jim sloužil jako mobilní trezor.

„Výborně,“ pochválil ho Porter.

Tři terénní vozidla střežená doprovodnými roboty zmizela v černém tunelu.

Pustá a nehostinná skaliska osiřela.

„KTERÝ?“

Porter se podíval na poslední neoznačené výklenky. Všechny ostatní již prozkoumali – vedly do dalších komor. Zapečetěných tunelů se pokaždé vyskytovalo jiné množství, ale jejich poměr se přesně vztahoval k velikosti dotyčné komory a celkovému počtu vstupů.

„Doprava,“ prohodil Savtchenko nezávazně.

„Mně se vždycky vyplatilo začínat vlevo,“ ozvala se Boltonová.

„Ale nejsi levá úplně na všechno, že ne?“ rýpnul si hbitě Muray.

Její červený pracovní skafandr zdvihl prostředník.

„Není náhodou ta tupá opice Johner tvůj brácha, krasotinko?“ zamručel voják. „Slovní zásoba mizivá, zato výrazové prostředky vzácně shodné.“

„Hlavně, že tobě huba jede, gumo,“ ohradila se blondýna v interkomu.

„Nechte toho!“ okřikl je Porter. Úplně jako by slyšel seržanta Dickinsona. Stejný řezavý tón, rozhodnost a vědomí autority.

Ukázal umělou paží dopředu a průzkumný dron vyrazil.

„Totožné prostředí,“ oznámil Shapiro vzápětí. „Další výklenková komora.“

Ach jo, pomyslel si Porter. Vyvolal na hledí mapu navigátoru – *strom*, který spíš připomínal mohutné křoví – kde modrý symbol označoval jejich aktuální pozici.

„Slyšel jsem od ostatních kluků, že se jim zdá, že se struktura krajín a komor začíná překlápět,“ řekl Kirsten. „Čím dál se prý dostanete, tím větší je šance, že vás příští průchod hodí zpátky.“

„Taky jsem to zaslechl,“ potvrdil Savtchenko. „Vykřikoval to Dobs, až se ubikace třásla.“

„Tvůj oblíbenec,“ poznamenala pirátka nevinně.

„Je to poznat?“ divil se bývalý Specnaz.

„Ono je to všude stejný,“ mávla Boltonová rukou. „Tváříte se, jaký jste děsný borci, jak spolu výborně šlapete, ale při tom si lezete krkem, až se vám chce zvracet. Čím dýl tady budeme zavření, tím to bude horší.“

„Co jsi zač?“ zeptal se Porter, aby ho slyšela jenom ona. „Psycholog?“

Obrátila k němu lesklou bublinu přilby. „Tři pitomé semestry.“

„Proč jsi u toho nevydržela a skončila u pašeráků?“

„Do toho ti nic, vojáčku,“ odpálkovala ho.

Pobavilo ho to.

„Tak vpřed!“ zavelel.

TŘETÍ A PRVNÍ TÝM se sešly na rampě v Doku.

Zatímco vojáci a piráti čekali ve frontě na vstup do dekontaminační linky, bavili se o tom, co dneska našli nebo kde všude byli.

Porter prošel přechodovým uzávěrem, sprchami a ozařováním. V hangáru počkal, než se oblek za dozoru techniků v lehkých skafandrech napojí na servisní telemetrii. Šéfinženýr zkontroloval diagnostiku a dal mu znamení zdviženým palcem. Teprve pak vypnul vnitřní systémy, zbavil se bio-senzorů, cévky a otevřel titanové pláty. Nechal se na místě prohlédnout mobilní zdravotnickou jednotkou a vyrazil do sprch.

Po důkladné koupeli a ionizaci si vzal čisté oblečení a vrátil se k lékařským skenerům, kde ho počítače znovu, tentokrát podrobně rozebraly a aktuální výsledky porovnaly se všemi předchozími. Byl v pořádku, proto ho lékař propustil skrz vzduchový uzávěr dál do lodi.

Odloudal se do poloprázdné jídelny. Ačkoliv neměl hlad, naložil si vrchovatou porci sladké proteinové kaše a posadil se k Tanakovi a Hitchovi. Nikdo jiný z mariňáků tady zatím nebyl.

„Jak?“ zajímal se vlažně.

Tanaka zavrtěl hlavou. „Ani ťuk. Komory, ledová sibérie a jedna mechová plocha rovná jako stůl. Nebyla ani moc velká; z jednoho konce bys dohlídl na druhé.“

„Hm.“ Porter olízl lžící. „A co ty, Hitchi, jak to zvládáš?“

Pilot se zaškaredil. „Na můj vkus děsně moc chození.“

„Zvykej si, lepší to nebude.“

Přisedl k nim Burkov.

„Oblek není špatnej,“ pohládl si Hitch perfektně zastřížený tmavý knírek. „Jenže ukurtovat se v pořádný mašině, nakopnout forsáž a stříhat to pár centůků nad terénem, to je panečku pecka. A pak jí zvednout do svíčky, vypíchnout to až do mraků a užívat si při tom volnýho prostoru kolem sebe, to je panečku něco.“

„Přesně stejná sorta,“ zašermoval mu prstem před nosem Burkov. „Takový vyjančený magoři jako ty už nám párkrát protřásli kosti. Vážně prima zážitek.“

Kirsten položil táč na stůl. „Kovbojové. Proto na nás tihle machňi od bojovech letek civěj skrz prsty. Jsou to profíci, elita, střihouni. A my jen bačkoráci, hnůj pod kopyty jejich stád.“

„Tak černě bych to zase neviděl,“ ohradil se Hitch. „Alespoň, co vás znám trochu líp...“

„Vy svoje mašiny sedláte, jste kavalerie, nositelé válečných tradic,“ vedl si Kirsten svou. „Vsadím se, že máš v báglu stetsona a na něm znak letky se zkříženejma šavlema.“

„Bezva, mladej!“ plácl ho Burkov po zádech. „Trhej!“

„Stetsona mám,“ připustil černý pilot. „Památka na bývalou jednotku.“

„Proč ho teda nenosíš?“ zeptal se Tanaka a upil jedovatě žlutého džusu.

„Nezdálo se mi to zatím vhodný.“ Hitch pokrčil rameny.

„U nás je to kapku jinak, nic není samo sebou,“ řekl Porter nad posledním soustem. „Až si to zasloužíš, naraž si na palici, co chceš, a nikdo ani nepípne.“

„Kurva, proslov hodnej Doddůstojnický frčky!“ Muray si přitáhl židli od vedlejšího prázdného stolu a vmáčkl se mezi Tanaku a Kirstena.

„A ty mě taky nesar,“ opáčil Porter.

„Dyť já tě mám rád, kluku!“ Muray ušetřil Porterovi lehký záhlavek.

Na pozdní večeři se přivalila parta námořníků ze střeleckého úseku a hned bylo v jídelně hlučněji. Pak se objevil zbytek prvního a třetího týmu.

Porter odnesl nádobí a přisedl si k seržantu Dickinsonovi. Přitom zahlédl Muraye, jak se naklání k vojákům u stolu a cosi jim šeptá.

Všichni se začali pochechtávat.

Porterovi to bylo fuk. Ať se klidně baví, třebaš na jeho účet, hlavně aby se nezačali rvát kvůli pitomostem. V tom s blondátou pirátkou souhlasil. Natáhl krk, aby se po ní podíval.

Seděla až docela vzadu se svými lidmi. Mohutným nahrbeným Johnerem, který polykal třetí porci, psovodem Larkinem a podmračeným Wyzinskim – kapitánem neexistující lodě. Vrtala se v talíři, ale náhle zvedla hlavu a jejich oči se na okamžik setkaly.

Pak se klidně vrátila k jídlu a Porter zaměřil pozornost zpět na seržanta Dickinsona.

TEX SE OBJEVIL jako poslední.

Vzrušeně se rozhlédl a místo, aby si vzal jídlo, přihnul se ke stolu mariňáků.

„Dvojka se vrátila,“ vychrlil udýchaně.

„No a co, Kiwi?“ řekl Muray dobromyslně.

„Něco mají!“

„Vážně?“ zvedli vojáci oči od misek a táců.

„Mluvil jsem s nima, právě lezou z deconu. Prej je to pecka!“

„Místní splašková kanalizace, ta tu chyběla,“ zavtipkoval Burkov. To už špicovali uši i námořníci.

Hovor v jídelně umlkal, ticho se velkou místností šířilo jako nakažlivá nemoc.

„Hola,“ klidnil seržant Dickinson nedočkavé vojáky. „Všechno se dozvíte, nic vám neuteče. Tak nechte námořnictvo, ať si nacpe břicha.“

Poručík Ashworth nahlédl do jídelny. „Družstvo Charlie za půl hodiny v COBRu!“

„*Námořní směna nástup ve velkém společenském sále!*“ ozvala se Matka z reproduktorů. „*Opakuji; námořní směna nástup ve velkém společenském sále!*“

Lodní posádka bleskově vyklidila jídelnu.

A mariňákům nezbyvalo než čekat, až se tajemně tvářící členové prvního týmu najedí.

„**OBRAZ NENÍ KVALITNÍ,**“ vysvětloval poručík Ashworth. „Za to může charakteristika vnitřního prostředí.“

Záběr se složil ze všech senzorů, které měl tým k dispozici.

„Komora je nezvykle malá, obsahuje pouhých deset výklenků,“ pokračoval velitel družstva. „Z toho dva vedou směrem zpět a šest je zavřených.“

Doprostřed zorného pole najel požární dron, otočil se o devadesát stupňů a obraz přeskočil do jeho perspektivy. Objevily se poruchy,

jak stroj projel otevřenou branou, a vzápětí se ještě zhoršily. Tunel však proti všem předpokladům nevedl do další komory nebo *krajiny*, ale vyústil ve vysoké půlkruhovitě dvoraně. Dron se zastavil, kamera se obrátila zpět a zašvenkovala ze strany na stranu.

„Ty vole!“ vyhekl Dobs.

Porter si neklidně poposedl.

Přes naplno rozsvícené reflektory se strop ztrácel v temnotě. Ale i tak bylo patrné, že nad šesticí tunelů vedoucích do dvorany je minimálně další patro. Nevedly k němu sice žádné rampy ani přístupové cesty, ale tunely byly zvláště nálevkovitě rozšířené.

Jako ústa s hodně povislými pysky.

Obraz se přehoupl a stroj popojel kupředu. Tentokrát nenásledoval další tunel, ale dvorana končila obrovským portálem s okrajem lemovaným nepravidelnými hranatými výčnělky.

„Je tam světlo,“ reagoval téměř šeptem Shapiro.

„Ano,“ přikývl poručík Ashworth. „Takhle působí dost bezbarvě, ve skutečnosti je silně modrofialové.“

Dron najel na pás či spíš jakýsi most. Kamera na teleskopickém rameni nahlédla nejprve dolů do bezedné hlubiny a pak se otočila nahoru. Poruchy v obraze se zhoršily, přesto bylo patrné, že rozměry tohoto místa jsou přímo gigantické.

„Drona jsem dál neposílal,“ řekl poručík Ashworth. „Stejně jsme přetáhli dobu určenou k návratu. Podrobnější průzkum provedeme zítra.“

„Konečně...“ zamumlal Quin a sepnul ruce. „Díky!“

„Tentokrát vyrazí všechny tři týmy společně. Zbytečně bychom mařili čas cestami tam a zpět. Tuhle slibnou oblast prověříme přednostně.“

Vojáci si viditelně oddechli.

Chtěli být při tom.

PORTER SI VYPŮJČIL PRINCEZNU a šel se s ní projít na horní palubu.

Až úplně na konci u neprůchodné přepážky našel Drobečka, jak sedí na kontejneru s havarijní výbavou.

„Čekáš na mě?“ zeptal se.

„Myslíš?“ zabručel Wheeler.

Princezna mu očichala ruce.

„Jasně.“ Porter se posadil vedle něho. „Celý dny nepípneš, z tý svý zaraženosti musíš bejt na prášky. Tak si chceš pokecat. Ulevit bolavý dušičce.“

Wheeler cukl pravým koutkem.

„Stejně je to zvláštní,“ řekl svým chraplavým hlasem a pohladil bandoga po hlavě. „Larkin tvrdí, jakej je to zabiják, ale tebe si ta bestie oblíbila na první pohled, a ani já jí nevadím.“

„Prozradil mi, že s ní tři roky dohledával uprchlé otroky na Guranu.“ Porter pokrčil rameny. „Je fakt, že k sobě nenechá nikoho jinýho přiblížit.“

„Dobs jí leží v žaludku.“

Princezna se při vyslovení vojákova jména po Wheelerovi ohlédla a poodhrnula pysky, jako by mu rozuměla.

„Začne jančit, jen ho cejtí.“

Drobeček kývl holou hlavou. „Lišíme se?“

„Od ostatních?“ Porterovi naskočila na čele kolmá vráska. „Nevím.“

„Ale cítíš to?“

„Co bych měl?“

„Tahle věc je prázdná. Tunely, komory... dokonce i krajiny.“

Porter se na přítele podíval. „Až na pár druhů bakterií a běžných organických sloučenin mrtvo prázdno.“

Wheeler se zamračil a upřel oči do prázdna. „Navenek.“

Bylo to tak. Ač ne vědomě, Porter na to byl připravený.

„Tys byl na tohle vždycky vnímavější,“ řekl pomalu.

Drobeček vydechl. „Je to slaboučké, sotva rozeznatelné. Nehomogenní, přelévá se, stupňuje intenzitu a zase mizí. Zajímá se, jenže ne cíleně. Nemám pro to přesnější definici.“

Porter zkontroloval displej interkomu na levém zápěstí. Komunikátor byl vypnutý.

„Víš, co si už pár dní myslím?“ řekl naléhavě. „Nedovedeme určit, co je tohle monstrum zač, jaký je jeho účel, odkud a kdy vyletělo ani jaký má cíl. Možná to není z našeho pohledu čistě stroj, možná má vlastní vědomí i biologický cyklus, co já vím? Schválně si

nás nevšímá, testuje, nebo nás jen nedokáže zaregistrovat? Zní to šíleně?“

„Třeba ne,“ zabručel Drobeček.

Porter se uchechl. „Poslouchal jsem kluky, jak se baví o topografii. O těch vracejících se tunelech jsou schopní se hádat jako blázni. Podle mne je to docela jednoduché. Jestli vezmeme v potaz pouze trojrozměrnou dimenzi – a my ani jinou vnímat nedovedeme – má zhruba tvar nádoby se zužujícími se konci. Veprostřed je nejobjemnější. Takže jakmile překonáme určitou hranici, vrací nás to zpět tím častěji, čím se dostaneme dál. Nakonec dospějeme k bodu – k poslední *výklenkové komoře*, odkud se budeme jenom vracet.“

„Cesta ven existuje.“

„Ano, ale ne pro nás, kamaráde. Nemusíme si jí všimnout, ačkoliv ji třeba máme celou dobu přímo před nosem. Ty výklenky tvoří jakési svinuté smyčky, průchody dalším rozměrem navíc. Dokážeš si představit, že tvůrci to vnímají úplně jinak? Čistěji? Přehledněji? Žádné tunely, dok a komory? Že jenom nám se to tak jeví?“

Wheeler na něj úkosem pohlédl. „Tos vyčetl kde?“

Porter poznal, že si z něho dělá legraci. „Kdo ví, třeba právě sedíš mimozemšťanovi na chobotu a nevíš o tom. To je ta potíž s vícenásobnými dimenzemi.“

„Skutečnost zpravidla bývá mnohem jednodušší...“

„Zpravidla,“ zopakoval Porter. „Kéž by!“

„...v našem světě,“ doplnil Drobeček.

„Někteří v to nevěří. Já doufám, že východ ze systémů Krajín najdeme. Snad povede tím místem, které jste dneska naťukli.“

„A ty uzavřené výklenky?“ Wheeler podrbal Princeznu za ušima. Šelma zvedla hranatou hlavu a slastně přivřela sírově žluté panenky.

Porter nafoukl tváře. „Jedno je zřejmé; všechny Krajiny, v nichž jsme byli, jsou primitivní, na téměř totožné úrovni. Drsné a bez života. Jenže, co když existují další? Složitější, rozmanitější... zabydlenější.“

„Expozice ve vyšších patrech,“ řekl Wheeler klidně.

„Přesně!“ tleskl Porter. Přepadla ho mírná euforie, kolem žaludku cítil zvláštní tlak, který signalizoval, když se trefil do černého.

„Muzeum. Tahle loď je podle mého něco jako... sběrač. Automatický stroj, sonda, co letí po naprogramované dráze mezi hvězdami, navštěvuje planety a shromažďuje vzorky. Je trochu nenasytná, ale při její velikosti chápu, že si může dovolit odebírat a udržovat kompletní typická prostředí. To je prostě fantastické!“

„Na tohle budeme sami dva,“ podotkl Wheeler a seskočil z kontejneru. „Měls pravdu, potřeboval jsem pokecat.“

A bez ohlednutí odešel.

Porter zavrtěl hlavou. „Poděs, ale docela jsem si ho oblíbil.“

Princezna udělala kolečko a položila mu mohutnou hlavu do klína.

„Já vím, holka, že mi rozumíš.“

14. KAPITOLA

DRUŽSTVO CHARLIE STÁLO PŘED PRŮCHODEM do neprobádaných míst.

Tým Jedna jistil vstup do komory s portálem, zatímco zbylé týmy prozkoumaly poslední dva výklenky. Jeden ústil do ponurého údolí se strmými krystalickými štíty a úzkými skalními římsami, kde vládla téměř dvojnásobná gravitace než na Zemi. Až na tenkou vrstvičku zmrzlého kysličníku uhličitého na dně nejhlubších puklin a absolutního ticha rušeného jejich přítomností nic nenalezli.

Byla to další ze spousty neobyvatelných krajín.

Třetí tým měl větší štěstí, i když Porter si nebyl jistý, jestli to zrovna považovat za výhru. Tunel je zavedl do neskutečného a naprosto sterilního prostoru o ploše pěti set čtverečních kilometrů, kde nebylo žádné světlo ani atmosféra. Teplota pod sto padesáti stupni Celsia, tíže stejná jako všude jinde, stěny, podlahu i strop nacházející se ve skoro kilometrové výši tvořila ona temně zelená hmota.

Jenže ve srovnání s tím, co je čekalo za zubatým portálem, se tohle zdálo jako maličkost. Porter si však dobře uvědomoval, že prázdná hala je dalším kamínkem do teorie o vesmírném Sběrači. Měli možná štěstí, když narazili na původní, ještě neobsazenou krajinu.

Pár desítek metrů od tunelu si posvítil na hladkou a bezchybnou zem.

Jak se sem miliardy tun skal, hlíny a vody dostanou? Kdo vymodeluje terén a nastaví správné podmínky? Nebo se tu prostě najednou všechno objeví?

„Kašleme na to, ne šéfe?“ ozval se Muray v interkomu.

„Jo, hned,“ opáčil Porter.

Černočerná tma, prázdno obřích rozměrů. Pouze u tunelu poskakovala bludná světélka skafandrů. Prázdno ho tísnilo, omotávalo lepkavou pavučinou.

Raději se vrátil ke zbytku skupiny.

VÝKLENKOVÁ KOMORA byla tentokrát skoro přeplněná.

Devět vozidel, šest ARV, patnáct vojáků a pět pirátů v pracovních skafandrech.

To už vážně vypadá jako invazní armáda, pomyslel si poručík Ashworth.

Průzkumný dron zmizel ve výklenku a za chvíli všichni uviděli na HUD displejích obraz půlkruhové dvorany.

„Seržante!“ řekl poručík Ashworth.

Tým Dva vyrazil.

Nejprve bojovní roboti a po nich terénní vozidla. Za ústím se okamžitě rozptýlila, průzkumní droni postoupili až k zubatému portálu.

„Prostor zajištěn!“ ozval se seržant Dickinson.

„Trojka vpřed!“ přikázal velitel družstva.

Porter se ocitl v místě, které bralo dech. Jistil se svými muži pravé křídlo a čekal, až se objeví poručík se svou skupinou.

I světlo zde bylo jiné. Nezvykle pichlavá modrofialová záře neměla viditelný zdroj, nevycházela ze stěn. Spíš to vypadalo, že ji emituje sám prostor. Od portálu vybíhal dokonale rovný pruh temně zelené hmoty široký jako dvacetiproudá dálnice. Kam vede, se nedalo odhadnout, protože ho perspektiva zužovala do nepatrného bodu. Okraje každopádně postrádaly jakékoliv ochranné bariéry, navíc se zdálo, že navzdory obvykle hladkému povrchu jsou kostrbaté a nepravidelné.

Porter měl dojem, jako by se ocitl v hrdle přesýpacích hodin.

Z nedohledné výše k nim sestupovaly a z bezedné propasti vystupovaly tisíce rovnoběžných teras tvořených krychlovými bloky. Nejužší místo se nacházelo právě v úrovni mostu, zhruba padesát metrů od jeho okraje. Jednotlivé stavební bloky se vzájemně lišily velikostí, některé vystupovaly před ostatní, jiné zase byly více

zapuštěné. Dokonce ani jejich linie a hrany neměly přísně rovnoběžné tvary.

Mariňáci oněměle zírali na to gigantické cosi.

Porter seskočil z vozidla a zkusmo dupl.

„Jak je to silné?“ obrátil se na Shapira. „Unese nás to?“

Voják vypustil *Kolibříka*, který jim okamžitě zmizel z očí.

„Pětašedesát metrů,“ řekl voják. „To by mohlo něco vydržet.“

„Pod námi je stejný portál a komora?“ zeptal se poručík Ashworth.

„Moment, pane.“ *Kolibřík* podlétl prapodivnou mostovku. „Zrcadlové uspořádání, portál, půlkruhovitá komora... a stejné výklenky. Jsou zavřené.“

Naštěstí, pomyslel si Porter.

„A fungují jen, když se gravitační vektor obrátí,“ přidal se Muray.

„Možná,“ souhlasil velitel družstva.

Čtyřkolky se rozjely po temném pruhu, jenž končil bůhvídkde.

JEDNOTVÁRNÉ KASKÁDOVITÉ TERASY kolem nich ubíhaly s neměnnou pravidelností a světlo si stále udržovalo protivný modrofialový odstín. Létající droni vystoupali do dvoukilometrové výše, aby zjistili, že strop je tvořen z podobných kvádrů, i když mnohem větších a ještě méně pravidelných.

Identický vzhled měla rovněž hlubina pod nimi.

„Zajed' ke kraji,“ požádal Porter Boltonovou, která řídila jeho teréňák.

Mlčky poslechla.

„Co se děje?“ chtěl vědět Kirsten. Ve výseči komunikačního modulu zablikal symbol seržanta Dickinsona.

„Jen se chci podívat.“

Poslední metry od kraje se celistvý materiál třepil do chaoticky propletených provazců. Připomínaly klubka hadů, kteří ztuhli na kámen.

„V pořádku.“

Boltonová uhnula s vozidlem ke středu a zařadila se za ostatní stroje.

„Kdy to bude mít konec?“ ozval se Tanaka.

„Možná nikdy,“ zamumlal Quin.

„Podělanej pámbíčkáři,“ zavrčel Dobs.

Stovky a tisíce krychlí kolem nich pluly jako stavební kameny nedobytné pevnosti.

„PODÍVEJTE, TÁMHLE!“

„To je dost!“

Po téměř dvou hodinách a padesáti ujetých kilometrech se z namodralého oparu vynořila silueta vstupního portálu, kde hladký most skončil. Za ním následovala půlkruhovitá dvorana – dvojče té, odkud přijeli – se šesti výklenky ve třech patrech nad sebou.

„Úžasný,“ řekl Muray. „A jsme přesně tam, kde jsme začali.“

„V prdeli,“ zahučel Johner.

„Výjimečně boduješ, Opičáku.“ Voják se kysele uchechtl.

„Kde asi jsme?“ Porter si prohlížel vygenerovanou mapu krajin. Jestliže měl pravdu a vše zde mělo svůj protějšek, moc možností nezbývalo.

„Tři otevřené výklenky, každý tým si vezme jeden,“ rozkázal poručík Ashworth. „Nejpozději za šest hodin se tady sejdeme.“

Potvrdili, že rozumí.

„Tak do toho!“

Na Porteru a jeho skupinu zbyl tunel úplně nalevo.

DEN ZAČAL TAK SLIBNĚ.

Průjezd přes síň byl sice únavný, ale stejně tak ohromující.

Porterův tým se dostal tunelem do dalších komor, což bylo zprvu zklamáním. Kdo ví, co čekali? Ještě bizarnější oblasti? Brány a průchody do vyšších úrovní?

Tunely a komory se všem zajídaly. Nebylo na nich vůbec nic zajímavého. K smrti je nudily. Vojáky otravovalo potloukat se temnými prostory a nehostinnými krajinami. Cizí geometrii už ani nevnímali, původní divy se okoukaly.

Malou náplastí pro Porterův tým bylo, že našli mnohem kratší cestu zpět k doku. Dva tunely, a ocitli se před černým jehlanem

obklíčeným věncem reflektorů. Pak už nebylo kam se vrátit; ať zkusili jakýkoliv výklenek, pokaždé je vrátil směrem k jejich části hřiště. Nacházeli pouze místa, která dávno prozkoumali, proto se přesunuli zpět do síně a čekali na ostatní.

Porter se vydal pěšky na most.

Hladký pruh ztrácející se v náznaku modrofialové perspektivy. Řada za řadou, tisíce teras, miliony pravoúhlých útvarů sestavených do nepochopitelného vzoru. Kilometrové vzdálenosti, obrovská hloubka i výška.

„Pošli k nim drona,“ požádal Shapira.

„Má paliva tak na deset minut,“ upozornil voják.

„V pořádku,“ přikývl Porter. „Stačí, ať se podívá na ty krajiny.“

Robot odstartoval z doprovodného vozidla.

„Zapni reflektory.“

Jenže větší podíl žluté části spektra vytvořil v kombinaci s modrofialovým světlem nezvykle nazelenalý odstín.

Porter se zamračil za neprůhledným zrcadlovým štítem. „Zkus termovizi.“

Obraz ztratil zelený nádech a stal se téměř černobílým. Kamera objela vnější hranu krychle, ale nenašla sebemenší náznak švu nebo spoje.

„Je to asi blbost, ale víte, co mi to připomíná?“ přidal se k nim Savtchenko.

„Co?“

„Sklad.“

„Bingo!“ plácla se Boltonová do přilby. „Znáte ty obří celní překladiště na Avalonu?“

„A u Marsu?“ přihodil Muray.

„Kontejnery,“ řekl Kirsten. „Fakt jo.“

„Skoro to tak vypadá.“ Shapiro odvolal *Kolibříka*.

„Co by v nich mohlo být?“ připojil se k nim Larkin.

„Všechno zlo světa,“ řekl Porter. Teprve po pár sekundách si uvědomil, že na něj všichni zírají.

„To byl vtip,“ řekl na vysvětlenou.

„Ha, ha,“ utrousila blondýna.

„Ještě s tímhle začínej,“ ohradil se Kirsten.

V tu chvíli se z tunelu vynořil tým seržanta Dickinsona. A hned bylo jasné, že se dostali do potíží.

Johnerův skafandr pokrývaly drobné důlky, ramenní chrániče a zejména kulatá přilba připomínala zmenšenou kopii pozemského Měsíce. O moc líp na tom nebyl ani Burkov, přestože jeho bojový oblek disponoval větší odolností.

„Sakra, co se stalo?!“ Porter a ostatní se k nim rozeběhli.

Seržant Dickinson seskočil z doprovodného nákladního teréňáku, jenž se jinak k přepravě lidí nepoužíval.

„Kde máte druhé vozidlo... a ARV?“ Kirsten musel mít oči vykulené navrch hlavy.

„V pořádku, zvládli jsme to,“ řekl Dickinson.

„Tanako?“ obrátil se Porter na pyrotechnika.

Drobný voják rozhodil mechanické paže. „Našli jsme krajinu, která vypadala celkem normálně. Jenže to, co tam pršelo z mraků, nebyla voda, ale koncentrovaná kyselina.“

„Žíravá atmosféra,“ prohodil Hitch. „První MULE jsme utopili v louži, kola a nápravy se roztekly jako máslo, jen tak tak, že jsme stačili vyskakat.“

„Bych se z toho posral!“ utrousil Johner. „Den na hovno!“

„Hele, Opičáku, chyběl bys mi. Škoda,“ ozval se Muray jízlivě.

„Využij si, ty pako!“

„Droni zapadli do jámy tekutého bláta,“ poznamenal Tex. „Prolomila se pod nima tenká svrchní křusta. Jen se z nich zakouřilo.“

„Naštěstí se to svinstvo neprožralo nikomu skrz.“ Seržant Dickinson byl rád, že takhle dobře dopadli. „Techniku vem čert.“

Porter si prohlížel zničeného *Kolibříka* na nákladním vozidle. Bedny s výstrojí, hlavně ty na vrchu, byly děravé jako cedník, blatníky se při pouhém dotyku drolily a rozpadaly.

Jakmile se objevil poručík Ashworth se svými lidmi, seržant Dickinson mu podal hlášení a interkom zahltily vzrušené hlasy vojáků.

Porterovi zablikal na displeji Wheelerův symbol, takže se přepnul na domluvený komunikační okruh.

„Hádej, co jsme našli?“ uslyšel.

Porter se na blížícího se Drobečka zkoumavě podíval. „Kulový. Tunely vedly jenom zpátky, co?“

Wheeler zabručel. „Až na jeden.“

Portera to nemohlo překvapit. Ostatně; bylo to logické. „Dok.“

„Rampa, tři tunely. A je prázdný.“

„O čem to vy spiklenci melete?“ ozval se jim ve spojení Muray. „Jakej dok?“

„Špicluješ nás?“ vyprskl Porter.

Muray se potěšeně zasmál. „Naprogramoval jsem si takový udělátko, ale funguje jen občas. Vy jste první, co jsem nachytl, že něco pečou, aniž by o tom věděli ostatní.“

Porter mu prozradil, o čem se s Drobečkem včera bavili.

„Asi vás prásknu starýmu za zadržování důležitých informací!“ Muray se k nim spiklenecky naklonil. „Ledaže...“

„Vydírání?“

„No dovol,“ ohradil se voják. „Sponzorský dar ve výši poloviny vašeho měsíčního žoldu po dobu půl roku se mi zdá přijatelný...“

„Až usneš, podříznu tě!“ zavrčel Wheeler.

„Fajn, rozmyslel jsem si to!“ zachechtal se Muray. „Zapomeňte na to.“

„Za celej tvůj žold.“

„To by ti svědomí nedovolilo, Drobku!“

„Co ty víš o mém svědomí?“ řekl Wheeler temně.

Muray nikdy nepoznal, co tahle hromada svalů myslí vážně.

„Z toho se nevykroutiš, kámo,“ nepustil ho Porter z háčku. „Vysolíš prachy na dřevo, jinak se poručík dozví, žeš ho minimálně... tři měsíce intenzivně šmíroval. A dokaž mu opak! Stáhne tě zaživa z kůže.“

„Nerozumíte srandě, blbci.“ Muray si manipulátorem zaklepal na vršek helmy. „Cos ale prve povídal o topografii, je vymakaný. Třeba jste se trefili.“

„Třeba.“

Tím jejich debata skončila. Družstvo se pro dnešek vracelo na fregatu, takže mu cesta objevená Třetím týmem přišla náramně vhod.

DEKONTAMINACE A DEBRIEFING v COBRu byly za nimi. Posílená servisní četa se pustila do poškozených bojových obleků a skafandrů, takže mariňáci měli volno.

Porter, Muray a Kirsten si nejprve zaběhali na hlavní palubě a pak se vydali do tělocvičny, potrápít svalstvo těžkým železem.

Ve dveřích se srazili s Johnerem a Christiem.

Půjčené teplákové soupravy měli promáčené potem, stejně jako ručníky přehozené kolem krku.

„Tak bych se chtěl jednou mít,“ prohodil Muray celkem nevinně. „Žádná honička, lážo plážo, o všechno se marína postará.“

„Di se vysrat,“ ucedil Opičák nevrle, když se mýjeli.

Muray tentokrát jen pokrčil rameny.

„Hej, vážení!“ obrátil se Porter za nimi.

„Co chceš, gumo?!“ Johner se zastavil, udělal čelem vzad a postavil se do střehu, jako by od čekal, že na něj vojáci zaútočí. Nahrbený, oči podezíravě přimhouřené, dlouhé ruce svěšené u kolen.

„Víš, zajímala by mě jedna věc,“ řekl Porter pomalu. „Nehnižete v separaci, máte slušný ubytování a čistý oblečení. Ani nám se nezamlouvá, že vás máme na krku, ale hodí se nám každá pomocná ruka. Chápu, přítelíčkovat se s armádou není nic pro vás, jenže touhle dobou jste si taky mohli užívat s Nomády na nebeském flámu. Nechceme toho přece tolik, ne? A zvlášť ty, Johnere; proč se pořád chováš jako tupý hovado, když jím nejsi?“

„Co ty...“ začal Opičák, jenže o hlavu menší Christie ho předešel.

„On měl ošklivý dětství, dost ho poznamenalo,“ řekl přehnaně tragickým tónem. „Buďte k němu laskaví, pere se s tím.“

„Vím dost,“ poznamenal Porter. „Nezapomínej, že zdravotní testy, kterými jsi u nás prošel, leccos naznačí. Soukromě tě typuju na IQ sto čtyřicet, co ty na to?“

Johner si ho změřil nicneříkajícím pohledem. Pak se narovnal, takže nepřipomínal neohrabanou gorilu. Pouze velikého chlapa s protáhlým obličejem.

„Sto čtyřicet šest,“ řekl chraplavě.

„Zas jsem se o tolik nesekl.“ Porter se ušklíbl.

Z tělocvičny vyšla Boltonová a vojáci na ní mohli oči nechat. Krátké vypasované šortky, vojenské tílko. Pružný, skoro taneční krok, štíhlé svalnaté nohy a ruce. Vypracované břicho a ramena.

„On je maličko schíza,“ řekla blondýna zvonivě. „V kanclu ho vysedávat nebaví, jenže lítat na pašeráckým šífu není žádnéj med. U téhle pakáže nezískáte respekt tím, že zamáváte inženýrským diplomem. Jistější je vymlátit několik hospod a zabít pár lidí. S jeho figurou to rozhodně není problém.“

„Sklapni, babo,“ řekl Johner na její adresu. Neznělo to však hrubě.

„Uklidni se, drahoušku,“ řekla pilotka štiplavě. „Vím to dávno. Občas totiž vypadáš z role.“

„A ty ses do tohohle spolku dostala jak?“ zamrkal Muray.

„Ty především zavři klapačku, ať se neposlintáš,“ doporučila mu Boltonová a odplula středem chodby.

„Libová kůstka,“ utrousil Muray obdivně.

„Nedá to najevo, ale trpí na uniformy,“ poznamenal Christie.

„Zamlouvám si jí jako první!“ přihlásil se Muray ochotně.

„Na to zapomeň, prcku,“ utrousil Johner. „Jestli někdo, tak vybírat si bude ona.“

Muray napjal vypracované svaly na rukou a zaťal zjizvené a omlácené pěsti. „Jestli si myslíš, Opičáku, že když je z tebe najednou největší klad'as, že tě budu baštit, seš na kurevským omylu.“

„Chceš si to rozdat, trpaslíku?“ Pirátovi se zaleskly oči. „Vzhledem k okolnostem tě už asi nemůžu zrušit někde v ústraní, ale co si dát osm kol mezi provazy?“

„Zejtra si na tebe pár minutek vyšetřím.“ Muray dychtivě udeřil pěstí do otevřené dlaně.

Johner zahoupal rukama pod kolena a nasadil obvyklý zvířecí výraz.

„ZABIJU TĚ!“ zařval. Pak se bujaře rozchechtal a postrkávaje Christieho před sebou odešel.

„Nápodobně,“ utrousil Muray a zamířil mu ukazováčkem na záda.

„Vy to máte teda rozdaný,“ řekl Kirsten.

Porter otevřel dveře do tělocvičny. Světla v místnosti plné strojů, závaží, činek a trenažérů se jásavě rozsvítila.

15. KAPITOLA

ŽÁDNÝ POŘÁDNÝ PRŮSER nespadne jen tak z čistého nebe.

Zpravidla mu předchází jedna, několik nebo přímo spousta drobných nepříjemností. Jsou jako výstražná světla pohozená u krajnice, která křičí, že za nejbližší zatáčkou leží převrácený nákladák, takže by bylo dobré dupnout na brzdu a zpomalit.

Tři dny poté, co objevili síň, se do ní dva mariňácké týmy vrátily. Přivezly s sebou lepší vybavení, výkonný skener a šest létajících dronů, kteří měli pořídit podrobnou mapu. Skupina seržanta Dickinsona se navíc chtěla dostat do některé z krychlí pomocí robotické vrtné soupravy. A kdyby je snad mimozemšťané při tomto aktu násilí konečně vzali na vědomí, byla tu Porterova skupina, aby zabránila nejhoršímu.

A tím si právě Porter nebyl jistý. Protože jediné, co měl pro vyjednávání k dispozici, byly odjištěné EMG kanóny.

Nacházeli se zhruba sto padesát metrů od severního portálu – ten, který objevili jako první, nazvali originálně jižní. Vrtačka byla připravená a Shapiro odstartoval s montážním dronem, jenž ji přenesl k nejbližší terase po pravé straně.

Vojáci utvořili kruh kolem Johnera a Wyzinskiho, kteří korigovali práci těžební soupravy a létající plošiny.

„Hotovo!“ oznámil Shapiro.

„Pust’ se do toho,“ přikázal seržant Dickinson.

Že jsou krychle duté, byla pouhá a ničím nepodložená domněnka. Že by mohly fungovat jako skladiště, to samé. Přesto užíval čas k razantnějším akcím, než se potulovat bludištěm *výklenkových komor*.

„Dávejte bacha!“ připomenul Porter do interkomu. „Jestli jsou napojené na domácí alarm, bude nám asi pořádný horko.“

Stejně jako ostatní byl zvědavý, co skrývá tak obrovské množství pravidelných útvarů. Jenže na druhou stranu, kdyby načapal někoho, jak mu filcuje bágel na ubikaci, urazil by mu nejspíš palici. Přesto se utvrzoval v přesvědčení, že se vlastně tolik neděje. Protože jestli se někdy námořníci pokusí *SCF Dorset* uvolnit násilím, přijdou ke slovu daleko průraznější metody než jen pouhá vrtačka.

„Mám to!“ ozval se Wyzinski.

„Spouštím!“ Johner aktivoval ultrazvukovou hlavici.

Seržant Dickinson přidusál k Porterovi.

„To přirovnání k nádobě se důstojníkům líbilo,“ prohodil. „Jen jsi s tím měl vyrukovat hned. Nemusels čekat.“

„Nebyli jsme si jistí.“

„Nebyli?“

„Vlastně je to Drobečkův nápad.“ Porter pokrčil v obleku rameny.

„Jo, mělo mě to trknout.“

„Mohl na to kápnout kdokoliv. Klidně i *Matka*.“

„Věc, kterou obvykle uvidíš jako poslední, je ta, co tě celou dobu cvrnká do nosu.“ Seržant Dickinson zavrtěl v helmě bojového obleku hlavou. „A *Matka* neví, co jí nepovíš... alespoň obrazně.“

„Chápu, seržante,“ řekl Porter.

Dickinson se vydal na opačnou stranu obranného kruhu. „Oči na stopkách!“

„Provedu!“

Ultrazvukové dělo rozrušovalo materiál krychle, ale šlo to pomalu.

Mnohem pomaleji, než při ukotvování stožáru lanovky.

NIKDO NEPROMLUVIL.

Podobně se možná cítili egyptští vykrádači hrodek, když se prohrabávali do faraónské pohřební komory, zatímco nočním Údolím králů procházely po zuby ozbrojené strážé.

Porter přejížděl pohledem po stovkách teras, tu a tam zabloudil očima k vrtné soupravě, kolem které mohutněl oblak sklovitého prachu. Pravidelně kontroloval údaje přehledového radaru, sledoval stavové řádky nad a pod průhledovou částí HUDu.

Dostal hlad, takže vzal do úst náustek a lehce jej stiskl zuby.
 Výživná pasta nechutnala špatně. Rozhodně ve srovnání se stravou, jakou dostávali kdysi.
 Napil se; dva tři doušky pro osvěžení.
 Při posledním polknutí mu málem zaskočilo.
 Zase ten nehmotný tlak vzadu na krku. Vjem nehybně zírajících očí.
 Šimrání na mozku.
 Ledový drát strachu.
 Tohle již zažil. Bylo to zpátky.
 Tenkrát v doku. Při jedné z prvních vycházek, kdy se na okraji rampy dokončoval stožár.
 Něco ho pozorovalo.
Proč sakra já?
 Copak byl blázen a jen si něco namlouval? Trhl hlavou doleva, ale zbytek vojáků byl v klidu. Nikdo nejančil, neřval.
 Dostalo se to blízko. Hodně.
 Zjistil, že už má kanóny pevně spojené s manipulátory. Odjištěné, připravené k palbě. Stačilo uvést mechanické svaly do pohybu.
 Automatika obleku pak vykoná svoje.
 Jenže na co mířit, když ani citlivé senzory nezachytily nic podezřelého? Radarové výseče zely prázdnotou, zelené značky a identifikační kódy patřily pouze jim.
 Přesto... pořád to tady bylo.
 Zrychleně dýchal. Biosenzorické pole zoranžovělo.
Proboha, snaž se! nařizoval si. *Věř si! Jestli neblouzníš, udržuj náskok. To je tvoje výhoda! Zadržel dech.*
 Srdce hlasitě tlouklo, krev šuměla...
 ...ale vnímal i cosi navíc.
 Lehoučký proud, který jako by mu táhl hlavou. Studený, studenější než ostatní myšlenky.
 Cizí. Nepatřičný.
 Ne slova, ne obrazy.
 Neformulovaná hrozba. Plížení. Jemný pohyb.
...kořist, příležitost...
 Porter se úkrokem obrátil doprava. Čelem k rozevřenému portálu.

Zastavilo se to.

Palčivá bolest, štiplavá jako říznutí skalpelem.

Z náhlého popudu rozsvítil reflektory na přilbě. Tohle počínání nemělo valný efekt, protože okolní namodralé světlo viditelnost ještě spíš zhoršovalo, ale Porter měl okamžitě lepší pocit.

Koutkem oka zachytil, že Wheeler rovněž tasil zbraně.

„Hej, vy dva, co se děje?!“ zaburácel seržant Dickinson.

Laserové paprsky zaměřovačů křížovaly nad hladkou plochou. Bojovní droni pročesávali prázdný prostor, reagovali na zvýšenou aktivitu vzájemně propojených útočných systémů.

Porter měl pocit, jako by mu v hlavě zhasla žárovka.

Průvan ustal, zmizelo to.

Najednou si připadal hloupě a naivně.

„Nic, seržante,“ řekl ztěžka. „Všechno je v pohodě.“

„Tak proč kruci blbnete? Co vám přelítlo přes frňák?!“

Porter cítil zájem vojáků i pirátů. Kupodivu nejvíc blondýnky Boltonové.

Spustil EMG kanóny. „Zdalo se mi... že tady něco je.“

„Nevidím ani muší prdel, Portere!“ zaskřípal seržantův hlas.

„Přesto... bylo to dost nepříjemný.“

„Wheelere?!“

„Ted' je to pryč, seržante.“

S tím nemohl Dickinson nic udělat. „Burkov, Tex, Savtchenko, proveďte oblast!“

Tři ARV a tři vojáci prohledali každou píd' prostoru, včetně půlkruhovitých dvorany za portálem. Samozřejmě, že nenašli nic než pusté vzduchoprázdno.

„Doufám, že nejančíte zbytečně,“ ozval se Porterovi ze sluchátek Dickinson. „Už takhle mám nervy dost našponovaný.“

Než Porter odpověděl, Wyzinski zajásal: „Jsme skrz!“

„Sondy!“ vyštěkl seržant a zaměřil pozornost jiným směrem.

Vnitřek sto padesát osm metrů dlouhé krychle byl skutečně dutý, v tom se nemýlili. Jenže byl také prázdný.

„Kašlat na to!“ prskl Dickinson. „Zkuste další... třeba támhle!“

Vrtací souprava se přemístila a práce začala nanovo.

Porter trčel dál na svém místě. Perimetr směrem k portálu byl posílen, a to bylo všechno.

Nerad dělal rozruch. Jenže Wheeler, jehož ikonka zářila na rastru po jeho levici, byl zárukou, že se mu to nezdálo.

PO DALŠÍCH TŘECH KRYCHLÍCH vrtání vzdali.

Bud' bylo tohle monstrózní skladiště prázdné, případně měli smůlu a trefili se zrovna do špatných schránek, nebo – a to bylo nejpravděpodobnější – terasy a celá síň sloužily jinému účelu.

Mariňáci naložili vrtací soupravu a vozidla se hnula k portálu.

„Máme změnu!“ oznámil Tanaka, sotva se přiblížili ke dvoraně.

V Porterovi hrklo. Nějakým zvláštním způsobem tušil, co se stalo.

Pyrotechnik ukázal na výklenky. „Jsou otevřené čtyři!“

Reakce byla blesková. Kruh vojáků se naježil zbraněmi a přinejmenším polovina jich mířila na vchod do nového tunelu. Prve nepotvrzená přítomnost čehosi se náhle zdála být víc než pravděpodobná.

Muray a Dobs se každý z jedné strany přiblížili k výklenku.

Nejprve EMG miniguny, teprve potom průzkumné senzory. „Shapiro!“

Voják se ujal robota na šestikolovém podvozku.

Tunel vypadal stejně jako stovky jiných, kterými prošli. Poté, co dron projel bránou, však spojení vypadlo a obraz z kamer zmizel.

„Porucha?“ zareagoval seržant.

„Možná vysílač,“ krčil Shapiro rameny. „Nebo zrovna tahle bariéra nepropouští radiový signál.“

„V čem je jiná?“ ozval se Porter hluše.

„Emzáci jsou všude, emzáci jsou kolem nás...“ zanotoval si Muray.

„Sklapni,“ doporučil mu Burkov.

„Dojdeme pro něj, seržante,“ řekl Shapiro.

„Bez poručíka ne. Měl by to vidět.“ Dickinsonovi se nechtělo dovnitř nikoho posílat.

„Nedostane se daleko,“ upozornil bývalý dělostřelecký návodčí. „Jakmile po sto metrech nedostane odezvu na kontrolní sekvenci, zastaví se.“

„Dobře. Muray, Dobs, Shapiro.“ Seržant se rozhlédl po svých mužích. „A ještě Drobek a Porter. Půjdeme pěšky. Ostatní počkají tady.“

Porter slyšel, jak si Burkov a Tanaka zklamaně povzdechli.

Brány ve výklencích fungovaly doposud spolehlivě, přesto měl Porter při průchodu smíšené pocity. Nezaznamenal nic mimořádného – mimo svého zrychleného dechu – přece ho však napadla představa, v níž figurovala spousta přepulených těl. Co kdyby cizí technologie selhala? Vždyť ani netušili, na jakém principu funguje.

Tunel pokračoval a dvorana vojákům brzy zmizela ze zadních záběrů. Pak se před nimi objevil robot, a vše se naráz změnilo.

Nečekal totiž na začátku další nudné komory, ale na okraji můstku stejně širokého jako tunel.

Modrofialové světlo se valilo odevšad.

„Do prdele!“ uslyšeli Muraye. „Čisto, kontakt negativní, pokračujte!“

Můstek byl relativně krátký, po osmdesáti metrech navazoval na další tunel, který se nořil do útrob kolmé stěny. Na poměry Archy překlenoval celkem titěrnou mezeru, ale její výška a hloubka, to už bylo něco úplně jiného.

Když si mariňáci stoupili doprostřed, mimo pevnou hmotu pod nohama, trčeli vlastně ve vzduchoprázdnu naplněném nezemskou září. Obě téměř černé stěny z nich dělaly nepatrné, ubohoucké tvorečky. Optická perspektiva je navíc přibližovala k sobě, takže to vypadalo, že jsou uzavřeni v jakési šišaté bublině.

„Kurva, kurva, kurva...“ mumlal Dobs.

„Tohle je ten předěl do vyšších úrovní?“ poznamenal Shapiro.

„Pokračujeme, seržante?“ navrhl Muray dychtivě.

„To není nejlepší nápad,“ váhal Dickinson.

„Jenom kousek.“

„K první komoře a potom okamžitě zpátky.“

„Rozkaz, šéfe!“

Tentokrát jim vůbec nepřišlo divné, že pokračují se zbraněmi v rukou.

TUNEL JE DOVEDL do jakéhosi *koridoru*.

Široký a vysoký jako největší dopravní tepny na Avalonu, tmavý, přesto ne tak docela. Některé ostře ohraničené plochy vypadaly, že vydávají vlastní bledé světlo.

„To je teda něco!“

„Páni!“ vydechl Shapiro.

Porter sestoupil na níže položené dno. Viditelnost se zde zvětšila na dobrého půl kilometru. V bočních stěnách se nacházely tradiční výklenky a zubaté portály stejné jako v síni. K nim navíc přibýly zvláštní útvary výrazně odlišné šedavé barvy.

Wheeler si ukázal v němém gestu na oči.

Porter přikývl.

„Co vy dva duchaří?“ utrousil Dobs posměšně.

„Dej si odpal,“ řekl Porter do interkomu.

Jenže voják byl v ráži. Měl chuť se posmívat. „Nosíte plíny, chytrolíni? A kde máte ty svoje přišery, he?! Co takhle dudlík?“

„Varuju tě, Nácku. Nezahrávej si!“

„Co mi jako uděláš?“ Dobs se ošklivě uchechtl.

„Sráč,“ odfrkl si Muray, který ho také slyšel.

„Však si namlátí hubu.“

„Doufám, že u toho nebudu.“

Vojáci zkoumali nové prostředí, ale od výklenku, který je sem dovedl, se nevzdalovali. Jediný Dobs oddusl na druhou stranu koridoru a nahlédl do uzavřeného tunelu. Pak se zklamaně vydal k místu, kde se ze stěny tlačil šedavý útvar.

Ten vypadal mnohem zajímavěji.

PORTERA ZAUJALA VELIKOST *koridoru* a jeho mírně nepravidelný pětiúhelníkový průřez. Pomocí dálkoměru určoval vzdálenosti a snažil se objevit jakékoliv technické zařízení.

Takže se za Dobsem ohlédl, až když jej upozornilo jeho: „Čumte!“

Čtyřmetrový bojový oblek s číslem 13 stál pod matně zářící vybouleninou, která připomínala nateklý vřed.

„Padej od toho!“ vyzval ho seržant Dickinson.

Portera zamrazilo.

Kam až dohlédl, nacházelo se několik podobných útvarů. Některé připomínaly prázdné mísy, další zdeformované obličej s vymazanými rysy, šed' brázdily různě velké oblíny a propadliny. Ty největší vypadaly jako přehnaně obscénní ženská ňadra.

Seržant Dickinson se nadechl, aby Dobse pořádně sprdnul.

Nestihl to.

Šedavá stěna ztratila svou bezchybnou hladkost. Zvrásnila se, přeběhla po ní zřetelná vlna. Oddělily se z ní mlžné pramínky.

„Zmiz!“ zařval Porter.

Dobs nebyl hlupák, ale byl příliš arogantní a příliš povznesený, než aby okamžitě poslechl.

„Vy srágory! Troška kouře!“ zabručel neochotně.

Porter pochopil, co to je. A také věděl, co bude následovat.

Mlha zapulzovala a zavalila Dobse šedou vlnou.

Porter jednal čistě instinktivně. Výkřiky a nadávky mariňáků prostě ignoroval a vyřítil se Dobsovi na pomoc.

Byl mu sice nejbliž, jenže ve dvanáctitunovém obleku se obtížně sprintuje. Proto odpálil pomocné trysky a čtyřicet metrů překonal jedním mohutným skokem. Dopadl tvrdě. Zakolísal, ale tlumící systém po nejistém kroku rovnováhu udržel.

Zlomky sekund.

Jestli si nespíší, Dobse nikdy nenajde.

Cesta, okno, nebo možná kanál, se uzavře, a pak odtamtud nebude návratu.

Nejprve jen tušené hřmění se proměnilo v ohlušující ryk. Jakmile vnikl do mlžných chuchvalců, v hlavě mu vybuchl bouřící orkán.

Musíš! ponoukalo ho jeho já zpoza ječícího tornáda slabým hláskem. *Ty to dokážeš!*

Netušil, jestli se dál dostal vlastní silou, nebo si ho mlha přitáhla. Vidění mu nejprve zrudlo a poté zčernalo, kolem přilby zavířily temné pásy a beztvaré klikyháky.

Bolest, jakou zakoušel, byla neuvěřitelná.

Tělem mu sršely zubaté blesky. Každý nerv se zdál obnažený a napojený na neviditelné energetické vedení. Mozek obalila palčivá síť, cítil, jak řve hrůzou, zoufalstvím a osaměním.

Přesto se neslyšel.

Oči mu lezly z důlků, krevní tlak hrozil rozervat jemné cévy, srdce pumpovalo takovým tempem, až mu připadalo, že v příští sekundě vybuchne.

Jenže on měl, kdoví proč, vůli.

Cíl.

Něco chtěl a snažil se toho dosáhnout. Ze všech svých chabých sil.

A mimoto; bylo zde jakési poznání. Propojení na obou stranách.

Nepolevil. Postupoval krok za krokem, pronikal do šílejší bouře.

Zuřící uragán nepatrně opadl, vidění se mu maličko projasnilo, děsivý jek ve zlomku sekundy zmlkl a nahradilo jej to nejhlubší ticho ve vesmíru. Svět šedi však neustoupil.

I bolest vytrvala.

Příšerný, neviditelný rybář jej nemínil pustit.

Ano, prašný kaňon, zběsilá jízda terénních bugin. Hlasy beze zvuků, slova bez významů, tvary bez kontur, postavy bez obrysů.

Vybičovaná fantazie.

Snad.

Klopýtal. Topil se.

Míjel se a ztrácel.

A pak, jako spásný maják v bouři, světélko na vrcholu útesu, zahlédl v mračnecích cizích světů a tušených stínů na hraně reality Dobsův oblek.

Potácel se, motal a zároveň kroutil.

Bylo to tak rychlé a trhané, že Porterovi připadalo nemožné, aby něco tak zběsilého dokázal.

Proměňoval se. Rozkládal a zase skládal.

Dobsovy ruce se na zlomek sekundy ocitly místo nohou, hlava i s mohutnou přilbou se objevila na bříše, nohy na několik sekund zmizely docela...

Linky HUDu ztratily barvu, prostoru vně i uvnitř přilby se zmocnila řezavě černobílá ostrost. Porter podvědomě natáhl ruku, a

přestože byl od něho neskutečně daleko, zachytil drápovitým manipulátorem spojku na Dobsově zádové jednotce.

Prudce, co to šlo, trhl zpět.

Neuměl posoudit, co se stalo. Mlha se bránila, protestovala, nechtěla se vzdát svého úlovku.

Oba byli její. Žádný kompromis, žádné dělení ani ztráty.

Porter bojoval.

Škubal, tahal. Jiskřičky osobnosti se vzpíraly, nemínily zhasnout pod přílivem mrazivé cizoty. Odmítal přijmout nelidské vědomí, nepřipouštěl si, že by se stal někým... něčím jiným.

Skončilo to s tichým lupnutím.

Stačil pouhý krok a byli venku.

Setrvačnost a váha Dobsova obleku ho úplně otočila. Tentokrát ani gyroskopy nápor nezvládly. Naštěstí včas uvolnil manipulátor.

Bum!

Koridor se roztočil, všechno se otřásl. Nakonec obraz ztuhl divně natočený na stranu.

To teda byla mela! pomyslel si Porter.

DO VÝHLEDU MU VSTOUPILY mechanické nohy a pak ještě jedny.

Znovu nastal pohyb a *koridor* se vyrovnal do správné pozice. Podlaha a strop se dostaly tam, kde byly předtím.

Před čím?

„...slyšíš mě?!“

Ochromeným sluchem pronikly slabé zvuky.

„ODPOVĚZ!“

„Jsem tady,“ zašeptal.

„...sláva!“ vykřikl kdosi. Hlasy zněly ploše a nevýrazně, takže nepoznal, kdo to byl.

Alespoň, že barvy se vrátily. Připadal si jako starý odstavený počítač, co se po letech nečinnosti vrací postupným restartováním k životu. HUD a stavové konzole zářily výstražnou červení, oranžové bylo málo a zelená žádná. Hodně kritických poruch a výpadků, ale destruktivní poškození žádná.

Zvláštní.

ITWDS a ostatní základní systémy naskočily, ale jejich výkon zůstal omezený. Alespoň, že mu do tváře foukl čerstvý vzduch.

S rozkoší se nadechl a rozkašlal se.

Bolelo to, ale šlo o normální bolest, která říkala, že ještě nějaký čas na světě pobude.

Byl za to vděčný.

Cosi do něj drclo.

Wheeler napojil manipulátor na jeho dokovou spojku. Kontakty mezi drápy přesně zapadly, spojení určené primárně pro přenos dat posloužilo k dodávce náhradní energie.

Systémové symboly se uklidnily, některé slabě zezelenaly.

„Díky,“ zamumlal Porter.

„Jdeme,“ uslyšel Wheelera.

Automatika bojového obleku zareagovala spíš na slovní povel než na jeho chabý pokus přimět končetiny k pohybu.

Wheeler ho vedl k výklenku vedoucímu pryč z koridoru.

Porter se stačil ohlédnout. Dobs ležel pořád na zemi, pokus o jeho postavení zřejmě selhal. Vojáci ho improvizovaně připoutávali za průzkumného drona, aby jej odtáhli. Šedivá stěna opět získala skelnou hladkost, jen tvar měla odlišný.

Mlha byla pryč.

Víc vědět nechtěl.

Neměl na to sílu. Cítil se jako odšpuntovaná výlevka.

„Nesmíš usnout, rozumíš?!“ zabručel Drobeček ze sluchátek.

„Jsem v pohodě,“ dostal ze sebe Porter.

PŘECHOD PŘES LÁVKU sotva vnímal.

Určitě se všichni vyptávali, ale Porter je neslyšel. Jestli měl porouchaný komunikátor, nebo mu odešel sluch, neuměl rozlišit.

A vlastně mu to bylo fuk.

Nechtěl se s nikým bavit.

Wheeler ho bez cavyků složil na teréňák, přisedl si k němu a Boltonová okamžitě šlápla na plyn. Vozidlo doprovázené dvěma ARV nečekalo na zbytek jednotky a vřítilo se do tunelu.

Nejkratší cestou k doku.

SERVISNÍ TÝM NEMUSEL BOJOVÝ OBLEK S číslem 16 ničit tým, že by jej rozstříhal. Stačilo ho napojit do dokové jednotky, použít nouzové příkazy a posílit dodávku energie.

Titanové pláty se rozstoupily, masivní helma zvedla. Vyprostit vojáka z přetlakového ochranného oděvu pak už bylo relativně snadné.

„Proboha, nechte mě!“ protestoval Porter. „Nejsem mrtvola, tak dejte ty pracky pryč!“

Zdravotníci si chabých protestů nevšímali.

Ještě v dekontaminační zóně fregaty *SCF Dorset* ho strčili do lékařské mobilní stanice a nechali počítač, aby provedl detailní prohlídku.

„V pořádku,“ potvrdil přivolaný lékař. „Vůbec nic mu není.“

„Jste si jistý?!“ naléhala kapitán Chevalierová a přejížděla očima po grafických analýzách.

„Jsem,“ přikývl důstojník. „Výsledky magnetické rezonance jsem prověřil dvakrát. Po fyzické stránce je fit. Možná vyčerpaný, ale to není nic, s čím by si zdravé tělo hravě neporadilo. Dostal dávku posilujících preparátů, a když se prospí, bude jako rybička.“

„Zkontrolovali jsme jeho oblek,“ přidal se hlavní inženýr. „Elektronika utrpěla působením nespécifikovaného energetického pole, bude ji nutné prověřit. Nedošlo však k dehermetizaci, vnitřní prostředí vůbec neutrpělo. Za to ručím. Menší mechanická poškození hravě opravíme.“

„A ten druhý voják? Dobs?“ zeptala se velitelka.

První se ujal slova inženýr. „Oblek až na elektroniku to samé. V pořádku.“

„Hluboké bezvědomí,“ pokrčil rameny lékařský důstojník.

„Co to znamená? Jaká je prognóza?“

„Životní funkce stabilní, vnitřní orgány nevykazují vybočení z rámce běžných hodnot. Příčina jeho stavu prozatím neznámá. Stará se o něj jednotka intenzivní péče, nepřetržitě ho monitorujeme.“

Kapitán Chevalierová se obrátila na poručíka Ashwortha. „Vyslechl jste své lidi?“

„Portera zběžně. Zpracováváme údaje z obleků. Jak jen to bude možné, předložím vám zprávu.“

Velitelka v olivově zelené kombinéze přimhouřila oči. Cítila, že jí poručík cosi zamlčuje. „Hlášení chci co nejdříve.“

„Rozumím, madam. Dostanete ho.“

„Pak je to asi v pořádku.“ Kapitán Chevalierová se zahleděla na monitor, na němž kamera ukazovala Portera zavřeného v prázdné izolační místnosti.

DVEŘE SE ZASUNULY do stěny.

„Tak pojd’,“ řekl poručík Ashworth.

Porter vyskočil z nízkého sedátka. „Jsem volný, pane?“

„Proč by ne? Dokončíš hlášení a máš padla. Jak ti je?“

„Jsem nadranc, pane.“

„Poslyš, myslíš, že to bylo... tamto?“

Mezi oběma muži se na chvilku rozhostilo ticho.

Porter nakonec přikývl. „Esperanza, pane. Kaňon a podzemní dóm pod laboratořemi... úplně stejné.“

„To není dobré.“ Poručík si prsty prohrábl krat’oučkého ježka. „Bylo to zlé... tentokrát?“

„Strašné, pane. Kuchalo mě to zevnitř, páralo jako starej svetr, někam vleklo... ale i děsně divným způsobem dávalo zase dohromady. Sestavovalo mne to jako rozebranou skládačku. A když jsem konečně uviděl Dobse – to, co se s ním dělo, bylo naprosto šílený.“

Poručík Ashworth poklepal vojáka po rameni. „To, cos pro něj udělal, bylo...“

„...pošahaný, pane,“ předešel ho Porter. „Moc jsem nad tím neuvažoval.“

„Seš hrdina,“ prohodil poručík s netypickým úsměvem. „Ostatní to tak berou.“

„Kdybych tušil, co se stane, nikdy bych to neudělal.“

„To tak bývá.“

„Netuším, jak to na Esperanze působilo na vás, ale pro mne to dneska bylo mnohem intenzivnější než tehdy. Slyšel jsem hlasy... ačkoliv to možná byly jen moje vlastní myšlenky. Ozvěny. Cítil jsem něčí hmatatelnou blízkost a současně zvláštní napojení.“ Porter se odmlčel. „Přes veškerou intenzitu to ale hrozně rychle odeznívá. Jako

by to do mě vložilo virus, který likviduje právě tyhle konkrétní vzpomínky.“

„S tím ti nepomůžu, Portere.“

„Musel jsem se asi dostat pořádně hluboko, protože mi trvalo, než jsem Dobse našel.“

Poručík Ashworth si přejel dlaní po neoholené tváři. „Podle toho, co jsem viděl ze záznamů, tě mlha ani nestihla celého obklopit. Pořád z tebe byl kus vidět.“

Voják našpulil rty. „Vidíte, a já si pamatuju, že jsem běžel a běžel. Pořád.“

„Ani ses nepohnul. Trčel's tam jako socha.“

Porter naklonil hlavu. „Divný.“

„Pak se mrkni na záznam,“ řekl poručík. „Ted' se běž najíst.“

„Co Dobs, pane?“

„Žije, dýchá. Jen o tom zatím neví. Je na tom podobně jako ty, když sis sáhl do výklenku.“

Porter přikývl. „Do hodiny budete mít zprávu v databance, pane.“

„Fajn.“ Poručík Ashworth se díval, jak unaveně odchází.

KDYŽ VEŠEL, jídelna se rozezněla mohutným boucháním do stolů. Dlaněmi, pěstmi, příbory, kelímky i tácy.

„Díky, díky, není zač!“ zvedl Porter ruce.

„Hele, brácho, chceš hobla?“ zakřičel Muray.

„Snad jindy.“ Vybral si z nabídky a dostal svou porci. S ní se přesunul k dlouhému stolu na konci místnosti.

Po zádech a ramenou ho poplácalo několik námořníků.

Mimo velitele družstva a jeho zástupce, a taky Dobse, tu bylo kompletní mužstvo.

„Bud' zdaróv, balšoj geroj!“ uvítal ho Savtchenko.

„Mluv na mě radši čínsky, tomu spíš rozumím,“ ušklíbl se Porter a posadil se. „Koukám, že jsem poslední.“

„Čekáme na tebe,“ řekl Muray za všechny. „Měl bys u toho být.“

Vážné pohledy plné očekávání. Zvědavost.

„Jde o mlhu?“ dovtípl se Porter.

„Bylo by fér, kdyby i ti z nás, co to nezažili, věděli, co se stalo na velkém Éčku. Sice jsme se tehdy dohodli jinak, ale situace se změnila.“

„Jsem pro,“ řekl Porter vážně. „Pust’ se do toho a já se zatím najím.“

Mluvit začal Kirsten a postupně se k němu připojovali další: Muray, Shapiro, Burkov a Tanaka. Pár slov přidal i Drobek Wheeler.

„...TO JE ZHRUBA VŠE, madam,“ skončil poručík Ashworth.

Kapitán Chevalierová odtrhla zrak od modelu lodi, který měla před sebou.

„Tenhle příběh ve vaší osobní složce chybí, poručíku,“ poznamenala.

„To je záležitost SOCOMu, stejně jako pravomoci CINC³⁹. Ti ho pohřbili.“

„Jestli se odsud dostaneme, postarám se, aby se nic pod koberec nezametlo!“ rozhorlila se velitelka fregaty.

Jenže poručík Ashworth si nedělal iluze. Co zmůže korvetní kapitán proti generalitě, všemocným politikům a jejich zájmům? Když budou chtít, zhasnou ji jako svíčku.

„Jistě, madam,“ řekl neutrálně.

Otráveně mávla rukou. „Otázkou je, jak se zachovat. Jednalo se o nepřátelský akt?“

„Ve vši úctě, madam, je možné považovat za nepřátelský útok, když spadne brouk do mikrovlnky na ohřev jídla? Pro něj to tak vypadá, ale jinak?“

Kapitán Chevalierová potřásla hlavou. „Váš postoj chápu pouze zčásti, poručíku. Na druhou stranu oceňuji, že nejste ze sorty bijců, co při první příležitosti haraší zbraněmi a vykřikují o krvavé odvetě.“

„Zprísnilím bezpečnostní opatření, omezím samostatný pohyb, ale pokládám za nerozumné přestat s průzkumem. Zvláště, když se nám otevřely nové možnosti. Dobrovolná izolace nic nevyřeší.“

„Souhlasím.“

³⁹ *Commander In Chief* – vrchní velitel; vyslovuje se „sink“, většinou čtyřhvězdičkový generál

„Ani nevíme, jestli šlo o promyšlenou akci. Ani tehdy na Esperanze, ani dnes.“ Velitel mariňáků si dovolil nepatrné pousmání. „Musím se přiznat, že mne to baví.“

„Baví?“ Kapitán Chevalierová zvedla obočí.

„Když jsem tam venku... je to směs čírého adrenalinu a strachu. Pohybovat se v místech, která člověk ještě nikdy neviděl, nevědět, co se stane během příštího kroku. Měla byste někdy vyrazit s námi, madam.“

„Tohle je zase můj svět,“ poklepala velitelka bojové fregaty na stůl. „Ale třeba vás někdy vezmu za slovo, poručíku.“

16. KAPITOLA

PORUČÍK ASHWORTH ZVÁŽIL veškerá pro a proti a rozhodl, že při průzkumu druhé úrovně se družstvo dělit nebude. Vojáci si poskytnou maximální míru krytí při případné palebné podpoře. Nejraději by použil obrněné transportéry, ale jejich kombinace s bojovými obleky neslibovala o moc vyšší efektivitu, takže od nápadu nakonec upustil.

Když však piráti Johner a Christie požádali o vlastní zbraně, odmítl.

Hned dalšího rána vyrazilo přepadové družstvo námořní pěchoty Charlie, stejně jako pětice pirátů, do nově otevřené úrovně.

Copak mohl Porter vědět, když se soukal do přetlakové kombinézy a aktivoval systémy obleku, k čemu všemu tenhle den povede?

TVOR NEMĚL JMÉNO.

Žil tak dlouho, že počátky jeho existence pohltila nicota. Čas pro něj neměl význam, proto nedovedl odhadnout, kdy přesně se v tomto studeném a prázdném světě jeskyní, mlh a průchodů ocitl.

Matné střípky ekvivalentů vzpomínek jej tu a tam upozornily, že obýval rozsáhlý svět, kde se pohyboval s dalšími tvory svého druhu a lovil v četných hejnech, aby ukojil nenasytný hlad a touhu zabíjet.

Bývali vládci.

Žili, aby lovili.

Křížovali nezměrné pláně a horstva, nepotřebovali vlastní teritoria, která by bránili. Toulali se světly i tmou. Tekutými oceány, stejně jako mraky. Byli to samotáři, nepotřebovali společnost ostatních.

Jenže pak se vše změnilo.

Spolu s mnoha dalšími jedinci se ocitl na omezeném prostoru, odkud se nedalo uprchnout.

Nepátrali, jak se to stalo, na to neměli patřičné duševní kapacity. Vyrovnali se s tím po svém. Nastala doba bezpočtu soubojů a bitev. Jejich odolnost byla obrovská, regenerační schopnosti ještě větší, přesto si nebyli rovni. Jejich Světla se možná mnohokrát změnila, než zbyl pouze on.

Největší a nejsilnější.

Nakrmil se postupně mršinami poražených, vybil skromné hejno a osaměl.

Kontroloval svůj miniaturní svět, v němž nic nezbylo, a pořád se snažil uniknout.

Nebylo však kudy. Vězení se ukázalo být dokonalé.

Celou věčnost čekal.

Jistě by nakonec přestal vnímat a rozplynul se, když tu se náhle zakrnělý svět s napodobeninou hor a plání obrátil naruby. Utržil při tom těžká zranění, ale jeho tělo ho nezradilo. Vyléčilo se.

Tvor povstal ze starého krunýře a našel otevřený východ ze svého vězení.

Nepřítavala jej bohatá a pestrá domovina. Ocitl se v jakémsi nevysvětlitelném tmavém místě, kde se životní podmínky střídaly tak rychle, kolik životních prostorů nacházel.

A právě v těchto světech byla potrava, již mohl zabít a pozřít.

Ne vždy to bylo jednoduché. Poznával nové bizarní tvory, tupé i stejně hrozné jako on sám. Ale pokaždé se přesvědčil, že nad něho není.

Byl vítězem.

Napadal, útočil a zabíral.

Postupně rozšířil oblast své působnosti. Pro potravu se přesouval do čím dál větších vzdáleností, musel se naučit orientovat v systému tunelů a jeskyní. Jenže ten hlavní, základní Svět se mu začal bránit. Stavěl mu do cest překážky, zkoušel jej napadat, chtěl ho zlikvidovat.

Nesčíslněkrát se mu to málem povedlo, přesto Tvor pokaždé přežil.

Vypěstoval si speciální taktiky, zjistil, jak otevírat neprůchodné úseky. Zvládl některé oblasti mlh, za nimiž pak obvykle nacházel tu nejšťavnatější potravu.

Za ta poškození to stálo.

Jeho mysl byla omezená, a ačkoliv nebyl zvířetem, nedisponoval vysokou inteligencí. Potřebné vědomosti získával pomalu a obtížně, nové věci zkoumal těžkopádně a neohrabaně. Na druhou stranou však neomylně využíval zděděné instinkty a velice účelovou specializaci.

Nakonec se přizpůsobil, prošel tolika metamorfózami, že i tento základní Svět pro něj přestal být hrozbou.

Přesto nedokázal, a posléze již z něho nechtěl uniknout. Stal se jeho přirozeností.

Přidružená prostředí se tu a tam ze záhadných příčin měnila, plnila se a ožívala.

Tvor o nich vždycky věděl. Vycítil je.

A pokud do nich nalezl průchod, zničil je.

Byl to dlouhý a neměnný koloběh. Příběh vězně, který unikl z cely a usídlil se uvnitř systému.

Jeho domovská Světla určitě dávno zanikla, on tu však pořád byl.

Sám samotný. Jediný svého druhu.

Byl dravcem.

MARIŇÁCI PRONIKLI do druhé úrovně.

Na obou koncích průchodu; u síně a koridoru, zanechali na stráží bojové roboty. Družstvo poněkud brzdila doprovodná vozidla se zásobami. Měla však své opodstatnění. Co kdyby se totiž průchod mezi úrovněmi uzavřel a oni byli nuceni hledat jinou cestu? Takhle mohli operovat určitý čas nezávisle na SCF Dorset.

„Držte se od šedivých ploch co nejdál,“ instruoval poručík Ashworth. „A jakmile na nich zpozorujete sebemenší změnu, pakujte se pryč!“

„Hezky svižně, slečinky,“ zavrčel seržant Dickinson.

Muray zvedl způsobně mechanickou paži. „Slečna je tady jenom jedna, šéfe.“

„Mělo to být vtipné, hochu?“ opáčil seržant chladně. „Už se mám začít bavit?“

„Já jen... aby nedošlo k nedorozumění.“

Porter pozoroval zpovzdálí vstupní okno do jiného světa a varování poslouchal jen napůl. Jestli něco, tak tohle byla ta pravá záhada. Konstrukcím a teleportačním branám se dalo porozumět, jenže co se skrývalo v chuchvalcích, které vypadaly jako obyčejná mlha?

A za ní?

Hledal na tuhle otázku odpověď, ale v sobě ji nenašel.

Nejsou to brány vyššího řádu? napadlo ho o chvíli později. Složitější a mocnější obdoby výklenků?

Veškeré úvahy nakonec pobaveně zahnal.

Pohledem zabloudil k červenému skafandru pirátky Boltonové.

A jeho úsměv se ještě o malinko rozšířil.

V NEPRAVIDELNÝCH INTERVALECH obhlížel Tvor své teritorium.

Nenudil se – on se nedokázal nudit – prostě pociťoval nutnost přesvědčit se, zda se něco nezměnilo. Cokoliv. Seběmenší drobnost.

Přesunoval se po svých nejoblíbenějších místech, činil výpady do Světa jeskynních systémů, kde směry postrádaly význam a panoval v nich tak mrazivý chlad, že se všechny tekutiny a plyny měnily v tvrdou hmotu.

Jenže Tvorova adaptace na podobně nehostinné podmínky byla neuvěřitelná.

Získával potřebnou energii několika způsoby. Svedl zužitkovat mnoho druhů potravy, čerpal ji ze žhavých proudů i zářivých oblastí. Akumuloval v tkáních teplo a uměl je chránit před devastujícími účinky nulového tlaku. Spolehlivě se vyrovnával s mnoha rozdílnými prostředími, byl vrcholem evoluce.

Alespoň by si to myslel, kdyby mohl.

Již delší čas hladověl, ale to nebyl problém.

Vydrží ještě přinejmenším čtvrtinu cyklu rodných Světů, když bude muset. Potom, nenaskytne-li se mu cokoliv lepšího, pokusí se o výpad do některé ze slabších Mlh.

O několika věděl, ale prozatím je nechával na pokoji.

I pro něj každý takový souboj znamenal nesmírné vypětí a ztráty. Jednou, bylo to v době, kdy byl ještě poměrně nezkušený, se ztratil kdesi daleko a nemohl najít cestu zpět.

Tehdy ho mstivý Svět málem dostal.

Zápolili spolu nezapamatovatelně dlouho. Nedarovali si ani to nejmenší. Využívali chyb toho druhého, snažili se nad protivníkem získat jakoukoli výhodu.

Nebyla to však válka živého Tvora s bezduchým a mrtvým Světem. Svět měl své vlastní vědomí.

Tvor občas zachytil jeho neadresné ploché pátrání. Nerozuměl mu, ale stačilo, když tu bylo. Nebál se ho, ale vyhýbal se mu.

Ačkoliv uvažování nepatřilo k jeho silným stránkám, Tvor si uvědomoval gigantickou moc, která se všude kolem nachází. Proti ní byla jeho nepřekonatelná strašlivost pouze nevýznamným smítkem.

Svět naštěstí nedokázal efektivně působit ve vlastních útrobach, protože jinak by se ho dávno zbavil. Dost možná to způsobil bezmála smrtící úder, který přišel z vnějšku, převrátil tehdy vězení naruby a neočekávaně jej osvobodil.

Tahle událost Světu skutečně uškodila.

Od té doby již nebyl jako dřív. Jeho nejasně rozprostřené vědomí se vytrácelo a zase vracelo, někdy bylo slabší, jindy silnější.

Tvor se při svých putováních dostával do neprůchodných, často zcela zdevastovaných končin. Zkoumal Svět s opatrnou lstivostí, jeho prioritou bylo žít a přežít.

Jak mnohem později zjistil, Svět nebyl lineárním komplexem, ale soustavou prostorově se protínajících bublin, jež se křížily v mnoha úrovních. Dostat se do primitivních prostředí bylo snadné, ale proniknout pomyslně vzhůru, to vyžadovalo cykly opakovaných pokusů provázených ošklivými nezdary.

Tvor cítil bolest, ale nevnímal ji tak, jako jiní živočichové.

Pro něho byla pouze indikátorem poškození, jakýmsi měřičem, podle něhož posuzoval, kam až ve svém snažení zajít a kdy sečas stáhnout.

Nebyla mu nepříjemná.

Využíval ji.

DRUŽSTVO CHARLIE se pustilo *koridorem* doleva.

Míjelo uzavřené výklenky, vyhýbalo se mlžným stěnám.

Po mnoha kilometrech se vysoký strop ještě zvýšil, šíře dosahovala místy dvou set padesáti metrů, dno přetínaly v nepravidelných odstupech mělké kanály a rýhování.

Porter stál za ochranným rámem, před ním seděla pirátka Boltonová a řídila terénní vozidlo. Kolona se pohybovala tmou, kužele reflektorů kreslily po stěnách protáhlé nažloutlé elipsy.

Nemohli tušit, jestli si vybrali správný směr, ale zhruba po třech hodinách jízdy se na stěnách začaly objevovat výrazné linie, které postupně houstly. Jejich vzory se stávaly složitějšími, koridor se dokonce dvakrát rozdělil.

Poručík vždy vybral pravou větev, čímž se stále víc odkláněli od původního směru.

Jenže, jak mohli vůbec vědět, kde se vlastně ocitli?

NOVÉ VĚCI DOPOSUD PŘICHÁZELY Z přidružených prostředí.

Za svého pobytu ve Světě se Tvor nikdy nesetkal s jeho Stvořiteli. Snad to ani neumožňovala jejich podstata, i když, nepochyboval, že by se zde dokázali objevit, kdyby chtěli.

Třeba neměli zájem.

Nebo se jejich zájmy obrátily jinam a na Svět zapomněli. A třeba již neexistovali.

Během posledního výpadu do nejnižších bublin ucítil Tvor jistou nesrovnalost.

Ještě nikdy se nestalo, že by se cizí prvek dostal do Světa zvnějšku. Proto se nejprve chtěl přesvědčit, co se děje.

Narazil na ně v místě Velkých zubů.

Cosí rozměrného trčelo v prostoru a několik entit dosáhlo bezmála průchodu, v němž se ukrýval.

Vykonávali jakousi činnost, ale to ho nezajímalo.

Tvor trpěl hladem a nutkavou touhou zabíjet.

Nepřežil však ve Světě natolik dlouho, aby se choval jako bezstarostné mládě. V původní domovině neznal opatrnost, ale zde se ji naučil respektovat. V omezené míře svedl plánovat.

Tvor proto zůstal v hloubi průchodu a hodnotil nové živočichy.

Ne, tohle nebyli Stvořitelé. Rozhodně ne. Nebyli ale ani vysloveně obyčejní. Matně se upomínal na jim podobné. Nepočetné hejno zabil, když pronikl do jejich prostředí. Byli totiž dvojediní.

Vyladěnými smysly v nich vnímal dvě odlišné podstaty. Jednu pevnou, druhou měkkou a bezbrannou. Ta se skrývala v nitru té odolné. Dalo práci se k ní dostat, ale o to byla chutnější.

Sladší.

Stálo za to je získat, ačkoliv se uměli bránit. Způsobovali hodně varovné bolesti, na Tvora však neměli.

Jako společná bytost byli silní, ne však dost rychlí.

A nyní tu byli znovu. Lišili se od těch kdysi, byli jiní velikostí i tvarem. Pohybovali se jinak. Jejich vzájemné dorozumívání bylo nesmírně primitivní. Znamenali však lahodnou potravu.

Už žádné vystavování se nevydatnému teplu a ohnivě záři.

Lov.

Vzrušení.

Zabíjení.

PO POSLEDNÍ ODBOČCE PROJELA vojenská kolona masivním portálem a ocitla se v soustavě jakýchsi propojených dvoran a galerií.

„Zastavit!“

Za vojáky *koridor*, před nimi se do všech směrů rozlézaly desítky klenutých ramp. Nejbližší prostor byl relativně úzký, ale zato vysoký mnoho tisíc metrů. Připomínal nádrž.

Akvárium.

„Dvě skupiny, zachovávat rozestupy na přímou viditelnost!“

Porter se dostal se svým původním týmem k seržantu Dickinsonovi. Navíc tu s nimi zůstal pilot Hitch a nováček Tex.

Z prostoru, který osvětlovaly reflektory, vyvěrala zvláštní tíseň.

„Nechci žádné frajeřiny, hoši,“ varoval je Dickinson. „S Dobsovou včerejší příhodou veškerá demokracie zdechla. Od teď se bez mého svolení ani nenadechnete! Rozumíte?!“

„Jasně, seržante!“ potvrdili.

„Pro dámu platí to samé!“

Boltonová přikývla.

„Fajn. Takže pravá strana je naše. Poručík bude se skupinou vlevo. Dotazy?“

Žádné nebyly.

TVOR ZVAŽOVAL určitý problém.

Rozhodně se mu nestávalo, aby si jej cokoliv všimlo, když tomu zrovna sám nechtěl. Jeho kamuflážní orgány a schopnosti mimiker byly dokonalé. Potíž však nastala, když ho při návštěvě Velkých zubů jedna z těch dvojjedinečných bytostí zaregistrovala.

Ne, nezjistila ho primárním zrakovým receptorem, spíš jeho přítomnost pouze vytušila. Ale stačilo to, aby Tvor nezaútočil a raději se stáhl.

Přesto je nepustil ze zřetele.

Zkoumavě sledoval, jak se neohrabaně a ztěžka pohybují nejnižšími přidruženými prostředími, procházejí postupně všemi průchody a čímsi je označují.

To Tvor chápal. Kdysi si tak rovněž počínal.

Nebylo mu však jasné, proč se zde tak dlouho zdržují. Nic zajímavého tu nebylo, mnohem užitečnější byly vyšší bubliny Světa. Potěšila ho jejich neschopnost otevírat průchody – on je za sebou vždy pečlivě zavíral – ale vzápětí ho znepokojila manipulace dvojjedinečného tvora s vrcholem Setkání. On si těchto drobných útvarů nevšímal, po Světě se jich nacházelo roztroušeno celkem dost, ale došlo mu, že slouží k podobnému účelu, jakým on otevíral průchody mezi prostředími. Zkoušel je kdysi prozkoumat, cítil linie moci, které se k nim sbíhaly, avšak ony na něho nijak nereagovaly.

O to větší překvapení zažil, když se tentokrát Svět probudil.

Dvojediní to nezjistili – byli tak hrubí a nevšímaví – ale Tvor tu změnu zaznamenal všude kolem sebe od prvního okamžiku.

Jejich trpělivé setrvání mezi dvěma shluky Velkých zubů bylo rovněž podivné. Z jeho pozice zbytečné a neúčelné.

Pak mu to však došlo.

Ta systematicčnost!

Oni hledali.

Jeho?

Tvora?

S tak konkrétní myšlenkou se neuměl vypořádat.

Alespoň ne hned.

Proto se nepozorovaně vytratil. Získal odstup a uchýlil se do jednoho ze svých oblíbených prostředí, která dvojčediní zjevně nevyhledávali.

DESÍTKY METRŮ ŠIROKÉ RAMPY vojáky dovedly na prazvláštní místa.

V temně zelených stěnách zely obrovské výklenky, některé tak rozměrné, že by se do nich vešla Cheopsova pyramida nebo albský Dóm. Neměly však s teleportačními bránami nic společného. Většina byla prázdná, pár jich mělo po dně nepravidelné koberece pěnové hmoty, jež se při pouhém dotyku rozpadaly na prach, v dalších se nacházely obyčejné horniny nebo zmrzlé zbytky organického původu. Jiné výklenky uzavíraly neprostupné, ale průhledné bariéry, za nimiž se tetelily známky primitivního života.

Zpravidla se jednalo o hnědou či zelenou biomasu, velice vzácně zahlédli vojáci jakési mechy a lišejníky.

Přes svou cizotu vypadalo všechno zašle, staře a nefunkčně.

„Hádejte, co to asi je?“ ozvala se Boltonová. Popojížděla těsně kolem bariér, které bezpečně odrazily i průzkumného drona.

„Pověz nám to, kotě,“ zapředl Muray.

Pirátko ho ignorovala.

„Čekáme,“ pobídl ji Porter.

„Rekultivační nádrže.“

„To nezní špatně,“ řekl v interkomu seržant Dickinson. Jeho teréňák zastavil u volného výklenku, kde se vzadu hromadily věci připomínající prázdné pytle.

Savtchenko se na to šel podívat. Jistili ho Tex a Shapiro.

Boltonová zastavila na jiném místě, které kryla bariéra. Paprsky světél se o energetickou hráz lámaly a vytvářely v ní nehmotné barevné duhy.

„A k čemu by to bylo?“ navázal Porter. Zíral přitom do stometrové výšky, kde se bariéra napojovala na stěnu a vyšší patro. Že si po většinu času připadal jako mravenec, si začínal zvykat.

„Řekněme, že Sběrač přiletí k planetě, prozkoumá jí a nějakým způsobem odebere vzorek typického prostředí. To znamená půdu, vodu nebo jiné tekutiny, atmosféru, popřípadě faunu a flóru. Okopíruje veškeré přírodní podmínky a stvoří je v prázdné Krajině. U obydlených světů to však vyžaduje přenést část biosféry. Logicky disponuje obrovským zálohovacím archivem či databankou, takže v případě úhynu některého zaevidovaného druhu jej může v takovýchto rekultivačních tancích znovu obnovit, vypěstovat a vrátit do příslušného uzavřeného ekosystému, aby zůstal kompletní.“

„Nesmysl,“ zabručel Muray.

Blondýnka se v interkomu spokojeně zasmála. „A proč by ne, ty chytřej? Vždyť lidé dělají přesně to samé, jen v menším měřítku. Podívej se na zoologické zahrady, výběhy divoké zvěře, terária, pavilony opic, voliéry a podobně. Snažíme se zvířatům zajistit jejich přirozené podmínky a považujeme to za normální a prospěšné. Hrajeme si s genetikou, rekonstruuujeme vymírající tvory. Proč by si majitelé Sběrače nemohli zajistit něco podobného? Třeba v planetárním měřítku?“

„Jedna nula pro Zavilé pašeráky,“ zparodoval Kirsten populárního sportovního komentátora z globální sítě. „Tým Bojovníků mariňáků se má skutečně co ohánět, aby ztrátu dohnal!“

„Mrkněte se na Savtchenka, to vás bude zajímat,“ ozval se Tex.

Porter pohybem očí označil vojákův symbol a mrknutím potvrdil výběr. Levé obrazové pole mu okamžitě vyplnil záběr z příslušné kamery.

„Kousek se vrat,“ požádal seržant Dickinson.

Obraz sebou cukl.

„Jo, přesně... ještě kousek. Stačí!“

„Kurva, Specnaz, co nám to předvádíš?“ utrousil Muray.

Porter viděl nejprve shluk tvarů, ale když kamera přejela několikrát sem a tam, pochopil, co sleduje, i když něco podobného viděl poprvé.

Kostru jakéhosi tvora. Živočicha, jakého lidé ještě neviděli.

Prohnutou trojúhelníkovou lebku, předsunuté kulaté čelisti, změř destičkových kostí s cary vyschlých tkání.

„Mám odebrat vzorek?“ zeptal se Savtchenko.

„Stačí záznam, tahat to svinstvo do lodi nebudeme,“ řekl Dickinson. „Bude-li potřeba, víme, kde hledat. Tahle potvora nám nikam neuteče.“

„Je jich tady víc, seržante,“ řekl Shapiro. Přecházel podél zadní stěny padesát metrů hlubokého výklenku a snímal rozházená torza.

„Důsledek srážky s planetkou?“ zajímal se psovod Larkin.

„Myslíš všechna ta zranění?“ Hitch seskočil z plošiny a šel mezi vozidly, aby si protáhl nohy.

„Uáááá...“ zachrčel Muray posměšně. „Porterova a Drobečkova příšera tu řadí už dlouhá staletí! Uprchlý netvor, co vyvraždil původní posádku Sběrače. To jsme vážně v hajzlu!“

Boltonová se ohlédla na Portera. „Fakt blbec.“

„Jinej nebude,“ zastal se ho. Znovu se mu totiž připomenul nepříjemný zážitek ze síně. Vzpomínka na studeně slizkou a přesto ohromně silnou mysl, která zabořila tesáky do jeho duševní podstaty, byla pořád živá. Ne jako šedivá mlha, která vymazala sama sebe.

Neviditelná zrůdnost, která se jej letmo dotkla, ho každou noc budila ze spaní.

„Buď zticha, brácho,“ přidal se Kirsten. „Nepřivolávej to, jo?“

„Tobě člověk zkrátka neodolá,“ řekl Muray ironicky.

Porter mrkl přes dvoustetmetrovou propast.

Světla druhé poloviny družstva byla kus před nimi.

STALO SE TO, když se znovu vrátil. A vzhledem k jeho životnímu rytmu byl zpátky skoro okamžitě.

Tvora poháněla zvědavost.

Chtěl o dvojjediných zjistit co nejvíc...

...aby je mohl zabít.

Sprovodit ze Světa, zbavit se jejich hrozby. Pronikl mezi bublinami a už o nich věděl. Tentokrát se nacházeli v Líhni. Opatrně se přiblížil a čekal.

Zvláštních bytostí nebylo mnoho – pouhé nepatrné hejno – ale motal se kolem nich stejný počet tvorů, které nedovedl zařadit. Podle jeho nejlepšního úsudku byli bez života, přesto se pohybovali a neviditelnými smysly neustále osahávali vše kolem.

Mnohokrát Tvora zachytili, ale neuvědomili si jej.

Proto si jich přestal všímat.

Soustředil se výhradně na dvojjediné.

Mohl zaútočit a pobít je, přesto tak neučinil. Objevil v sobě stupňující se zvědavost a nutkání, které jej přes potlačovaný hlad bavilo.

Tvor si pohrával se svými budoucími oběťmi.

Očekávání slasti se tím znásobovalo a dodávalo mu zatím netušené dimenze.

Plížil se blíž a blíž.

Vystoupil z průchodu a vzal na sebe podobu ničeho. Měl je všechny před sebou. Stáli na Dlouhé cestě a pokoušeli se dostat do jednoho Hnízda.

Nemohli mu uniknout.

Ale pak to přišlo.

Dvojjedíný, s nímž se už setkal, se k němu obrátil. Znovu o něm věděl.

A ještě další se probral. Jeho vnímání bylo trochu jiné, silnější, ale ne tak zaostřené.

Tvor nechápal, jak je to možné.

Mohl lehce ukončit jejich propojení, ale neudělal to.

Stalo se cosi nečekaného. Nového.

Dvojjedíný zachycoval zcela nepatrnou část jeho, Tvora naopak zavalil chaotický příval myšlenek nicotné bytosti. Byl to však tak obrovsky rozmanitý a přepestrý proud, že ohromeně ucouvl. Zdrtila ho masa nepochopitelných obrazů, představ, pocitů, informací a vjemů. Jeho vlastní jednoduchost se s tím nedokázala vypořádat.

S něčím takovým se ještě nesetkal.

Nikdy.

V žádném z přidružených prostředí ani ve své dávné domovině. Vždy ochutnával pouze primitivní skřeky, vlhce studenou snahu utéct nebo horkou chuť bojovat. Dvě mezní polohy a nic moc mezi tím.

U dvojjediných to bylo jiné.

Viděl, slyšel, cítil i hmatal.

Spektrum rozmanitostí bylo nepřeborné. Všechno hrozivé, děsivé exotické, zdaleka přesahující rámec rozumových schopností. Přesto si Tvor v tom bezbřehém zmatku svedl zlomek jemu blízkých a srozumitelných drobností vybrat.

Vzpomínky a schopnosti.

Pýcha, vědomí síly a výlučnosti.

Nyní to již věděl: Dvojjediní byli bojovníky.

Lovci a zabijáci svého vlastního druhu.

Ta podobnost ho ochromila.

A tehdy Tvor provedl něco, co nečekal, že by bylo vůbec kdy možné.

Uprchl.

ÚDAJNÉ REKULTIVAČNÍ NÁDRŽE se poznenáhlu měnily.

Zvětšovaly se do přímo obřích rozměrů, ztrácely pravidelné tvary. Nabývaly na složitosti, členily se do mnoha úrovní, uvnitř se objevovaly zvláště tvarované sloupy a spletné struktury, které mohly, ale také nemusely být stroji či zařízeními.

Několik jich zkontrolovali, videozáznamy uložili do pozitronových pamětí, jenže čím víc jich přibývalo, tím méně měli vojáci času se jimi zaobírat. Stejně jako v síni; rozsah a zaplnění prostoru přesahovalo jejich momentální chápání.

Rovněž se ukázalo, že každá nádrž má vlastní výklenek s teleportační branou. To znamenalo, že mezi oběma objekty existoval úzký funkční vztah. Také nacházeli čím dál víc rozbitých a otevřených úseků, v mnoha byly mrazem a vzduchoprázdňem dokonale zakonzervované mrtvolky nejružnějších zvířat. Ve většině případů tyto kostry nebyly větší než u pozemských psů a koček.

Přesto to působilo depresivně. Jako by projížděli gigantickou pohřební komorou.

Ne všechny oblasti však byly úplně zpustlé a prázdné.

Za energetickými bariérami rostly bezbarvé květy s obřími lodyhami, tenké bičíky se divoce hýbaly v bezvětrí, po hladkých plotnách lezly zářivě zelené chomáče, ve vlhké atmosféře poletovalo modré chmýří. Porézní útvary, kašovité houbovitá hmota, bledá třaslavá vlákna dlouhá snad celé kilometry. Nepravidelné sítě, chomáče pavučin připomínající primitivní stavby.

Někdy to byly celkem hezké výjevy, jindy byl Porter vděčný za nepropustnou hradbu silového pole.

Jako v případě, kdy se Muray šel podívat na temně žlutou nádrž.

Plyn, nebo co to bylo, tvořil hustá mračna, která klokotala a kypěla jako v pekelném hrnci, takže se dovnitř nedalo nahlédnout dál než na pár centimetrů.

Průzkumník se zvědavě přiblížil k bariéře, která kupodivu nezpůsobovala žádná poškození, pouze se projevovala slabým elektromagnetickým polem v nejtěsnější blízkosti. Zíral upřeně do šílejících sirných vírů, když se přímo před ním zčista jasna zjevila obluda velká jako on sám. Narazila do neviditelné hráze svého vězení, světla na přilbě bojového obleku vypíchl trychtýřovitou tlamu se třemi řadami jehlovitých zubů, a zmizela.

„Kurva!“ lekl se Muray a uskočil.

Boltonová se škodolibě zasmála.

Jenže silné reflektory vábily další zuřivé dravce.

Vyskakovali z temné žluti jako přísloveční čerti, vrhali se za ostrou září a odrazení zpět, padali z dohledu.

Nakonec jich bylo tolik, že okrově skvrnitá těla vytvořila zuřivě se zmítající masu zubů, čelistí a drápů. Nestačilo jim divoce bušit do bariéry, ale začali se rvát i mezi sebou.

Co nejprve připomínalo nahodilý útok, přerostlo během okamžiku v masakr.

„Přestaňte na ně svítit!“ přikázal seržant.

„Humus,“ neodpustil si Kirsten znechucený komentář.

„Do tohoto hnízda bych spadnout nechtěl,“ prohodil Tex s nuceným veselím.

„Nezůstala by z tebe ani kostička na oblíznutí, Kiwi,“ ušklíbl se Muray. „Kam se hrabou červonožky.“

Teréňáky se hnuly, ale Porter se ještě podíval na místo šíleného reje pomocí termovizního módu.

Nebylo tam nic. Jen převalující se monochromatické chuchvalce. Dokonce i roztrhaná těla zmizela.

MUSEL SE S TÍM vypořádat.

Tvor zvážil pro a proti a zvolil jednoduchou strategii.

Zaútočí první.

Rozdrtí dvojjediné!

Dřív, než Svět upraví vnitřní podmínky, aby jim vyhovovaly ještě víc.

Budou trpět. Strašlivě.

Nezměrně.

Už kvůli tomu, jakou potupu prožil.

Ustoupil. On!

A toho, který mu dokázal nahlédnout do mysli, si nechá naposled. Uloví ho, chytí a nepoškozeného dopraví do svého doupěte. Jeho cesta k nebytí potrvá co nejdéle.

Přinejmenším cyklus.

Tvor již věděl, kde se tak stane.

Blízko shluku Velkých zubů. Tam si budou připadat bezpeční, proto poleví v ostražitosti.

Bude to ohromně snadné.

MOŽNÁ, ŽE MĚLI zkrátka štěstí.

Kdoví.

Wheeler se zastavil u jedné z nekonečné řady recyklačních nádrží. Dobrou desítku jich minul bez povšimnutí, ale u téhle to bylo jiné.

Určitě nešlo o náhodu.

Možná ho zaujal povědomý tvar, stín známé struktury. Tušení.

Zvedl zaťatou pěst a oblek jeho gesto napodobil.

Tým se zastavil.

„Něco tam je,“ řekl stručně. „Obhlédnu to.“

Vozidla zaujala na rampě obrannou formaci. Poručík Ashworth si ukázal manipulátorem nejprve na hledí a pak mávnutím odeslal bojové roboty dopředu a dozadu. Automatické zbraně sledovaly každý vojákovův pohyb, připravené spustit smrtící krycí palbu.

Poručík ze zkušenosti věděl, že když Drobečka něco zaujme, bude to stát za to. Nemohl však tušit, jak moc je tenhle objev omráčí.

Viděl dost nejružnějších záběrů dávno mrtvých tvorů, kterými je ze své strany akvária zásoboval seržant Dickinson. Jeho tým rovněž našel dost rozbitých nádrží, stejně jako fungujících bariér a za nimi bujících vzorků neznámých planet.

Tenhle otevřený výklenek patřil k největším, které zatím viděli.

Wheeler položil pravý manipulátor na zbraň.

„Sento, Tanako!“ Velitel družstva pokynem poslal oba vojáky za ním.

Trojice vstoupila do nádrže.

Světla poskakovala po hrbolaté zemi, odhalila přeražený pylon, jehož úlomky rozhodila nesmírná síla na desítky metrů daleko. Pyrotechnik na jeden zkusmo šlápl, ale těžká bota po něm pouze sklouzla.

Wheeler postupoval cílevědomě k určitému místu. Věděl, co najde.

Znal věci, které by ostatní, kdyby o nich věděli, označili minimálně za divné. Jak však přišel k tomuhle, bylo pro něj samotného záhadou.

Jenže nikdo jiný si těch nepatrných kousků vyčnívajících z písečné drti nevšiml. Ani bojovní droni zodpovědní za ochranu týmu je nepokládali za hrozbu. A konec konců, on by je také normálně přešel. Jenže pak zjistil, že se mu pozornost k tomuhle místu sama obrací. Chytala se ho jako hmyz na mucholapku.

„Drobku, co je?“ Tanaka vytušil, že něco není úplně v pořádku.

„K té prohlubni,“ zabručel Wheeler.

Směs kamenné a pískové drti tu vytvářela mělkou proláklinu. Protější strana byla rozrytá, jako by tu řádl šílený buldozer, ale střed se zachoval netknutý.

Wheeler ukázal, aby zůstali stát, a sám sestoupil na dno.

Nohy bojového obleku se bořily po kotníky do prachu. Reflektory přešly po zcuchaných cárech, jež připomínaly vytrhanou srst.

„Nevidíte to?“ otázal ze Wheeler.

„Ale co?“ nechápal pořád Sento.

Wheelerův světlomet se zabodl zdravotníkovi k nohám.

„Ježíši...!“ vyjekl Tanaka.

Sento omráčeně ustoupil. „Ne!“

Z písčitého nánosů na ně prázdnými očními důlky zírala lebka.

Lidská lebka.

TVOR PEČLIVĚ VYBÍRAL a nakonec vybral velkou jeskyni s vrcholkem Setkání.

Bylo tu hodně místa, takže mohl volit z několika strategií, jak provést útok. Pečlivě se vyladil a prostudoval charakteristiku prostoru.

Četl v něm jako v otevřené knize.

Viděl pohyb oněch tvorů jako zamrzlé linie. Cítil je, vnímal jejich minulou přítomnost. Zachytával ozvěny nicotných myšlenek.

Bylo to pro něj snadné. Přirozené.

Stop dvojčediných tu bylo rozhodně ze všeho nejvíc. Přicházeli a odcházeli právě tudy, zde byly otevřené průchody, které neuměli směřovat a odklánět.

Ano, stáhne se do nejvzdálenějšího kouta a ukryje se.

Nechá je vejít.

Pak se urychlí a vyrazí.

Smete je.

A bude hodovat.

PRUDKÁ REAKCE PRVNÍ SKUPINY pronikla po komunikačním okruhu k týmu seržanta Dickinsona. Vojáci a piráti ohromeně sledovali záběry ze Sentovy, Tanakovy a Wheelerovy kamery.

Viděli, jak se zdravotník sehnul, manipulátorem veleopatrně vyprostil lebku ze země, setřásl z ní prach a zvedl před hledí přilby.

Ten tvar se nedal s ničím splést.

„Zajistěte prostor!“ vyštěkl poručík Ashworth.

„Proboha; jak je tady dlouho?!“ vydechl pyrotechnik, zatímco jeho miniguny vykryly trojúhelníkovou výseč písečného povrchu.

Všichni, celé družstvo, byli jako omráčení. *Kde by se tu člověk vzal? Před nimi? Kdy? A jak?*

„Máme se k vám připojit, pane?“ zeptal se seržant Dickinson velitele.

„Vy máte analyzátor z průzkumné soupravy, že?“

„Ano.“

„Před námi jsou spojovací rampy, seržante. Pokračujte kupředu a použijte je. Snadno nás najdete.“

„Jistě, pane! Jsme na cestě!“

Dickinsonův tým vyrazil. Porter se držel ochranného rámu vozidla a naváděl Boltonovou. Pomocí vyhledávacího radaru viděl můstky, po kterých se dalo přejet na druhou stranu akvária, takže i bez navigace snadno určil, jaké nájezdy použít. Cítil mravenčení v konečcích prstů, v puse měl sucho a vzadu na patře se mu usadila trpká pachut' kovu.

Čtvrtinu HUDu mu překrývalo přenosové pole.

Na něm sledoval písčitou proláklinu.

To, co prve vypadalo jako nevinné hrbolky vyčnívající mezi kameny, se proměnilo v kusy těl.

Tanaka odhrnul mechanickým pařátem nános hlíny a na světle se objevily oblouky žeber, hrudní obratle, ramenní klouby.

Bederní část páteře byla rozdrcená.

„Je toho tady mnohem víc,“ zazněl Wheelerův komentář.

„Tohle byla žena,“ řekl Sento stručně. Lebku vyměnil za pánevní kost.

„Mám dítě!“ zamumlal pyrotechnik.

Z drobné kostřičky mnoho nezůstalo. Polovina lebky bez dolní čelisti, ručičky bez zápěstí, nohy bez chodidel. Rozštípnutý a nešetrně roztažený hrudníček.

Jako by z něj cosi vysálo nejchutnější sousto.

„Doleva a nahoru,“ řekl Porter k Boltonové.

Teréňák s trhnutím odbočil a vpředu vyskočily světlomety poručíkovy skupiny.

„Rozhodně neumřeli přirozenou smrtí,“ potvrdil Sento v interkomu.

Porter seskočil z vozidla.

„Můžu?“ požádal poručíka o dovolení.

Velitel družstva mu dvojitým kliknutím komunikátoru udělil souhlas.

„Zajeďte ke straně,“ ukázal seržant Dickinson Boltonové a Larkinovi. „Ostatní doplní obranu!“

Porter to vzal ke trojici v nádrži oklikou. Dusal měkkým povrchem a každý jeho krok zanechával ve vzduchoprázdnu zvolna se rozplývající šedavý oblak. Našel další přeražený sloup, zvláště tvarovaný útvar podobný jehlanu a hrubé kamenné monolity. V křivolakém příkopu vpravo zahlédl rozpadávající se zbytky opěrných zídek z vyschlého bláta a dřevěných kůlů.

Porter se nad tím nepozastavil. Uvažování se mu zadrhlo na mrtvém bodě.

Mezitím ho předjela automatická plošina, která vezla detektory.

Tanaka vyhrabal další kostru.

Sento se naklonil nad kontejnerem s výbavou a vyslal aktivační příkaz.

Souprava se rozložila na jednotlivé segmenty, multifunkční displeje ožily.

„Zkusím určit stáří a provedu genovou analýzu, jestli to bude možné,“ prohodil Sento. „Ať máme jistotu.“

Poručík kráčel za nimi. „S ostatním si budeme lámat hlavy až na Dorsetu.“

Zdravotník, který se soupravou pracoval poprvé, postupoval podle virtuální nápovědy. Do analyzátoru vložil celou lebku, do jiných přístrojů dal pouze kost nebo její úlomek.

„Kdy budou výsledky?“

„Patnáct, dvacet minut, pane.“ Zdravotník se ohlédl za Porterem a Wheelerem, kteří si opodál svítili na zem. „Genovému sekvenátoru to bude trvat nejdéle.“

Porter přejížděl pátracím paprskem ze strany na stranu. Téměř šedočerný obraz mu pak ukazoval, co ukrývají písečné nánosy.

Ubohé příbytky a primitivní nástroje. Další a další kostry. Počítač jich určil třicet.

„Pohřebiště?“ mručel Muray, zatímco shlížel z okraje terasy do hlubin *akvária*.

Porter posvítíl do slepého výklenku v zadní části nádrže. Byl uzavřený.

Jestli teleportační brány souvisí s kultivačními boxy, tahle by měla vést do Krajiny, kterou ještě možná obývají lidé, napadlo ho.

Jenže jací lidé?

To by však znamenalo, že Sběrač už na člověčí civilizaci narazil.

„Nejsme první,“ řekl Kirsten do Porterových úvah.

„Nomádi?“ zkusil Tex naslepo.

„Ne,“ řekl Sento. „Ti napochodovali do nebeského ráje o chvílku dřív, než je stačilo tohle zoologický monstrum sebrat.“

„Díky nám,“ poznamenal Savtchenko.

Porter váhal. Proč se dobrovolně rozhodli pro takový osud? Hadžajové pravděpodobně o Sběrači věděli. Ne náhodou se objevili na pustém místě v kosmu přesně ve chvíli, kdy tudy měla neviditelná příšera o velikosti planety prolétat. Nedovedl si představit, jak tihle sektářští pomatenci k tak prazvláštní informaci přišli. Za předpokladu, že by je Sběrač skutečně nějakým způsobem vzal s sebou, těžko pokládat dobrovolné uvěznění v gigantické mimozemské sondě za vykoupení.

„...proč my netrčíme v nějaké Krajině?“ Tanaka vrtěl hlavou.

„Protože jsme asi na palubu pronikli mimo přirozený sběrný proces,“ řekl poručík Ashworth. „Neplánovaní pasažéři.“

„Ty kostry jsou tady dlouho,“ podotkl seržant Dickinson.

„Co je zabilo, Docu?“ chtěl vědět Quin.

„Sešlost věkem určitě ne,“ odušil Sento. „Zkusím pár těl zrekonstruovat, ale už teď je zřejmé, že všichni utrpěli vážná devastující poranění, a to včetně dětí.“

„Takže něco proniklo dovnitř a pochutnalo si na nich,“ ucedil Burkov se zaťatými zuby.

„Co když je Sběrač rybářská loď?“ přidal se nečekaně Opičák Johner. „Loví exotické pochoutky, pěstuje je a pak dodá čerstvé rovnou na stůl svých tvůrců.“

„To je odporné, Johnere!“ utrousila Boltonová.

„Ale možné, holčičko,“ zavrčel pirát.

„Nepravděpodobné,“ vložil se do toho zdravotník Sento. „I kdyby tohle kolem byla velkovýkrmna, odběr odsud by se děl nejspíš jiným a šetrnějším způsobem. Tady jsou patrné stopy zápasu.“

„Útočník potom odešel, ale systém dál udržoval nastavené životní podmínky,“ řekl zamlklý Shapiro. „Proto se mrtvoly přirozeně rozkládaly. Až teprve poté, co úroveň biologických procesů klesla na nulu, rekultivační nádrž se sama vypnula.“

„Zajímavé,“ prohodil poručík Ashworth. „Sento?“

„Hned to bude, pane.“ Zdravotník zkontroloval MFD⁴⁰. Dohady na interkomu ustaly.

„Máme to,“ zaváhal Sento. „Genová analýza DNA potvrzuje, že ostatky jsou stoprocentně lidské.“

Porter zvedl hlavu od země a ztlumil výstup detekčního módu. Zdravotník se ve svém obleku hrbil nad rozloženou sestavou přístrojů, barevná světla ho ozařovala hned z několika stran.

„Pokračuj, Docu.“ Velitel mariňáků pochopil, že to nebylo vše.

„Sken lebky rovněž odpovídá.“ Sento hlasitě polkl. „Je tu ale malá nesrovnalost.“

Nikdo neřekl ani popel.

Vojáci, piráti-řidiči. Mlčel velitel, stejně jako jeho zástupce.

Zdravotník se narovnal. „Tihle lidé žili před víc než šesti tisíci lety.“

Kdyby mezi nimi vybuchla bomba, nemohlo to být horší.

„Panebože!“ vydechl Kirsten omráčeně.

„Kurva!“ syknul Muray.

Porter měl pocit, že se mu v hlavě rozsvítilo žhavící vlákno.

„Pitomost,“ utrousil Burkov v sebeobraně zdravého rozumu.

„Radiokarbonový test nelže,“ prohlásil Sento zachmuřeně. „Proč taky?“

„Tehdy... v té době...“ vysoukal ze sebe Shapiro trhaně. „Sběrač musel být na Zemi!“

To byl zjevný a nepopíratelný fakt.

⁴⁰ *Multi-Function Display* – víceúčelový displej

Porterovi se po boku objevil Wheeler. Kirstenův symbol blikl jako nějaké tajné znamení určené výhradně jemu. Dokonce se mu navzdory zrcadlovému hledí zdálo, že se na něho Boltonová ze svého teréňáku dlouze zadívala.

„Nevím, jak jsou na tom databáze Dorsetu, ale možná se mi podaří určit oblast, odkud pocházeli,“ řekl Sento. „Tady jsem jinak skončil.“

Souprava přístrojů se složila zpět do krychlového kontejneru.

„Quine?“ řekl poručík Ashworth, který zaslechl mladého vojáka. „Zopakuj to.“

„Víte, pane, v té době existoval v Mezopotámii na Zemi národ Sumerů,“ řekl Quin pomalu. „Odtud pochází příběh o biblické potopě.“

„Jak to souvisí s námi, Quine?“ nechápal seržant Dickinson.

„Že ten šílený Nomád měl pravdu, pane.“

„V čem?“ Poručíku Ashworthovi začínalo svítat.

Porterovi se rozbřesklo. Jako Měsíčnían měl k historii planety Země mnohem blíž než ostatní.

Krajiny. Rozdílná prostředí. Rekultivátory. Divy a nepochopené zázraky.

„Že Sběrač není pouze Sběrač, pane. Ona je to doopravdy Archa...“

Quin udělal odmlku.

„...Noemova Archa.“

17. KAPITOLA

TVOR STRNUL.

Protože neznal pojem času, čekání pro něj nic neznamenal.

Přeskupil tělesné orgány, upravil jejich funkce. Některé z nich upřednostnil, jiné potlačil. Vybavil se novými smysly a zbraněmi.

Změnil vzhled i tvar.

Přizpůsobil se prostoru a charakteru nepřítel.

Dvojjediní přijdou.

To byla jistota.

MARIŇÁCI POTŘEBOVALI oddych.

Cítili se vyčerpaní, museli toho plno vstřebat a přehodnotit. V hermetických kontejnerech vezli kosti dávných předků, vzorky půdy, několik primitivních nástrojů a podrobné mapy výklenku.

Jakmile projdou dekontaminací, na palubě fregaty vypukne hotové zemětřesení.

„Myslíš, že je někde Krajina s pozemským prostředím?“ zeptal se Kirsten Portera.

„Nejspíš,“ odpověděl voják. Cesta koridorem rychle ubíhala, oblek automaticky vyrovnával otřesy vozidla.

Boltonová se držela uprostřed kolony a mlčky řídila. Mohla sice veškerou práci nechat na počítači, ale to odmítala.

„A mohli by...“

„Být naživu? Těžko říct.“ Porter potřásl hlavou. „Utekla hrozně dlouhá doba, podívej se, kam jsme se mezitím dostali. Oni jezdili na oslech a plavili se v rákosových člunech po Tigridu. My létáme v kosmických lodích, kolonizovali jsme stovky světů a rodnou planetu málem zničili.“

„Ale mohli bychom je najít, ne?“

„Když budeme mít štěstí a narazíme na správný výklenek.“

„To by nebylo dobré,“ usoudil Kirsten. „Oni nás nepoznají.“

„Své vlastní potomky?“ Porter se za neprůstřelným hledím ušklíbl. „Budou nás považovat za bohy, vlastníky téhle hrůzy.“

„Přitom jsme stejné oběti,“ řekl Kirsten naprosto vážně. „Je to jako stroj času.“

„Kdoví, jestli je tohle vůbec ta správná Archa. Určitě není jenom jeden exemplář. A pak, jestli dokázali přežít, bůhví, v co se na omezeném prostoru vyvinuli. Taky by záleželo, jak početnou populaci Sběrač zajistil. Dlouhodobá degenerace, míšení příbuzných genů, a tak. Zeptej se Doca, ten ti to propočítá.“

„Povraždili se navzájem,“ poznamenal Muray. „Dávno. Taková je totiž zkurvená lidská přirozenost.“

Porter si představil sám sebe, jak vchází v plné bojové výstroji do palmového háje na břehu líně tekoucí hnědé řeky, slunce pálí z bezmračné oblohy a ve stínu se krčí shluk dřevěných chatrčí. V ohništi obloženém kameny doutná ohniček, v hliněných nádobách bublá jakýsi pokrm. Náhle se ozve pronikavý křik. Všimlo si jej nahé dítě. Ječí a ukazuje na něj prstem. Je vyděšené? Rozčilené? Neví. Přibíhají další polonahé postavy. Umouněné, rozcuchané černé vlasy, velké tmavé oči, do bronzova opálená kůže. Jejich rysy však nerozeznává. Stojí mezi nimi, zakutý v kevlarovém brnění, s masivními chrániči. Zbraň drží oběma rukama. V jejich primitivním myšlení může být klidně démonem. Zrcadlové hledí vrhá mezi ně blýskavé odlesky, ITWDS mu vypisuje spousty údajů, které nemají žádný význam. Kruh se stahuje, cítí nespěch a pátravé dotyky. Nerozumí tisíce let mrtvému jazyku, nechápe význam cizích slov a zvuků. Někteří před ním poklekají, chtějí ho snad uctívat? Neschovávají ale za zády ohlazené klacky a v pěstích nesvírají špičaté kameny?

„Mně je z toho šoufl,“ prohodila Boltonová. Zatočila volantem a umožnila dronovi, aby je předjel.

„Nejsi sama.“ Zahnal nepřijemnou fantazii.

Světla klouzala po hladkých stěnách a kolona vozidel se jako had vyhýbala šedavým plochám.

Porter si nemohl pomoci. Bylo to absurdní.

PRVNÍ VJELI do *výklenkové komory* průzkumní roboti.

Za nimi následovala vozidla obsazená vojáky, nákladní stroje a kolonu uzavírali bojovní droni.

Porter toho měl dost. Těšil se, až si protáhne kostru v tělocvičně, umyje se a pak konečně zalehne.

Roboti se rozptýlili, teréňáky minuly pahorek s černým jehlanem.

Ještě tunel do doku a budou v základním táboře. Boltonová přejela přes oblý hrbol a Porterovi náhle proletěl hlavou ledový závan cizoty.

Čas a jednotlivé události; to všechno se ohromně zpomalilo.

První ARV to vymrštilo ke stropu. Vedoucí vozidlo jako by dostalo obrovskou ránu, celý předek se zdeformoval a Wyzinski v červeném skafandru vyletěl od řízení. Než však stačil udělat pouhou otočku, cosi neviditelného ho popadlo a roztrhlo.

V přízračném osvětlení vystříkla hustá krev, útržky tkání a skafandru se rozprskly do širokého okolí. Tohle byl šok.

Cenné sekundy utíkaly, aniž by kdokoliv zareagoval. Senzory bojových robotů sice zachytily útok, ale nepřítel nedokázaly odhalit. Quin a Burkov dopadli tvrdě na zem a oťreseně se hrabali na nohy. Ostatní vozidla váhavě zastavovala, mariňáci se snažili pochopit, co se před nimi odehrává.

Ozvaly se první výkřiky.

„Kontááááákt...!“

TVOR TRPĚLIVĚ ČEKAL, dokud se hejno nedostalo zhruba doprostřed velké jeskyně. Teprve poté vyrazil a smetl neživou věc, která mu překážela v cestě.

Udeřil plnou vahou a popadl prvního dvojčediného, na něhož dosáhl. Chtěl ho jen zabít a pokračovat ve smrtonosném řádění, ale tělesné tekutiny, jež z něho vychrstly, ho omámily svou sladkostí.

Měl takový hlad!

Nepustil kroutící se zbytky. Naopak; zabořil se do těch šřavnatých soust, polykal, hltal, sál, trhal.

Takové blaho nesmírně dlouho nezažil.

Šílel rozkoší.

PORTEROVI SPLÝVAL ŘEV vojáků a jekot cizí mysli do obludného chaosu.

„Stůj!“ zachrčel.

Nevěděl, jestli ho Boltonová slyšela, ale vozidlo zastavilo.

Zmasakrované zbytky piráta Wyzinskiho se zmítaly v prostoru. Krev vytvořila oblak droboučkových kapiček, vnitřnosti vyklouzávaly z roztržené břišní dutiny, kus holé páteře se svíjel nad zemí jako had. Cáry masa a úlomky kostí, chuchvalce tenkého střeva se ztrácely vojákům přímo před očima.

Něco ho žralo.

Vyjídalo.

V několika sekundách byl skafandr prázdný.

TOHLE NEBYLO ČERPÁNÍ *pozvolné energie Svět.*

Tvor se s každým soustem cítil nabitější. Každá tělesná částička, každé vlákno se svíjelo pod přívaly síly. Protínaly ho hotové řeky nové energie.

A ta chuť!

Nesmírná, nekonečná slast.

Horká, žhavá, spalující. Živočišná a výživná.

Škoda, že byl dvojjediný tak maličký.

Tvor zahodil nepoživatelnou schránku daleko od sebe.

BYLO OBTÍŽNÉ SE NA COKOLIV soustředit.

Přesto Porterovi vytanulo ve zběsilém kolotoči prvních okamžiků na mysl jediné slovo.

„Kezsel!“ zakřičel, div si nestrhl hlasivky. Možná, že to exotické pojmenování nejlépe charakterizovalo děs, odpor, fobii z neznáma, příval adrenalinu, svalové ochromení a duševní rozpolcení.

Konečně hmátl po EMG kanónech a stavovým displejem proletěla řada barevných návěstí. Bránil se tomu, přesto vnitřním

sluchem zachycoval neuvěřitelné požitkářské chrochtání a labužnické mlaskání.

„...není vidět!“ zaječel Kirsten.

Hlavně rychlopalných zbraní se zvedaly jako šneci.

Burkov se zrovna postavil a Quin se v mihotavém světle reflektorů teprve škrábal do kleku, když ho zasáhla drtivá smeč.

Dvanáctitunový oblek se zkroutil jako dětská hračka.

Mladý voják, který byl u jednotky Charlie pouhých pár měsíců, měl náhle zpřelámané všechny končetiny a vůbec nechápal, co se stalo. Před očima mu plula ohnivá čern, výklenková komora se nepochopitelně točila. Cítil šubání a trhání.

Zakvílel, rozeřval se a neartikulovaně prosil o smilování.

Vydrželo mu to, dokud superodolné titanové pancéřování bojového obleku nepuklo jako vaječná skořápka.

YDOLOVAT DVOJJEDINÉHO Z KRUNÝŘE bylo tentokrát mnohem náročnější. Vnější obal byl o hodně tužší než ten předešlý, ale Tvor napnul síly a houževnatou schránku rozlomil.

Pod klenbu jeskyně vytryskl další gejzír báječné pochutiny a obalil Tvorovy smysly jásavou radostí.

Na dně uvažování jej však bodl varovný osten.

Cosí nebylo úplně v pořádku.

Měl by se věnovat jiné činnosti, nehrát si a nehodovat, spíš se postarat o své bezpečí. Vypořádat se s dvojjedinými a teprve potom se bavit.

Jenže rozkoš naplnění byla po nekonečném hladovění příliš silná.

Rozměnila Tvorovo zabijácké uvažování.

WHEELER VŠECHNY PŘEDEŠEL.

Jeho kanóny vyplivly dlouhou a nepřerušovanou dávku, střely protnulý prostor v místě, kde právě umíral Quin. Většina granátů minula – vybuchla v řadě záblesků na protilehlé stěně komory – přesto dva nebo tři svůj cíl našly.

Vakuem se zvuk nepřenáší, takže se vše odehrávalo ve zvláštním tichu. Zásahy nedoprovázel žádný zvláštní efekt. Jako by se zaprášilo, objevil se kus hrubé struktury, který vzápětí zmizel.

Nyní zmáčkl spouště Porter.

Ukazatele stavu munice se rychle měnily.

„Střílejte! Palte!“ plival rozkazy poručík Ashworth. „Ať je to, co je to, zlikvidujte to!“

Murayovy miniguny vychrlily příval mikrorázových průbojných střel.

K němu se přidal Kirsten, Shapiro a Tanaka, pozadu nezůstal ani zbytek jednotky.

Takové smršti by nic neodolalo.

Normálně.

TVOR VNÍMAL PRVOTNÍ POŠKOZENÍ jako cosi nepříjemného, nicméně celkem běžného. Jeho obrovský potenciál se s tím snadno vyrovnal.

Byl zvyklý, že se jeho oběti brání. Vlastně s tím mimoděk počítal.

Tělesné destrukce však přibývalo. A to již bylo nepříjemné.

Odpoutal pozornost od hodokvasu.

Zahodil dvojčediného a vyladil se. Vnímá zářivé linky nepatrných předmětů, které k němu létaly z mnoha směrů. Zaznamenával záchvěvy, které cloumaly jeho vnějšími vrstvami – jednou silněji, podruhé slaběji, ale o to početněji.

A další proudy se přidávaly.

Copak nepřevzal podobu ničeho?

Chladnou kalkulaci přebila vlna vzteku.

Jak se opovažují, nicotní?!

Vyrazil.

NEVIDITELNÝ ÚTOČNÍK NAPADL vozidlo s poručíkem Ashworthem, Tanakou, Texem a Christiem. Vojáci, otevřená kabina, plošina, kola, motor a rám; to vše se rozletělo jako dětská stavebnice.

Několik střelců zaváhalo.

Porterovo mimosmyslové napojení pořád fungovalo. On věděl, kde Kezsel je. Měl ho v sobě, usazeného v mozku. Vypálil z obou zbraní.

Interkom zahlcovaly výkřiky, povely, bolestivé ječení. Mariňáci se kryli za teréňáky a snažili se objevit děsivého nepřítele.

Muray poodběhl za bojového drona, Boltonová se rovněž chystala zmizet, ale Porter ji zadržel. „Ne!“

„Zbláznil ses?“ vyhrkla.

„Nic lepšího udělat nemůžeš, nejsi ozbrojená!“

„Čí je to vina?!“ vyjekla a skrčila se za řízením.

Nedaleko tiše vybuchlo ARV.

Protilehlé stěny komory cupovaly salvy z munibunů, exploze trištivo-trhavých granátů dělaly v tvrdém materiálu mělké krátery.

Kirsten ustupoval, aby si chránil záda, když se kolem něho všechno zamihotalo. Světla na přilbě sklouzla po pevném tvaru, který se nad ním vztyčil.

Pruhy jako u šelmy, ani ne kůže, ani ne srst. Tykadla, chapadla, drápy, příšerné zubaté čelisti. Směs všeho možného a nemožného, holé výrůstky, pás obscénních skládaných očí.

Kirsten na zlomek sekundy zapochyboval o svém zdravém rozumu. Tělo velké jako slon se před ním měnilo, mnohé části se rozplývaly a mizely, jiné bleskově metamorfovaly.

Ne, nebál se. Na strach neměl čas.

Zvedl ústí zbraní a stiskl spouště. Obrovská masa se nad ním naklonila, vytryskly gejzíry roztrhaných tkání, z rozšklebených ran se valily proudy vazkých tekutin. Miniguny v té mase otvíraly hrozivé rány, které se však vzápětí zacelovaly.

Cosí ho strhlo na stranu, titanové pláty zapraštěly.

Ohnal se levačkou, rozmazalo se mu vidění. HUD zrudl. Omráčila ho bolest na hrudi.

„Zasranej zmrde!“ zachroptěl. Vrazil zbraně vší silou do čehosi tuhého a vypálil.

Letěl. Narazil, kutálel se. Bolest se ještě zhoršila. Bojový oblek poskakoval jako káča, trvalo neskutečně dlouho, než se všechno zastavilo.

Potom jednoduše omdlel.

PORTER VIDĚL, jak Kezsel popadl Kirstena.

V jeho schizofrenním vnímání to byl skutečně zážitek.

Vjem z pozice třetí osoby, proud okleštěných emocí cizího tvora. Bolest jako lhostejně nastavené čidlo, zloba, znechucení, žravý hlad, ale rovněž slabé vědomí sebe sama a mírné překvapení. Bylo toho víc, jenže většina se nacházela mimo Porterovu možnost porozumět: pravděpodobně schopnost vícera vidění, prostorová nestálost, zasutý popel vzpomínek. Útržky, cáry, tisíce zmařených životů. Proměny a rekonstrukce.

Ale i samota.

Cizota a chlad, ztráta domoviny. Nepřátelství.

Nepochopení?

Zacílil a vypálil.

Znovu a znovu. Každý granát zasáhl.

Krycí mimikry sklouzly, prostor před vojákem se rozvlnil. V divoce poskakujících reflektorech se zjevily nepravidelné kontury, které nepřipomínaly nic, co by znal.

„Parchante, jak to kurva děláš?!“ bylo slyšet Muraye.

„Přesně zaměřujte, navádějte ARV!“ vyštěkl seržant Dickinson jakoby odkudsi z jiného světadílu. „Jednička, Šestka a Sedmička zprava!“

Kirstenovy miniguny vypálily. Svazky hlavní se roztočily a prostor v jejich nejtěsnější blízkosti se rozmazal. Velký a těžký bojový skafandr v příštím okamžiku odletěl do tmy za pahorkem jako papírová kulička.

„Nepouštějte si to sakra k tělu!“

„Ustupuju, ustupuju...”

„Udržujte křížovou palbu! Shapiro, Sento, přesuňte se vpravo!“

„Taxi, Taxi, slyšíš mě?! Do hajzlu!“

„...kurvo zasraná! Mám tě!“

„...chcívívni, zmrde!“

Byl to chaos. Zhmotnělá vojáková noční můra.

Linie palby se přelévaly a protínaly, zaměřovací módy bláznily, jak nedokázaly zachytit konkrétní cíl. Střely, tak dobře viditelné v IR zobrazení, bušily do stěn na protější straně obranného perimetru,

odrážely se ke stropu a do země a z hladkého materiálu vytrhávaly mraky sklovitých úlomků. Mariňáci ustoupili za řadu robotů, jejichž zbraně chrlily granáty a průbojné střely.

„Proboha, to je odolná mrcha!“

„Rozestupy, rozestupy! Wheelere, ne tak blízko!“

Příšera se sice na okamžik zviditelnila, poté se však vakuum rozvlnilo a byla pryč.

Porter ji viděl v duchu před sebou. Čtyřmetrové obleky proti ní vypadaly stejně účinně jako plastové figuríny z obchodů.

Bylo to s nimi nahnuté.

Rozhodl se s tím něco udělat.

TVOR ZTRATIL určitý díl koordinace.

Četnost poškození narůstala. Udělal chybu, když se nechal unést požíváním, ale to se dalo napravit.

Připomněl si, že dvojčediní jsou bojovníci.

Ano, tohle dokázal ocenit.

Nerozprchli se jako jiná napadená hejna. Nezachycoval pocity nezvladatelného děsu a podrobení. Po prvotním překvapení se semkli a bránili se.

Podobnou reakci často nezažil. Takové chování u vyšších živočichů bylo spíš výjimečné. Vzácné.

Zvolil jinou taktiku.

Přetvořil se a opět na sebe vzal podobu ničeho.

Nyní dvojčediné skutečně nejprve zabije, a až potom vysaje.

Nebude to mít dlouhého trvání.

Zároveň zaznamenal úspěch. Ten malý obtížný hmyz jej přestal zasahovat.

Téměř.

NESTVŮRA SE SICE ROZPLYNULA, Porter však měl v sobě usazený studeně slizký otisk jejího já. Bylo to odporné, ale svým způsobem užitečné.

Toužil ten nepřirozený kontakt přerušit a tušil, že kdyby se doopravdy snažil, dokázal by to. Jenže právě to nemohl.

Nejspíš šestým smyslem chápal, co Kezsel provede a jaké to pro ně bude mít důsledky. Skrze jeho pokroucenou a nepřístupnou mysl věděl, jak je agresivní a odolný. Družstvo mariňáků nepovažovala ta bestie za rovnocenného soupeře.

Poznal ale i její slabé stránky – ve skutečnosti měla pouze jednu – a té musel využít.

Jenže, proč se obětovat?

Nikdo jiný nezachytil nehmotné spojení. Ani Drobeček Kezsela necítil tak silně jako on. Ztracený pech! Vnímal pohyb, sledoval ho.

Většina vojáků střílela naslepo, jeho granáty však dopadaly přesně.

Nadechl se a uvolnil spouště.

Bleskově se zkoncentrovat. Naladit.

Srdce mu tlouklo jako obecní blázen na plechový buben. Divoké kolísavé stacatto.

„K tunelu do doku!“ zamumlal k Boltonové.

Obluda vyrazila a seržant Dickinson vyletěl v přemetech vzhůru ke stropu.

„Ani náhodou...“ začala pirátka za jeho zády.

„Potřebuju tě!“

Doprovodné vozidlo vrchovatě naložené výbavou se vzneslo nad pahorek a rozpadlo.

„Vždyť není vidět!“ vyjekla.

„Cítím ho!“ Porter se pootočil a vypálil několik granátů. Přidal k bojovému módu termovizní výstup.

HUD orámoval zářící obrysy rozpálených hlavních, výtrysky odražené munice. A něčeho navíc; temného obrysu na nepatrně teplejším pozadí.

„Nasedni!“

Těsně kolem proletěla balonová pneumatika, a kdyby Porter Boltonovou neodstrčil stranou, dostala by plný zásah kusem pojezdového pásu ze zdemolovaného ARV.

„Máš plán?“ Červený skafandr se zvedal, zatímco Porter ukročil a vystřelil další čtyři granáty.

„Snad.“

„Do prdele,“ sykla, ale vecpala se za řízení teréňáku. „Sejdeme se v pekle, ty pošuku!“

„Nejspíš,“ ucedil Porter. Zastrčil oba kanóny do stehenních držáků a chytil se ochranného rámu čelem proti směru jízdy.

To bylo šílené.

Zavřel víčka a soustředil se na vnitřní zrak, který mu připadal jako kaleidoskop chutí, pachů, vibrací, teplot a tlaků.

Udělalo se mu zle. Potil se, obracel se mu žaludek. Automatika obleku reagovala prudkým ochlazením vnitřního prostředí.

Hej ty! zkusil navázat kontakt.

Žádná odezva.

Temná skvrna se řítila na ustupujícího Wheelera. Téměř souvislý proud granátů z obou jeho zbraní vytvářel tenké tepelné stopy. Dobrá polovina jich uprostřed ničeho vybuchla a záblesky utvářely okolo neviditelné příšery malá světelná hala. Poslední zbylá ARV zaměřovala střelbu podle vojákových údajů, munice jim však kriticky docházela.

Interkom přetékal přívalem hlasů.

Aniž věděl jak, Porter se napřel do duševní bariéry. „*HEJ TY!*“

A ta povolila.

Bylo to jako zahučet do ledové žumpy. Kluzko, slizko, smrad a hniloba.

Živoich, útočný dravec využívající zvláštní formy optické neviditelnosti, strnul a napřel pozornost jeho směrem.

Porter měl pocit, že mu za čelem vybuchla termitová nálož.

OSTRÉ ŠLEHNUTÍ.

To něco... bylo jiné. Neznámé. Nejasné.

Nejprve sotva znatelné, ale podruhé mnohem důraznější.

Tvor sklouzl po nehmotném spojení, aby prozkoumal, co je zač.

To byl on! Dvojčediný, který se mu uměl vetřít do vědomí.

Prvořadý cíl!

Další štiplavé píchnutí.

Tvor tentokrát věnoval plnou pozornost cizí mysli. Chabou představitivostí mu zaplavily nejasné barevné útržky, ale jedno sdělení zářilo mnohem srozumitelněji než ostatní.

Výzva!

Přijal ji.

Ve zlomku okamžiku Tvor změnil směr útoku.

BYLO TO TADY!

Kezsel se otočil uprostřed pohybu. Jako by pro něho neplatily fyzikální zákony.

„Jed’!“ zařval Porter na Boltonovou. „Šlápni na to!“

Široké pneumatiky se divoce protočily a zabraly.

Jenže černou skvrnu nezpomalily zásahy Wheelerových kanónů ani ostatních rychlopalných zbraní.

Vozidlo přeskočilo měkkou rýhu a Porter měl co dělat, aby se udržel. Hydraulika v pažích zakvílela, ukazatele tahu ramenních kloubů zoranžověly.

Proboha, zaber! modlil se Porter. Hlasů na komunikačním okruhu si vůbec nevšímal. Všechny najednou chrly otázky, překřikovaly se. S tímhle se vypořádá, až bude po všem. A když bude mít smůlu; trapné vysvětlování se ho týkat nebude.

Naloženou nákladní plošinu smetla obluda jako dětské autíčko.

Boltonová smykem zatočila a stroj vletěl do ústí tunelu.

Pořád byl otevřený.

Naštěstí.

NA TVOROVĚ VÝKONNOSTI se to poznat nedalo, ale obrana dvojjediny si vybrala svou daň. Jeho struktura přestávala být stabilní, orgánová soudržnost se uvolňovala. V tělesné skladbě vznikly mezery, regenerační proces odčerpával z tkání příliš mnoho životní energie.

Tuhle kořist však nenechá uniknout.

Dostane ji.

A rozcupuje.

Za každou cenu.

DNO TUNELU BYLO NAŠTĚSTÍ NAPROSTO HLADKÉ,
takže Boltonová sešlápla akcelerátor naplno.

„Kde je?“ dostala přes zaťaté zuby.

„Za námi.“ Porter namáhavě dýchal, hrtan se mu stáhl, hluboko v prsou a žaludku se mu roztahoval protivný tlak.

Vědomí nevyhnutelného.

Hop nebo trop.

Padesát na padesát...

...buď to vyjde, nebo ne.

Kezsel za nimi letěl jako dělová koule.

Byl pořád obrovský, ale Porterovi se zdálo, že temná chladná skvrna, která ho představovala, se zploštila a protáhla. Klikatě se odrážela desítky metrů dlouhými skoky, odskakovala od stěn, stropu i země.

V tunelu, kde panoval téměř vesmírný chlad, by ho již termovize nezaznamenala, ale dravcova neviditelnost získala slabě zářící kontury. Tu a tam se po beztvarem těle rozlily světlejší skvrny, které naznačovaly úniky tepla.

To bylo pro Portera dobré zjištění.

Třeba Kezsel není tak nezranitelný, jak se jevil.

Riskl to a vytasil alespoň jednu zbraň. Zbývalo mu sto devadesát granátů pro obě – tedy pouhých pár vteřin souvislé palby.

Pohybem očí a mrknutím navolil úsporné třířanné dávky.

IRST⁴¹ identifikoval vybrané teplotní změny, znázorňoval je a automaticky na ně zaměřoval zbraně.

„Ukaž mi ho!“ ucedila Boltonová.

„Proč?“ Samým soustředěním ho píchalo ve spáncích. Přesto povolil přenos obrazu na její přijímač.

Kezsel právě letěl napříč tunelem.

„Vždyť nás dohání!“ vyhrkla pirátka a nahrbila se nad řízením.

Tři přesné zásahy. Blýskavou skvrnu to však nezpomalilo.

„Vím,“ ucedil. „Musíme se dostat na rampu!“

Jestli se jim to podaří, bylo ve hvězdách.

⁴¹ *Infra Red Search and Track* - infračervený systém pro zjišťování a sledování cílů

SKOK, ODRAZ, SKOK.

Klouzavý plynulý pohyb.

Nenávist.

Poškození Tvorovy integrity se ukazovalo jako mnohem vážnější. Normálně by totiž dvojediného dávno pozřel.

Ty trhavé věcičky, které likvidovaly důležité tkáně, ho nemohly zabít. Nicméně úroveň varovné bolesti vzrostla natolik, že se z ní stala vážná potíž.

Měl by se stáhnout.

Uspořádat se. Zregenerovat.

Ano, udělá to.

Ale nejprve dostihne dvojediného.

O to jediné mu nyní šlo. Tenhle úmysl pohřbil všechny ostatní.

Pomsta.

Potlačil instinkty, sebral rezervní zásobu energie.

Skok, odraz, skok...

TAK POJĎ TY, CHUDÁČKU. Pospěš si!

Porter se soustředil ze všech sil. Do dneška měl telepatii za snůšku dětských blábolů, jenže ono to fungovalo.

Zadíral se do Kezselovy mysli.

„Už nás má!“ řekla kupodivu klidně Boltonová.

Kruci! Porter ztratil slaboučkou nit, proto alespoň vystřelil dávku z kanónu. „Za chvíli jsme venku!“

„Nezvládneme to!“ Zase ten kovově chladný tón.

Mihotavá skvrna velká jako autobus skoro dosáhla na zadek teréňáku.

Ještě dvakrát skočí a bude po nich.

Tlak v žaludku se proměnil v sžíravou bolest. Srdce pumpuje adrenalinem nasycenou krev, svaly se chvějí jako ocelové struny.

Dravec se odrazil šikmo od stěny tunelu.

Porter aktivoval signál nejvyšší nouze. Byla to elektronická varianta fonetického kódu ‚Zlomený šíp‘, na něhož musely reagovat všechny jednotky a zbraňové systémy v účinném dosahu. „Připoutej se ke mně!“

„Nemáš...“

„Dělej!“

Kezsel nepatrně zaostal.

Boltonová udeřila pěstí do tlačítka autonavigace a vstala. Porter cítil trhnutí, jak se nouzové spony nad pasem a zádomé jednotce propojily s jejím skafandrem.

No tak pojed', prcku! pomyslel si škodolibě. *Ukaž se!*

Všechno se kolem nich jen míhalo.

DVOJJEDINÝ *si s ním hrál!*

Tvor poznal, co je výsměch.

Pálil a řezal jako nic, co doposud zažil. To nebyla fyzická bolest.

Tohle bylo cosi daleko horšího.

Smrštil se a zase napjal.

Letěl.

TERÉŇÁK VYRAZIL Z ÚSTÍ TUNELU a Kezsel ho bleskově doháněl po ploché balistické křivce.

Porter hmátl pro druhou zbraň.

Stavový displej na pravém okraji zorného pole se rozblikal signály, které reagovaly na tísňový stav.

Vydrž... ještě ne! přikazoval si v duchu.

Příšera ztratila část své optické i tepelné neviditelnosti. Rozevřený trychtýřovitý jícen se řítíl na vozidlo jako střela. „Nechci ti radit...“ zamumlala Boltonová.

Ted'!

Porter odpálil pohonné trysky a bojový oblek se i s Boltonovou skokem vznesl vzhůru.

O zlomek sekundy později se plošina na balonových pneumatikách rozlomila v půli.

Kezsel bleskově zamenévroval...

...a Porter v oněmělém výkřiku bezbřehé úlevy stiskl spouště.

TVOR POCHOPIL *svůj omyl.*

Jenže příliš pozdě.

Neznal lsti a úskoky. Nepotřeboval je.

Vždy si vystačil s brutální silou, která hravě překonala každou překážku.

Neměl útočit na ubohé hejno dvojčediných. Moc a síla vycházela z jiného zdroje – z jejich hnízda.

Z věci, která trčela mezi Velkými zuby.

Byla však docela jiná, než když ji zkoumal poprvé. Úplně se změnila.

Tvora to ohromilo.

To dlouhé a hranaté vřeteno přímo zářilo, překypovalo přebytkem energie, jež z něj marnotratně prýštila. V opuštěném a studeném Světě vypadalo skoro jako jedno z jeho rodných Světů.

Sršelo zlověstnou hrozbou.

JAK SE VZDALOVALI OD RAMPY a téměř líně se rozlétávajících trosek jejich teréna, Porter napálil salvu výbušných a průbojných granátů do chřtánu velkého jako kráter po pultunové bombě. Dvojitá čára střel jen těsně minula špičky pancéřovaných bot a trysky pracovaly, dokud jim nedošlo pohonné médium.

Držel elektronické spouště, až byly oba zásobníky a podavače prázdné.

Křičel. Řval, ječel ze všech sil, sliny ztropily vnitřek helmy. Srdce šílelo, tlak mu vyletěl do rudých hodnot. Zmocnilo se ho šílenství.

Bojové šílenství.

Automatické obranné systémy rozmístěné kolem základního tábora se naštěstí řídily daty ITWDS bojového obleku.

Zachytily troufalého útočníka do hustého mřížoví křížové palby, která z něj rvala cáry měňavé hmoty.

Kezsel by využil své stokrát vyšší hmotnosti, aby dosáhl na Portera a Boltonovou.

Jenže nedostal příležitost.

Do boje se totiž vložila palubní děla SCF Dorset.

TVORA ZACHVÁTILA AGÓNIE.

Definitivně se rozpadal.

Ztratil kontrolu nad podobou ničeho, úbytek základních tkání přesáhl kritickou mez. Obalila jej bodající síť, zasáhla ho řeka energie tryskající z hnízda dvojjediných. Tentokrát mu však nepřinášela život, ale nicotu.

A pak; v posledním okamžiku nekonečného života plného lovu, ho pohltila řezavá běl.

Poznal, co je porážka.

Nejsilnější z nejsilnějších.

Dravec.

18. KAPITOLA

PORTERA A BOLTONOVOU odchytil záchranný dron a dopravil je na rampu. Roboti odklidili trosky vozidla, zatímco mariňáci zajistili nejprve obvod tábora, a pak po zajištění souvislé obrany se postupně řadili před dekontaminační zónou.

Měl-li snad vůbec někdo chvilkový pocit vítězství nad neviditelným běsem z nitra Archy, rychle vyvanul, když si připomenul, co je ten kratičký střet stál.

Burkov, Quin a Wyzinski.

Tři mrtví a další čtyři zranění.

Na lodi panoval nejvyšší stupeň bojové pohotovosti. Lidé byli z vnějšího prostoru staženi a všechny vstupy uzavřeny.

Vojáci vycházeli ze sprch se svěřenými hlavami. Nemluvili, tvářili se zachmuřeně. Vzalo je to. Zdravotníci odvezli Kirstena, Texe a seržanta Dickinsona do nemocnice, poručík Ashworth navzdory lékařským doporučením čekal u východu ze zóny a s každým ze svých mužů prohodil pár slov.

K mrazícímu boxu na spodní palubě byly symbolicky položeny tři černé igelitové pytle.

Prázdné, pečlivě složené.

Nezůstaly žádné ostatky, které by do nich dali.

Později je naplní osobními věcmi, a dostanou-li někdy příležitost, vystřelí je po smutečním obřadu do vesmíru. Po silných a zdravých chlapech zbyly zakrvácené slupky skafandrů. O zbytek se postaralo nenasytné mimozemské monstrum.

U sprch se Porter srazil s Boltonovou.

„Díky,“ řekla pirátka. Měla ještě mokré vlasy a kolem krku přehozený ručník.

„Není zač,“ přikývl Porter.

„Tak počkej!“ zastoupila nakrátko ostříhaná blondýnka cestu o hlavu vyššímu mariňákovi, „Myslím to hergot vážně!“

Porter zkusil pokřivený úsměv. „Fajn.“

„Zachránil's nám kejhák.“

„Všem ne.“

Pirátko se zamračila a udeřila ho drobnou, ale tvrdou pěstí do hrudi. „Chceš se obviňovat, žes neudělal víc? Žes tomu nezabránil?! To je teda nebetyčná kravina!“

Porterův vyčerpaný škleb získal na upřímnosti. „Sakra, to nedělej! Stačilo, že do mě viděl on.“

Položila mu drobnou dlaň na šlachovité předloktí. Chvilí tak mlčky stáli a nikdo si jich nevšímal. Kolem prošel Muray a poklepal Portera po zádech. Za zády jim projela zdravotnická ambulance.

„Jaké to bylo?“

„Nechci si to připomínat.“ Voják se zamračil.

Pirátko mu položila ruce na ramena, vytáhla se na špičky a zlehka, skoro stydlivě, ho políbila na tvář.

„Za co, proboha?“ ošil se Porter. Ale nepříjemné mu to nebylo.

„Za mě.“ Blondýnka se prudce otočila a spěchala pryč.

„Boltonová?“ houkl za ní.

Otočila se. „Jo?“

„Tohle pomohlo.“

Hezkou, i když poněkud ostrou tvář se mihl úsměv, v očích navzdory únavě zaplál šibalský ohýnek. „Tak na to nezapomeň, vojáku.“

Porter osaměl v chodbě, kde hučely ventilátory a za přepážkou dusaly těžké kroky opravářských robotů.

„ZAČÁTEK INVAZE!“ šeptali si námořníci.

„Je to tady!“

„Teď se do nás pustí!“

„Hnusní parchanti, vtrhnou do lodi a sežerou nás!“

„Prdlajs! Rozemeleme je, spálíme na prach!“

„V doku možná, ale co v tunelech? Podívejte, jak dopadlo slavné mariňácké komando!“

„Brzdi, kamaráde!“ přidal se důrazně někdo jiný. „Ráčil ses kouknout na záznam, nebo meleš zbytečně pantem? Ta zrůda byla odolnější než tank!“

„Já všechno sledoval na můstku,“ řekl poddůstojník z předního střeleckého úseku. „Šéfka z toho byla hotová.“

„Aby ne,“ řekl pomocník ze zásobovacího. „Vždyť tu potvoru ani nedokážu popsat. Bez debaty humus. Je zázrak, že to odskákalo tak málo kluků.“

„Jo, poručík je zřízenej,“ přizvukoval střelec. „Ale drží se.“

„Ti na marodce jsou celkem v pohodě. Měli z prdele kliku,“ řekl zdravotník.

„Já bych momentálně nevylez ven ani za zlatý prase.“

„Ani bys nemusel,“ ušklíbl se šéfmechanik. „Vrchnost rozhodla o naprostý izolaci.“

„Z lodi nevystřčí nikdo ani rypák,“ přikývl střelec. „Jak dlouho?“

„Na neurčito. Šéfová nechce riskovat další ztráty.“

„Klepe se o svý frčky,“ utrousil zásobovač.

„Sklapni, brácho,“ doporučil mu mechanik. „Ona není z těch.“

Poddůstojník nakrčil nos.

„Shnijeme tady,“ pronesl prorocky zdravotník.

MARIŇÁCI SE PUSTILI do rozboru situace teprve den po útoku ve *výklenkové komoře*. Nebylo toho moc, co měli k dispozici, a ani *Matka* nedokázala ze záznamů vydolovat víc než pár detailů. Vojáky a námořníky pálila jedna společná otázka: Co byl ten Kirstenův neviditelný *Kezsel* zač?

S podobnou snůškou odolnosti se ještě nesetkali. Úžasně regeneroval, to především. Měnil se, dokázal omezit vyzařování v infračervené oblasti, disponoval optickou neviditelností v takové kvalitě, že by koloniální letectvo závistivě slintalo. Teplota pod sto padesáti stupni Celsia stejně jako vzduchoprázdno mu evidentně nevadily.

Biologický stroj na smrt.

Na tom se shodli všichni.

Průzkumný dron ještě před uzavřením fregaty sesbíral z rampy útržky tkání, které z Kezsela zbyly po zásahu pulzním výbojem. Nyní je zkoumali Sento a oba lodní lékaři.

Museli si však pospíšet, protože vazké provazce připomínající svalovinu se v pozemské atmosféře rychle rozkládaly.

„Zkurvenec zkurvenej!“ ulevil si Muray.

Hologramový model předváděl podobu, jak ji *Matka* zrekonstruovala podle dosažitelných dat.

„Odpornej.“ přidal se Kirsten prostřednictvím videokanálu. Na ošetřovně se nudil, ale doktoři ho odmítali propustit. Proto se toulal po lodi alespoň pomocí konferenčních přenosů.

„My mu přišli stejně divní.“ poznamenal Porter z křesla v rohu. Na hologram uprostřed místnosti se sotva podíval.

„Ale pochutnával si báječně!“ ucedil Hitch. „Vysál kluky jako mušle! Zastranej labužník!“

„Portere?“ Poručíku Ashworthovi se obličej vybarvoval do žlutomodré, s černými monokly kolem očí vypadal jako parodie na medvídku pandu.

„Měl hlad,“ řekl Porter po dlouhé odmlce. „Špatně se to vysvětluje, většinu z toho nerozumím. Uměl se ovládat pouze na základní úrovni. Jak si to pořád zpětně promítám, byl dost primitivní, ale stavět se na tom nedá. Některé jeho instinkty vědomé uvažování přebily a odstavily. V náročných situacích to pravděpodobně znamenalo výhodu.“

„Je Kezsel stavitelem Archy?“ šel velitel družstva k jádru věci.

Porter pokrčil rameny. „Zachytil jsem jen zlomky, pane. Sice si myslím, že ne, ale krk bych na to nevsadil.“

„Tak odkud byl?“ zvedl Shapiro hlavu od hologramu.

„Jak to mám vědět? Možná tu žil stovky let. Archa ho nejspíš sebrala při návštěvě jeho světa, tak jako naše Mezopotámce.“

„Takže jich venku číhá víc? To teda potěš!“ utrousil Savtchenko.

„Podle toho, co jsem... poznal, bych řekl, že ne.“

„Na to se nemůžeme spoléhat.“

„Vím,“ přikývl Porter. „A co ty, Wheelere?“

Drobeček se opřel pěsti o taktický panel a mohutné svaly na pažích se mu zavlnily. „Byl sám,“ řekl stručně.

„Asi se rozbrečím,“ zavrčel Muray. „Ještě, že měl Porter nápad nalákat toho chudáčka opuštěnýho do doku. V komoře by z nás nadělal fašírku.“

Na projektoru se objevil seržant Dickinson. „Zavření v lodi věčně nevydržíme, pane. Nakonec půjdeme zase ven.“

„Evidentně,“ souhlasil velitel mariňáků. Natáhl ruku a lusknutím smazal simulaci mimozemského útočníka.

V instruktážním sále se rozsvítila denní světla.

PORTER SE BRZY PO RÁNU lodního času procházel s Princeznou koridorem, který vedl přímo pod slupkou lodního pancíře. Celý úsek byl jako vymetený, vojáci a denní směna námořníků se teprve probudili. Měl rád tuhle opuštěnou dobu.

Toulal se s přátelsky naladěnou šelmou prázdnými chodbami, bavilo ho, když se světelné panely v určité vzdálenosti před nimi rozsvěcely a poté zase zhášely.

Připadal si jako v soukromém kousku vesmíru.

Stále se vypořádával s Kezselovým vpádem do svého mozku, s mrtvými a raněnými, se zmatkem, který nosil v sobě. Nepomohlo psychoanalytické vyšetření, které na popud seržanta Dickinsona předešlého dne absolvoval.

Jako vždycky; diagnostika založená na vzorcových modelech chování stála za prd.

Porter potřeboval být sám. Srovnat si myšlenky, na chvíli vypnout.

Koridor se stácel do oblouku, jeho konce mizely ve tmě. V pravidelných rozstupech se na vnitřní straně střídala hermeticky uzavřená strojní oddělení, vlevo se táhla jednodílná stěna vrstveného, dvacet pět metrů silného pancéřování a houževnatých výztuh. Vzduchové uzávěry, ventilační klapky, technická kabeláž pod stropem. Skryté reproduktory, kamery, nejrůznější čidla. Hladké luminiscenční panely, technické kontrolní displeje a terminály, elektronika, datové sběrnice a tlaková potrubí. V každém oddělení se pak nacházely výklenky se servisními roboty a havarijními soupravami.

Mdlý zápach kovu, čerstvých nátěrů a plastických hmot.

Sluchem zachytil tlukot palubního srdce – fúzní elektrárny a částicových směšovačů. Občas si dal tu práci a luštil barvou nastříkané zkratky a číselné kódy. Černé, zelené i oranžové. Výstražné žlutočerné pruhy.

Typické vojenské šablony. Hieroglyfy v obecné angličtině srozumitelné pouze zasvěceným. Technikům a obslužnému personálu.

Doposud klidně pobíhající fena ribbonského bandoga se zarazila a našpicovala uši.

Porter k ní došel a podrbal ji na hlavě. „Copak, Princezno?“

Šelma k němu obrátila sírově žluté panenky. Pohlédla mu do očí, jako by mu chtěla sdělit určitou myšlenku, ale když nezachytila žádnou odezvu, zase se odvrátila.

„No, no, holka, co mi naznačuješ?“

Obrovské psisko se napjalo a zavrčelo. Pak nečekaně vydalo tenký pisklavý zvuk.

Porterovi naskočila husí kůže. Zvíře se nechovalo normálně.

„Kde to je?“ zeptal se tiše a rozhlédl se po opuštěné chodbě.

„Tady někde?“

Princezna bez hnutí zírala na venkovní stěnu a v hloubi hrudníku jí bez ustání bublalo.

Porter pohladil pažbu PDW ve stehenním pouzdře, popošel k nejbližšímu terminálu a zapnul ho.

Na plochem displeji vybral několik položek.

„Dělej, dělej...“ poháněl přístroj netrpělivě.

Konečně naskočil soubor venkovních pohledů.

Letmo jimi zalistroval, až našel ten správný. Směr, kam Princezna upírala pozornost.

Obraz zablikal a roztáhl se do panoramatického formátu.

V Porterovi by se v tu chvíli krve nedořezal.

„CÍTLA TO, VĚDĚLA, že se něco děje,“ řekl Porter. „Napjala se, vrčela, a to jinak nedělá.“

Poručík Ashworth se mračil na monitory.

Senzory a obranné systémy je nevarovaly, nespustily poplašné výstrahy. Jediný, kdo si všiml aktivity v doku, byl pes schovaný za pancířem, který odolá zásahu torpéda s termonukleární hlavicí.

Porter byl už ochotný uvěřit čemukoliv.

Velkoplošné panely zabíraly rampu, nástupní prostor lanovky a základní tábor s dočasně opuštěnou technikou.

Všechno vypadalo v pořádku, přesně tak, jak to před čtyřmi dny zanechali.

Jedna podstatná maličkost se však změnila.

Postavení *SCF Dorset*.

Záhadným způsobem, aniž by to noční služba a nepřetržitě patrolující *Matka* zaregistrovala, se otočila o devadesát stupňů. Stametrové kotevní kužele se v tvrdé hmotě naprosto nepozorovatelně posunuly na nové pozice.

Válečné plavidlo nyní leželo rovnoběžně s rampou. Pozemská, stejně jako slabá gravitace v doku nyní směrově souhlasily. Paluby a přechodové komory navazovaly na rovinu základního tábora. Zkroucená lana lanovky se vyrovnala.

Tím však všechny divy nekončily.

Z čela rampy totiž během noci vyrazily stovky tenkých, temně zelených pramínků a natáhly se téměř k lodi. Nejprve utvořily hrubou osnovu, jakýsi rám, jenž se postupně vyplňoval. Hotová kompaktní hmota pak bez viditelného přechodu navazovala na původní materiál pod stožárem lanovky.

Porter měl zvláštní pocit. Zaměřil-li se přímo, nic moc neviděl. Ale jakmile stočil oči stranou, na okraji zorného pole zachycoval obrovský mumraj neostrého pohybu. Jako když se pustí hodně zrychlený záznam rostoucího stromu. Prostorem se plazily tisíce drobných větviček, dělily se, tuhly a tloustly, až zalily prázdná místa v nachystané formě.

„Zničit, madam?“ obrátil se důstojník Kirschner ke kapitán Chevalierové.

„Ne,“ odmítla velitelka fregaty. „Vyčkáme.“

„Až to dosáhne k lodi, nemohu za nic ručit, madam.“

„Tohle nevypadá na útok.“

„Se vší úctou, madam, pouhá spekulace,“ řekl naléhavě nadporučík.

„Zastavilo se to,“ oznámil poddůstojník na pozorovacím stanovišti.

Kapitán Chevalierová hodila očima po svém zástupci. „Podrobnosti, prosím!“

Na hologramu se mihla tvář mladého desátníka. „Dvacet centimetrů od trupu, madam. Horní hrana je zarovnaná s podlahou přechodové komory, kterou jsme v posledních dnech používali. Nosných kabelů lanovky se to ani nedotklo.“

Velitelka přikývla, jako by si tím potvrdila soukromý odhad. „Poručíku Ashworthe?“

Nad vyvýšeným postem se objevila potlučená tvář mariňáckého velitele. „Dron provedl zevrubný průzkum, madam. Jde zaručeně o totožný druh materiálu, z jakého je většina Archy.“

„Zajímavý způsob stavební činnosti,“ podotkla kapitán Chevalierová. „Mnohé se tím vysvětluje. Co si myslíte, že nám tady vyrostlo?“

Poručíkovi se zablesklo v očích. „Shodujeme se, že by to mohl být most. Stejně konstrukce jsme viděli v Síni, Akváriu a mezi úrovněmi.“

„A význam?“

„Možná to bude znít domýšlivě, ale nejpravděpodobnější termín je ‚pozvání‘.“

„Říkám si to samé, poručíku. Máte v plánu jít ven?“

„Uvidíme, madam,“ kývl hlavou poručík Ashworth. „Ať to znamená cokoliv, nemůžeme se v lodi zahrabat navěky. Takže ještě počkáme, most otestujeme, a poté ho nejspíš využijeme k přepravě těžké techniky. Chci být na setkání s další příšerou nachystaný.“

„Rozumím, poručíku.“

„Dovolíte jim odejít?“ zeptal se první důstojník velitelky.

„Kirschner, oni jsou naše naděje, jak se odtud dostat. Tak ať dělají, co nejlepšího umí.“

Bojové vozidlo vyjelo z hangáru a zařadilo se na konec kolony, jež se připravovala u přechodové komory. Kirsten řídil drona, který

kontroloval technický stav obrněnců, Sento s Texem se starali o nakládku zásob.

„Jak se cítíš?“ zeptal se Porter Kirstena.

„Vcelku dobrý,“ přikývl voják. „Dneska mi vyndali stehy.“

„Starýmu vybarvení taky slejzá,“ ušklíbl se Muray.

„Viděl jsem Nácka,“ prohodil Porter. „Předevčirem se probral a je krotkej jako beránek.“

„Takže mu to prospělo,“ zachechtal se Muray.

„Pamatuje si něco?“

„Ani prd.“

„Pojede s námi?“

„Nezaslouží si to, ale je v cajku.“ Sento si přejel rukávem po čele.

„Potřebujeme každýho, kdo chodí po svých a nemá chromý ruce.“

Kirsten sklopil oči k přenosnému ovládání. „Víš, Quina jsem moc neznal, ale Burkov s náma byl od začátku.“

„Hele, brácho, je to hnusný, ale nejsme tady navěky,“ utrousil Muray. „Díky tomuhle bezvadnému džobu má každé z nás pojebaně velkou šanci, že to jednoho krásnýho dne koupí.“

Poslední EFV⁴² zastavilo na centimetr přesně. Mariňáci zvolili pro další misi menší, ale obratnější dvounápravové varianty, které se lépe hodily do systémů tunelů. I přesto jejich pneumatiky dosahovaly výšky dospělého muže, disponovaly silným vrstveným pancéřováním, přetlakovými kabinami, výkonnými vyhledávacími senzory a zbraňovými systémy CTWS⁴³ s rychlopalnými EMG kanóny a lasery.

„Použijeme obleky?“ zeptal se Tex. „Předpokládám, že řidiči budou muset mít na sobě standardní skafandry.“

„Nevím, jak vy, ale já se vozit nechci,“ poplácál Porter bok nejbližšího obrněnce. „Radši pošlapu po svých.“

„Dostaneš příležitost.“ přišel k nim pyrotechnik Tanaka. „Poručík tě má na seznamu vyvolených.“

„Hned se mi ulevilo.“ Porter přejel prsty po jemně vroubkované vrstvě pancíře.

⁴² Expeditionary Fighting Vehicle - expediční bojové vozidlo

⁴³ Cased Telescoped Weapon System – teleskopicky uložený zbraňový systém

„Pak si ale nestěžuj, až tě nějaká příšera vysrkne brčkem,“ prohodil s pohřebním humorem Muray.

Porter ho klepl po zátylku. „Netěš se, speciálně ty mi budeš krýt záda.“

Voják předvedl vypracované bicepsy. „To bych si za žádnou cenu nenechal ujít!“

BRIEFINGU SE ZÚČASTNILO kompletní družstvo Charlie, včetně pobledlého Dobse a zbývajících čtyř pirátů, kteří v uplynulých několika hodinách absolvovali intenzivní výcvik s bojovými vozidly. Poručík Ashworth jim dal na výběr, ale dobrodruzi jednomyslně odmítli zůstat v lodi.

Lapidárně to vyjádřil Opičák Johner: „Nebudu, kurva, sedět na zadku, čumět do stropu a rejpat se v rypáku!“

Velitel družstva určil rozpis osádek a rozdělil funkce v jednotlivých týmech. Pro dnešek znovu proniknou do akvária a dokončí prohlídku. Cokoliv navíc bude jen bonusem.

„...máme požehnání velitelky. Vše jasné? V pořádku. Připravte se, za čtyřicet minut vyrážíme!“

Vojáci vstali.

„Vy počkejte,“ pokynul poručík pirátům. „Seržante?“

„Pane?“ připojil se k nim Dickinson.

„Postarejte se o ně.“

„Jistě, pane.“

„Copak máte za lubem?“ zamračila se Boltonová.

„Pojďte se mnou,“ ukázal seržant Dickinson do koridoru.

„A kam jako?“ opáčil Christie.

„Nechte se překvapit.“ Poddůstojník je zavedl do sekce, která navazovala na mariňácký palubní úsek. Přitiskl dlaň na snímač masivních trezorových dveří a zámek zabzučel.

Zbrojnice se otevřela.

„Všem se to asi zamlouvat nebude, ale vítejte do jednotky,“ prohodil seržant Dickinson.

PORTEROVI PŘIPADALO, jako by mu pod nohama rozvinuli červený koberec. Tak se na šest set metrů dlouhém pruhu hladké, ale ne kluzké hmoty cítil.

A zase o něco víc chápal stavitelské možnosti tvůrců Archy.

Jestliže materiál tvrdší než nejlepší pozemská ocel svedl za jistých podmínek téci jako řídké želé a formovat se za studena podle jakéhosi vnitřního programu, to bylo přinejmenším fantastické.

Transportéry vyrazily, za nimi kráčeli vojáci v bojových oblecích.

Wheeler, Muray, Porter, Savtchenko, Shapiro a seržant Dickinson.

Poručík Ashworth nakonec slevil na některých bezpečnostních požadavcích v zájmu větší akceschopnosti jednotky. EFV byly sice o několik řádů odolnější, ale jejich operační možnosti o to omezenější. Proto šest mužů obléklo své opravené a nejtěžšími zbraněmi vybavené obleky.

Průzkumná výprava se ježila rychlopalnými kanóny a lasery.

Neexistoval důvod k přetvařování. Pryč s okázalou mírumilovností. Byli napadeni, tři z nich brutálně zmasakrováni.

Přechodová komora se pevně uzavřela, pohyb kolony doprovázel ostrážitý dozor nejbližších palebných stanovišť. Transportéry vjely na rampu a vojáci v bojových skafandrech nastoupili na speciální boční plošiny. Na nich se povevou během delších přesunů.

Porter aktivoval zbraně.

Hledí pokryly značky hlásící plnou připravenost systémů. Útočný mód je vzápětí vymazal a zanechal ve výhledu pouze šedomodré zaměřovací výseče s jasně oranžovými středy.

Rock'n roll právě začal.

AKVÁRIUM BYLO děsivě rozlehlé.

Zahrnovalo stovky pater, hotové bludiště nájezdů a mostů, stěží odhadnutelný počet rekultivačních nádrží.

„Víte, že ta potvora měla ve svém DNA zapasováno několik genových sekvencí dokonale shodných s člověkem?“ prozradil Sento.

„Nekecej,“ opáčil Muray.

„A to nám říkáš teprve teď, hochu?“ napodobil Shapiro seržantův výhrůžný tón.

„Když vidím ty rozbité a vybrakované prostory, napadlo mne, že to udělal náš přítelíček.“

„Co byl vlastně zač?“ zeptal se Savtchenko. „Teda... tělesně.“

„Z hrstky fragmentů, co jsme sebrali, se moc poznat nedá. DNA měl mnohonásobně delší než my, počet základních genů rovněž. Zřejmě jen pouhá část se podílela na jeho úžasných schopnostech. Ověřit se to nedá, ale připadá mi, že jeho podstata svedla absorbovat jisté fyzické parametry kořisti. Mohlo to fungovat tak, že je jakýmsi biologickým procesem při prvním setkání analyzoval, vybral ty nejvhodnější komponenty, separoval a navázal na vlastní řetězce. Uschoval do jakési zásobárny.“

„Čím dál fantastičtější,“ poznamenal Shapiro.

„Ty ho obdivuješ!“ vyjel Kirsten na zdravotníka.

„Umíte si představit živočicha s rejstříkem nejružnějších okopírovaných vlastností, který je vědomě využívá? Mění se, kombinuje, přežívá tam, kde nikdo jiný?“

„Hnusnej parchant,“ ucedil Muray a posvítil si do vzdáleného rohu rozbité nádrže. „Doufám, že se smaží v pekle.“

„Kdepak,“ uchechtl se Sento. „Možná, že špička evoluce.“

„Proto jsem šťastnej, že jsem mu pořádně zatopil.“ Porter naskočil na svou plošinu.

„A pak, že pořádná bouchačka nic nezmuže!“ zachechtal se Muray.

Dostali se na slepý konec komplexu. Viděli sice pouhý zlomek pater z celkového množství, ale pro představu to bohatě stačilo.

NÁHLE SE OZVALA navigační výstraha. „Otevřel se jeden vchod!“ upozornil Tex z vedoucího transportéru.

„Když jsme tudy jeli prve, byl slepý?“ ujišťoval se poručík Ashworth.

„Ano, pane,“ potvrdil voják. „Mám to na monitoru přímo před sebou.“

Průzkumný dron se zastavil před dotýčným výklenkem. Od těch ostatních, které již na Arše viděli, se lišil pouze v jedné věci.

Byl menší a užší.

„Projedeme jen tak tak,“ řekl Dickinson na vyhrazeném kanále.

„Nebudu jednotku dělit,“ řekl po úvaze poručík. „Ať si všichni ve vozidlech vezmou záložní zbraně.“

„Jistě, pane.“

Poručík Ashworth si ve vedoucím transportéru spustil hledí přilby, čímž aktivoval lehce pancéřovaný skafandr. Odpoutal se ze sedadla, sáhl pro útočnou EMG pušku do stojanu a navolil primární komunikační okruh. „Jedničko, vezmi to doleva!“

PRŮZKUMNÝ DRON, ARV, DVA TRANSPORTÉRY, Porter a Muray s kanóny připravenými k palbě. Za nimi je v odstupu následovala další dvě EFV, čtyři vojáci v bojových oblecích a kolonu uzavíral robot obtěžkaný čtveřicí EMG minigunů.

Tunel nebyl dlouhý. Vzdálenost od výklenku k výklenku činila přesně čtyři sta osmdesát devět metrů.

S takovouhle komorou se však uvnitř Archy ještě nesetkali.

Obrovský válec o průměru sto devadesáti metrů, ploché dno. Stěny pokryté nepravidelnými výrůstky a trsy dlouhých ostnů.

Vozidla zastavila v obranném kruhu.

„Zajímavé, jenže k čemu?“ Poručík Ashworth se rozhlížel pomocí venkovních kamer.

Světlo reflektorů Archa pořád pohlcovala. Porter se otočil kolem dokola, rozhlížel se po tom zvláštním tmavém místě.

Zase ten divný pocit.

Lechtání vzadu na patře, mravenčení v zátylku, štiplavě studené plazi tělíčko schoulené mezi lopatkami. Probuzený instinkt. Tentokrát nešlo o varování.

Přesto si nemyslel, že by jim hrozilo nebezpečí. To se však změnilo, když obrátil hlavu k výklenku, kterým přijeli. Byl pryč.

„KURVA, JE TO PAST!“ zařval Muray.

Porter namířil kanóny před sebe, jako by čekal, že na něho ze tmy vyskočí Kezsel velký jako nákladák. Ukazováčky přitiskl na dotyková pole elektronických spouští.

Jenže vůbec nic se nestalo.

Žádný útok, žádná příšera.

„Východ se uzavřel!“ konstatoval Shapiro, který s Wheelerem zkoumal stěnu.

Další výstraha. Tentokrát od ITWDS.

„Pozor, narůstá gravitace!“ vyštěkl Kirsten.

Porter se potil a vnitřní chlazení obleku vyrovnávalo zvýšenou teplotu. Narůstající tíži zatím nezaznamenal, protože ji hydraulika a servomotory obleku vyrovnávaly, ale zato mohl dobře sledovat postup barevné stupnice směrem vzhůru.

„Světlo... máme světlo!“ sykl Tex. „Proboha, vidíte to?“

Porter si to nejprve neuvědomil, ale když přimhouřil víčka, vsadil by se, že v komoře opravdu svítá. Tma už nebyla tak neproniknutelná, ze vzdálenějších stěn vyvstávaly dosud skryté detaily.

Automatické zbraně a vyhledávací radary projížděly prostor před obranným perimetrem jednotky. V nastávajícím modrém šeru vypadala komora jako naruby obrácený kožich dikobraza.

Oranžové linky zaměřovačů, dálkoměry, laserové body. Stupnice tíhového zrychlení se zastavila na číselné hodnotě 1. Pozemská gravitace.

Temně indigová modř zesvětlala. Stejně jako v síni nevycházela z žádného určitého zdroje.

„Co se, kruci, děje?“ zašeptal někdo v interkomu.

A pak se ostny trčící ze stěn natočily přesně na ně.

Porter pohyboval kanóny ze strany na stranu a balistický počítač zaměřoval vše, co se ocitlo před jejich hlavními. Žíly na krku mu pulsovaly, cítil, jak tlučou do hrdelních mikrofonů.

Z ničeho se zhmotnily první chuchvalce mlhy.

PLAZILY SE MEZI OSTNY, shlukovaly se a stékaly po stěnách.

„Dostalo nás to!“ zachrčel Muray vztekle.

„Nestřílet!“ přikázal poručík.

Piráta Christie sedící za řízením bojového transportéru vyděšeně zamrkal. Mezi nohama se mu objevil bledý chomáč, který rostl a bobtnal přímo před očima.

„Ježíši!“ Vyletěl pozadu ze sedačky, upadl, ale hned zase vyskočil.

Seržant Dickinson se vymrštil, jako by ho kousl jedovatý pavouk, a namířil útočnou pušku na rozlézající se šedivý přízrak. „Všichni ven!“

Mlha pohltila palubní desku, řidičovo místo a vlila se do kabiny pro výsadek.

KYPÍCÍ MRAČNA ZAKRYLA STĚNY KOMORY, až z nich trčely pouze ostré bodce. Vyplnila bojová vozidla a v jemných záchvěvech se vylévala z otevřených průlezů.

Vojáci a piráti ve skafandrech se stáhli do hloučku uprostřed té trochy volného prostoru, co jim ještě zbyla.

„Skočili jste jim na špek!“ mrmlal Johner.

Komu? napadlo Portera.

Mlha nakonec vytvořila kruh svírající nepoužitelné transportéry a pak se zastavila.

„Co s náma udělaj?“ hučel Dobs temně. Spojení s počítači EFV vypadla.

Jejich ikonky na Porterově levém displeji zamrkaly a zhasly.

Studená záře se ještě víc projasnila. Ztratila prvotní ostrost, poslední namodralý odstín vybledl.

Mlžná stěna se dál nerozpínala. Vojákům jako by mozky nahradila porouchaná rádia; slyšeli šepotavé zvuky, které připomínaly nesrozumitelné mumlání, pískání a brumlavé hučení. Zatím je neohlušil řev a nezahltila ostrá trhavá bolest, jakou jim popisoval Porter. Také se to nepodobalo zážitku v podzemních laboratořích na Esperanze. Tehdejší setkání mělo nesmírně dravou, hrubou sílu, šedivý příboj ukrytý v jeskynním dómu byl nespoutaným a neovladatelným živlem. Čímsi cizím a hrozivým. Tady to takové nebylo.

Portera pálily zatřáté svaly, srdce mu bušilo jako zvon, jazyk se proměnil v mršinu vysychající na poušti. Ve sluchátkách přilby

slyšel vlastní strašidelný dech a šumění houstnoucí krve. Bylo mu horko a přesto zima. Očima těkal po ploché šedi, jež ve své podstatě mlhou být nemohla.

Když se pozorněji zadíval, pod tenkou vrstvou se na zlomky sekund objevovaly nejroztodivnější tvary. Byly možná jen o pouhý odstín tmavší, ale přesto existovaly. Přibližovaly se k tenké hranici mezi tím tady a tam a opět se stahovaly do hloubi soumravné zóny. Třeba stačilo málo; vyhřezly by z mlhy a zvláštní namodralý přísvit by je ukázal v jejich pravé velikosti a síle.

Točily se a převracely.

Neměly definovatelné pevné tvary, nebo to tak lidem alespoň připadalo. Řídký opar byl zárodečnou matérií, z ní vznikaly, v ní se pohybovaly a v ní přestávaly existovat.

Vlny a víry. Jako sklo rovné plochy. Ostré úhly a oblé prohlubně.

„Něco to po nás chce,“ vyslovil Kirsten nahlas to, co všichni nějak chápali.

„Čeká,“ doplnil stručně Wheeler.

„Do prdele, na co?!“ vyjel Dobs. Nervózně se třásl, levičkou neustále přehmatával po předpažbí pušky.

„Pozvalo nás to dovnitř a my přijali,“ řekl obyčejně málomluvný Tanaka. „Až se to stane, tak to poznáme.“

„Táhni do hajzlu se svou šikmovou filozofií!“

„Sklapni, Dobsi,“ řekl napjatě seržant Dickinson. „Zavři, kurva, zobák!“

„Mohla by to bejt aréna.“ nadhodil pilot Hitch. „Otevře se průchod a Archa sem pošle ještě horší potvoru, než byla ta předchozí.“

„Nemyslím,“ ozval se Porter.

„Proč?“ zeptal se poručík Ashworth mechanicky.

„Vytvořilo to pro nás přijatelnější podmínky. Víc světla, gravitace je nachlup stejná jako na mateřské Zemi, ačkoliv žijeme na spoustě odlišných světů. To cosi naznačuje.“

„A ten most v Doku,“ připomenul Savtchenko.

Na hranici mlhy a země se utvořily nepravidelné boule.

Nalévaly se. Rostly.

„Utěšujete se,“ zasyčel Dobs a Kirstenovi naskočila husí kůže.

Archa nás celou dobu sleduje, připomenul si Porter. To však byla čirá spekulace. Její pátrání ve své mysli nikdy nezachytil.

„Bacha!“ vykřikl zbytečně Larkin.

Boule praskly a z nich se vyhrnuly tenké šedavé pramínky.

A plazily se rovnou k vojákům.

HLOUČEK SKAFANDRŮ A BOJOVÝCH OBLEKŮ se naježil zbraněmi.

Jenže nebylo po kom střílet.

Mlžní hadi se kroutili a proplétali. Během chvilky ovíjeli vojákům a pirátům chodidla.

„Vydržte!“ nabádal je seržant Dickinson skrz zaťaté zuby. „Zachovejte klid!“

To se snadněji řeklo, než udělalo.

Boltonová zavřela oči. Kolikrát zdrhala před teritoriálními hlídkami, jednou se dostala do přestřelky při předávce kontrabandu, ale tohle bylo něco zjola jiného. Žaludek se jí houpal, dělalo si jí zle. V puse cítila hořkou pachut' žluči.

Porter se široce rozkročil, podvědomě se snažil získat co největší stabilitu. Sklonil pravou zbraň, když mu pruh mlhy vklouzl mezi nohy, ale zmáčknout spoušť byla pitomost. Co by zasáhl? Vzduchoprázdno?

Muray se předklonil a sledoval s křečovitě stisknutými rty šedivý přízrak, jak se mu obtáčí kolem holeně. Minigunem rýpnul do nejsilnější části a přet'al ji. Pahýl mlhy okamžitě sklouzl na zem, zatímco druhá část zvědavě obalila svazek hlavní.

Zabrnělo ho předloktí, dosud jen tušené hlasy zesílily.

Vyhrkly mu slzy, ozvěny v jeho hlavě rezonovaly jako výkřiky v prázdném skladišti.

Ucukl zbraní, ale bledý útvar nepovolil.

Natáhl se jako guma a teprve po chvíli se sám od sebe pustil.

Kirsten zadržel dech. Tušil, že ze strany Archy dochází k jakémusi zkoumavému kontaktu, přesto se nedokázal ovládnout a roztrásl se. Ve vyhřívaném mikroklimatu obleku se do něj zakousla zima.

Poručík Ashworth se ani nepohnul. Držel jako mezek a snažil se na nic nemyslet. Když mu nohy obalil nehmotný vír, necítil nic nepříjemného. Před očima mu však vyskočily štíhlé pokroucené stíny, které se vzápětí slily do zářivých obrazců. Nebolelo to, přesto byl dokonale oslněný. Vnitřní záře byla tak silná, jako by se oční bulvy na pár vteřin proměnily v obrácené reflektory. Čistou bílou prokmitly žluté a černé plochy, vystřídaly se s geometricky neuspořádaným čímsi a v rozmazaných šmouhách zmizely.

Podíval se omámeně dolů. Mlha se od něho stahovala. Dobs několikrát přešlápl a uhnul.

„Nechci, já nechci... rozumíš!“ mumlal. „Mě už si měl, táhni!“

Obličej se mu pod průhlednou bublinou skafandrové přilby leskl, kapky potu sklouzávaly z obočí a padaly ze špičky nosu, chrčivě lapal po dechu.

Opičák Johner si všiml, že začíná vyvádět. Ačkoliv měl hrdlo stažené a srdce mu tlouklo jako zfetovaný bubeník, natáhl ruku a pevně mu sevřel chránič na rameni.

„Přestaň, ty pitomče,“ řekl. „Dejchej hezky zhluboka!“

Dobs se snažil pirátovu dlaň setrást. Až po chvilce marného zápolení zjistil, že je mu líp.

„Jo, v pohodě,“ utrousil. „Zvládnou to.“

Johner ho pustil. Mlha mu mezitím vylezla téměř do pasu, zavířila a rychle se odtáhla. Pirát si proto klekl a zvědavě do ní sáhl. Po nervových drahách se mu prohnala ledová bouře, do mozku zabodl žhavý drát. Trvalo to sotva sekundu a zanechalo po sobě hluché prázdno.

Seržant Dickinson nevěnoval ani zdaleka tolik pozornosti sobě, jako svým chlapům. Přesto ho zasáhl příval paniky. Nohy mu cukaly, jak měly tendenci samy od sebe utéct.

Zdrhnout.

Ze všech sil potlačil nával lepkavého strachu. Viděl desítky šedivých pramenů, jak se natahují a zase rychle mizí. Slyšel cizí přízračný šepot a hlasy svých mužů v interkomu.

Shapiro, Tanaka i Tex vnímali lehké, skoro éterické proudění. Jako by ve válcové komoře, obklopeni mimozemskou oživlou mlhou

a nepotřebnou vojenskou technikou, stáli s obnaženými mozky a ty ofoukával chladivý vánek.

Larkinovi se zázračně ulevilo ve chvíli, když pomyslel na svého psa. Měl tu zubatou zabijáckou mrchu rád. Vypiplal ji od štěněte, které se k němu přidalo v hloubi bowerských slumů. Její matka nejspíš zahynula při psích zápasech a pár týdnů starý tvoreček se ztratil v chudinském bludišti pokrývajícím půl kontinentu.

Porter očekával jen to nejhorší. Z minulého setkání se mu matně vybavoval pocit tonutí, když se ho zmocnila řeka mezi rozměry a vlekla jej s sebou. Nechtěl znovu prožít stejné peklo, které ho obklopilo při Dobsově záchraně. Utrpení, mučivý rozklad, disharmonii trpkého konce.

Nestalo se však téměř nic.

Šepot zesílil, Porter svěsil zbraně a zajistil spouště.

Vlastně byl překvapený. Křivky biosenzorů se zklidnily, červené hroty klesly a zezelenaly. Pařát svírající hrdlo povolil zlomyslný stisk.

Zašklebil se.

Mlha v mohutném odlivu ustupovala, stahovala se.

Stěny se k nim přesto dál nakláněly. Ty nikam nemizely.

Ohlédl se doprava po Wheelerovi.

Drobeček zvedl paži v němém gestu, a ačkoliv to bojový oblek neumožňoval, Porterovi se zdálo, že nepatrně pokrčil rameny.

Transportéry vyplňovala šedivá vata, lidé dál postávali v obranném kruhu. Světlo bylo téměř normální barvy.

Porter však věděl, že tím to nekončí.

Uzavřelo se první dějství, připravovalo se druhé.

Jaké?

Jiné.

MLHA SE ZKLIDNILA.

A poté se v ní vytvaroval trychtýřovitý otvor.

Ústa.

Vstup.

Několikanásobné pásy kroužily a rotovaly proti sobě, hranice mezi nimi byly ostré jako břitva.

„Někoho to chce...“ vydechl Larkin.

Z vyčnívajících hrotů vyšlehly paprsky temně modrého světla.

„Ne, mě ne!“ zařval Dobs a prudce uskočil ke středu skupiny.

Světla ale zachytila jiné dvě postavy.

Portera volba Archy nepřekvapila. Prostě tak nějak tušil, že to bude on a Wheeler.

„Nikam nepůjdete!“ řekl rozhodně poručík Ashworth.

„Myslím, že nemáme na vybranou,“ zamumlal Porter.

Z prohlubně se vylila řeka živoucí páry. Tentokrát neslyšný hukot nabral na síle. Syčel nesčetnými tóninami, proplétaly se jím nesrozumitelné hlasy...

...a přísliby.

Lákal a zval.

Bylo to děsivé. Jako by albský pouštní červ prosil, abyste se bez obav uložili do jeho jedovaté tlamy.

Porter se mimoděk otřásl. Zalykal se každým douškem vzduchu, byl jako chromý, když udělal první krok. Při tom se cítil povznesený a uvnitř sebe sama docela klidný.

To tělo se zoufale bránilo.

Pravzláštní pocit rozdvojení. Netroufal si odhadnout, co zaviniily poblázněné chemikálie v mozkových synapsích a co mlžný proud.

Pokusný králík.

Oběť?

Sousto?

Za chvíli se ukáže, kdo měl pravdu.

„Kurva, neblbněte!“ vyhrkl Muray.

„Tys tam už byl,“ ucedil Dobs. „Dobře víš, jak hnusný to bylo!“

„Nevím nic,“ odpověděl Porter. Zasunul zbraně do držáků na stehnech. Uvolnil manipulátory a deaktivoval bojový mód. „Jenže jinak se odtud nepohneme.“

Stejně učinil Wheeler.

„Pošuci,“ zachroptěl Dobs.

Zpěněný příboj je měkce objal.

„Vrátíme se,“ zabručel Drobeček. Snad na rozloučenou.

Stavové displeje ITWDS nehlásily nic výjimečného, HUD dělil svět na oranžové výseče a okraje hledí se plnily tichými doprovodnými informacemi.

„Počkejte na nás,“ stačil říct Porter.

A pak byli oba pryč.

TĚCH NĚKOLIK METRŮ bylo snadných. Ačkoliv šli těsně vedle sebe, jeden pro druhého okamžitě zmizeli.

Všechny obavy – minimálně prozatím – se staly zbytečnými.

Archa se poučila.

Portera trochu mravenčila kůže, pálily ho dlaně a chodidla, víčka se mu slabě cukala. Prvotní chlad vystřídalo teplo. V puse ucítil slanou, pak hořkou, kyselou a nakonec sladkou chuť. Píchlo jej v podbřišku.

Vnímal silnou přítomnost čehosi.

Celého ho obklopovala. Připadal si jako zrníčko písku na nekonečné pláži.

Přibližovalo se to a rostlo. Uvědomoval si pohyb a při tom stál na místě. Mizel, letěl, padal. Řítil se do neznáma. Vnitřní vybavení helmy se rozostřovalo a rozplývalo. Obrysy vyhledávaly, barvy HUDu se vytratily.

Kolem něho se rozprostřela prázdnota. Naprostá pustina. A pak se realita obrátila naruby.

Nedokázal popsat, co se s ním dělo. Nenacházel ani přibližné pojmy, neznal podobné pocity. Vyjádření pro bolest, štěstí, muka, radost ztratila význam. Definice pohybu, a vlastně čehokoliv jiného, se staly ubohým mystériem. Trpěl jako žádný jiný člověk před ním, a přitom vůbec nic necítil.

Byl rozebrán na atomy a znovu sestaven.

Pochopen.

Přemístěn...

...a napojen.

Tento vjem byl absolutní.

Byl někde. Přítomen. Uvědomoval si vlastní identitu, ale byla tu s ním i jiná osobnost.

Mrazivě ledová. Snad ostře hranatá. Nesrozumitelná.

Přesto jí v jakési určité podprahové rovině chápal. Znal ji.
Rozhlédni se, vyzval ho vlastní nevyslovený hlas.
Aniž otevřel oči, uviděl.
Bílou, šedivou a ostatní barvy.
Bojový oblek zmizel. Nepotřeboval jeho humpoláckou a
nanicovatou těžkopádnost.
Nahota ho do rozpaků neuváděla.
Pro to, co mělo přijít, neměla význam.

NESMYSLNOST.

Sladko a oheň.
Hořký chlad.
Divoký klid. Chaos pořádku a bezedný vír ničeho. Byl na okraji
všeho a zároveň se nacházel hluboko uvnitř. Obklopovalo ho to a on
se rozprostíral vně. Pronikalo jím a přitom byl nezasažen.
Defilé světů, vzpomínek a zachycených obrazů. Zhmotnělé
představy, snaha o vyjádření.
Zařazení.
Znovu krácel dětstvím. Minulými roky, měsíci, dny, hodinami.
Opět prožíval každou dávnou prchavou sekundu. Šílel i jásal.
Tváře a postavy. Povědomé tvary a situace.
Mlha již nebyla mlhou, nicotou a nebytím. Stalo se z ní vše.
Ohňostroj emocí. Žíravá záře vypálená do neexistující duše.
Sledoval, procházel, plynul, ocital se.
Každý záchvív byl skutečný, přesto nedokázal odlišit pravdu od
iluze, poblouznění a klamu.
Dotýkali se jej ztracení přátelé, dívky, s nimiž prožil letmé
vztahy. Z přeplněné pustiny se vynořovali nepřátelé, mrtví neznámí
příbuzní, náhodní kolemjdoucí. Stroje, kosmické lodi, planety a
hvězdy. Lidský vesmír. Minulost a budoucnost. Odpadky nabubřelé
civilizace. Naklonila se k němu umrlčí tvář zastíněná tmavou kápí.
Odpudivý škleb a kosti. Kosa jako symbol. Matka. Otec, jehož tvář
nikdy nepoznal. Oslepující hebké světlo. Vševidoucí oko.
Pokroucená postava se smrtelným zraněním. Krajiny, zdi a prostory.
Energie. Jazyk a písmo. Porozumění a nepochopení. Spojité
protiklady.

Hltal, nasával.
Dostával a na oplátku daroval.
Neměl ani jinou možnost. Byl hostem sám v sobě.
Nepatřil si, jen se vezl...
...a seznamoval.
Sledoval netušené, nepochopitelné po něm stékalo jako olej.
Zotavoval se. Obnovoval. Měnil.
Přicházeli k němu a on se jim hnal v ústrety. Byli tu. Pozorovali
jej. Hodnotili. Vážili. Soudili.
Pojmenovávali bez zvláštních výrazů a nepřisouzených významů.
Věděl, co jsou zač.
Rybáři.
Stavitelé.
Otroci i vládci mlhy. Nehmotné existence s nesmírnými
materiálními schopnostmi.
Přízraky bez podob.
Skrytí a nepolapitelní. Zahalení tajemstvím bezčasí.
Možná živí, možná mrtví.
Objevili se a zase zmizeli. A třeba ani neexistovali.
Kola fantazie se točila jako šílená, jsoucno jeho podstaty se úplně
zbláznilo.
Čemu měl věřit?
Bylo to nekonečně silné. Přítomnost – bezbarvé duhové spektrum
– jím protékala jako řeka.
Dosáhl nirvány.
Souznění.
Naprostého a dokonalého.
Absolutního...
...vyladění.

19. KAPITOLA

MLHA SE VLNILA a tvarovala.

Mariňáci a piráti upřeně zírali na místo, kde se ztratili Porter s Wheelerem.

Nevěděli, co dělat. Váhali.

Čekali. Ale jak dlouho, pokud vůbec? Drobeček sice řekl, že se vrátí, a jemu bylo dobré věřit, jenže copak tušil, jaký svět je za bezbarvou oponou?

„Kolik jim dáme času, pane?“ prolomil ticho Shapiro.

„Hodinu,“ řekl poručík Ashworth. Z mnoha příčin však pokládal za zbytečnou i tu.

Byla to hloupá ztráta. Ačkoliv se proti tomu jeho racionální myšlení vzpíralo, neměl na výběr. Archa je chtěla, a on proti tomu nezmohl ani to nejmenší.

Porter a Wheeler to jistě cítili stejně, proto přijali nevyhnutelné.

Svůj osud.

Chabé a dost možná, že naivní, ale jestli k tomu dostane někdy příležitost, navrhne je na nejvyšší vyznamenání.

Zavrtěl hlavou.

Mlha se na protější straně rozpouštěla. Řídla, objevily se celé ostny a za nimi pevná stěna komory.

A také výklenek vedoucí do *koridoru*.

Družstvu Charlie už nebránila v odchodu žádná překážka.

„Pane?“ zareagoval seržant Dickinson.

„Jak jsem řekl, hodinu.“

Nakonec nemuseli čekat ani těch zbývajících padesát minut.

NEVIDITELNÁ MYSL PORTERA POPOSTRČILA.

Jdi, vyslovila jeho pevně zavřenými ústy.

On však nechtěl. Líbilo se mu nebýt.
Neměl tělo ani smysly. Necítil, ale přesto vše znal.
Tak proč se hnát dál, proč se vracet?
Proč se probouzet ze snu?
Bylo tu tolik divů a nespátřených krás. Záhad, co čekají na odhalení.
Přesto jej to pudilo pryč. Nicota se smršťovala.
Kde je Drobeček? napadlo ho.
Blízko, vyslovilo to zřetelně. Beze slov, pouze obrazy.
Mrazivými a hranatě pokroucenými. S podivnou perspektivou a zdeformovanou geometrií. Ve falešné napodobenině barev.
Nechci, uvědomil si umíněně.
Musíš. Šepotavě, bezhlučně odevšad.
Čas zavířil jako prach.
A pak se na okamžik ocitl tam, kde už jednou byl.
V podzemí Esperanzy.
Tohle byl bonus pouze pro něho. Pro bývalého Portera.
Protože se stal vším: Hrozbou, strachem, neznámem, základní energií. Byl opačnou stranou, kompaktní individualitou stejně jako všeobjímajícím celkem prazvláštní existence. Vyplňoval gigantický jeskynní labyrint až do nejzazších koutů, kam ti drobečci, semínka třepotavého života snažící se uniknout z jeho náruče, nemohli nikdy dosáhnout.
Byl vzlínající Mlhou.
Probuzeným instinktem, obranným mechanismem a životním prostorem přízračných Stavitelů.
Tím nejnižším v jejich světě.
Přesto... a právě proto se musel rozhodnout.
To bylo jeho právem, ale i nutnou volbou.
Kdesi na hranici vlastní schopnosti uvědomění sledoval nicotné, přesto prchavě zajímavé tvorečky, kteří se mu postavili na prahu jeskynního dómu. A také ty, co zabloudili na okraji jeho reality a ocitli se u hrdla Průchodů.
Stačilo neskutečně málo.
A přestali by být.

Pak však ustrnul. Tolik moc ho lákalo se nevrátit, jenže věděl, že to všechno se odehrává teď a tady. Stal se přítomností ve vlastní minulosti.

Volba znamenala pouze dva způsoby: Paradoxní smyčku nadobro zadrhnout, neodvolatelně změnit vlastní budoucnost a jednat s propůjčenou přirozeností nebo...

...opravdu zlehka se natáhl.

V tu chvíli do něho vletěly vystřelené světlice, mikroskopické stopy elektromagnetického záření v marném a zoufalém pokusu přivést vlastní druhy zpoza černého sloupoví.

Patřilo mu to.

Trpce by se usmál, kdyby si pamatoval jak.

Chápal.

Pozoroval.

S neskutečným pocitem ztráty se podvolil sám sobě a propustil vojáky z objetí. Vrátil je.

Docela ho oslnily bizarně hřejivé záblesky emocí; úlevy, nevědomých díků, chvějivého trnutí elektrických impulsů proudících nervovými vlákny, vzbouřené chemikálie a rozkmitané atomy.

Otisky vzácného souznění.

Za tohle to stálo.

Za nic jiného.

Tím něco daroval. On. Porter. Dluh byl vyrovnán.

Přiblížil se, letmo se dotkl sám sebe.

Chomáček mlhy se otřel o vojenské boty a hned se zase stáhl.

Neskutečné.

Taková blízkost a zároveň cizota.

Vstřebával fosforeskující hrůzu, planoucí rozjaření, teple tepající život. Obavy, zkušenosti, dovednosti. Schopnosti.

Výjimečné, výlučné, nesdělitelné.

Svým symptomaticky šíleným způsobem téměř vzácné.

Tohle spojení mohlo být dokonalé. Překlenulo by dokonce nevratný čas lidského bytí.

Definitivně se opustil.

Tím se odsoudil k brzké bolesti a utrpení ze dvou smrtelných střelných zranění.

A poté udělal, ale i neudělal pouhopouhý krok.

Smyčky, vlákna, tlukot neviditelných křídel.

Opět ve svém bojovém obleku. Zpět v normálním, všedním a upoceném bytí.

Voják. Mariňák. Dvacetiletý závazek výměnou za upuštění od trestu vězeňského lágru na Proximě. Bolest přetažených svalů. Tělesný zápach, obtížně dýchatelný, tisíckrát přefiltrovaný vzduch. Omámený a zoufale nevyužitý mozek, slabost a nechutenství.

Prízemnost. Ubohost.

První, co některé drobné svaly po návratu udělaly, bylo, že vytvarovaly krutě sardonický úšklebek ve tváři.

Semper fi.

OBA VOJÁCI VYŠLI Z ubývajícího mračna mlhy.

Ostatní je okamžitě obklopili, a přestože to nemohli cítit, poplácávali je po mohutných chráničích, mechanických pažích a zádových krunýřích.

„Bože, tak co?“ radoval se Kirsten.

„Co bylo?“ mrkal Muray. „Stejný jako minule?“

„Nechte je na pokoji! Udělejte místo!“ přikázal seržant Dickinson.

Do hloučku vojáků ve skafandrech se vmáčkla pirátka Boltonová. Jako by jí menší vzdálenost mohla zprostředkovat lepší srozumitelnost interkomu.

„Tentokrát to ušlo,“ řekl Porter pomalu. Jako by omráčeně se rozhlížel. „Jak jste věděli, kdy se vrátíme?“

„Věděli, Portere?“ zopakoval poručík Ashworth.

Všichni ztichli.

Porter přešel očima po transportérech. Jestli se dobře pamatoval... jenže ani na to se nemohl spolehnout. Komora se asi nezměnila, pouze světlo nabylo hřejivého pozemského odstínu, tak přirozeného a příjemného pro člověka.

„Kolik času?“ chtěl vědět.

„Co myslíš, hochu?“ řekl seržant Dickinson. „Pro nás asi deset minut. Vlastně jsme vám dali k dispozici celou hodinu.“

„Deset,“ zamumlal Porter. „Mám dojem, že...“

„Kolik?“ zareagoval Shapiro pohotově.

„Nevím.“ Porter potřásl hlavou. Až nepříjemně jasně si uvědomoval, jak ho na krku tlačí mikrofony interkomu a na čele pásek biosenzorů. Cítil tlak polohovacího vzduchového systému a těsnost některých zón anti-G obleku. Cívka zavedená do močového měchýře slabě pálila.

Vlastní pot se mu zdál nepříjemný. Slizký. Páchl sám sobě.

Pohnul prsty na rukou a zaznamenal nerovnoměrnou odezvu snímačů, kterou ještě donedávna považoval za dokonale hladkou a jemnou.

Všechno bylo zvláštně jinak.

„Blbost, brácho,“ utrousil Muray. „Nehnuli jsme se vodsad', a většina tý kravský mlhy se vytratila chvilku předtím, než jste se vrátili.“

„Drobečku?“

Wheeler otočil výmluvně manipulátory nahoru a dolů.

„To je fuk,“ prohlásil Porter. Poslední chomáček *mlhy* za jeho zády nepozorovaně zmizel. Komora byla prázdná stejně, jako když sem vstoupili.

Pohledem na funkční pole HUDu a několikerým mrknutím aktivoval specifické funkce ovládání obleku.

„Do prdele, co děláš?!“ vyjekl Shapiro.

„Portere!“ vyštěkl poručík Ashworth varovně.

Jenže panoramatické hledí a s ním celá přední část helmy bojového obleku se už zvedala.

Porter sice tušil, že mu nehrozí nebezpečí, přesto se mu ulevilo teprve v okamžiku, kdy se nadechl.

Plíce se normálně naplnily, nerozervalo je smrtonosné vakuum.

Komora byla totiž plná vzduchu.

„NEVŠIMLI JSTE SI?“ vrtěl hlavou Porter. Jeho hlas zněl ostatním nepřírozeně, ale to mohlo způsobit zkreslení a jiná akustika Archy.

„Nebyl čas,“ připustil seržant Dickinson. Takové opomenutí mu nebylo právě dvakrát po chuti.

„Co když ti tvoji noví přítelíčkové našeptali, ať se klidně nalokáš, ale takoví kámoši to zase nejsou?“ rýpl si Dobs. „Co když směs plynů, co do sebe právě nasáváš, je plná virulentního svinstva?“

„Je čistá,“ odmítl Porter.

„A to skutečně víš?“ řekl poručík.

„Ano, pane. Archa... tedy Sběrač, s tím jsme měli vážně pravdu, pro nás upravila všechna dostupná prostředí. Už nemusíme používat obleky a nosit skafandry.“

„Proč?“

„To se obtížně vysvětluje.“ Porter nakrabil čelo. „Nejvíc se tomu blíží význam odměna.“

„Za odstranění Kezsela,“ přidal se Wheeler.

„Zbavit jsme se ho museli tak jako tak,“ namítl seržant Dickinson.

Porter pokrčil rameny. „Archa je poškozená, její řídicí vědomí tu není trvale. Kezsel byl jedním z exponátů, ale po srážce s asteroidem unikl ze své Krajiny. Prokázal ohromnou přizpůsobivost a úspěšně se adaptoval ve vnitřních prostorech. Přestože napáchal obrovské škody, Archa ho nedokázala odstranit. My jsme jí dost pomohli. Proto nás prostřednictvím mě a Drobka přijala. Svým způsobem usoudila, že jsme pro ni menší zlo.“

„Tohle vám řekla?“

Porterovi se kolmé vrásky na čele ještě víc prohloubily. „Spíš ukázala. Zní to rozumněji.“

„Máš vážně mnohem delší vousy,“ všiml si Tanaka.

„Jestli jste byli někde delší dobu, než se nám jeví, co se s vámi dělo?“

„To nevím, pane,“ vzdychl voják. „A proč padl výběr na mě a Drobečka? Snad jsme vnímavější k určitým podnětům. Jestli budete požadovat podrobnější zprávu, nejspíš vás zklamou. Víc v ní nebude.“

Po Wheelerovi si zvedl přílbu Savtchenko.

Začichal. „Charašó.“

„Víte alespoň, kde jsou ovládací prvky Archy?“

„To ano, pane.“

„A jak uvolnit Dorset?“

„Přibližně.“

„Jak se k nim dostaneme?“

Porter se kousl do rtu. „Archu – Sběrač ovládá mlha. Je to její velitelský můstek, obyvatel, hlavní operační systém a mozek v jednom. Má funkce, jaké si ani nedovedeme představit. A to nejlepší je, že není omezená vlastním trupem Archy.“

„Je to průchod jinam, že?“

Porter přikývl.

„Tím se neřeší, jak odsud vypadnout,“ poznamenal seržant Dickinson.

„K čemu to divadýlko kruci bylo?“ zamumlal Dobs znechuceně.

„Poznala nás,“ řekl Wheeler.

PORTER ŠEL ZHRUBA UPROSTŘED kolony a vychutnával si výhled neomezený ochrannou přilbou. Vzduch byl naprosto inertní, bez jakéhokoliv zápachu. Pouze vzadu v nose – na těch nejposlednějších čichových receptorech – občas zachytil prchavou cizí vůni.

Všude bylo světlo.

Tlumeně nažloutlé, skoro přirozené. A nevrhlo žádné stíny.

Zatím se mu při každém výdechu kouřilo od pusy, teplota se v tomto okamžiku pohybovala deset stupňů pod nulou, ale vytrvale se oteplovalo.

Porter otočil hlavu doprava.

Tam bylo *akvárium*.

Recyklační nádrže – ani v tom se příliš nemýlili.

Maně se mu vybavily útržky bezpočtu pokusů, v mozku jako by se rozsvítila další obrazovka, na níž běželo hned několik vysílacích kanálů zároveň. Tolik gigantického úsilí a snahy o zachování rozmanitých druhů! Taková prohra a neúspěch.

Velkolepé plány přesahující rozměry galaxií.

A všechno přišlo vniveč.

Porter se zastavil.

V novém žlutém světle cítil neskutečný smutek.

Píchal ho pod bránici, rozbolel žaludek.

Šílená zbytečnost!

Opuštěnost.

„Jsi v pořádku?“ dohnala ho Boltonová. Její modrošedé oči ho pozorovaly zpod otevřeného hledí skafandru.

Přelétl pohledem koridor, jehož konec se ztrácel bůhví kde. Co jí na to měl říct?

Vykládat, že se stal součástí čehosi nedefinovatelného? Že viděl sám sebe v jiném čase a místě vesmíru?

„To je dobrý,“ utrousil. Uvědomil si, že nic z toho vylíčit nedokáže. Nikdy. „Zvládnou to.“

Zamračila se. „Byl to nápor.“

Neptala se.

„Archa se snažila... o ohleduplnost,“ prohodil neutrálně.

„Chtěla bych to zažít,“ potřásla hlavou.

„Stálo to za to,“ řekl šeptem, aby ho slyšela pouze ona.

„Věřím.“ Natáhla krok a nechala ho o samotě. Minul poslední transportér.

„Vykašli se na to,“ řekl Muray uzavírající kolonu. „Vracíme se ke svým.“

„No právě,“ ušklíbl se Porter. Nic tím vcelku nemyslel, ale přesto zachytil vojákův postranní pohled. „Co je, hergot?“

„Chápu tě,“ řekl Muray.

„Chápeš?“ zopakoval Porter. „Vážně?“

„Zažils něco, co se vymyká naprosto všemu. Je ti to poznat na ksichtě, nemysli si, že ne. Starej tě zatím nechává v klidu, ale na Dorsetu vás s Drobečkem prožene těma nejpodrobnějšíma testama, to se můžeš vsadit.“

„Na nic nepřijdou.“

„Když to říkáš, máš to zmáklý.“ Muray srovnal s Porterem krok. „Rád bys byl zase tam, co?“

„A je na tom něco špatnýho?“ Jakmile to Porter vyslovil, rozbrnělo ho celé tělo.

„Záleží na tom, brácho.“

„Na čem?“

„Jak moc seš ještě člověk?“

BLÍŽILI SE KE SPOJCE vedoucí do nižší úrovně.

Porter si pořád dokola přebíral Murayovu otázku. Zkoumal její skrytý význam, snažil se přijít na to, jestli se opravdu změnil.

Co s ním Archa provedla? Upravila ho?

Vnitřně doufal, že ne.

Jistě, byl zmatený a vykoalejený. Mimovolně rozuměl více věcem a vztahům týkajícím se tohoto gigantického vesmírného výtvaru. Určité myšlenkové třecí plochy získaly hladší povrch. Uvažování se ve specifických ohledech stalo jednodušším a snadnějším. O ničem dalším neměl tušení.

Možná je to tak lepší, našeptávalo mu škodolibě jeho druhé já.

Bude si muset promluvit s Wheelerem.

Udělal by to hned, ale svalnatý voják šel v čele vojenského kontingentu a Porter nechtěl přitahoval pozornost. Najde si příležitost později.

Uvědomoval si, jak ho ostatní pokradmu pozorují. Nejspíš mají milion otázek, ale nevysloví je. Nahlas ne. Třeba jindy, momentálně totiž nevědí, jak se k němu chovat.

Potřebují čas, aby si zvykli.

Stejně jako on.

V souvislosti s tím, co se stalo, ho pořád dokola napadalo jediné slovo: *Vyladění*.

Bylo průzračně čiré. A zároveň natolik obsáhlé, až ho mrazilo.

Utkvělo mu na jazyku, plálo za očima.

Jenže i ty nejčerstvější vzpomínky se rozplývaly jako pára. Dobře známá amnézie mu čistila paměť.

Nejvíce Porter litoval právě tohohle. Hrozně rád by si uchoval alespoň pár dojmů, ale Archa dbala na vlastní bezpečnost. Kdo ví, co by se stalo, kdyby k ní našli cestu novodobí zlatokopové, lovci mimozemských artefaktů a hordy prachatých turistů. Ke slovu by se určitě dostaly destruktivní průzkumné metody. Drancovali by a kradli. Pronikli by do jinak nedobytných útrob poškozeným pláštěm, nebo vynašli další možnosti. Kdoví?

Archa mu nahlédla do duše a vyhodnotila patřičná rizika.

Nesmělo zůstat nic, čeho by se jeho živočišný druh mohl chytit.

On by to tak udělal.

PORTER UKÁZAL NA MLŽNOU PLOCHU před otevřeným výklenkem.

„Do téhle můžeme vstoupit,“ řekl. „Všichni.“

„Jak to poznáš?“ zeptal se poručík Ashworth. „Vypadá stejně jako všechny ostatní, kolem kterých jsme projeli.“

„Kombinace tvaru a odstínů,“ přidal se Wheeler. „Vidíme, které jsou bezpečné a které ne.“

„Archa z vás udělala průvodce?“

„Ukázala nám, co můžeme a co ne,“ řekl Wheeler jednoduše.

„Co tam je?“ přistoupil seržant Dickinson opatrně k šedivé stěně.

„Průchod... nejspíš,“ řekl Porter.

„Kam?“

„To není jednoznačné, seržante. Každopádně bychom to asi měli zjistit, protože jde o jedinou Mlhu, která je odsud až k Akváriu přístupná.“ Nahlas už neřekl, že výzva obsažená v šedi byla ve skutečnosti mnohem naléhavější, než jak to podal.

„Hovno!“ zavrčel Dobs.

„Já jdu!“ přihlásila se Boltonová.

„I mě to zajímá,“ připustil poručík Ashworth.

„A transportéry?“ chtěl vědět Dickinson.

„Touhle mlhou neprojedou,“ řekl Drobeček. „Nebezpečí ale nikomu nehrozí.“

„Půjdu první,“ nabídl se Porter.

Seržant Dickinson přimhouřil oči. „Počkám tady s Dobsem a Wheelerem.“

Drobeček přikývl.

S HELMOU OPĚT PEVNĚ NASAZENOU vkročil Porter do *mlhy*, která vypadala jako nejpevnější zeď. Dokázal si představit obavy těch, co ho následovali. Nejistotu. Jenže většina z nich byli vojáci, znali se jako bratři a věřili si. A když se to vzalo kolem a kolem, neexistoval důvod, proč se nyní zachovat jinak.

Poháněla je stará známá zvědavost. A stejnou měrou i chlapecká soutěživost.

Když on, tak proč ne, sakra, já?!

Šedivá stěna zavířila, prohnula se jako gumová membrána a pohltila náraz celou skupinu. Tentokrát však nenásledovaly žádné podivné vjemy ani úkazy.

Všichni sice měli prchavý dojem, že procházejí něčím podstatně hmotnějším než párou, zaslechli na okamžik ony šepotavé zvuky, ale to už se ocitli na opačné straně.

Změna byla natolik markantní, že Porterovi chvilku trvalo, než se zorientoval.

Především ho překvapila tma. Byla hutná a černá jako smůla, ale když ztlumil podsvícení HUDu, zaregistroval daleko před sebou slaboučkou záři. Mimoděk přešlápl a zjistil, že stojí na sypkém materiálu, který svou strukturou připomínal hrubý písek.

Nikoho však nenapadlo rozsvítit světla na přilbách.

Tísnili se v hloučku jako děti, které se ztratily ve strašidelném lese.

Prostor kolem nich byl obrovský.

A prázdný.

Senzory zachycovaly vzdálený horizont, ale jinak nic. Zde neexistovaly konstrukce ani zdi, jak byli zvyklí z krajin. Po průchodu, kterým se sem dostali, nezůstala stopa – netyčila se za nimi stěna s pohostinně otevřeným ústím tunelu.

To je však tolik netrápilo. Ohromilo je cosi úplně jiného.

Atmosféra tohoto místa.

Žádný z otrlých mariňáků a životem otlučených pirátů by si dříve nepomyslel, že natolik popisný a obecný pojem jako ‚atmosféra‘ může mít drtivě hmatatelný ekvivalent.

Prostředí, v němž se nacházeli, působilo přes obleky a skafandry, pronikalo důmyslnou vojenskou ochranou, stejně jako neprůstřelnými pancíři. Zaplavovalo je chladivě hřejivými vlnami, halilo je do svých záhybů jako měkká příjemná deka. Hýčkalo je, kolébalo i varovalo. Hrozilo a současně konejšilo.

Bylo plné protikladů, a přestože neviděli téměř nic, radovali se stejně silně, jako pociťovali bázeň mikroskopických tvorů.

Někteří maličko porozuměli, když Tex vyslovil kratičké přirovnání.

„Jako v kostele...“ vydechl uctivě.

Porterovi se před duševním zrakem vynořil obraz mohutné chrámové lodi, úzkých a vysokých oken, klenuté gotické klenby, sloupů a pochmurného šera protkaného mihotavými korálky věčných lamp. Kamenná mozaiková podlaha ohlazená zástupy ponížených prosebníků, řady tvrdých lavic, nádoby se zatuchlou svčcenou vodou, dusivě nasládlá vůně kadidla. Neurčité mumlání modliteb, pokorně sehnuté hlavy, cvakání korálků růženců přebíraných artritickými prsty. Svíravá bázeň z neznáma a velikosti. Záměrnost starobylé architektury, stejně jako stezičky energie slévající se v čele obří stavby, kde se tyčil monumentální oltář. Kde byla ona tolik proklamovaná láska a odpuštění? Nahradila ji snaha zdeptat. Umučeného člověka z prашného pahorku vystřídala děsivá ikona, symbol čehosi nedosažitelného, ale neustálé bdícího. Varovný prst pozdvižený k lhostejným nebesům.

Využitá a zneužitá legenda.

Porter se kousl do rtu, aby se vzpamatoval. Přesto si nemohl odpustit určité srovnání. Podobnost volného prostoru s chrámem byla nasnadě, i když ne úplně.

Nebyl tu žádný strach. Zde jej nahrazovala velebnost, jež prýštila snad z každého písečného zrnka. Bylo to nesmírně zvláštní... svým nepravděpodobně magickým způsobem skoro krásné.

„Kde to jsme?“ zamumlal Shapiro omráčeně.

„Jinde,“ řekl stejně potichu Johner.

„Vidíte tu záři?“ zeptala se Boltonová.

„Ano,“ souhlasil Porter. Vypnul zobrazování HUDu úplně.

Mluvili šepem, zvýšit hlas se nikdo neodvážil.

„Třeba to nebude daleko,“ řekl poručík Ashworth. Mysteriózní aura sálající ze všech stran jej ohromovala.

Písečný povrch nebyl rovný; stoupal a klesal, vytvářel úzké vrcholky a mělká údolí, kupil se v táhlých vlnách. Vojáci zanechávali v panenské půdě křivolaké stopy. Gravitace bezmála pozemská, teplota lehce pod minus sedmdesáti stupni Celsia, ale ovzduší veskrze žádné.

Šlapali, nevěděli, jak dlouho.

Necítili únavu. Necítili se ztraceni.

Naopak; vychutnávali si konejšivou útulnost temného příšeří.

Světlo nenápadně sílilo. Byli k němu přitahováni. Skoro jako hmyz chycený do osidel lákové lampy.

„Můžete na nás počkat?“ ozval se v interkomu seržant Dickinson. Poručík Ashworth zvedl paži.

Za chvíli je dohnala zbývající trojice mužů.

„Tohle jsme si přece nemohli nechat ujít,“ vysvětlil seržant stručně.

„Věděli jste, kde jsme?“ Poručík byl překvapený.

„Nějak jsme vás pořád vnímali. Asi za to mohla Mlha.“

Dál to nerozebírali. Družstvo námořní pěchoty Charlie bylo pohromadě.

Wheeler s Porterem se v němém pozdravu dotkli manipulátory. Rozuměli si beze slov.

A tentokrát zdaleka víc než jindy.

Oba se zadívali ke světlé skvrně na neviditelné obloze.

Třeba až vylezou na nejbližší dunu, uvidí konečně její zdroj.

PÍSEK CHRUPAL pod ocelovými podrážkami.

Neslyšel to, přesto si moc dobře pamatoval, jaké to je chodit po pláži zimního oceánu. Brouzdat bosými chodidly v mrazivé, příbojem zpěněné vodě, odkopávat provazce hnědých chaluh a zhluboka se nadechovat syrového vzduchu prosyceného solí. Poručík Ashworth měl hlavu plnou zvláštních myšlenek. Data z ITWDS se prolínala s obrazy, které se rodily kdesi za sítnicí. Viděl tmavý horizont proti světlajícimu nebi, mraky nad blaty, vybavovaly se mu tváře, které jaktěživ nepoznal. Hrnuly se k němu útržky životů, mimoděk sdílel zlomky osudů svých vojáků. Fantazie. Rozostřené noční můry. S jiskřivou brutalitou se mu do nich vloupal mnohočetný obraz kostela; rozvlněný a zpřeházený. Doprovodné emoce, vůně a hmatové podněty byly pak shodné s postojem, jaký kdo k náboženství zaujímal.

A dřív, než se esoterický zážitek pomíjivého spojení vytratil, do vědomí se mu vplížila slizká představa obyčejného stolu a na něm odloženého krucifixu. Jenže tenhle kousek byl hodně zvláštní,

nezpodobňoval trpícího v tradičním pojetí. Tady ležela příšera pokoušející se ze všech sil uniknout. Osvobodit se.

S nepříjemným zaujetím sledoval silné svaly pod kovovou kůží, odhodlaný vzdor v nelidské tváři. Vyceněné špičáky, zběsile řvoucí ústa. Obraz se po pár vteřinách rozplynul, ale těsně před tím, než zmizel docela, nezdálo se mu, že stvoření otevřelo krvavě rudé zřítelnice?

Tma halící vojáky do bezpečného pláště však vzápětí zahнала všechny chmury.

Zase mu bylo dobře.

Vlastně ani nechápal, proč si vybral kariéru armádního důstojníka.

Mohl být stejně dobře zemědělec.....zasévat a sklízet. Žít v míru.

S úsměvem potřásl hlavou a myšlenky odletěly jako bílí ptáci.

Cítil se tak skvěle. A pouť pokračovala.

MURAY ŠEL JAKO OBVYKLE vpředu.

Být průzkumníkem byla jeho práce.

Ale bylo to poprvé v jeho vojenské kariéře, co při přesunu neznámým územím nadržel v ruce zbraň. Deaktivoval pomyslný duševní bojový mód, vypožil ostražitost, pryč byla připravenost reagovat na sebemenší podnět.

Kráčel uvolněně a zlehka.

Sestoupil do mělkého údolí a vydal se do protějšího svahu. Jásal.

Takhle osvobozující pocit ještě nikdy nezažil. Bylo to, jako by mu krev nahradil rajský nektar. Silný a opojný.

Bájná droga štěstí.

A čert vezmi toho mrzáckého parchanta s rudýma očima! Ten ho vůbec nezajímal.

KDYŽ PRŮZKUMNÍK ZDVIHL RUKU, všichni se naráz zastavili.

„Murayi?!“ zeptal se poručík.

„Vidím to, pane,“ řekl voják.

Nevěděli, co mají čekat. Jejich představy se rozcházely; od kamenných oltářů po monumentální vznosné paláce ztracené Atlantidy.

Vystoupali na hřeben pískové duny a zahleděli se k jejímu úpatí.

Temné siluety. Skafandry a bojové obleky, skupina lidí v jiném vesmíru.

Smutní, malí a slabí. Obtížení hříchy a soukromými strachy. Přesto odvážní a nezkrotní.

Nezdolní.

Pestří.

POD DUNOU LEŽELA OSAMĚLÁ KOULE a zářila tlumeným bílým světlem s nádechem perleťově růžového odstínu. Nevrhala žádné stíny, spočívala na písku jako opuštěná loďka na hladině nočního moře.

„Bože!“ vydechla Boltonová.

Porter zaznamenal slaboučký dotek povznesenosti. Jako by jej pohladila přátelská ruka po tváři.

Opatrně sestoupili po sypkém úbočí a obstoupili ten prazvláštní útvar.

Dokonalý ve tvaru, veliký jako fotbalový míč.

Přesto dávali pozor, aby nevčkročili do kruhu měkkého světla.

Dívali se a mlčeli.

Jako caparti kolem prvního táborového ohně. Fascinovaní, bezhlesně pohlčení.

„Krása,“ řekl Kirsten. Tiše souhlasili.

„Jdeme dál,“ šeptl poručík Ashworth.

Mariňáci a piráti pokračovali za mnohem vydatnější září odrážející se na černé bezhvězdné obloze.

Kdyby někoho z nich napadlo se ohlédnout, možná by spatřil, jak se písečná zrna dávají do pohybu. Hemžila se, převalovala a přesypala, až zahladila všechny stopy vyryté těžkými botami.

Sotva poslední pozemšťan zmizel za nejbližším hřbetem, nepozemská krajina vypadala stejně netknutě, jako než do ní lidé vstoupili.

PO PRVNÍ KOULI objevili druhou.

A po ní další.

Už se u každé nezastavovali.

Jak procházeli zvláště údolími, naráželi nejprve na osamělé exempláře, zasazené do tmy jako slavnostní lampióny. Pak se objevily malé skupinky a ty záhy přerostly ve shluky, které pokrývaly celé pásy úzkých terénních nerovností.

Světla i z tak málo vydatných zdrojů přibývalo, světlý oblouk se nad nimi klenul čím dál výrazněji.

A pak přišlo největší překvapení.

Pustili se do nejprudšího stoupání, jaké zatím zdolávali, aby na hraně ostrého hřbetu strnuli dočista omráčení.

Před nimi se rozkládala nedozírná pláň.

Planina plná narůžovělých koulí a mohutné záře, která neoslňovala.

Bylo to úžasné.

Byli jako očarování.

Aura toho místa jim vzala dech. Svírala jim hrdla, v očích je pálily slzy. Zde byl konec všeho, dál nemělo cenu jít. Nic mocnějšího a významnějšího ve Vesmíru neexistovalo. Tak jim to alespoň připadalo.

Vzedmutý příboj emocí a kouzel dostoupil vrcholu, na okamžik setrval a poté se polehoučku stáhl. Vytratil se jako voda na mořském břehu, zůstala po něm pouze stříbřitě perlivá pěna sladké chuti, která vyplnila uprázdněné místo v jejich myslích.

Ztratili pojem o čase, nevěděli, jak dlouho na duně stáli.

Potom sklouzli hlubokým pískem na dno Království. Omámeně se procházeli mezi koulemi, až se Boltonová k jedné sehnula a vzala ji do dlaní.

Strnuli.

Nebyli však potrestáni.

„Jaké to je?“ zamručel Dobs dychtivě.

Piráte se světlo zrcadlilo na hledí skafandru. „Příjemné,“ řekla a zdvihla narůžovělou věc ze země. „Neskutečné.“

V neohrabaných rukavicích kouli hladila, přivinula ji k sobě a mazlila se s ní.

A její záře jakoby zesílila, v dalekých vnitřních hlubinách zapulsovalo.

Porter téměř fyzicky zachytil blondýnčino štěstí. Osmělili se i ostatní. Dotýkali se, žili a pomíjeli.

Porter měl určité pochybnosti ohledně svých dráповitých titanovo-karbonových manipulátorů, ale ty se všechny vypařily, jakmile do nich kouli přeopatrně uchopil.

V tu chvíli měl pocit, jako by mimozemské cosi držel v holých dlaních.

Koule neměla hmotu ani vlastní váhu, byla čistou energií, prapůvodním čímsi, zhuštěným světlem bez povrchu.

Porter svíral jeden z nekonečné řady světů, jeho prsty objímaly titěrný kosmos svinutý do drobného uzlíčku. Zahleděl se do perleťového odstínu a viděl v něm veškeré možnosti: shluky galaxií, planoucích, rodících se a umírajících hvězdy. Planety a měsíce, nejrozmanitější životní formy, civilizace vzkvétající a hroutící se v prach a zapomnění.

Pro tento jedinečný pomíjivý okamžik byl bohem.

Tvaroval, zaséval, oplodňoval. Jeho osobnost se přenesla a otiskla v nepopsaném univerzu, staly se z ní přírodní zákony, trvalé a neměnné.

Byl u vytržení.

Hořel nepoznanou extází.

Rozplýval se, byl chmýřím unášeným bláznivým bezvětrím. Polkl, zamrkal a jemně kouli odložil do písečného důlku, odkud ji vzal.

Naposledy ji pohladil. Rozloučil se. Přesto to nebolelo.

Omráčeně se rozhlížel. Jako by mu teprve teď docházely některé souvislosti.

Musely jich být miliony. Miliardy.

Kdo mohl tušit, kam až se planina táhla? Očima klouzal po křišťálové, sametově hebké záři.

Tušil, že nemá konce.

Vrátili se zpět nad okraj Království a vylezli ve vlastních stopách na hřeben duny.

A naposledy se společně ohlédl.

20. KAPITOLA

PORTER PRUDCE ZVEDL PŘILBU bojového obleku a hltavě se nadechl sterilního vzduchu.

Byli zpátky v *koridoru*.

Jejich transportéry stály přesně tak, jak je opustili. V jednom okamžiku se nacházeli tam... v tom druhém byli tady. Neexistoval ani náznak přechodu. Žádná mlha, pocit přesunu, pohybu nebo letu.

Kdepak.

„Byla to pravda?“ zeptal se Savtchenko váhavě. Jeho měkký slovanský přízvuk byl o to zřetelnější.

Pořád byli v šoku. Rozervaní, nejistí.

„Zdálo se nám to,“ řekl Dobs bez obvyklé prudkosti. Jeho modré oči byly zasněné, zahleděné kamsi dovnitř. „Jinak to není možné!“

„Nevěřím.“ Muray zvedl manipulátory před obličej. „Pořád ji cítím.“

„Ať tak nebo onak, bylo to nádherné,“ řekl seržant Dickinson.

„Brečel jsem jako želva,“ přiznal Christie bez obalu.

„Bylo to nebe?“ vydechl Kirsten.

„Království, kámo,“ vyslovil Johner nahlas pojmenování, které jim připadalo nejvýstižnější. Rukavicí si otřel široké čelo.

Někteří tak přesvědčení nebyli.

Tanaka zavrtěl hlavou.

I Tex a Larkin se zdráhali věřit. Paradoxně se začínali bát toho, co zažili.

Té velikosti a absolutna. Definitivnosti.

„Nemáme sebemenší důkaz,“ řekl poručík Ashworth uvážlivě. „Nemůžeme si být jistí tím, co se stalo. Ta pláň, světy a my... to je příliš bizarní.“

„Ve vši úctě, pane,“ poznamenal Shapiro, „všichni jsme to cítili, moc dobře tušíme, kde jsme asi byli. Bylo to na nás příliš? Ne, my jsme moc malí.“

„Zdalo se nám to!“ vyjekl Dobs skoro zoufale. „Jenom pitomej sen. Tenhle krám si s náma hraje. Je to sadistická mimozemská zrůda!“

„Boltonová?“ ponoukl Porter blondýnku.

Pirátko natáhla ruku.

Strnuli a zmlkli, zaťatá pěst přitahovala pohledy jako nejsilnější magnet.

Prsty v rukavici povolily a na zem se vysypal proud duhově měňavého písku.

V uších jim zazněl harmonický šepotavý tón, koridorem se prohnal závan Království.

Zrnka dopadla na podlahu a ztratila se, jako by se vrátila do své roviny bytí.

„Ježíši!“ zamumlal Christie.

„Tomuhle jaktěživ nikdo neuvěří,“ přisvědčil seržant Dickinson.

Žádný den nebude jako dřív. S tím se museli naučit žít.

„Pro tohle sem generace Nomádů putovaly,“ řekl Porter.

„Jenže jak...“ začal Larkin.

„Oni věřili,“ poznamenal Wheeler.

Dávalo to smysl.

„Nahradili jsme je?“ zvedla Boltonová oči od podlahy. „Jich bylo přece mnohem víc.“

„Určitě ne zcela... ale pomohli jsme,“ řekl poručík Ashworth. „Doufám.“

„Dalo by se tam vrátit?“ ukázal Kirsten nesměle k mlžné ploše.

„Ne,“ zavrtěl Drobeček hlavou. „Je uzamčená... neprůchodná.“

Porter se cítil asi stejně jako moučný červ, který nahlédl do císařské pokladnice. Šlo o celkem výstižné přirovnání. Viděl toho tolik, ale ve skutečnosti asi vůbec nic nechápal. Vše mohlo být úplně jinak, než se mu jevilo. Ačkoliv...

...ne, to místo nelhalo.

Nesnažilo se je oklamat.

Království toho nemělo zapotřebí.

Něco pro něj vykonali a ono jim doprálo čas a možnost prozření. Bylo už jen na nich, jak s tím darem naloží.

Porterovi bylo jasné, co se stane. Pravda zůstane pouze v nich. Nedokáží ji předat dál. Oni ne. Utone v balastu sebepřesvědčování, rozmělní ji nedůvěra vlastní člověčí povaze. Zabije a zmrzačí ji pochyby, pohodlnost, iracionální sobectví.

Přesto věděl, že má dostatek síly, aby si uchoval alespoň špetičku toho kouzla z bezčasé planiny růžové záře. Uzavře ji do nedobytného koutku duše, aby se ve chvílích, kdy mu bude opravdu zle, potěšil její hřejivou blízkostí.

Transportéry vyrazily k doku a Porter je s dalšími vojáky v bojových oblecích dlouhými kroky následovali.

Za šedivě netečnou mlhou se ani jednou neohlédl.

NÁVRAT NA PALUBU SCF DORSET proběhl jako obyčejně.

Námořníci, kteří měli službu v dekontaminační zóně, se vyptávali, vyslechli si nadšené odpovědi, ale kupodivu se nijak zvlášť nedivili. Pokývali hlavami, položili pár otázek a přitom se zručně starali o vojenský materiál, který měla výprava s sebou.

Mariňáci jim to nezazlívali. Vlastní zážitky jim přišly natolik nepravděpodobné, až zněly naprosto banálně a nezajímavě.

„Vy mi nevěříte, že?“ zeptal se přímo poručík Ashworth, když s kapitán Chevalierovou probíral detaily mise.

Velitelka lodi přimhouřila zelené oči a přejela dlaní po desce svého stolu. „Připouštím, že existují nevysvětlitelné divy... s naším pobytem zde jsem se zbavila mnoha předsudků, ale uvěřit, že vy a vaši vojáci jste zažili nové vesmíry, odpusťte, poručíku, to přijmout nesvedu!“

Ashworth si promnul kořen nosu. „I mně to zní tragicky nepravděpodobně.“

„Vidíte. Jen si vzpomeňte na vojína Dobse. A ani ten váš superman Porter není právě důvěryhodný svědek. Co když se mu Archa dostala pod kůži hlouběji než komukoliv jinému?“

„Stejně, madam,“ nadhodil poručík, „bylo to tak reálné.“

„Pobláznit chemikálie v mozku dokáží mnohem slabší prostředky než kvaziinteligentní pole maskované za mlhu. O tom ale víte zřejmě víc jak já.“

„Při akcích venku v ostražitosti nepolevíme.“

„Přesto je skvělým úspěchem, že na nás Archa konečně zareagovala,“ poklepala štíhlými prsty na dřevo kapitán Chevalierová. „Gravitace, světlo, dokonce dýchatelný vzduch! To vám obrovsky usnadní všechny operace.“

„Určitě.“ Poručík Ashworth nenaléhal. Jestli ho nebrala vážně inteligentní osoba, kterou velitelka fregaty bezesporu byla, těžko jim uvěří obyčejná posádka.

Vítej ve světě normálnosti! pomyslel si hořce.

MARIŇÁCI PŘIPRAVOVALI VÝSTROJ určenou pro planety pozemského typu.

„Proč nás poručík zase žene ven?“ zeptal se řečnický Kirsten.

Porter odložil nábojové schránky do SAW. „Podle tebe to nemá smysl?“

„To netvrdím,“ ošil se mladý voják. „Ale po tom všem...“

„Přece nechceš shnit na kavalci v týhle piksle,“ zamračil se Muray. „Raději vlezu Arše do vnitřností a budu se v nich potloukat, dokud si neušoupu hnáty.“

„Věříš, že to byla skutečnost?“ nedal Porter pokoj. Narovnal se a utřel si hadrem obličej, tričko měl na zádech úplně propocené.

„Jo!“ prohlásil Kirsten kategoricky.

„Aspoň, že v tomhle jsme zajedno.“ Muray vrátil náhradní přilbu k ostatním do speciálního stojanu.

„Jestli to někdo nebere, čistě jeho boj,“ řekl Porter.

„Zvlášť po tom, co provedla ta blondřatá kočka,“ zvedl Muray obočí. „Tohle sledoval každý.“

„Stejně je to vtipný,“ utrousil Porter. Nabil EMG zbraň, zajistil ji a vrátil k ostatním. „Chodíme, vrtáme se v písku, ale neulpí na nás ani zrníčko. A ta holka pronese plnou hrst.“

„Království jí to dovolilo,“ ozvalo se ode dveří.

„A hele, opička,“ ušklíbl se Muray.

„Drž hubu!“ opáčil Johner mile. Za ním vešel Christie a zvědavě se rozhlédl po řadách sklopných panelů, na nichž mělo mariňácké družstvo uloženou výbavu.

„Odkdy jste takoví kámoši?“ podivil se Kirsten ironicky.

„Zakopali jsme válečnou sekeru,“ prohodil lhostejně Muray. „Prozatím.“

„V ringu tě stejně roznesu, zelenej mozku.“ Johner naznačil několik rychlých boxerských úderů.

„Hod’ se do klidu, tlust’ochu,“ zasmál se voják. „Nebudeš stíhat ani jedno kolo.“

„Copak chcete?“ zamrkal Kirsten, ačkoliv moc dobře věděl, proč piráti přišli.

„Bouchačky, hromady kvérů,“ potřásl Christie copánky.

„Serža nám vás navalil na hrb,“ přikývl Porter. „Kde je zbytek?“

„Za chvílku dorazí. Ty prej se o nás postaráš.“

„Vybavíme vás a já s Drobečkem povedeme instruktáž. Krapet na vás zapracujeme.“

„Na tuhle hromadu špeku těžko něco seženeme,“ ukázal Muray kriticky na Johnera.

„Dám mu svoje věci,“ zabručel Wheeler.

„Mohly by pasovat,“ připustil Muray. Pak se mu škodolibě zablesklo v očích. „Hlavně jim dejte pořádně zahulit, ať si přestanou pískat!“

„Co ty, to já zvládnou s prsty v nose,“ opáčil Johner.

„Jen jestli sis je stačil umejt, protože jinak je máš pořád zaražený v prdeli,“ prohlásil Muray rozmarně.

„Bez obav,“ prohlásil Porter. „Dostane se jim standardního zacházení.“

„Škoda, že je tak málo času,“ zalitoval Kirsten.

Do zbrojnice vběhl ribbonský bandog. Zjevil se bez jediného zvuku. Najednou stál mezi vojáky a vesele se zubil tlamou plnou pilovitých tesáků.

„Nazdárek, Princezno!“ přivítal Porter šelmu.

„Se z tebe zjevím,“ zavrčel Muray. „Copak je to morče?“

„Je v pohodě.“

„Já nejsem v její přítomnosti v pohodě,“ odsekl průzkumník.

Mohutné zvíře všechny přítomné zvědavě očichalo, až se zastavilo u Portera. Čumákem mu strčilo do dlaně, a pak si mu lehlo k nohám. Sírově žluté oči se bez mrkání upřely vzhůru.

„Na to, že se o ní starám celej život, mě má jenom ráda,“ prohodil Larkin, který přišel těsně za Boltonovou. „Tebe považuje za boha. Jaks to dokázal, nepochopím.“

Porter pohladil Princeznu po hlavě. „To jsme všichni, ne?“

Muray s Kirstenem rozdali pirátům primární i záložní zbraně a vydali jim ze skladu ochranné komplety.

„Nikdy se do Království nevrátíme,“ poznamenala Boltonová, když si prohlížela výkonnou karabinu.

„My rozhodně ne,“ řekl Porter.

„To víš?“

„Stoprocentně.“

Blondatá pilotka pohlédla na Wheelera, který její nevyslovenou otázku potvrdil trhnutím hranaté brady.

„Proč nás tam Archa dovedla?“ podrbal se Christie na tváři.

Porter pokrčil rameny.

„Jsme taky v zářivý kouli, kterou aktivovalo cosi z jiného rozměru?“ mračil se pirát. „Takhle vznikl náš vesmír?“

„Je to stejně pošahaná domněnka jako teorie Velkého třesku,“ utrousil Johner.

V rozlehlé zbrojnici nacpané k prasknutí smrtonosnými nástroji se rozhostilo ticho. Princezna zvedla hlavu z velikých tlap a zastříhala ušima.

„Nebyli jsme jediní, co?“ usoudila Boltonová a přejela po vojácích šedýma očima.

„Lidé? Určitě ne.“

„Odtud pocházejí kořeny toho tyátru kolem náboženství?“ našpulil Muray rty. „Zkazky, bajky, křesťanství... všechno jedna prolhaná splácanina!“

Wheeler se netypicky pousmál. „Trefa.“

„Na každým šprochu...“ ozval se Larkin.

„Jenže každej dolar má dvě strany,“ řekl řezavým tónem Kirsten. „Takže, když připustíme, že tohle bylo nebe; zdroj života, musí potom existovat...“

„...peklo,“ odpověděl Johner.

„Smrt a zmar.“ Wheeler se opřel bokem o výsuvný panel s padesáti EMG pistolemi, který sahal až do stropu.

„Ten rudookej šmejd!“ plácl se Muray do čela.

„Rudooký?“ zopakoval Porter.

Průzkumník ze sebe jedním dechem vysypal, co mu táhlo hlavou, když šlapal panenským pískem pod smolně černou oblohou.

„Trčel pořádně vysoko,“ uvědomila si Boltonová. „Až pod stropem.“

„Cenil zuby,“ přisvědčil Christie a nervózně se zatahal za copánky nad čelem. „Příšera utíkající z kříže.“

Porter se rozhlédl po zbrojnici.

„Tentokrát jsem ho neviděl,“ přiznal.

„A kdy předtím?“ vzdychl Tex. „Proboha!“

Porter si zaklepal ukazováčkem na spánek. „Jednou to bylo tady... ale ještě předtím jsem se s ním setkal vlastně naživo.“

Princezna zhluboka zavrčela.

„Ty... s ním?“ nevěřil Larkin.

„Ne tak, jak myslíte.“ Porter mávl rukou. „Když jsme s Burkovem procházeli ubikace v nomádské kolonii, všiml jsem si kříže s touhle figurou. Ležel na posteli jako by nic. Vzal jsem ho do ruky, prohlédl si ho. Něco tak zvláštního jsem do té doby neviděl. I na omak byl divný. Nechápu, proč by členové silně věřící komunity měli mít u sebe něco tak ohavného. Proto, když se naše myšlenky v Království smísily, vytáhli jste si ze mě asi tu nejsilnější z poslední doby.“

„To se mi nezdá,“ prohodil Johner.

„Otevřel oči,“ přidal se Muray. „To kovové sošky obyčejně nedělají.“

„Procitl,“ řekla Boltonová studeně.

Porter sebou trhl.

„Pustíme se do práce,“ řekl znenadání Wheeler.

„Seržant je pes,“ řekl Porter s úlevou. „S první lekcí začneme hned. Sraz za deset minut na střelnici.“

Odešel a ostatní se trousili za ním.

Poslední zavíral zbrojnici Kirsten.

V NÁSLEDUJÍCÍCH TŘECH DNECH prošli piráti výcvikem, který měl nahradit základní kurs v poušti marsové Západní Cebrenie. Ačkoliv všichni čtyři, pilotku nevyjímaje, byli zvyklí na tvrdou námahu a nepohodlí, fyzicky i duševně vytrvalí, trénink, který jim připravil Porter s Wheelerem, zvládali jen s vypětím sil.

Den pro ně začínal budíčkem v pět ráno palubního času a končil v deset večer, kdy se sotva doplížili do svých kójí. Probírali ve zkratce techniku a taktiku, stříleli z nových zbraní, učili se spolupracovat v týmu, drilovali s nimi základní postupy. Oba mariňáci-instruktoři jim nedali vydechnout, nutili je řešit krizové situace, chystali pro ně nečekané scénáře.

A čtveřice musela zareagovat.

Během oběda se Boltonové tak trásly ruce vyčerpáním, že se nedokázala trefit lžící do pusy. Nakonec příbor zahodila, polévku vypila z misky a hlavní jídlo si cpala do pusy rukou.

Přesto si nestěžovala.

Porter ji za to oceňoval.

„Jak to jde?“ zeptal se seržant Dickinson, když vstoupil do jídelny.

Nováčci se vymrštili, židle spadly a zarachotily.

Johner se sice zvedl nejpomaleji a dost neochotně, přesto respektoval pravidla hry. Patřilo to k tomu.

Nosili maskáče, nemluvili mezi sebou, poslouchali pouze příkazy instruktorů. Pro tuhle omezenou dobu se z nich stali zobáci – nejhorší a nejposmívanější odpad námořní pěchoty. A vůbec si nevšíмали námořníků, kteří se jejich buzerací ohromně bavili.

„Všechno v pořádku, pane,“ hlásil Porter s kamenným výrazem. „Zaměstnání probíhají podle harmonogramu.“

„Pokračujte,“ odpověděl poddůstojník.

„Konec jídla, odchod!“ zaburácel Wheeler. Naoko zlostně se ohlédl po pochechtávajících se námořnících, kterým okamžitě zamrzly úšklebky na rtech. Impozantní figura, vzhled ukázkového zabijáka a obrovské svaly, které nadouvaly khaki tričko a trhaly těsné rukávy, si vynucovaly patřičný respekt.

Čtveřice rekrutů nechala nedojedené porce na stole a vyrazila poklusem za Porterem, jenž zamířil ke střelnici na spodní palubě.

Jedno je však utěšovalo.

Zítra bude po všem.

ZE ZAKONČENÍ SEZNAMOVACÍHO TRÉNINKU se stala hotová ceremonie.

Vojáci už nebrali bývalé piráty jako přítěž, o niž se musí nedobrovolně starat. Přijali je mezi sebe.

Možná se to zdálo směšné, ale bojové jednotky jsou velmi uzavřenými společenstvími. Nováčci to v nich nemívají snadné, o čemž se na vlastní kůži přesvědčili Tex, Dobs, Sento, částečně i Hitch, ačkoliv ten jako pilot a poddůstojník nemusel snášet to, co obyčejní střelci. Přepadové družstvo námořní pěchoty Charlie si během času vytvořilo vlastní zvyklosti, takže určitá oficialita, zvláště při zařazení tak neobvyklých členů, starším vojákům připadala jako docela dobrý nápad.

Letová paluba se proměnila ve slavnostní nástupiště se dvěma bojovými vozidly, roboty a nastoupeným družstvem v čistých uniformách.

Porter v nejlepší tradici Starého Zmrda vrchního seržanta Bracketta přednesl proslov a jeho imitace byla tak perfektní, že se přítomní marně snažili udržet nehybné tváře. Potom dekoroval nové příslušníky odznaky jednotky a každému zvláště předal jeho karabinu ověšenou barevnými stužkami.

„Koukám, že ti to jde k duhu,“ zamumlal Muray škodolibě, když podával Johnerovi nablýskanou pušku. „Shodil’s pár kilo, co?“

Opičák zavrčel, ale pohledem z protější stěny neuhnul.

Po něm stiskl Porter ruku Boltonové a do levice jí vložil odznak.

„Blahopřeji!“ řekl chraplavým zupáckým hlasem. Provedl čtvrtobrat a odpochoďoval k seržantu Dickinsonovi, který zastupoval nejvyšší šarži. „Pane, nováčci úspěšně dostáli nárokům výcvikového kursu a byli zařazení do kmenového stavu jednotky. Družstvo Charlie je v plném počtu a připraveno k bojovému nasazení!“

Seržant Dickinson vymrštil ruku k pozdravu. „Jednotkóóo... nazdar!“

„Zdar, seržante!“ zařvali vojáci.

„Velte rozchod!“

„Jednotkóóó... rozchod!“ zaburácel Porter.

Na ten povel spustila z reproduktorů hudba a místo ohňostroje vybuchla salva zásahových výbušek. Vojáci se shlukli kolem čtveřice, zatímco přihlížející námořníci se pobaveně rozcházeli.

Poručík Ashworth si přivolal Portera kývnutím prstu.

„Pane?“ vypjal se před ním voják do pozoru.

„Pohov!“ mávl rukou velitel družstva. „Ten monolog byl velice podnětný.“

Porter zamrkal. „Měl jsem nejlepšího učitele, pane.“

„To je poznat.“ Poručík se lehce ušklíbl a poklepal Dickinsona ukazováčkem na hrud'. „Dejte si pozor, seržante, za chvíli vás strčí do kapsy.“

„Zaměřím se na něj, pane,“ řekl Dickinson hraně nerudným tónem. „Spolehněte se!“

Neformální oslava pokračovala až do večerky, která se ohlásila ztlumením denních světél.

„Stejně to byla blbost,“ komentoval poslední hodiny Johner, když se všichni společně vraceli na ubikaci.

„Nekecej,“ usadil ho Muray. „Jen sis chrochtal.“

„To abych vypatlaným gumovým palicím udělal radost,“ ucedil Opičák.

„Ha, ha,“ zasmál se suše Shapiro.

„No, tak jo, celkem mě to bavilo,“ rozhodil ruce bývalý pirát. „Spokojení?“

„Řekni to!“ vyzval ho Muray.

„A co jako?“ zamračil se Johner podezřívavě.

„Byl to záhul, vid'? Tři pitomý dny, a seš vyřízenej. A nelakuj, že ne. Ještě teď se ti klepou hnáty.“

Opičák si o hlavu menšího vojáka nevraživě přeměřil. „Málem jsem vypliv plíce.“

Muray se rozzářil jako slunce. Dosáhl svého.

„Zvyknul by sis, kamaráde,“ prohlásil s blahosklonně mazáckým výrazem. „Za tejdén bys lítal jako fretka. Jako my všichni.“

Hitch zapředl profesionální rozhovor s Boltonovou. Vypτάval se na lítání a zajímal se o její zkušenosti. Nakonec jí nabídl, že s ní probere pár lekcí na trenážeru bojového letounu. „To má úplně jiný grády než dejchavičnej nákladní šíf, uvidíš!“

Blondýna do šviháckého pilota zapíchla zkoumavý pohled. „Jestli doufáš, že mě přefikneš, tak ti na rovinu povídám, smůla, hochu!“

„Jak bych mohl na něco takovýho jenom pomyslet?!“ bránil se teatrálně černocho. „Ani nápad!“

„To doufám,“ řekla vážně Boltonová.

„My dva... čistě jako kolegové. Ruku na to.“

Blondýna mu zlehka plácla do dlaně. „Lítání беру. Na zbytek si nech zajíť chuť!“

„Tohle je zvláštní,“ říkal Christie Porterovi. „Není mi to tak proti srsti, jak jsem čekal. Vlastně se nic nemění na rozhodnutí vám Helfnout. Jenže, co se s náma stane, když se odsud dostaneme? Co bude pak, he?“

„Jestli vás vydáme federálům?“

„Přesně.“

Porter ukázal na jeho odznak. „Co je tam napsáno?“

Christie si ho obrátil k očím a zamžoural na drobná písmena. „Semper fidelis.“

„Vždy věrní.“ Porter se odmlčel. „Tyhlety celky pro nás mají speciální hodnotu. Je to sice symbol, ale zastupuje určité krédo... postoj k životu. My jsme tým, jsme závislí jeden na druhém, a vy jste teď jeho součástí. To heslo neznamená jen poslušnost vůči federaci, koloniální armádě nebo nejbližšímu nadřízenému. Zahrnuje i závazky k nám samým; hlavně k jednotce a ke kamarádům. A to je pouto mnohem pevnější než cokoliv jinýho.“

Christie potřásl copánky, urovnal si odznak na hrudi a tak nějak zvláštně se pousmál. „Nečekal bych to... od tebe ne.“

„Poručík se seržantem se o vás postarají. Možná vás někde po cestě vysadíme, uděláme malou okliku a hodíme vás, kam si řeknete. Nebo vymyslí něco jinýho.“

Skupinka v maskáčích se v ubytovací sekci rozešla a hlavní chodba se vyprázdnila.

Do patnácti minut bylo na slabě osvětlené palubě ticho a klid.

21. KAPITOLA

PRŮZKUM ARCHY pokračoval.

Byla úleva nemuset nosit skafandry a soukat se pokaždé do neforemných bojových obleků. Teplota mimo loď se ustálila na konstantních osmi stupních Celsia, světlo zůstalo příjemně nažloutlé a nevrhalo žádné stíny.

Jehlan ve *výklenkové komoře* změnil uspořádání čárových symbolů, čímž se vojákům otevřelo víc průchodů.

A většina z nich vedla do *vyšších úrovní*.

Zde se setkali s mnohem složitějšími *krajinami*, ve kterých byli uzavřeni poměrně vyspělí živočichové. Někteří připomínali lidem známé tvory, jiné formy života však byly, mírně řečeno, hodně exotické.

Pozorovali je, slyšeli je, dotknout se jich však nemohli.

Většina prostředí v těchto *krajinách* byla nebezpečná. Nedýchatelná nebo jedovatá planetární ovzduší, drtivá gravitace či naopak téměř vakuum.

Proto je Archa izolovala.

Nebránila vojákům vstoupit do spojovacích tunelů, dokonce umožnila prohlídku svých expozic, když vytvářela jakési dočasné bubliny – neviditelná pole, která oddělovala rozdílná prostředí.

„Čumte na to!“ ukazoval Muray na fialovooranžového suchozemského hlavonožce, který se na ně snažil dostat. Zvedal chapadla, měnil barevnou strukturu těla, syčel a chrastil jako porouchaný ventil.

„Jen ho nech,“ řekl seržant Dickinson.

„On mě vidí, seržo.“ Voják za neprostupnou bariérou posměšně mával zdviženým prostředníkem.

Jako by urážlivému gestu tvor rozuměl, vyváděl ještě divočeji.

„Co je na tom k divení?“ vrtěl hlavou Sento. „Ty ho taky vnímáš, ne?“

Porter si prohlížel propletené stvoly bičíkovitých rostlin, fialovou chobotnici a dusivé páry plazící se podél břehů močálovité laguny.

Jakmile vojáci odešli ze scény, bublina splaskla.

Tvor se postupně uklidnil a zalezl pod hranaté skalisko.

KRAJINY A KRAJINY.

Stovky neznámých světů, jaké člověk doposud nenavštívil.

Přesto to stále nebylo ono. Vojáci chtěli víc – proniknout do *nejvyšší úrovně*, kde podle nich Archa držela zástupce vyspělých civilizací. Nejblíže se asi dostali, když je vstupní portál dovedl do bubliny na okraji pouštního světa.

Mdlé, téměř bezbarvé světlo. Šedavý písek a stejně šedivá mračna na obloze. Snad i poryvy větru měly tutéž neutrální barvu.

„Co je tady zajímavého?“ opáčil Hitch znuděně.

„Támhle!“ ukázal Kirsten.

Vichr na okamžik rozerval hustou mlhu a v dáli se objevily obrysy čehosi velkého.

Stavba.

Hranatá, evidentně umělá.

Z opačné strany zavál protivítr a všechno zmizelo.

„Krucí!“ Savtchenko se opřel do neviditelné bariéry.

Měli vyzkoušené, že se nic nestane. Vymezený prostor jako by ohraničovala gumová membrána. Vzduch byl v tom místě na omak nepochopitelně hladce vatový, ale čím silněji jste na něj tlačili, tím se stával nepoddajnějším. Jediným výsledkem bývaly duhové pablesky, jež se rozeběhly od místa dotyku.

„Je to mrtvé,“ poznamenala Boltonová. Vojenská výstroj jí sekla; vysoké boty, chrániče, balistická vesta a helma. S puškou přehozenou křížem přes záda vypadala jako militaristická panenka G. I. Jane.

„Úplně vzadu byly nějaké trosky,“ poznamenal Shapiro.

„Prázdné krunýře,“ řekl Wheeler. „Možná stroje.“

„Přesně!“ tleskl Johner.

„Fuj!“ odplivl si Muray.

„Co když žádní vyšší tvorové nejsou?“ poznamenal Sento.

„Portere?“ zeptal se poručík Ashworth.

Voják pokrčil rameny, oči navenek netečně upřené do šedivé dáli. Nejasně se mu připomenul pocit zmaru, který zažil po setkání s duchy Stavitelů. Jejich smutek a prázdnotu. „V tomhle ohledu nemám zprávy... Archa se mnou své interní záležitosti nekonzultuje, pane.“

Velitel družstva pokrčil rameny.

„Vyhyuli,“ řekla všem a zároveň nikomu Boltonová.

Porter si upravil polohu karabiny na prsou, prsty v taktických rukavicích přešel po jejím závěru. „Ano a ne.“

„Neskutečný.“ Pod okrajem přilby se na něho podívala. „Pořád doufám, že se probudím a nebude to pravda. Jenže na tohle začíná být ten sen příliš dlouhý.“

Seržant Dickinson odešel poslední.

Bublina za ním s tichým jekem implodovala. Bezbarvého písku, kde ještě před pár minutami šlapaly lidské nohy, se zmocnily vzdušné víry a všechny stopy během chvílky zahladily.

PŘEPADOVÉ DRUŽSTVO NÁMOŘNÍ pěchoty navštívilo v dalších dnech ještě mnoho rozličných *krajín*. Tmavé i zářivé světy, vyprahlé pouště, bažiny, skalisté vrcholky, metanové bouře. Několikrát se ocitli v bublinách hluboko pod hladinou – a pouze jednou si byli vojáci jistí, že šlo o obyčejnou H₂O. Na pomyslném seznamu si mohli odškrtnout údolí s obřími krystaly, kovové i ledové pláně, ohnivá ovzduší, kde plameny tekly jako řeky a pomíjiví živočichové, velcí jako domy, ale lehcí jako plyn, skotačili nad nejžhavějšími prameny.

Viděli všelijaké, jen těžko zařaditelné formy života. Za bezpečnými bariérami sledovali souboje na život a na smrt, monstra, která by nesložila ani protitanková střela. Dávno se přestali čemukoliv divit.

Nikdo na ně uvnitř Archy nezaútočil, neohrožoval je. Jejich pozemské dělení dnů se táhlo s poklidnou únavností. Tu a tam je na průzkumných výpravách provázeli zvědaví námořníci.

Jednoho rána však události nabraly nečekaný spád.

TĚSNĚ PO SPOLEČNÉ SNÍDANI se totiž poblíž základního tábora objevila *mlha*.

Vyřinula se z nepatrného bodu. Nejdřív byla beztvarym mrakem o průměru zhruba dvaceti metrů, pak se začala stahovat, měnit a utvářet. Její pohyb zrychloval, tvary se zaostřovaly a profilovaly, a než se vojáci a námořníci nadáli, nad plochou rampou rotoval složitý objekt složený z mnoha protiběžných šroubovic.

„Proboha, co to může být?“ divil se nadporučík Kirschner a fascinovaně zíral na monitor. Sirény postupně umlkaly, pouze hologramy dál výstražně pulzovaly.

Poručíku Ashworthovi, který se přihnál na můstek, nezbývalo než pokrčit rameny.

Průzkumný dron objel vířící objekt. *Mlha* nevypadala jako mlha, ale spíš jako stroj z pevné hmoty. Jednotlivé části se kolem sebe navzájem prudce točily, ale ani jednou se nedotkly. A nikde nebyl vidět ani náznak jakéhokoliv pohonu.

„K čemu perpetuum mobile?“ nechápal šéfinženýr.

„Omrkne to, pane?“ navrhl seržant Dickinson na komunikačním okruhu.

„Zamítá se... prozatím,“ řekl poručík. „Portere?“

„Neznamená hrozbu, pane,“ přihlásil se Porter. „Spíš...“

„Spíš, co?“

„Chce upoutat. Vyžaduje pozornost, pane.“

„Příliš jim věříte, poručíku,“ poznamenal Kirschner.

„Jsou to mí muži,“ ohradil se velitel družstva.

„Podívejte!“ upozornil důstojník od průzkumu.

Z rotujícího čehosi se oddělily dvě menší spirály, nějakou dobu se vrtěly na místě a pak se vydaly skrz tábor k fregatě.

Matka nenechala akci bez odezvy a oranžová tabla zrudla.

„Nelze vyhodnotit, zda se jedná o útok. Jaká navrhuje protipatření?“ Operátor obranných systémů zaváhal. „Zlikvidovat?“

„Vyčkejte!“ zarazil ho poručík Ashworth.

Námořní důstojník se obrátil k veliteli lodi a ta kývla.

Zhruba dvoumetrové spirály, které připomínaly žací nože, se vydaly po mostě. Vzdálenost k přechodové komoře se zkracovala.

Operátor si přidržel povelový mikrofon u rtů.

Oba objekty se však zastavily přesně v polovině vzdálenosti mezi základním táborem a fregatou.

DSO⁴⁴ se sykavě nadechl.

Šroubovice se však vrátily zpět, obkroužily tábor a znovu vyrazily na most.

Točily se čím dál rychleji.

A pak celý cyklus zopakovaly.

„Lákají nás ven?“ řekl nadporučík Kirschner.

Poručík Ashworth v duchu zaklel. Vířící šroubovice coby ekvivalent zvoucích prstů? Sakra!

„Madam?“ oslovil velitelku.

„Podíváme se na to!“ rozhodla kapitán Chevalierová. „Už mám všeho vysedávání dost.“

„Družstvo Charlie, kód jedna!“ řekl poručík Ashworth do interkomu. „Zajistěte prostor tábora!“

BOJOVÍ DRONI A OBRNĚNÉ TRANSPORTÉRY. Létající průzkumníci a stacionární palebná stanoviště *SCF Dorset*.

Jakmile se vojáci vynořili z přechodové komory, obě spirály se stáhly. V okamžiku, když mariňáci zaujali pozice na mostě, jim vyrazily v ústrety a zastavily se pouhých třicet metrů od nich.

„Tým Alfa!“ přikázal seržant Dickinson.

Krytí bojovými vozidly postoupili Porter, Wheeler, Muray a Savtchenko vpřed. Spirály odkroužily k mateřskému objektu na pláni před tunely. Jako by příliš opatrné vojáky popoháněly k většímu spěchu, opakovaně vylétaly kupředu a zase se vracely.

Poručíka Ashwortha tentokrát doprovázela kapitán Chevalierová. Přes olivově zelenou leteckou kombinézu si oblékla teplou bundu.

Šroubovice se naposledy pohnuly naproti. Točily se jako zběsilé káči, vzduch kolem nich se tetelil a zvláště blýskal. Pak se náhle zakývaly dopředu a dozadu a zanořily se do hlavního objektu.

Hladce a čistě.

„Seržante, půjdu k tomu,“ navrhl Porter.

⁴⁴ *Defense Systems Operator* - operátor obranných systémů

„Opatrně,“ souhlasil Dickinson. Na průzkumné drony mlžné perpetuum mobile nereagovalo.

Vojáci utvořili půlkruh. Zbraně v rukou, ostrážiti a připravení na všechno.

Porter se skloněnou karabinou, ale prstem na spoušti, postupoval krok za krokem k bláznivě vířící věci. Na rozdíl od malých šroubovic nevydávala žádný zvuk. Zato v hlavě mu zesilovalo povědomé bzučení.

A pak se rotující útvar změnil v plochu.

Puška Porterovi sama skočila do ramene, ústí hlavně sebou trhlo nahoru.

Nepravidelný mnohoúhelník však nechystal útok. Zavlnil se a ustálil, po jeho povrchu přeběhly pásy podobné čárovému kódu. Zmizely a sekvence se opakovala.

„Pokouší se komunikovat?“ svažila obočí kapitán Chevalierová.

Bojovní roboti utvořili obranou hradbu.

„Možná,“ trhl rameny velitel mariňáckého družstva.

Prudké zapulsování.

„Je to netrpělivé,“ poznamenala Boltonová a upravila si podbradník přílby.

Vzor se vzápětí změnil. Nyní měl určitou prostorovou strukturu a jednotlivé znaky nebyly výhradně rovnoběžné. V určitém pořadí se dokola střídaly.

Poručík Ashworth došel k mlžné ploše.

„Musíš říct jasně, co chceš,“ řekl. „Tomuhle nerozumíme!“

Archa bzučela v Porterově mozku jako rozbouřený hmyzí roj.

Okraje plochy se prolomily, střed se zavlnil v sérii drobných zachvění.

Najednou věděl, co udělat. Natáhl ruku.

Mlha jako by na to čekala. Hustý šedý pramen mu obalil paži až po loket.

Portera zapíchaly myriády studených jehliček a bzučení rázem ztichlo. Měl dojem, že ho obalila silná vrstva izolační pěny. Vzduch zhoustl, neviditelně zajiskřil. Tichounké popraskávání statické elektřiny, kratičce zakalený obraz na sítnici.

Šedivá plocha předvedla jednoduché, ale jasně rozpoznatelné objekty: fregatu, most, tunely a černý jehlan ve *výklenkové komoře*. Všechny symboly se několikrát zopakovaly a pak se v samostatném poli objevily dokonale vykreslené postavičky v plné polní. Kompletní družstvo včetně bývalých pirátů.

Zcela názorně se přesunuly pod jednotlivými objekty a za jehlanem se ocitly...

...někde jinde.

Zmenšený obraz samotné Archy se posunul stranou a zmizel.

Zůstali pouze osamělí mariňáci uprostřed prázdné plochy.

„ARCHA NÁS CHCE NĚKAM POSLAT,“ řekl poručík Ashworth.

„Odsud pryč?“ Kapitán Chevalierová zavrtěla hlavou. „Proč?“

„Madam?“ ozval se Porter.

Velitel družstva pohlédl na svého střelce. „Mluv.“

„Archa vytvořila přijatelné životní podmínky, zavedla nás na místa, která bychom jinak neviděli...“

„To narážíte na to vaše Království, vojáku?“ skočila mu velitelka lodi do řeči.

„Snad, madam.“ odpověděl Porter klidně. „Na oplátku teď Archa něco chce.“

„To víte od ní?“ Kapitán Chevalierová spočinula významným pohledem na šedivém prameni, který mu ovíjel ruku jako had.

„Ano.“

„Co jí asi můžeme nabídnout, že to nemá k dispozici?!“ Velitelce se do hlasu vloudila jízlivost.

„Jsme pravděpodobně svým způsobem jedineční, madam.“

„To by mě vážně zajímalo čím!“

„Jsme vojáci,“ řekl poručík Ashworth.

„A?“

„Zabíjíme.“ Zpola přiznaná pravda velitele mariňáků nepříjemně zasáhla. „Umíme to. Jsme na to vybavení. Tahle činnost je pro nás obživou, povoláním. Vykonáváme ji tak, abychom uspěli. Kalkulujeme, zvažujeme rizika. Nemícháme do toho city ani nutnost lovit kořist, abychom se nasýtli.“

„Zdá se vám na tom něco neobvyklého, poručíku?“

„Nám ne, madam,“ odvětil Ashworth jednoduše.

„Jestliže je naše civilizace jedinečná právě tímhle, tak to potěš!“
odfrkla si Boltonová. „To máme být vážně na co hrdí!“

Kapitán Chevalierová po blondýnce navlečené do vojenských maskáčů sekla pohledem. Pokud člověčí schopnost záměrně hubit svůj vlastní druh a sama sebe navzájem byla ve vesmíru výlučná, bylo to asi na pováženou.

„Pouze vaše družstvo?“ zamračila se. „Nikdo z mých lidí?“

„Portere?“ obrátil se poručík na vojáka.

Ale ještě než to dořekl, pole s vyobrazenými postavičkami razantně zakmitalo. Z mlžné plochy se vynořil dokonalý model *SCF Dorset* a pod ním přesný počet námořní posádky. Ti však zůstali mimo hlavní pole.

„Kurva!“ ulevil si Muray. Pak se zarazil. „Sorry... madam.“

Savtchenko polkl a napjal svaly pod kevlarovým brněním, Kirstenovi naskočily na čele kolmé vrásky. Hitch se poškrábal na krku, Shapiro vyklepával svižný rytmus do předpažbí své zbraně.

„Jaký bude úkol?“ zeptal se velitel mariňáků ztěžka.

Vyobrazení družstva zopakovalo průchod kamsi mimo Archu, schématicky znázorněný obří Sběrač zmizel a nahradily ho křivolaké pásy a grafický zmatek.

„Ona asi neví...“ poznamenal Porter. „Nebo nám to nedokáže sdělit.“

„Čiré šílenství!“ naklonila se kapitán Chevalierová k Ashworthovi. „Tohle přece nemůžete myslet vážně?!“

Poručík se kousl do rtu. „Na to není zrovna snadná odpověď.“

Po jeho slovech se ukázal jednoduchý, přesto v dokonale čitelných obrysech známý pohled: Zvýšený okraj písečné duny, planina utíkající do dále a bezpočet drobných koulí. Obraz chvíli setrval a pak se rozpadl. Ne naráz, ale postupně; první zmizely Světy a teprve poté zbytek Království.

Sdělení bylo tak srozumitelné, že nepotřebovalo zopakovat.

„Krucí,“ uniklo seržantu Dickinsonovi.

„To je ono?“ zamručela kapitán Chevalierová.

Poručík Ashworth přikývl.

„Jste jako opaření!“ Žena v khaki kombinéze si založila ruce v bok. „Uvědomujete si, že může jít o přelud, jehož prostřednictvím s vámi Archa manipuluje?“

„Racionálně vzato ano.“ Poručík Ashworth klepl ukazováčkem do botky pažby. „Jenomže udělat to musíme.“

Velitelka fregaty se skřípavě uchechtla. „Zarazit vám to dost dobře nemůžu.“

„Co budeme potřebovat?“ promluvil velitel družstva přímo k šedivé komunikační ploše. „Máš o našich možnostech přehled?“

To byla správná otázka.

Archa zareagovala, jako by na to čekala. Z mlhy vystoupily tvary konkrétní techniky, dokonalé v každém detailu.

Seržant Dickinson přešel k mimozemské obrazovce. „Naše nejtěžší vybavení, pane.“

„Má zasraně dobřej přehled i o tom, co schováváme v kalhotách,“ poznamenal Muray sarkasticky.

„O něčem to vypovídá,“ neвшímala si ho kapitán Chevalierová.

„Že to nebude žádná procházka,“ řekl poručík Ashworth s pohledem upřeným na mimozemský informační panel.

Velitelka fregaty koloniální flotily zapátrala ve tvářích vojáků. To, co viděla, ji nepřekvapilo. Místo strachu se jim dychtivě leskly oči, podle nedočkavých výrazů by už chtěli být na cestě. Těšili se, nebezpečí a neznámo je lákalo.

Zavrtěla nechápavě hlavou.

Chlapi! Taková nicotnost jako ‚Smrt‘ je nemohla zastrašit.

Pochopila, že zrazovat mariňáky od jejich úmyslu nemá cenu. Zbytečně by se namáhala. Toužili po nesnadných vítězstvích, nástrahy je nelekaly. Chtěli se servat třeba s celým peklem za to, co pokládali ve své pokřivené logice za správné.

Sklouzla pohledem na emblém jednotky na poručíkově levém rameni.

Semper fi.

Proboha – jak příhodné!

„Dejte na sebe pozor, poručíku,“ řekla kapitán Chevalierová poněkud upjatě. „Kdybyste cokoliv potřebovali, počítejte s námi.“

S tím odkráčela skrz tábor k mostu a po něm do své lodi. Poručík ji provázel očima.

„Zvládneme to,“ promluvil nakonec ke svým mužům. „Zase a jako vždycky.“

„Budeme dělat to jediné, co opravdu umíme,“ doplnil ho seržant Dickinson. „Co to je, slečinky?!“

„Bojovat!“ Mariňáci udeřili zaťatými pěstmi do hrudních plátů neprůstřelných vest.

Boltonová zamrkala. Aura válečné zuřivosti se přes ni převalila jako horký dračí dech. Když se ale podívala na Johnera, Christieho a Larkina, viděla v jejich očích stejnou posedlost, jaká se zmocnila vojáků.

Byli zrovna tak ztracení. Chápala, proč je kapitán Chevalierová tolik zklamaná.

„Nemusíte s námi,“ oslovil ji poručík Ashworth. Z jeho obličeje viděla jen sevřené rty, úzký hranatý nos a tmavé pichlavé oči pod zvednutým hledím.

Pokrčila rameny a ukázala na mlhu. „Počet odpovídá, takže jedna z těch figurek je moje.“

Důstojník trhl hlavou. „Dobře, díky.“

Šedivý had se odmotal Porterovi z ruky a rozplynul se.

Plocha se netrpělivě zavlnila.

„Už jdeme, neboj,“ zamumlal Muray. „Vydrž, holka!“

Boltonová se nechtěně usmála.

Povely seržanta Dickinsona následovaly rychlostí kulometné palby. K vojákům se ze všech stran hnaly robotické plošiny, aby je dopravily na loď, transportéry se stahovaly do tábora. Uvnitř fregaty se rozsvěcela světla v nepoužívaných garážových stáních, v setmělých kabinách bojových vozidel se aktivovaly řídicí panely. Skladové manipulátory se pustily do shromažďování výzbroje, po skluzech a dopravnících rachotily palety s materiálem. Kontejnery se ukládaly na přesně stanovených místech, kde je odebírali pomocní roboti.

Složitý proces dovybavení jednotky se rozeběhl.

DŘÍV, NEŽ VOJÁCI PROŠLI přechodovou komorou, příprava techniky byla v plném proudu, zásoby se nakládaly a katalogizovaly.

„Pánové, bude to záhul!“ hulákal Muray nadšeně, zatímco ze sebe strhával standardní výbavu a chystal si komplet do extrémních bojových podmínek.

„A skafandry?“ ozval se Shapiro z druhého konce zbrojnice. „O těch se Archa nezmínila.“

„Tam, kam se dostaneme, bude dýchatelný vzduch, co?“ obrátil se Tanaka na polonahého Portera.

„Ta stará piksla dobře ví, co potřebujeme,“ předběhl ho Muray. Mezi oblékáním si vesele pohvizdoval.

Hitch se tak nadšeně netvářil.

„Sice si nezalítáš, ale budeš mít na starost technický hračky,“ snažil se ho uklidnit Kirsten. „Kdyby došlo k nejhoršímu, budeš na rozdíl od nás trochu v závětrří.“

Pilot si zacvakl spony nosného modulárního systému, do pouzdra pod levým ramenem zastrčil PDW.

„V to doufám,“ zabručel pod pečlivě zastřiženým knírkem.

Porter už měl na sobě nehořlavé protichemické spodní prádlo. Natáhl si svrchní kombinézu, zapnul ji jedním tahem ke krku a dotáhl těsnící manžety. Následovaly boty a rukavice. Do speciálních kapes na zádech a v pase vložil energetické články a záložní počítačovou jednotku. Zapojil termoregulační systém, poté následovaly chrániče nohou, rukou, krku a ramen. Poslední částí vybavení byl SIPE⁴⁵ se zvýšenou balistickou odolností pro nejzranitelnější partii trupu. Díky těmto krunýřům začínal vypadat jako zmenšená kopie bojového skafandru. Provedl rychlou kontrolu. Přímo před něj se vysunul další panel a nabídl mu pestrou paletu zbraní. Do pouzdra na pravém stehně zasunul PDW, zkontroloval zásobníky na levém, šikmo do levého podpaží vsunul větší verzi MRAW⁴⁶. Zatímco někteří vojáci si na záda věšeli náhradní útočné pušky nebo bojové brokovnice, on si do závěsu strčil krátkou výsadkářskou karabinu s granátometem, takže mu botka teleskopické pažby vyčnívala nad pravé rameno. Jako poslední vyndal ze stojanu

⁴⁵ *Soldier Integrated Protective Esemble* - integrovaný ochranný komplet vojáka

⁴⁶ *Medium-Range Assault Weapon* - útočná zbraň na střední vzdálenost

SAW. Založil do *pily* plnou nábojovou schránku a displej na závěru okamžitě ožil. Z dokové jednotky vzal helmu, nasadil si ji a uzamkl spony, které ji pevně spojily s přírubou SIPE na krku. Potřásl hlavou, aby zjistil, jak sedí, spustil hledí a přehlédl stavové menu. Všechno OK; zbraň a ITWDS. Spokojeně systém vypnul, pohnul rameny a zkusmo provedl několik rychlých výpadů.

Výstroj perfektně fungovala.

Nakonec sáhl pro anatomicky tvarované pouzdro s nejvýkonnější ostřelovací puškou. Ačkoliv transportéry vezly náhradní zbraně, tenhle na zakázku vyrobený kus mezi nimi nebyl.

Muray naproti přes uličku zaujal střelecký postoj, několikrát po sobě hodil účinnou pušku s integrovaným granátometem do ramene a bleskově přilícil.

„Balada, hoši!“ zamrkal.

„Nadrženej?“ rýpnul si Savtchenko.

„Jak čokl!“

Přidal se k nim Wheeler, proti němuž urostlý příslušník ruských Specnaz působil jako chudinka.

„Jak to děláš, že pořád vypadáš jako nestvůra?“ dobíral si Kirsten Drobečka.

„Cpu se syrovým masem,“ zahučel Wheeler dunivě a naprosto vážně.

Pilot Hitch se ošil. Přestože nebyl žádný třasořítka a fyzickou měl slušnou, pěchotní výstroj ho tížila a nepříjemně svírala. Tohle nebyla lehká přetlaková kombinéza a osobní zbraň v podpažním pouzdře. Připadal si ověšený jako vánoční stromeček.

„Jak jste na tom?“ zeptal se Porter.

Odpověděly mu souhlasné výkřiky. Adrenalin vojákům šuměl v žilách, cítili se silní jako pohádkoví obři, euforie jim dodávala křídla.

Přesně v tu pravou chvíli se objevil seržant Dickinson.

„Jsme připraveni, seržante,“ řekl Porter.

Poddůstojník vycenil zuby. „Už jsem si myslel, že vás budu muset přebalit, děťátka. Odpočítat!“

Vojáci vykřikovali svá čísla, zatímco se řadili na chodbě před zbrojnicí. Úplně naposled se ozvali piráti. Boltonová přiběhla jako poslední, ale seržantova inspekční prohlídka dopadla na výbornou.

„Těšíte se, mazánci?!“ Dickinson šel podél svých mužů.
„Jako nikdy!“ zařvali. Skutečně; mysleli to smrtelně vážně.
„Co jste?!“
„Mariňáci!“
„A jaké je vaše krédo, vy chudinky?!“
„Vždy věrní!“

Tenhle výstup dostal i Boltonovou. Přidala se k všeobecnému hulákání, atmosféra ji strhla tak, že skoro viděla rudě. Krev jí bouřila ve spáncích, těžká zbraň a uniforma byly najednou lehké jako pírko.

„Na to pamatujte!“ udeřil seržant Dickinson pěstí do otevřené dlaně. Otočil se a zasalutoval přicházejícímu poručíku Ashworthovi.

Ten přikývl a přidržel si ruku u ucha, aby lépe slyšel hlášení z provozního úseku.

„Seržante?“

„Jednotka v plném počtu, pane!“

„Námořníci jsou připravení,“ řekl kovovým tónem poručík. Ukázal chodbou dopředu. „Družstvo Charlie; nástup!“

Vojáci se rozeběhli k dokové palubě, kde na ně čekaly obrněné transportéry.

KOLONA ČTYŘNÁPRAVÝCH BOJOVÝCH VOZIDEL
projela základním táborem a zamířila k prostřednímu tunelu. Ze všech stran je kryli droni. Součástí mohutné formace byly rovněž doprovodné víceúčelové stroje, které vezly další munici, zásoby a náhradní díly. Jednotka disponovala rovněž létajícími průzkumnými a útočnými prostředky, zesílenou raketovou a hlavňovou výzbrojí.

První bojový dron, vlastně malý a extrémně pohyblivý tank, vjel do zívajícího ústí výklenku. Následoval hlavní trén a po něm zbytek techniky. Vozidla nejela nijak rychle, vojáci zatím nespěchali.

Poručík Ashworth se dotkl tlačítka spojení. „Skupina Alfa pokračuje. Brzy nashledanou, Dorsete!“

„V to všichni doufáme!“ ozval se mariňákům ve sluchátkách lehce zkreslený hlas kapitán Chevalierové. „Vraťte se v pořádku!“

„Vynasnažíme se!“ odpověděl poručík Ashworth a ukončil komunikaci.

Christie, řidič prvního bojového vozidla, měl sice ruce položené na ovládání, ale raději se spoléhal na navigátora.

Za ním seděl velitel družstva a v setmělé přepravní kabině pak zbytek týmu. Druhému stroji velel seržant Dickinson a třetí dostal na povel Porter.

Jeden za druhým mizely v hloubi mimozemské Archy, takže za chvíli se plocha před táborem vyprázdnila.

Expediční jednotka mířila do *výklenkové komory*.

VELITELSKÝ MŮSTEK SCF DORSET ovládla stísněná atmosféra.

Kapitán Chevalierová se levou paží opřela o opěradlo svého křesla, prsty si přejížděla po nose. Zažívala prazvláštní pocit ztráty.

Bojové družstvo, které mělo tvořit s fregatou koloniální flotily nerozlučný celek, se na žádost neidentifikované entity vydalo hájit její nejasné zájmy.

Absurdní.

Jenže žena, která získá velení bojové lodi, nemůže být obyčejnou ženou. Musí být mnohem tvrdší než muž v její pozici, mnohem výkonnější a pracovitější. Jinak neuspěje.

K této situaci by nedošlo, kdyby Dorset neuvízla v tomhle gigantickém doku. Nemohla se svou posádkou opustit bojeschopné a funkční plavidlo. To jí řády a tradice námořnictva neumožňovaly.

Dalo by se to pouze v jediném případě, ale...

Kapitán Chevalierová zaplašila nepohodlné myšlenky.

Ne, takhle ne!

Podívala se na projekční panely. Ukazovaly stejný záběr: v tunelu právě zmizel poslední bojový dron.

Poklepala se ukazovákem po špičce nosu a ruku odtáhla. Na hologramu před křeslem běžela videosmyčka zachycující ceremoniál mariňáků před zbrojnicí na hlavní palubě.

Kdyby chtěla, mohla si do sluchátka v uchu pustit jejich hlasy.

Jenže nechtěla. Obraz bohatě stačil.

Před časem dostala tu možnost, proto si vybrala ty nejlepší z odlišného světa pozemní armády. Lišili se chováním, válčení pro ně znamenalo starobyrou hru ‚kdo z koho‘. Nepotřebovali její technické

vzdělání a chladný přístup ke službě u válečného loďstva. Sledovala
rozbouřené emoce, touhu pustit se do něčeho obrovského. Zažít
dobrodružství.

Cítila se napůl znechucená, napůl je obdivovala.

V tom to bylo.

Tajně záviděla napohled křehké pilotce, která se k vojákům s
takovou samozřejmostí přidala.

Klidně by s ní měnila.

Bála se o ně a současně v ně věřila. A skutečně si přála, aby se
vrátili.

Všichni.

FORMACE BOJOVÝCH VOZIDEL stála před černým
jehlanem.

Zkosené přídě v jedné linii, kolo vedle kola, droni a doprovodné
stroje seřazené za nimi.

V nazlátlé záři se z nulového bodu hrnula mlha.

Rozprostírala se od země do stropu a nakonec zakryla oblý
vrcholek.

Porter smazal sloupec hologramových dat, zvedl se ze sedadla a
naklonil se k Boltonové, aby měl lepší výhled na panoramatické
záběry, jimiž disponoval předek kabiny.

„Roste to, kurva, rychle!“ ozval se zezadu Muray.

„Snad se nebojíš?“ opáčil Kirsten. V hlase však neměl ani stopu
po humoru.

„Rozhodně míň, jak ty,“ našpulil rty průzkumník.

Princezna zvedla hlavu a zamručela.

„Klídek, maličká,“ popleskal ji Larkin po svalnatém krku.

To bylo zarážející. Ačkoliv fena ribbonského bandoga neudělala
za celou dobu ani krok z lodi, Archa ji zahrnula do své grafické
žádosti. Vedle přesného soupisu techniky a počtu příslušníků
družstva se objevila její čtyřnohá silueta. Nic nenamítal ani Nácek
Dobs. Princezna byla od přírody rváčem a zabijákem. Její impozantní
tesáky, rychlost a děsivě nabroušené smysly se mohly hodit.

Mlha se vytvarovala do podoby mohutného portálu.

„Je to tady, už je to tady,“ mumlal Muray.

Střed šedivé stavby se kamsi propadl.

Spojení – průchod byl otevřen.

Vojáci uslyšeli známé hučení nepocházející z jejich reality. Jenomže tentokrát bylo mnohem hlubší. Hrozivější.

„Ježíši...“ vydechl Kirsten.

Larkin zaťal pěsti. Žaludek mu poskočil.

Porter se nahnul ještě víc nad palubní desku. Třeba si to jen namlouval, ale nezahlédl uprostřed portálu určité nezřetelné tvary?

„Všem posádkám, připravte se!“ ozval se na komunikačním okruhu poručík Ashworth.

„Dvojka čeká!“ zareagoval seržant Dickinson.

„Trojka připravená!“ řekl Porter.

Jádro tmy se uprostřed vlnilo a přelévalo.

Čekání drásalo nervy. Vojáci se v pevném sevření sedaček a ochranných rámu ošívali, marně si snažili udělat pohodlí. Jedinými zdroji světla uvnitř vozidel byly konzole řidičů a velitelských postů.

„Na co čeká?“ prskl Muray. Zápěstím si z obočí setřel kapky potu.

„Na tohle!“ ukázal Porter zbytečně.

Vnitřní hrana portálu se rozzářila.

To bylo ono.

Pokyn pro ně.

„Fajn, jdeme na to!“ to byl jediný rozkaz od velitele družstva Charlie.

Vyrazili dva bojovní droni, doprovodné vozidlo a za nimi první transportér s lidskou posádkou.

Porter stiskl Boltonové rameno a vrátil se na své místo. Připoutal se, titanový rám ho zafixoval v anatomické sedačce.

Pneumatiky větší než dospělý muž se pohnuly a nasměrovaly téměř dvousettunové bitevní vozidlo do klokotajícího přediva prostoru. S pomalou a osudovou důstojností se stroje řadily těsně za sebe a vjížděly mezi oslnivé linie.

Jakmile se mezi sloupy ocitlo poslední ARV, výklenkovou komoru zalil bezhlesý výbuch studeného světla a všechno zmizelo.

O sekundu později nebylo po přepadovém družstvu koloniální námořní pěchoty, jejich zbraních a masivní palebné síle ani památky.

Zůstala jen *výklenková komora*, pahorek s *jehlanem*, stovky průchozích tunelů do jiných míst a *krajin* – a nic víc.

22. KAPITOLA

PORTEROVI JAKO BY LEBKOU PROLETĚL oblak černého prachového peří. Štípalo to, svědilo. Studilo. A vzápětí to bylo pryč.

Bojová formace pozemšťanů se vynořila v tetelivém záblesku. Porterovi se sice zdálo, že kolem nich ještě na pomíjivou vteřinu přetrvávají zvláštní tmavé obrysy – košaté a obrovsky rozlehlé – ale mohlo jít o pouhý klam, stejně jako kostru pokrouceného časoprostoru nebo přenosovou soustavu oněch... *Stavitelů*. Pak se však linie a struktury rozplynuly jako kouř a zůstala jen záplava bolavého světla.

Pneumatiky obrněnců zachřupaly na obyčejném písku. Kolem nich se převálila mračna prachu.

Senzory mezitím registrovaly, vyhodnocovaly a určovaly všechno možné v dosahu. Nic jim nesmělo v neznámém prostředí uniknout. Zbraňové systémy se snažily zaměřit na jakýkoliv významný bod, ale zatím nenacházely žádné cíle.

Transportéry zastavily, trojice ARV se posunula hbitě kupředu. Doprovodné stroje zůstaly za jádrem jednotky.

„Vypadá to, že jsme v mělké jámě nebo kráteru,“ rozhlížel se seržant Dickinson po nejasném okolí.

Displeje MIDAS vychrlily soubory dat. K nim se přidaly chemické a geologické analýzy. Závěr zněl jednoznačně: řídká, ale dýchatelná atmosféra s téměř nulovým podílem vzdušné vlhkosti. Žádné nebezpečné látky, ani známé biologické patogeny.

Silné světlo se na ně valilo šikmo shora. Jako by za rozptylující prachovou clonou visel neskutečně silný reflektor... anebo velké slunce.

„Ohrožení?“ zeptal se poručík Ashworth.

„Negativní,“ odpověděl pilot Hitch, který namísto letounu teď ovládal automatické stroje.

Po chvíli se z přezářeného šera vylouppl kus písečného valu.

„Duna?“ potřásl hlavou Kirsten.

„Na to vypadá příliš pravidelně.“ Muray pohyby prstů otáčel hologramem.

Porter mlčky sledoval rozplývající se prachovou clonu. Bodavé záře přibývalo, takže obrazové filtry tmavly a tmavly.

Mělo to svou logiku. *Kdo ví, jak zdejšímu pozorovateli jejich příchod připadal? Viděl výbuch a tlakovou vlnu? Záblesk? Něco jako když kosmická loď prorazí hyperprostorovou bariéru, ale v neskonalé menším měřítku?*

Podíval se na soubor zelených displejů, které informovaly o venkovním prostředí. Pak zvedl ochranný rám a odpoutal se.

„Co vyvádíš?“ zašklebil se Muray.

„Mrknu se ven.“ Porter se usadil na střeleckém sedátku a hydraulika ho vyzdvihla skrz průlez ve stropě kabiny. Obklopily ho neprůstřelné štíty pozorovatelné, před masivní pancéřové okruží vyskočil do střelecké pozice rychlopalný EMG kanón a přepnul se do manuálního režimu.

„Tak co?“ popíchl ho Kirsten.

Mělce se nadechl a otočil se i se zbraní kolem dokola.

Nepříjemně ho zaštípalo v nose. Jako by mu po sliznici přejely ocelové štětiny.

Připomenulo mu to jistou příhodu. Jako kluci totiž lezli do ventilace zrušené fabriky v landsberském jižním distriktu. Při divoké hře se jednou zatoulali hodně daleko a ve spleťtém systému šachet, potrubí a ventilátorů našli spousty mrtvých psů a koček, které z bludiště nenašly cestu ven. Mršiny byly vysušené na kost, jejich kůže jako papír, srst jemná jako prachové peří.

A přesně stejný pach vydávaly.

Lehoučký, skoro nezachytitelný, ale svým způsobem dráždivý. Mdlý a přesto jasně identifikovatelný.

Pach smrti.

SKENERY ZÁŘILY klidnou zelení.

Už bylo jasné, že se ocitli v mělké kotlině.

Prohlubeň měla na první pohled nepřírozeně pravidelný, přísně eliptický tvar. Perfektně rovné dno a hladké stěny o nepříliš prudkém sklonu byly vybudované z písku. Z ničeho jiného.

Symetrii kazila jen ta část paprskovitě rozryté plochy, uprostřed níž stála skupina bojových vozidel a robotů. Zbytková energie uvolněná po přenosu rozhodila svrchní vrstvu půdy a způsobila onu malou písečnou bouři. Pozemský kontingent se jinak nacházel na jednom konci protáhlé pánve, na opačné straně se pak tyčilo cosi velkého, co nemělo žádný pochopitelný a zařaditelný vzhled. Část toho byla lomená, rozdělená do dvou ramen, která zasahovala úzkými výběžky na dno a nořila se pod jeho povrch.

Porter si mimoděk přešel dlaní po hledí, jako by se s prachem chtěl zbavit přeludů. Celé se to totiž chvělo a mihotalo. Jako by to zakrývala jakási poloprůhledná membrána.

Sklouzl očima stranou.

Nemohl jinak.

Panovalo tu obrovské vedro. Mikrochlazení bojové uniformy se aktivovalo, teplotní senzor v zorném poli varovně zrůžověl.

Z doprovodných strojů vyletěli dva průzkumní droni.

Porter zvedl hlavu a hledí helmy ještě víc ztmavlo. Prachová mračna se v tu chvíli rozestoupila.

Světlo valící se z vyleštěné oblohy pocházelo z více zdrojů.

Lépe řečeno; ze dvou sluncí.

To první bylo velké, žhavé a tak bílé, že jeho řezavá záře přecházela téměř do modré, druhé sotva vykukující nad okrajem pískového valu bylo temně červené, malé a navzdory své barvě téměř studené.

„Kde to, kurva, jsme?“ zamumlal Kirsten.

PRŮZKUMNÍ DRONI VYSTOUPALI nad bojová vozidla. Jejich citlivé smysly sice nezaregistrovaly ani záchvěv nebezpečí, přesto nedokázaly vojákům zajistit vizuální kontrolu nejbližšího okolí.

Záběry z kamer byly nečekaně nekvalitní. Barvy se ztratily, nejasné kontury zahltl šum a z výšky zabíraná krajina za písečným valem vypadala jako plochá deska posetá tmavými skvrnami.

Hitch dělal všechno možné, aby obraz vylepšil. Jenže marně.

Nechápal to. Všechno bylo v nejlepším pořádku, senzory nehlásily ani náznak cíleného rušení.

„Kontrola prostředí?“ zeptal se poručík Ashworth.

Sento spustil další autonomní test. Obranné subsystémy provedly znovu baterii bleskových vyhodnocení.

„Negativní, pane,“ ohlásil výsledek. „Půda ani atmosféra není ničím kontaminována, vzduch je sice řidší, ale dýchatelný. Patogeny biologického původu nezjištěny. Mimo vysoké úrovně ultrafialového záření nebyla zaznamenána žádná jiná nadlimitní hodnota.“

„Rozumím.“ Poručík se mračil na monitory svého stanoviště. „Dva muži z každého vozidla. Porozhlédneme se pěšky!“

Porter sklouzl do přítmí kabiny a stropní průlez se za ním okamžitě uzavřel.

„Ty a já,“ ukázal na Muraye.

Průzkumník přikývl. Uvolnil kulatou sponu a silné pásy zmizely po stranách sedadla. Z držáku vytrhl svou karabinu a klepl se po vršku přilby. „Připravenej!“

„Pro všechny,“ ozval se v interkomu seržant Dickinson. „Maximální opatrnost, oči mějte na stopkách. Nechci vidět žádný podělaný hrdinství, jasný?!“

„Tým Tři rozumí,“ odpověděl Porter.

Stavový displej nad bočním vstupem blikl řadou zelených světel. Kirsten zdvihl palec, Larkin podržel Princeznu za obojek. Ostré syknutí a pancéřový panel se odsunul. Do stísněné kabiny se zařít pruh bodavého světla.

„Trojka jde ven!“ Porter doskočil s pokrčenými koleny, přesto se skoro po kotníky zabořil do rozpáleného písku.

Udělal několik kroků a rozhlédl se.

Útočná puška se pažbou dotýkala ramenního chrániče, hlaveň držel skloněnou mírně k zemi.

„Voprúz,“ sykl Muray těsně vedle něho. Na okamžik pustil předpažbí pušky, aby mávl na Burkova s Tanakou, kteří se objevili za jejich osmikolovým HAV⁴⁷.

Porter si ho nevšímal.

Soustředil se. Nasával atmosféru místa.

Snažil se odhadnout, co je tenhle svět zač.

V kotlině panovalo podivně hluché ticho. Takovou absenci zvuků v otevřené krajině ještě nezažil.

Savtchenko došel k místu, kde končily zvrásněné linie a začínal hladký písek. Zvědavě přidřepł a po chvílce položil dlaň s roztaženými prsty na jemná zrnka.

„Jako by každý mělo svoje přesný místo, všimli jste si?“ poznamenal.

„Kulový,“ ucedil Muray. Hlas měl však přiškrcený a hlavou pořád otáčel ze strany na stranu.

Porter přešlápl a písek mu zachřupal pod podrážkami.

„Boltonová?“ Nedovedl své tušení definovat, ale od prvního okamžiku se mu tady nelíbilo.

Ani za mák.

„Nehnu se od řízení,“ přisvědčila ze sluchátek pirátka, jako by mu četla myšlenky.

Porter sice pořád za sebou vnímal masu bojového vozidla s jeho zničujícími zbraněmi, přesto se jeho prvotní odhodlání v žáru modrého slunce vypařovalo. Archa je nevybavila návodem, takže bylo pouze na nich, aby zjistili, co po nich chce. Jak však v cizím světě dekódovat cizí způsob myšlení?

Sebedůvěra, s níž vyrazili od *SCF Dorset*, dostávala trhliny.

Otočil se a přejel pohledem vypouklou věc na druhé straně kotliny. Vzápětí ho rozbolelo za očima, takže se raději odvrátil a ukázal na svah.

Muray kývl.

„Tady dole je prdlajs, seržante,“ ozval se Burkov. „Vylezeme na tu zatracenou hromadu písku a porozhlídžeme se, co je za ní.“

⁴⁷ *Heavy Armored Vehicle* - těžké obrněné vozidlo

„V pořádku, souhlasím.“

Z doprovodného HAV-L⁴⁸ odstartovali další tři droni. Porter s Murayem krok za krokem stoupali k plochému vrcholu.

Muray sebou na poslední dva metry hodil na břicho, Porter udělal to samé a zbytek vzdálenosti se doplazili. Pušku do obou rukou, po loktech a kolenou se sunuli vpřed.

Ve stejné chvíli vyslal Hitch průzkumného drona za hranici písečné kotliny.

A jakmile ji překonal, příjem obrazového signálu se rázem nečekaně zlepšil.

Porter, který byl za Murayem kousek pozadu, uslyšel ve sluchátkách překvapeně zalapání po dechu. To, co totiž počítače z mnoha příčin nevyhodnotily jako zajímavé, mělo pro vojáky zásadní význam. Z nejasných tmavých skvrn roztroušených hustě po okolní poušti, které předtím zakrývala písečná zeď a rozmazávaly je elektronické poruchy, se staly věci, které velmi důvěrně znali.

Řídký vzduch se ve vedru modrého slunce tetelil, vrstva těsně nad rozpáleným pískem se leskla jako roztavené stříbro a odrážela další a další známé siluety. Za jiných okolností by jim mohlo připadat, že se nacházejí uprostřed mělkého jezera s hladinou posetou nespočtem umělých ostrůvků a skalisek.

Jenže tak tomu nebylo.

Syrovost obludné zkázy na ně křičela, řvala ze všech stran.

Svit dvou cizích sluncí zaléval suverénně největší vrakoviště kosmických lodí, jaké kdy na povrchu planety spatřili.

Úlomky, rozervané trupy, na první pohled téměř nedotčené stroje. Nesmírné množství různě velkých vraků navršených bez ladu a skladu, kam až oko dohlédlo. K tomu stopy zuřivých ohňů, zčernalé krátery a hluboké brázdy, které v zemi vyryly desetitisíce tun oceli, matně sklovité plochy žárem roztavené pouště. Stovky a stovky beztvarych soch. Šrot nevidaných rozměrů, alegorická zběsilost.

Scénu navíc, jako přízračná divadelní kulisa, uzavírala v dáli se tyčící hradba kolmého útesu, určitě víc jak tisíc metrů vysokého. Neostré kontury se vlnily v rozehrátém vzduchu jako krajková fata

⁴⁸ HAV-Logistics – logistická verze těžkého obrněného vozidla

morgana, čelní stěna se však přesto slušně viditelná táhla na jih a sever bez jediného přerušení.

Porter málem zapomněl dýchat.

Uvědomil si to, až když zjistil, že mu před očima tančí černé mžitky.

NAJEDNOU SE ZDÁLO ZVLÁŠTNÍ, proč Archa tolik spěchala.

Tenhle svět byl mrtvý.

A co se týkalo vraků; pád na povrch planety nemohl nikdo přežít.

Minuty utíkaly. Defilé strnulé obřadnosti.

Protože se kotlina neproměnila v past, většina mariňáků nakonec opustila obrněná vozidla. Někteří se courali panenským pískem, jiní postávali na valu a obhlíželi tu beznadějnou hrůzu.

Porter s Murayem přešli k východní straně. Odtud byl docela slušný výhled na oblouk nepřírozeně pravidelné hráze. Ani zde nebyla nijak zvlášť vysoká ani strmá, takže nebylo jasné, proti čemu by měla chránit vnitřní prostor.

„Humus, cejtíte to?“ ozval se Dobs v interkomu.

„Cos kurva čekal?!“ prskl Burkov podrážděně. Celé ho to bůhvíproč rozčilovalo.

„Asi žranici na uvítanou, ne?“ ozval se Johner škodolibě.

Porter nepřítomně zaregistroval Opičáka, jak courá sem a tam přes vyhlazenou plochu před předkem transportéru. Odsud z vyvýšené pozice snadno přehlédl všechna bojová i doprovodná vozidla, těžce vyzbrojené roboty chránící hlavní formaci i mariňáky toulající se mezi nimi.

Objevil se Larkin s Princeznou.

Ačkoliv se mu zvíře nesnažilo vytrhnout, svaly na krku a plecích se mu chvěly, bez ustání ohrnovalo pysky a cenilo špičaté tesáky.

Určitě ví proč, napadlo Portera. Znovu se odvrátil od čehosi, co se rozlézalo po protilehlém návrší. Vypadalo to jako stavba, ale s jistotou nic tvrdit nemohl.

Stejně jako Archu, ani tento objekt nestvořily lidské ruce.

Vypouklá hmota jako by se ze své vlastní vůle vzpírala pochopení. Jakmile na ni člověk upřel pozornost, vědomí po ní sklouzlo jako po mýdlové bublině. Nedokázalo se na ní zachytit.

Přesto šlo o dojem příliš unikavý, než aby ho uměl analyzovat. Celý útvar, navzdory své velikosti, jako by tu částečně ani nebyl... a zbytkem se snažil jakémukoliv pohledu vyhnout.

Mělo to vůbec nějakou strukturu? Barvu?

Porter stále silněji zachycoval tíseň, která odtamtud vyvěrala. Prostředí v Arše bylo odlišné. Cizorodé, ale v zásadě neutrální. Zde však byla patrná jakási špatně definovatelná angažovanost.

Pozornost.

Vědomí?

Pálilo ho za víčky, mozek jako by sám od sebe otáčel smysly jinam.

Přesto v tom byla jistá váhavost. Nejistota.

Pohrdavý nezáměr?

Prapodivný útvar, trčící na kraji písčité mísy, se snažil tvářit bezvýznamně, nudně, téměř nicotně.

Tvářit? napadlo Portera. Směšné.

Jak by se něco pevného a neživého mohlo vůbec nějak tvářit?

A stejně jako předtím Savtchenko, nabral hrubý šedavý písek do hrsti a pomalu ho propustil mezi prsty.

Se sykotem ostrých zrníček ucítil chlad. Droboučké jehličky ho zaštíply podél páteře, zavrtaly se mu do míchy a odtud putovaly v koncentrovaném proudu vzhůru.

Navzdory žáru valícímu se z oblohy zadrkotal zuby.

Tohle se podobalo tomu, co zažíval, když se jeho a Drobečka zmocnila mlha.

I tady existovalo určité propojení, ačkoliv úplně jinak.

Obráceně.

A písek byl nedílnou součástí tohoto místa.

Možná podstatou...

„Tam!“ vyrazil ze sebe přiškrčeně Muray a tím ho dokonale probral.

„Co?!“ Porter zapátral směrem, kam voják ukazoval.

Pár nepříjemně dlouhých sekund trvalo, než strávil skutečnost, že dole pod svahem jsou lidské stopy.

Táhly se z planiny, kde se pod rozechvělým vzduchem daly rozeznat rovnoběžné rýhy – jakoby od pneumatik. Od nich pak pokračovaly osamělé šlápoty. Blížily se k ostře vyznačenému a bezchybně rovnému rozhraní mezi pouští a valem, kde končily. Jako by dotyčný najednou uletěl. Přesto jeho pout' nebyla evidentně jednoduchá; nejprve rozhodná a přímá linie se víc a víc kroutila a klikatila.

Vypadalo to, že bojoval s každým dalším metrem.

V jednom místě stopy zmizely, ale opodál se znovu objevily. Tentokrát mířily pryč. Podle spěchu, s jakým klopýtal, se ten člověk nedostal daleko. Možná ani na vrchol. Při spěšném ústupu několikrát upadl.

Na kolena. Na ruce.

Mělké otisky byly pořád zřetelné.

„A támhle!“ sykl Muray.

Porterovi se na hledí objevila silně přiblížená výseč pouště.

Písek, šedivé kamení, další snad lidské stopy... a zmuchlaný tmavý hadr. Chvilí na něj zíral, než si všiml kapes a stahovacích manžet na rukávech.

Bunda.

Odhozená cestou k písečnému valu.

Jenže tenhle se nevrátil. Mašíroval přímo a bez potíží.

„Přece to někdo vydejchal?“ Muray do Portera dloubl loktem.

Porter bezhlesně polkl. Uspokojivá odpověď neexistovala.

V horku ho znovu zamrazilo.

Nízko nad nimi přeletěl průzkumný dron.

Ribbonský bandog krátce a ostře štěkl.

Oba vojáci zírali na tu záhadu. Za okamžik o tom povědí ostatním, informují velitele družstva a seržanta Dickinsona.

Jiná událost je však předešla.

Citlivé senzory to zachytily jako první. Signál zpracovaly a patřičně zesílily.

Výstražné symboly ITWDS zrudly. Vojáci strnuli.

Ti, co zrovna něco dělali, všeho nechali. Otočili se a instinktivně pohlédli k východu.

Porter se podvědomě přikrčil, stáhl hlavu mezi opancéřovaná ramena.

Absolutním bezvětrím se k nim z neskutečné dálky prodrál zvuk.

Práskavě suchý a slaboučký. Přesto důvěrně známý.

Zvuk lidských zbraní.

Výstřely.

Slovníček:

ACU (Advanced Combat Uniform) – zdokonalená bojová uniforma

ARV (Armed Robotic Vehicle) – kategorie větších bojových robotů

BARCAP (Barrier Combat Air Patrol) – přehradná letecká hlídka; zmocněná zachytit a sestřelit každý neidentifikovaný letoun blížící se k mateřské lodi nebo bitevnímu svazu

boomer – dříve slangové označení ponorek/nosičů s balistickými střelami, nyní těžce vyzbrojených křižníků koloniální flotily

CentCom (Central Command) – ústřední velitelství armád

CEV (Combat Engineer Vehicles) – kategorie vojenských stavebních vozidel či ženijních tanků; používají se zejména k zemním pracím, např. k hloubení nebo zasypávání okopů a úkrytů, vytváření průchodů v různých zátarasech a odstraňování následků bojů ve městech.

CINC (Commander In Chief) – vrchní velitel; vyslovuje se „sink“, většinou čtyřhvězdičkový generál

COBR (Cabinet Office Briefing Room) – instruktážní sál velitelství

CSEL (Combat Survival/Evader Locator) – polohový rádiový maják pro přežití/únik v boji

CTWS (Cased Telescoped Weapon System) – teleskopicky uložený zbraňový systém

Decon – dekontaminovat, dekontaminace

DSO (Defense Systems Operator) – operátor obranných systémů

EFV (Expeditionary Fighting Vehicle) – expediční bojové vozidlo

ELINT (Electronic Intelligence) – elektronická rozvědka; elektronické zpravodajství, monitorování a sběr informací o radiolokátorech a systémech elektronického boje protivníka

EMG (Electro-Magnetic Gun) – elektromagnetická zbraň, kdy střela je urychlena přímo působením elektromagnetického pole; *CG (Coil Gun)* – cívková zbraň; skládá se ze soustavy cívek uspořádaných do

jakési hlavně, jejímž středem se pohybuje střela. Působí na ni magnetické pole cívek, do nichž je přiváděn elektrický proud v závislosti na tom, kterou cívkou střela právě prochází. *RG (Rail Gun)* – kolejnicová zbraň; její podstatou jsou dva rovnoběžné nosníky, mezi nimiž se nachází pohyblivý mezičlen se střelou. K této soustavě je připojen elektrický zdroj tak, že proud teče jednou kolejnicí vpřed přes mezičlen do druhé kolejnice a tou zpět ke zdroji. Tzv. Lorentzova síla pak urychluje mezičlen se střelou vpřed. Teoretická hranice rychlosti střely je u těchto zbraní 100 000 m/s! Energie by se akumulovala v setrvačnicku nebo by se ukládala do kondenzátoru. Těsně před výstřelem by byl spuštěn tzv. *homopolární generátor*, který dokáže vytvořit krátký a extrémně silný impuls stejnosměrného proudu (řádově až megaampéry).

EMOE (Explosive Method of Entry) – explosivní metoda vstupu

FSA (Federal Security Agency) – Federální bezpečnostní agentura

GAD (Gravitation Anomaly Detection) – detektor gravitačních anomálií

HAV (Heavy Armored Vehicle) – těžké obrněné vozidlo

HAV-L (HAV – Logistics) – logistická verze téhož

HUD (Head Up Display) – čelní průhledový displej; průhledová zobrazovací jednotka ve výši očí; promítání je zaostřeno na nekonečno, takže pilot vidí ostře cíl i zobrazované údaje

HUMS (Health and Usage Monitoring System) – systém, jenž nepřetržitě sleduje kritické partie konstrukce i činnost palubních soustav a dokáže posádku varovat před jejich selháním

ICP (Integrated Control Panel) – integrovaný kontrolní panel; slouží pro kompletní ovládání a přednastavení pracovních módů letounu

IFV (Infantry Fighting Vehicle) – bojové vozidlo pěchoty

IR (Infra-Red) – infračervený

IRST (Infra-Red Search and Track) – infračervený systém pro zjišťování a sledování cílů

ITWDS (Integrated Tactical Warfare Data System) – integrovaný taktický bojový systém dat

LCA (Landing Craft Assault) – výsadkové útočné plavidlo

LGM (Little Green Men) – malí zelení mužičci; posměšné označení případných mimozemšťanů

MAV (Micro Air Vehicle) – miniaturní bezpilotní prostředky

MFD (Multi-Function Display) – víceúčelový displej

MIDAS (Microfluid Integrated DNA Analysis System) – integrovaný mikrofluidový systém analýzy DNA; je schopný detekce a rozlišení bojových biologických látek

MRAW (Medium-Range Assault Weapon) – útočná zbraň na střední vzdálenost

MULE (Multi-Role Utility / Logistics Equipment) – kategorie menších transportních robotů; dálkově řízené vozidlo

OBDS (On-Board Diagnostic System) – palubní diagnostický systém

PDW (Personal Defence Weapon) – osobní obranná zbraň

plazmové hlavice – nová generace atomových zbraní; série explozí konvenčních trhavin stlačí hmotu hlavice tlakem několika set atmosfér a od atomových jader se oddělí elektrony, což způsobí rozpad hlavice v plazmový oblak o teplotě několika set milionů stupňů; výsledkem je výbuch srovnatelný s explozí nukleární bomby, ale bez radioaktivního zamoření

PLS (Palletised Loading System) – paletové nakládací zařízení

PUP (Pick-Up Point) – místo, odkud má být někdo vyzvednut

RPG – raketový protitankový granát

SAW (Squad Automatic Weapon) – automatická zbraň družstva (saw = pila); mini-univerzální kulomety určené výhradně pro palebnou podporu pěšího družstva

SENSO (Sensor Operator) – operátor detekčních systémů

SIGINT (Signal Intelligence) – signální zpravodajství; sledování komunikace protivníka

SIOC (Strategic Information Operation Center) – strategické informační a operační centrum

SIPE (Soldier Integrated Protective Ensemble) – integrovaný ochranný komplet vojáka

SOAR (Special Operations Aviation Regiment) – letecký pluk speciálních operací

SOCOM (Special Operation Command) – velitelství speciálních sil

SRBOC (Super Rapid Blooming Chaff) – vypouštěcí zařízení klamných cílů

SSDS (Skip Self Defence System) – samočinný obranný systém lodi

TMPS (Theater Mission Planning System) – systém operačního plánování mise

TPC (Teritorial Patrol Command) – velitelství teritoriálních hlídek

úplav – část proudění, která se u obtékaného tělesa, viděno ve směru proudění, nachází za tělesem

WCO (Weapons Control Officer) – důstojník řídící palbu

WSO (Weapon System Operator) – operátor zbraňových systémů (2. pilot)

OBSAH

1. KAPITOLA.....	7
2. KAPITOLA.....	26
3. KAPITOLA.....	38
4. KAPITOLA.....	46
5. KAPITOLA.....	63
6. KAPITOLA.....	73
7. KAPITOLA.....	95
8. KAPITOLA.....	107
9. KAPITOLA.....	122
10. KAPITOLA.....	136
11. KAPITOLA.....	145
12. KAPITOLA.....	156
13. KAPITOLA.....	172
14. KAPITOLA.....	195
15. KAPITOLA.....	205
16. KAPITOLA.....	221
17. KAPITOLA.....	243
18. KAPITOLA.....	260
19. KAPITOLA.....	283
20. KAPITOLA.....	301
21. KAPITOLA.....	313
22. KAPITOLA.....	330
Slovníček:.....	340

Robert Fabian

Semper fi

Odpovědný redaktor Michael Bronec
Korektury Jana Kopečková a Zuzana Kupková
Sazba Michael Bronec
Obálka David Spáčil, Cabinet (www.cabinetart.org)
Grafické zpracování obálky Mirek Dvořák, Dataprint
Vydalo nakladatelství Straky na vrbě (Horáčkova 1208,
Praha 4, 140 00) jako svou 98. publikaci,
61. v edici Česká fantastika
Vytiskly Tiskárny Havlíčkův Brod a, s.
Vydání první,
Praha 2009
Náklad 4.000 výtisků
Cena 235 Kč

ISBN 978-80-86428-93-2